

Elisabeth Adler

IMAGINI TRECĂTOARE

Prolog.

Ecranul televizorului pâlpâi luminos în camera Laurindei aflată în penumbră și imaginea lui Jessie-Ann Parker, cu părul blond, ca spicul de grâu în vânt, și cu picioare nesfârșit de lungi, apărea plimbându-se pe podiumurile colecțiilor de modă de la Paris. Ea se opri o clipă, zâmbind dezarmant spre camerele de televiziune, înainte de a-și continua drumul.

Nimeni nu ar putea ghici vreodată ce se află în spatele acestei Miss zâmbet american, se gândi Laurinda, uitându-se mai de aproape la ea, nimeni nu ar crede vreodată că acest simbol atât de inocent al succesului e întruchiparea răului. Dar ea, Laurinda, știa ce înseamnă să suferi din cauza depravării lui Jessie-Ann... Chiar de pe când erau doar copii de școală.

— Nu e grozav, comentă prezentatoarea postului de televiziune din Spring Falls, să vedem că o fată de la noi din oraș a reușit pe această scenă dură a modei internaționale? Jessie-Ann se află acolo în top deja de câțiva ani și noi încă nu am reușit să realizăm un interviu cu ea. Bănuiesc că se distrează prea bine cutreierând lumea, prezentând toate hainele acelea de lux ale caselor de modă, la care voi și cu mine putem doar visa. Nimeni nu le poartă mai bine decât Jessie-Ann a noastră - iar aceasta este exact ce gândește domnul Yves Saint Laurent, la fel ca și Karl Lagerfeld și Ungaro. Jessie-Ann ar putea face chiar și un sac să arate sexy. Dar familia ei de aici, din Spring Falls, afirmă că Jessie-Ann a rămas aceeași fată dulce din Montana, cum era totdeauna.

Laurinda Mendosa închise televizorul, rămânând singură într-o lume tăcută, fără culoare. Camera ei era la fel de goală ca un laborator. Podeaua de linoleum era spălată și lustruită cu ceară și mirosea a dezinfectant. Pe un birou ieftin de lemn, se afla o mașină de scris veche și un borcan de sticlă plin de pixuri. Un teanc de foi de hârtie era așezat cu precizie meticuloasă, exact în mijloc. Pe scaunul maroniu de lemn, cu spătar drept nu era nici o pernă, iar pe jos nu era nici un covor moale pentru degetele goale ale Laurindei când se dădea jos din pat. Erau aceleași două paturi de cazarmă pe care le avea de când era copil. Când luase prima dată paturile acelea, crezuse că va putea invita alți copii să rămână peste noapte la ea. Dar nici un copil nu fusese vreodată invitat să doarmă la familia Mendosa.

Laurinda se sprijini de perne, cu ochii închiși, gândindu-se la Jessie-Ann. Putea revedea în memorie scene întregi, ca și când ar fi fost o rolă dintr-un film... Jessie-Ann a fost fata cea mai populară din liceu, atât în cursul inferior,

cât și în cel superior. Desigur, Jessie-Ann organizase mereu petreceri cu prietenele ei, care rămâneau acolo și peste noapte, dar Laurinda nu fusese invitată niciodată în casa ei mare, însorită, de pe colț, unde cei doi câini ai familiei Parker lătrau voioși când treceau peste pajiștea vecinilor. Laurinda își mai aminti de cei trei frați mai mari care își tratau sora ca pe o mică prințesă și de mama lor zâmbitoare care cocea prăjituri grozave și avea grijă ca dinții lui Jessie-Ann să crească drepti și ca fiica ei să aibă totdeauna haine frumoase, inclusiv cei mai nostimi jeansi care îi veneau totdeauna turnați lui Jessie-Ann, de parcă i-ar fi fost o a doua piele. Și Jessie-Ann avea un tată minunat, un bărbat înalt, un blond uriaș, care își iubea fiica – așa cum trebuie să-și iubească un tată o fată.

Laurinda deschise ochii când un zgomot slab tulbură liniștea. Se uită încruntată spre ușa încuiată a dormitorului, când pașii târșâiți ai mamei ei se apropiară.

— Laurinda! Sunetul respirației puternice a mamei ei pătrundea prin ușă. Apoi clanța fu mișcată cu furie.

— Laurinda! Știi că ești înăuntru. De ce nu vrei să-mi răspunzi?

Vocea mamei ei se mai ridică o octavă dar devenise deja nesigură și neclară. Laurinda zâmbi. Când venise de la birou, îi lăsase pe masa din bucătărie obișnuitul pachet în hârtie maronie și neagră. Doamna Mendoza, amețită de băutură, se lăsa pradă uitării nocturne.

Mormăind furioasă, mama ei își târșâi îndărăt picioarele pe coridor și Laurinda o auzi înjurând când se împiedică pe scară. Într-o bună zi, se va rostogoli de-a berbeleacul pe treptele acelea, spre o uitare definitivă – dar ziua aceea întârziase deja prea mult pentru Laurinda.

Nu-i permitea niciodată mamei sale să intre în camera ei. Nimeni nu mai intrase acolo – de ani de zile. Uneori se părea că odaia ei fusese totdeauna așa, cenușie, tăcută și solitară, dar amintirile veneau îndărăt să o tortureze. Crezuse mai demult că găsisese un mod de a scăpa de ele. Vechea mașină de scris, care aștepta pe biroul ei, își îndeplinise scopul până acum. Dar, în ultimul timp, trecutul se îngrămădea mereu în mintea ei, chiar și când era la serviciu, tulburând singurul lucru de care se bucura cu adevărat, singurul lucru la care se pricepea bine. A fi contabilă nu este o ocupație plăcută pentru oricine, dar după ce „boala” mamei ei o obligase să-și abandoneze planurile de a urma o universitate, Laurinda a ajuns la singura pasiune pură a vieții ei. Matematica avea o logică rece, care nu exista în complexitatea existenței ei zilnice. Ea era sigură că ar fi fost un geniu mondial recunoscut al matematicii, dacă ar fi putut să-și continue studiile în acest domeniu. Dar n-a putut. Și asta, tot din cauza lui Jessie-Ann.

În anul care trecuse, își făcuse planurile cu grijă, pregătindu-și drumul. Nu era sigură cum se va desfășura totul, dar măcar făcuse un început, luând o slujbă la tatăl lui Jessie-Ann, la Gazette din Spring Falls, unde deveni de neînlocuit, pentru că era foarte bună în ceea ce făcea. Iar când doamna Parker a invitat-o la o cafea, ea a jucat rolul „sărmanei și eroicei Laurinda, care se luptă și se sacrifică pentru ca să-și întrețină mama invalidă” și a făcut minuni, iar acum Mary Parker o ajută și o simpatiza, chemând-o adesea la o

cafea. Laurinda considera că doamna Parker era un înger... Se întreba cât de diferită ar fi putut fi viața ei, dacă ar fi avut o mamă și un tată precum cei doi Parker. Dar n-a avut, iar cățeaua aia de Jessie-Ann i-a avut! Și tocmai Jessie-Ann a fost cea care a făcut ca toată lumea Laurindei să se prăbușească în jurul ei, în ruine de coșmar.

Se așeză în pat și privi în jur, la camera ei cenușie, întunecată. Nu avea decât elementele strict necesare, o cameră fără colțul liniștite, care să-i ușureze durerea, o cameră care nu-i oferea o alinare care să-i vindece rănilile.

Vechiul cuțit pentru curățit pomi al tatălui ei, strălucitor de ascuțit, aștepta pe raft, amintindu-i de țelul ei... Iar acum, doar acel cuțit îi putea satisface nevoia de răzbunare împotriva lui Jessie-Ann.

Laurinda zâmbi, imaginându-și-o pe prezentatoarea locală de televiziune vorbind din nou despre Jessie-Ann, doar că de data asta ea ar fi fost „eroina locală”, ea ar fi fost cea faimoasă. Laurinda avea să fie fata din Spring Falls care a reușit. Iar Jessie-Ann avea să fie moartă și toate amintirile îngrozitoare vor dispărea ca prin minune.

Capitolul 1

Jessie-Ann Parker se opri din drum în holul cu oglinzi al clădirii apartamentului ei, făcându-și un ultim control al modului cum arăta, înainte de a se îndrepta spre birourile din Madison Avenue ale Agenției de Publicitate Nicholls Marshall. Era important să arate exact cum trebuie, pentru că slujba numită „Fata de la Royle” era una dintre acele șanse deosebite care rareori cădeau în mâna unui manechin, iar ea își dorea cu disperare slujba asta.

Agentul ei o sunase ieri să-i spună că Harrison Royle, proprietarul și președintele magazinelor Royle din țară, era convins că singura lor șansă de a pătrunde pe piața enormă, abundentă a tineretului, era să creeze îmbrăcăminte specială pentru această categorie de vârstă sub un „nume” care să constituie marca realizatorului. Hotărâseră să folosească toate magazinele și să atace piața în stil mare. Harrison fusese cel care sugerase că Jessie-Ann ar fi modelul perfect pentru marca Royle. Toată lumea o cunoștea și o admira... Dacă Jessie-Ann purta ceva, atunci toată țara va purta lucrul acela!

Scoțând o margaretă mare, galbenă, din vaza de flori din hol, ea o băgă în agrafa cu filigran de argint, de tip scoțian, de la gulerul bluzei de lână ocre și zâmbi văzând cum petalele acesteia dădeau reflexe galbene sub bărbia ei. Jessie-Ann era înaltă de un metru și optzeci și avea o coamă mătăsoasă de păr blond ca spicul de grâu, care-i atingea umerii. Purta o fustă de doc Ralph Lauren cu un cordon scump de piele, de la Barry Kieselstein-Cord, cu ciucuri de argint, cizme de cowboy de culoarea mahonului și o haină supradimensionată de castor tuns, vopsită într-un intens albastru safir.

Fiind satisfăcută că arată cum trebuie, se grăbi să traverseze holul, luând în drum corespondența și controlând-o, în timp ce portarul stătea pe trotuar și îi căuta un taxi. Erau obișnuitele note de plată... Doamne, chiar atât cheltuiuse luna trecută la Blooming Dale?! O scrisoare de la mama și tata din Spring Falls, Montana... Bun, o s-o citească în taxi. Și un plic familiar, pătrat, alb, cu numele ei scris frumos la mașină, cu litere roșii.

Când îl văzu îi tresări inima. Trecuseră luni de când primise unul din acele bilețele anonime și sperase că acela care le-a scris uitase în sfârșit de ea, sau, după opt ani, obosise și își îndreptase amenințările spre o altă celebritate care să devină victima răutăților lui. Nu era nevoie să-l mai deschidă, știa prea bine ce spunea... Dar o supără că tocmai azi primise scrisoarea aia împuțită.

Dacă se gândea bine, scrisorile păreau să coincidă cu momentele-cheie din viața ei, de parcă persoana respectivă ar fi știut ce se întâmplă... Își mai amintea încă foarte bine de prima scrisoare. Venise exact când câștigase concursul pentru a deveni model și fotografia ei apăruse în presa națională și la televiziune, iar ziarele locale o salutau ca fiind „pe drumul spre faimă și avere”. Desigur, arătaseră fotografiile ale ei în costum de baie, absolut inocente, se gândise ea, dar probabil că nu și pentru acea minte pervertită. Scott Parker se înfuriase degeaba împotriva celui pe care-l numea „un nebun, laș, ignorant, cu mintea vicioasă, care îi amenința fetița școlăriță”. Chemase poliția, dar i se spusese că nu era neobișnuit să se întâmple asemenea lucruri, așa că s-o lase baltă – probabil că nu se va mai repeta.

Dar se repetase – mai veniseră încă trei scrisori – fiecare mai explicită ca limbaj și amenințări, iar câteva săptămâni Jessie-Ann nu mai ieșise singură. Frații ei o însoțiseră la școală – și tot ei sau prietenii lor o conduceau acasă. Chiar și fetele de la școală, de care nu era apropiată, acelea pe care ea și prietenele ei le numeau „din afară” se strânseseră în jurul ei. Unele își făcuseră obiceiul să-i spună, cu simpatie, că asemenea amenințări li se păreau oribile, oferindu-se să-i țină companie când trebuia să rămână târziu la școală ca să-și termine un proiect.

— Vrea pur și simplu să se scalde în lumina gloriei tale, îi spusese prietenul ei, steaua fotbalului din liceu, Ace McLaren și, cu toate că Jessie-Ann respinsese această idee ce i se părea o prostie, avea un sentiment neplăcut că Ace avea dreptate. Se părea că unii se bucurau de atenția ce i se acorda ei mai mult decât ea însăși, iar misterul scrisorilor de amenințare, mașinile de poliție din umbră și plusul de polițiști care se învârteau prin apropierea școlii – ca să urmărească situația – erau de natură să stârnească senzație. Dar nu și pentru ea.

Câteva luni fusese în centrul atenției, apoi scrisorile s-au oprit și se părea că pericolul trecuse. Nu se mai gândise la problema asta până ce obținut prima ei slujbă la New York, în urmă cu un an, când fotografiile ei umplură numărul din aprilie al revistei Glamour și când începuse să fie însoțită ici-colo și peste tot de fotografi, actori de film și stele ale rockului și se ducea mereu la vreun bal.

Scrisoarea, bătută la mașină cu roșu, folosise termenii sexuali cei mai cruzi, iar de data asta scria: „Ești o corupătoare. Te urmăresc, cu fața ta de lăptăreasă și mintea murdară cum îți folosești sexul ca să manipulezi bărbații, făcându-i pe alții să sufere pentru propria ta plăcere, răspândind răul... ”

Citise restul printre lacrimi; era o descriere grafică a unui act sexual dintre ea și un bărbat necunoscut... Care o înjunghia cu trupul lui. Vorbele

erau murdare, depravate, atât de dezgustătoare încât i se făcuse greață. Iar scrisoarea era semnată „Un prieten”.

De data aceasta, tatăl ei folosise detectivi particulari, dar din nou fără succes, iar după câteva luni, scrisorile se opriseră. De-a lungul anilor sosiseră sporadic, uneori câte trei-patru pe săptămână, apoi urma o pauză de câteva luni, iar Jessie, ajunsese să se îngrozească de câte ori vedea acest plic pătrat alb, în cutia ei de scrisori.

După părerea detectivilor și a poliției, autorul era pur și simplu un nebun.

— Se întâmplă majorității celebrităților, îi spusese ei, tipii ăștia deranjați la minte se fixează asupra unei persoane aflate în atenția publicului și toarnă asupra acesteia toate perversitățile lor secrete – probabil că e vorba de un bărbat respectabil, de familie, cu soție și copii și o slujbă de la nouă la cinci, care își aruncă fanteziile asupra ta. Mai devreme sau mai târziu, o să-și piardă interesul pentru asemenea lucruri.

Dar, se gândi Jessie îngrijorată, se pare că totuși nu și l-a pierdut.

La naiba, doar nu era să se lase doborâtă de asta! Slujba de la Royle însemna prea mult pentru ea... Aceasta era cheia financiară finală a tuturor visurilor ei.

Aruncând plicul nedeschis la coșul de hârtii, își strânse umerii împotriva vântului înghețat care mătura Central Park West, urmărind primii fulgi de zăpadă timpurii de iarnă așezându-se ca petalele de flori de portocal pe trotuarul cenușiu. Acești fulgi îi creaseră o nostalgie după iernile plăcute, pline de zăpadă, ale Vestului mijlociu din copilărie și după cei trei frați mai mari, înalți și blonzi, după casa lor totdeauna plină de prieteni, după lanternele făcute din dovleac și curcanii din Ziua Recunoștinței, cu cartofi dulci cum numai mama ei știa să-i gătească, și după plimbarea cu săniile în dimineața de Crăciun pe dealul înzăpezit din spatele casei. Își amintea cum tatăl îi aducea o sticlă specială de Potlo vechi pentru Crăciun și îl decanta cu grijă deasupra unei lumânări, lăsând-o să admire culoarea rubinie și permițându-i să ia o înghițitură. Pentru tatăl ei, această tratație era un lucru special, dar presupunea că, pentru cineva ca Harrison Royle, trebuia să fie ceva banal. Pentru că domnul Royle nu fusese obișnuit decât cu ce era mai bun.

— Îmi pare rău, domnișoară Parker, îi spuse portarul, dar de îndată ce începe să ningă la New York, se pare că taxiurile intră în hibernare.

— Nu-i nimic, Michael, am să pornesc pe jos. Am să iau unul din drum.

Plimbarea avea să-i facă bine, îi va grăbi circulația sângelui și îi va da timp să se gândească la slujba de la Royle și ce va însemna asta pentru ea. Tot timpul cât fusese „manechinul tineretului” în acel an, și „chipul anului”, tot timpul cât pozase pentru copertele lucioase ale revistelor Glamour și Mademoiselle, străbătând lumea în căutarea locului ideal pentru prezentarea modei americane tot mai tinerești, Jessie-Ann își dorise două lucruri: o fermă la țară în statul Kentucky, unde să poată evada din stresul orașului, să respire din nou aer proaspăt și să crească frumoși cai arabi, iar în al doilea rând, să aibă agenția ei proprie de manechine, care să activeze ca un ceas și să facă

să curgă banii în contul ei din bancă – fără ca ea să mai fie nevoită să zâmbească, fir-ar să fie!

Se opri la semafor, întinse un braț în blană albastră ca să facă semn unui taxi și oări când acesta trecu mai departe. Ferindu-se de circulație, traversă strada Șaizeci și șase și se îndreptă spre Columbus Circle.

Desigur, câștigase o mulțime de bani ca manechin pentru tineret – anii aceștia fuseseră buni – și ea îi investise în mod înțelept. Dar, după nu prea mult timp, lustrul dispăruse și realitatea muncii dure – efortul de a arăta totdeauna foarte bine – devenise o treabă dificilă pentru o persoană fundamental leneșă, ca ea. Poate ar fi fost altfel dacă ar fi fost tipul osos cu aspect lung, slab, distant, cerut de revista Vogue – dar ea era „Domnișoara tineret american” cu părul blond, des, care-i atârna greu și drept până la umeri și se mișca încântător când mergea. Avea picioarele lungi, subțiri, umeri lați și pieptul mic al fetelor atletice, crescute în aer liber – cu cel mai minunat zâmbet larg și cu acea strălucire de bronz permanent. Și, desigur, câțiva pistrii!

Jessie-Ann le zâmbise americanilor dintr-o mie de panouri publicitare și le vânduse cosmetice dintr-un milion de reclame. Ce-i prea mult e prea mult. Când un model al tineretului ajunge la douăzeci și patru de ani nu mai are încotro să se îndrepte. Fete de șaisprezece ani îi luau deja locul.

Repezindu-se la un taxi liber, înghionti un bărbat cu un palton negru încheiat la două rânduri și cu umbrelă care-i stătea în cale, zâmbindu-i drept scuză când taxiul porni.

— Madison colț cu Cincizeci și șapte, îi spuse ea șoferului, așezându-se comod în scaunul căptușit cu plastic crăpat și strâmbând din nas la mirosul stănut de țigări. Slujba ca „Fata de la Royle” va fi șansa ei, depășind tot ceea ce lucrase de la vârsta de cincisprezece ani când câștigase în Montana concursul de manechine lansat de o revistă națională. Aceasta era, în cele din urmă, calea de a câștiga banii suplimentari pentru ferma aceea de cai și propria ei agenție de manechine. Dacă o vor alege, agentul ei îi spusese că Royle e dispus să-i plătească o avere, nu doar ca să facă reclamele, ci și ca să-i folosească numele ei pe îmbrăcăminte. Va primi salariu, comisioane, bani pentru reclamă, călătorii de promovare cu cheltuieli plătite. Jessie-Ann va deveni o industrie! Apoi, după câțiva ani, când totul se va termina, va deschide agenția Imagini.

Jessie-Ann voia să reușească într-un domeniu pe care-l cunoștea și pe o parte și pe alta și dorea să fie recunoscută pentru ceva mai mult decât pentru fața ei frumoasă. Dorea ca agenția ei de manechine Imagini să fie subiectul de discuție al lumii modei din New York. În fond, nu cunoștea ea oare fiecare manechin, fotograf, artist machieur, coafor și desenator din domeniu? Dacă va căpăta slujba la Royle, va avea timp să mai respire.

După ce plăti taxiul, intră prin holul de sticlă al elegantei clădiri de birouri și luă ascensorul spre etajul treisprezece. O recepționeră veselă, brunetă, îi zâmbi urându-i bună dimineața și o conduse acolo unde domnul Royle și conducerea administrativă o așteptau. Înălțându-se și mai mult și ridicându-și bărbia, Jessie-Ann trase adânc aer în piept și intră.

Harrison Royle stătea în capul unei uriașe mese de ședințe, foarte lustruită, flancat de întreg eșalonul superior al Agenției de Publicitate Nicholls Marshall.

O tavă cu cafele neatinsă, aștepta în fața lui și, în timp ce Jessie-Ann traversa camera, el își continua conversația telefonică aruncând doar o foarte scurtă privire în direcția ei. Stu Stanfield, șeful contabilității la Royle, o salută, așezând-o într-un scaun ca un fel de tron, aflat în stânga mesei, unde lumina ce se filtra printre canioanele înalte din Madison Avenue cădea direct pe chipul ei. Harrison puse receptorul la locul lui și își împinse înapoi scaunul. Venind spre ea, îi întinse mâna.

— Domnișoară Parker, îi spuse el zâmbind, mă bucur că v-ați găsit timp să vă întâlniți cu noi. Știu cât de ocupată trebuie să fiți.

Harrison Royle avea patruzeci și unu de ani, era înalt, încărunțit la tâmple, imaculat, într-un costum negru de afaceri, cu acea strălucire specifică celor foarte bogați. Și avea ochi negri intenși, care, când se uitau la ea, lui Jessie-Ann i se părea că-i privește în suflet. Ea îl fixă la rândul ei, dar inima îi bătea atât de tare, încât se temea că el ar putea să o audă. Nu se mai simțise așa de la șaisprezece ani, când Ace MacLaren i-a descheiat nasturii, pe scaunul din spate al mașinii Ford Mustang, după marele meci de la liceu, când marcase de trei ori – sau patru, dacă o socoteai și pe ea... Așa pretinsese el, oricum, dar desigur că nu era adevărat. Harrison se întoarse la masă.

— Te rog, adu cafea pentru domnișoara Parker, comandă el, sau poate preferați ceai?

O secretară veni în grabă să-i asculte cererea.

— Cred că aș prefera cafea fără cofeină, mulțumesc, răspuse ea, iar privirea lui se întoarse la foile cu notițe pe care le avea în față pe masa lucioasă.

Jessie-Ann șezu sobră o jumătate de oră, timp în care Stu Stanfield și executivii săi discutară fotografiile, meritele, aspectul, stilul ei ca și când ea nu s-ar fi aflat acolo. Harrison Royle, în fotoliul lui mare din capul mesei, asculta, pare-se, cu indiferență.

Apoi, privindu-și ceasul se ridică.

— Mulțumesc, domnilor, spuse el. Cred că am auzit suficient.

Ei își foiră hârtiile, uitându-se la el în expectativă, anticipând acceptul lui.

— Jessie-Ann, spuse el, iar numele ei sună cumva mai blând de pe buzele lui, Jessie-Ann, se pare că toată lumea a apreciat munca dumitale și a vorbit despre talentul dumitale. Vrei te rog să iei masa cu mine? Poate, în felul acesta, măcar unul dintre noi va putea să te cunoască mai bine.

Zâmbetul ei lumină camera. Se ridică din fotoliul ei într-un minut; cu agenda sub braț, cu fusta netezită peste șoldurile elegante și, însoțită de Harrison Royle care o conducea, ieși din sala de ședințe, lăsându-i pe cei mai influenți bărbați ai publicității din New York cu gura căscată de uimire.

Au luat masa de prânz la „21” și ochii lui nu au părăsit chipul ei tot timpul cât a tratat-o cu mâncarea ei dietetică obișnuită, o salată și pui. Nimic

nu-i strica pofta de mâncare, nici măcar ochii căprui, neclintiți ai lui Harrison Royle. Iar întrebările lui nu aveau nimic de-a face cu îmbrăcămintea lui Jessie-Ann pentru Royle – el voia să știe cât mai multe despre ea, de unde era, cum făcuse față faptului de a fi manechinul preferat al adolescentelor și de a fi devenit atât de renumită, despre viața ei departe de familie. Acum, reflectând la asta, se gândea că foarte puțini oameni doriseră să o cunoască cu adevărat. Voiau doar ceea ce se vedea. Chiar și iubiții ei. Uneori, Jessie-Ann, suspectase că orgoliul de a fi văzuți în public cu ea era mai important decât plăcerea de a fi singur în pat cu ea. Atunci era doar ea însăși, Jessie-Ann încă o dată în căutarea dragostei.

După masă se plimbară pe străzile reci și cenușii ale Manhattanului care i se păruă brusc aurii și strălucitoare. Ajunși în Piazza, Harrison se opri lângă șirul de trăsuri care așteptau. Mângâind pe gât un cal negru liniștit, el întinse o mână spre ea:

— Ce zici? Întrebă el râzând. Și, înfășurați într-o blană, făcură obișnuita plimbare în jurul Central Park-ului pe care o fac totdeauna îndrăgostiții – numai ca ei nu erau îndrăgostiți. Dar el îi ținu totuși mâna. Jessie-Ann nu-și dăduse însă seama dacă era doar prietenos sau dacă se gândea că acesta era prerogativul șefului – în cazul când aveau de gând să o aleagă să fie „Fata de la Royle”.

Dar nu i se păru momentul potrivit ca să ridice această problemă.

În seara aceea au fost împreună la teatru și apoi la cină într-un minunat restaurant franțuzesc slab luminat și sofisticat, iar de data aceasta Jessie-Ann fu aceea care puse întrebări. La fel ca și ea, Harrison nu părea obișnuit să vorbească despre el însuși, dar îi spuse că era nepotul fondatorului magazinelor Royle. Acum aveau treizeci de magazine în toată țara precum și un catalog de comandă prin poștă, care făcea mai multe afaceri decât toate magazinele laolaltă.

— Mi-aduc aminte că mama mea a comandat perdele de bucătărie din catalogul vostru, îi zise ea zâmbind, se numeau perdele de cafea. Erau în carouri, roșu cu alb, și atârnau pe niște inele speciale de alamă până la jumătatea ferestrei din bucătărie iar sus aveau un volan. Mama mea e o bucătăreasă grozavă, adăugă ea. Îmi mai amintesc ce bine mirosea în bucătăria noastră când veneam acasă de la școală – a prăjituri de casă și a pâine – și totdeauna era ceva delicios care sfârâia în cuptor pentru masa de seară. Și perdelele noastre.

Ochii căprui închis ai lui Harrison se întâlneau cu ai ei puțin cam triști.

— Bucătăria noastră nu era niciodată așa, zise el. Era prea mare, avea faianță albă și era totdeauna curată. Aveam un șef bucătar din Franța care pregătea dineuri minunate pentru oaspeții părinților mei, dar nu avea timp să fie preocupat să facă prăjituri pentru băieții.

Jessie-Ann încercă să și-l închipuie pe puternicul și distantul domn Royle ca băiețel, dar nu reuși.

— Nu era chiar atât de important, recunosc el când ea îi zâmbi cu simpatie. Cea mai mare parte a timpului eram plecat la școală. Iar verile mergeam la Cape și, mai târziu, în străinătate.

Fusese educat într-o școală pregătitoare și la Princetorul, apoi a urmat o facultate de economie la Harvard. Îi spuse că era evreu, că fusese căsătorit, dar că soția lui murise de tânără și că avea un fiu cam de vârsta lui Jessie-Ann (de fapt, Marcus avea doar optsprezece ani). Avusese și alte legături sentimentale, dar niciuna destul de serioasă ca să o înlocuiască pe Michelle, dragostea lui din copilărie și mama fiului său. Acum împărțea o casă mare în Park Avenue cu mama sa și cu fiul său Marcus când acesta venea acasă de la școală.

— Iată, spuse el ferm, acum știi totul.

— Totul? Întrebă Jessie-Ann surprinsă.

— Totul despre mine - trecutul meu, cine sunt...

— A, nu. Nu cred că mi-ai spus asta, făcu ea gânditoare, dar poate am să descopăr eu însămi.

Sorbind delicioasa șampanie pe care o comandase el, se blestemă că se simțea atât de atrasă de el. El era foarte bogat, era evreu și locuia cu mama sa! Ce șansă ar fi putut avea? Ar trebui să se concentreze asupra obținerii slujbei, nu asupra ochilor lui căprui arzători, a obrazilor lui bărbieriiți, sau a curbei arogante a gurii lui.

— Doamne Royle, spuse ea cu fermitate, deși mai devreme îi spusese Harrison, ar trebui să vorbim, de fapt, despre afaceri. În fond, am venit la agenție pentru un interviu în legătură cu „Fata de la Royle”. Cred că ar trebui să vă întreb dacă există vreo șansă să capăt slujba. Pentru mine este importantă, știți. Foarte importantă.

— Jessie-Ann, spuse Harrison, luându-i mâna, n-ai vrea mai bine să te gândești să te căsătorești cu mine?

Șampania din paharul ei se vărsă pe fustă, iar el se aplecă zâmbind, tamponându-i coapsa cu șervetul lui.

— Desigur, nu e nici o grabă, o liniști el. Avem timp. O mulțime de timp, ca să te gândești la asta și ca să mă cunoști mai bine.

Mâna lui o cuprinse pe a ei și ea simți cum se îmbujorează și cum îi ard obrazii când îi întâlnește privirea întunecată.

— Și să știi, Jessie-Ann, că poți avea totuși slujba ca „Fata de la Royle”, spuse el, chiar dacă spui nu la propunerea de a deveni doamna Royle.

— Și dacă spun da? Întrebă ea, uimită.

— Nu vei mai fi manechin, nu vei mai fi „Fata de la Royle”... Vei fi soția mea.

Se văzură apoi în fiecare seară, timp de două săptămâni. Doar când îi atinge brațul, prezența lui tăcută în mașina cu șofer, privirea lui laterală în teatrul întunecat o făceau să i se înmoaie picioarele. Iar sărutul ușor de noapte bună, pe buze, când o lăsa la ușa ei - un sărut ce vădea un tremur de pasiune reținută în spatele lui - o lăsa fără suflu întrebându-se cum ar fi dacă ar săruta-o cu adevărat, dacă ar merge mai departe... Dacă ar face dragoste cu ea.

Harrison Royle nu era de obicei un bărbat care acționa din impuls, dar când Jessie-Ann intrase pe ușa acelei săli de ședință, cu părul ei blond mișcându-se ca lumina soarelui într-o după-amiază mohorâtă, se simțise

smuls din rutina lui istovitoare. Scânteia tinereții ei îi atinsese inima și era contagioasă. Doar faptul că o privea, că era împreună cu ea, că o auzea vorbind, îl făcea să se simtă din nou tânăr într-un fel cum nu mai fusese de la moartea lui Michelle. În ultimii zece ani, trăise și respirase doar prin muncă. Jessie-Ann era viața – și era o viață cu picioarele pe pământ, stilul familiar lui. El îi spuse că în ciuda farmecului și strălucirii ei, era la fel de proaspătă, de parcă n-ar fi părăsit niciodată Montana – și o iubea pentru asta. Harrison îi spuse totul despre viața lui, îi vorbi despre afaceri, despre casele lui din Park Avenue, din Cape Cod și din Bahamas. Îi spuse despre mama lui și despre fiul lui – dar niciodată n-o menționase pe soția sa decedată, Michelle. Îi spuse că o dorea, că o va iubi, că o va îndrăgi, că nu va mai trebui să lucreze vreodată – că va avea grijă de ea. Și, desigur, vor avea copii.

În fiecare dimineață, agenția lui Jessie-Ann o suna și îi lăsa mesaje pe automatul telefonului la care ea nu răspundea însă niciodată și, pentru prima oară în viața ei, uită cu totul de muncă. După trei săptămâni, când ar fi trebuit să se afle la Paris să prezinte colecțiile, au zburat în Florida cu avionul lui personal, oprindu-se îndeajuns de mult ca să fie căsătoriți de un judecător de pace, în tribunalul unui mic orașel unde nu-i cunoștea nimeni și nimănui nu-i păsa, cu excepția bărbatului simpatic și a secretarei lui zâmbitoare, care le-au fost martori; apoi au plecat la casa lui Harrison din insula Eleuthera, ca să-și înceapă luna de miere.

Marea vilă albă de la malul mării era locul perfect pentru doi oameni îndrăgostiți – o casă lungă, joasă, albă, pe o plajă moale ca talcul, cu o vedere nemărginită asupra mării de un albastru-verzui și a unui cer perfect curat. Grădinile erau pline de flori de culoarea bijuteriilor – oleandri, hibiscus, bougainvillee și iasomie cu miros dulce – umbrite de palmieri înalți. Exista acolo o barcă cu motor, Riva, cu care traversau golful până la Clubul din Insula Windmere, să ia masa de prânz cu langustă proaspătă și vin alb sec, sau, pur și simplu, pentru a face ski pe apă sau pentru explorarea micilor colțișoare nelocuite. Și mai era un vas de cincizeci de picioare, echipat pentru pescuit în larg, unde Harrison petrecea ore multe sorbind scotch și așteptând ca prada mare să muște nada. Purtând cămașa în carouri a lui Harrison și o șapcă cu cozoroc alb care să o apere de soare, Jessie-Ann învăța să arunce undița și să lupte pentru captura ei – doar un ton foarte mic – dar cel puțin a fost o captură. Apoi, mai era un yacht de patruzeci de picioare, și Harrison a inițiat-o în noțiunile elementare ale navigației, dar a deviat-o din drumul principal, îngrijorat că ar putea fi lovită când verfaforul se mișcă din cauza vântului și învățând-o că trebuie să fie atentă.

Trei mașini lustruite, ce străluceau perfect, stăteau în garaj – o Aston Martin albă, cu scaune de piele bleu, o Porsche 928-S, de culoare roșu aprins și o mașină station lungă, argintie, Mercedes. Un helicopter galben strălucitor ședea pe un platou în fața casei și un reactor particular cu opt locuri aștepta comanda lui Harrison la aeroportul guvernatorului.

— Jucăriile oamenilor bogați, îi explică el, cu un zâmbet bărbătesc.

Noaptea în Eleuthera erau calde și blânde, iar ei stăteau pe terasă, în bătaia vântului produs de ventilatoarele din tavan care le mișca părul, și

sorbeau băuturi răcoritoare în lumina rubinie a soarelui ce scăpăta. Un servitor cu haină albă le servea masa și apoi se plimbau în picioarele goale în lumina lunii, de-a lungul plajei argintii, aruncând pietricele în valurile line, întunecate, ale oceanului și oprindu-se mereu la câțiva pași, să se sărute. Mai târziu, goi, în patul uriaș cu numeroase perne, își eliberau pasiunea unul pentru celălalt. Jessie-Ann considera că Harrison era cel mai perfect iubit, tandru și pasionat, cu un trup tare, ferm, pe care-l controla până în momentul în care ea avea o nevoie disperată de explozia lui de pasiune. Ea i-o cerșea... Apoi, pentru câteva momente, formau cu adevărat o singură ființă. Adormeau îmbrățișați, când zorile pătrundeau răcoroase prin ferestrele deschise.

Harrison voia să știe totul despre ea și ea îi vorbea despre tinerețe și școală și prieteni – dar nu-i spusese despre scrisorile murdare de ură la care fusese supusă în toți acești ani, deoarece, în fericirea ei, pur și simplu nu se mai gândise la ele. Dar îi spusese despre iubii ei.

Prostește, Jessie-Ann nu-i ascunse nimic, mărturisindu-i înflăcărea ei de fată pentru Ace McLaren, precum și despre relațiile mai serioase care se terminaseră fie în prietenie, fie în lacrimi. Când Harrison plecă de lângă ea cu fața întunecată de furie, ea privi fix la el, uimită.

— Dar atunci nu te cunoșteam! Exclamă ea, când el o porni supărat pe cărare spre plajă.

Nu se așteptase ca el să fie gelos. În fond, el îi ceruse să-i spună și îl urmări îngrijorată din umbra terasei, cum patrula pe curba de nisip alb, mai jos de casă. Se uita drept înainte, fără să vadă frumusețea din jurul lui și când, în cele din urmă, se întoarse spre casă, ea alergă în jos pe cărarea nisipoasă să-l întâmpine, fiindu-i teamă că el nu o mai iubea. El o strânse la piept, ochii lui căprui privind intens într-ai ei.

— Te iubesc, Jessie-Ann, spuse el mândru. Nu-mi pasă de nimeni altcineva, pur și simplu, te iubesc.

— Și eu te iubesc! Exclamă ea, ușurată. De aceea m-am măritat cu tine și nu cu ceilalți.

Harrison o ridică în brațe și o duse, traversând terasa, în camera lor, așezând-o blând pe patul lor mare. Trupul ei suplu, bronzat, tremura de pasiune când o mângâie, reținându-și dorințele de a o satisface. Sfârcurile ei mici, corali, se întăriră sub atingerea lui, când buzele lui se mișcară în jos pe scobitura netedă a abdomenului ei și pe lungimea coapselor ei moi și apoi mai jos, la degetele ei roz, până când ea îl chemă așteptând să-i atingă acel loc călduț și umed. Ea își arcui spatele să-l întâmpine când, în cele din urmă, Harrison o pătrunse, strigând cu pasiune:

— Ești a mea, Jessie-Ann, șopti el când erau încă îmbrățișați, acum îmi aparții mie.

Nu-i spusese multe despre prima lui soție și asta o îngrijora, era ca și cum Michelle era un fel de secret întunecat.

În cele din urmă, nemaiputând să se abțină să nu pună întrebarea, ea spuse:

— Nu vrei să-mi povestești ceva despre Michelle, te rog?

Harrison nu vorbise niciodată cu nimeni despre cele întâmplate, nici măcar cu fiul său, ținându-și amintirile închise într-un colțișor al sufletului său, pentru că fuseseră întotdeauna prea dureroase. La început, se gândise la Michelle în fiecare minut, zi de zi, și chiar după ce trecuseră ani; ea era încă femeia cu care le compara pe celelalte. Dar trecuseră optsprezece ani și iată că acum simți o ușurare să vorbească despre asta.

Jessie-Ann ascultă fascinată când Harrison îi povestește că Michelle fusese prietena lui din copilărie. Părinții ei erau vecini și buni prieteni ai familiei. O adorase din momentul când o văzuse ca nou-născută în brațele mamei ei, când el avea doar patru ani și era deja la grădiniță. Michelle crescuse ca un copil dulce, zâmbitor și timid și Harrison avusese totdeauna grijă de ea. El era cel care îi venea în ajutor în încăierările ei copilărești, el o ajuta să-și facă temele pentru școală; el se ducea la zilele ei de naștere și ea venea la ale lui, iar familiile lor petreceau adesea vacanțele împreună. Harrison îi simțise teribil lipsa când el a plecat, mai întâi la școala pregătitoare și apoi la colegiu și își scriseseră tot timpul.

În vara în care împlinea nouăsprezece ani și venise acasă de la Princeton, constată că Michelle avea un prieten și se îmbolnăvi de gelozie. Ea era încă în cursul inferior de liceu, dar tipul era mai mare – avea șaptesprezece ani, probabil, un maimuțoi. Era în echipa de baseball, alerga, era campion de înot – despre orice sport era vorba, băiatul îl făcea, și îl făcea bine. Singurul avantaj al lui Harrison era că avea cu doi ani mai mult și era deja la Princeton.

El o invitase pe Michelle la un meci de fotbal la colegiu, fiind mai șiret decât atletul ei licean, iar la serbarea de Crăciun îi oferise un mic inel de aur cu o imitație de smarald, flancat de două „diamante” mici, scilicite. Când îi pusese lui Michelle inelul în deget, ea îl privi solemn cu ochi la fel de închiși la culoare ca și ai lui.

— Am să-l păstrez totdeauna, promisese ea. Harrison pusese să se copieze inelul la Tiffany, așteptând nerăbdător până când ea împlini șaptesprezece ani, ca să-și declare dragostea și să-i ofere inelul adevărat.

— Acum le pot purta pe amândouă, spuse Michelle râzând, câte unul la fiecare mână.

Părinții lor fuseseră încântați, nu-și puteau dori nimic mai bun, copiii lor se iubeau și se căsătoreau. Căsătoria avusese loc la aniversarea de optsprezece ani a lui Michelle. Harrison avea douăzeci și doi, tocmai absolvise colegiul la Princeton și plănuia să urmeze un curs de economie la Harvard. Închiriaseră un mic apartament care dădea spre Charles River și erau nebuni de fericire. Ea era ceea ce-și dorise el de fapt totdeauna, prietena, iubita, camarada lui... Și în curând avea să fie mama copilului său.

Michelle, însărcinată, fusese aproape eteric de frumoasă, trupul ei subțire purtând mândru povara copilului mare. Fața ei palidă fusese luminată de o strălucire nouă, rozalie, iar în ochi avea o licărire de mulțumire. Fiul lor, Marcus, cântărise peste patru kilograme și parcă dintr-odată toată puterea lui Michelle trecuse în el. Era fericită cu bebelușul ei, dar era obosită și distrată.

Se mutaseră într-o casă la țară, cu pajiști întinse, unde să se joace copilul lor, și cu copaci, care să-l apere de soare.

Au apelat la o infirmieră care să aibă grijă de el, deoarece Michelle se plângea că era prea obosită.

— Cred că, pur și simplu, sunt leneșă, protesta ea, când Harrison insista să consulte un doctor. Dar nu fusese lenevie. Fusese leucemie. Michelle muri după un an. Fusese înmormântată cu cele două inele pe degete, cel primit la început și cel de la Tiffany.

La început, Harrison se învinovățise pe el însuși. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, să nu o lase însărcinată, fusese prea tânără, prea delicată... Apoi aruncase vina pe Marcus că o storsese, sugându-i puterea, așa cum îi sugea laptele. Dar, în cele din urmă, înțelesese că boala ei nu avea nici o legătură cu niciunul dintre ei. Michelle suferise de o boală și murise. Se întâmpla asta oamenilor în fiecare zi... Dar de ce Michelle? De ce să se întâmple asta lui Michelle... Și lui?

Lăsându-și băiatul la mama sa, Rachel Royle, fugise în Europa, încercând să scape de nefericirea sa. La început, vagabondase pur și simplu prin Londra și Paris dar, după câteva luni, descoperise un vechi castel francez liniștit, în mijlocul unei păduri unde, în mod surprinzător, se țineau cursuri de economie europeană și internațională. Liniștea din jur și stimulul cursurilor l-au adus la realitate și se simțise în stare să facă din nou față vieții. În cele din urmă, se întorsese acasă și își recăpătă din nou interesul pentru muncă, constatând că-și putea înăbuși sentimentele în realitatea rece a faptelor și cifrelor. Și atunci l-a redescoperit pe fiul său.

De mic copil, Marcus fusese neglijat de Harrison, pentru că îi amintea de boala și moartea lui Michelle. Un timp, chiar și după ce se întorsese din Europa, Harrison nici nu putea suporta să se afle în preajma lui. La trei ani, Marcus era un copil înalt, cu ochi sinceri și cu păr des, blond – deși era un mister de unde îl moștenise, căci atât Harrison cât și Michelle erau bruneți. Avea modul acela plăcut de a se afla primprejur, când Harrison era ocupat, stând mai întâi lângă fereastră și apoi înaintând încet spre biroul lui, până când Harrison își ridica brusc privirea și îl vedea lângă cotul lui. Fiul lui se uita la el cu ochii aceia negri încrezători și cu un zâmbet larg, nu prea copilăresc, de parcă ar fi fost camarazi și Marcus se afla acolo ca să-l ajute și să încerce să facă parte din viața lui. Inima înghețată a lui Harrison se topi. Deveniseră prieteni încă de atunci, deveniseră cu adevărat tată și fiu.

Jessie-Ann simți că mâna lui Harrison era rece în mâna ei, deși era o seară caldă, liniștită. Sculându-se, lipăi goală din pat până în camera de zi și îi turnă un pahar de coniac, încălzind în mână paharul înainte de a i-l oferi. Ochii negri ai lui Harrison erau încă înnegurați de amintiri, când îi întâlni privirea.

— N-am vorbit cu nimeni niciodată despre Michelle, recunosc eu, asta-i adevărul. Tot adevărul dureros.

— Atunci mă bucur că mi l-ai spus mie, șopti ea, simțindu-se cumva și mai aproape de el decât atunci când făcuseră dragoste. El o lăsase să vadă cealaltă latură a lui, bărbatul vulnerabil din spatele magnatului rece și

autoritar. Bărbatul care avea totul, știa ce înseamnă să pierzi ceva de preț. Harrison simțise această durere prin care ea nu trecuse niciodată și i se strânse inima pentru el.

Îngenunchind lângă pat, ținându-l încă de mână, ea îi sărută degetele și el îi zâmbi zburându-i părul blond mătăsos.

— A trecut mult timp de atunci. Michelle și cu mine eram doar copii. Acum e atât de diferit. Suntem împreună, tu și cu mine, Jessie-Ann. Și vreau să știi că nu am fost niciodată mai fericit în viața mea.

A doua zi dimineață, când înotau goi, Harrison o strânse lângă trupul său mare sărutându-i fața zâmbitoare, udă, în timp ce valurile se înspumau în jurul lor.

— Nu mă pot opri să te privesc, cum te miști, curba obrazului tău, zâmbetul... Ești ca o pictură favorită care a căpătat viață.

— Ar fi trebuit să mă vezi când eram copil, râse ea. Până la paisprezece ani, eram doar o fetiță numai piele și os, cu aparat de îndreptat dinții. Niciodată nu mi-a trecut prin gând că voi deveni vreodată drăguță, în plus, eram prea ocupată ca să mă distrez. Prietenele mele erau drăguțe. Ele erau micuțe și frumoșele și aveau curbe acolo unde eu aveam unghiuri. Dinții lor nu aveau nevoie să fie îndreptați, iar părul lor era ondulat și stătea cum trebuie. Doamne, totuși ne-am distrat atât de bine. Băieții ne numeau „centristele”, deși eu nu eram potrivită pentru acest nume. Dar cred că noi eram un fel de grup de elită al liceului. Noi eram conducătoarele galeriei și responsabile cu organizarea balurilor și evenimentelor sociale. Noi hotărâam cine era „cu noi” și „în afara” noastră... Nu că ar fi avut vreo importanță, pentru că aveam propriul nostru cerc mic și acesta era singurul care conta. Făceam totul ca un grup - dormeam unele la celelalte, ne făceam lecțiile împreună, mergeam la întâlniri sâmbătă seara împreună - totdeauna cu băieții cei mai prezentabili. Mergeam vara la strand împreună și iarna la schi. Era propria noastră lume caldă, mică în cadrul unei lumi mari. Dar știi ceva? Totdeauna mi-a părut puțin rău pentru ceilalți - pentru copiii care păreau că nu au prieteni și nici o viață reală - cei lăsați cu adevărat în afară.

— Ca mine, spuse el. Ți-ar fi părut rău pentru mine, pentru că eu eram în afara cercului vostru magic.

— Asta era doar ceva specific unui orașel mic, râse ea. Chiar și la șaptesprezece ani, tu erai un bărbat sofisticat al societății înalte, în comparație cu băieții pe care i-am cunoscut eu. Se uită fix la el. Nici nu-mi pot închipui că tu ai fi fost unul dintre cei lăsați în afară, Harrison...

— Tu ești un conducător înnăscut, totdeauna la cârmă.

— Nu-i adevărat, șopti el sărutându-i din nou obrazul umed, nu-i adevărat, draga mea Jess. Îmi doresc să împart cu tine amintirile din orașul tău mic, aș vrea să-ți cunosc familia, prietenii... Îți invidiez copilăria.

— O invidiezi! Dar tu ai avut totul! Exclamă ea.

— Familia mea avea bani, dar nu avea totul, Jess. Eu n-am avut niciodată ce ai avut tu.

— Desigur că am să te duc și la mine acasă, promise ea, dar știi, de fiecare dată când mă întorc acolo, mi se pare ceva mai de demult. Este diferit – și totuși, pare că totul a rămas la fel.

Se încruntă, amintindu-și cum se simțise la ultima ei vizită acasă. Nu găsisese oare că era greu să reintre în ritmul cotidian al vieții familiei și prietenilor ei? Nu cumva ea trăia acum într-un ritm mai rapid? Mai dur? Se obișnuise să trăiască în New York-ul cu probleme, bazându-se pe propria ei minte. Dar acum, că se căsătorise, toate acestea se vor schimba. Ea va fi exact soția pe care și-o dorea Harrison.

* * *

Două luni mai târziu, Jessie-Ann patrula prin imaculatul salon al triplexului, vila cu douăzeci și opt de camere din Manhattan, pe care acum o numea casă – cu zece focuri aprinse continuu și pereții îmbrăcați în stejar și mătase, cu o sală de gimnastică și un bazin de înot și o colecție neegalată de maestri ai picturii. Se întreba îngrijorată dacă vorbiseră chiar atât de mult în acea primă lună încât își spusese tot ce aveau de spus unul celuilalt. Acum, Harrison se trezea la șase și dădea pe gât o ceașcă de cafea înainte ca ea să deschidă măcar ochii. O săruta în grabă pe frunte și, într-un trening negru, își făcea prima alergare a zilei; apoi se ducea în sala de gimnastică pentru exerciții și de acolo la birou. O suna, o dată dimineața și o dată după-amiaza și apoi mai târziu, din mașină, ca să știe că era în drum spre casă. La început fusese bucurătoare că el se gândea la ea, dar în ultima vreme găsea lucrul acesta enervant. Se întreba dacă nu cumva o controla. Să se asigure că ea se găsea acolo unde trebuia să fie și nu plecată singură, făcând ceva ce nu se cădea. Cam ce anume? Se întreba ea, prost dispusă. Să prezinte moda? Să-și găsească un amant? Dar nu avea nevoie de amant, Harrison trebuia să fie sigur de asta. Noaptea lor erau tot pline de pasiune... Doar că zilele ei nu erau umplute cu nimic – în afară de plictiseală. Acum știa ce voia Harrison să spună cu „Aveam bani, dar nu aveam totul”. Se gândi cu tristețe cum ar fi fost viața ei ca „Fata de la Royle”, plină de acțiune, călătorii, apariții personale, figuri noi. Oameni! La naiba, aici era greșeala. Harrison îi considera prietenii ca fiind frivoli, iar ea îi găsea pe ai lui plicticoși. Când venea acasă târziu și obosit, gata pentru o masă liniștită și puțină pace, ea era gata să iasă în oraș – întotdeauna făceau un compromis, ieșind să ia masa de seară împreună la un restaurant elegant.

Avea o bănuială că Harrison o vedea altfel decât se vedea ea însăși. Desigur, era doamna Harrison Royle – dar se îmbrăca a la Jessie-Ann, într-un amestec de ceea ce îi plăcea ei, ignorând perlele și blănurile bogate pe care le cumpăraseră el. Ea crezuse că Harrison va găsi asta amuzant, dar fusese jenat când la festivitatea lui pentru șefii de raioane de la magazinele Royle, ea își făcuse apariția într-o jachetă de aviator, albă, din piele, cu umeri lați și pantaloni roșii de satin, cu o bijuterie falsă uriașă, roșie, prinsă la piept. Arătase grozav și știa asta, dar toate celelalte soții erau cu rochii cuminți și scumpe – și toate purtau perle.

În vremea asta nu întâlneau nici o persoană interesantă. Rareori primeau oaspeți, deoarece Harrison prefera să fie singur cu ea – ceea ce era

bine, doar că ziua lui era ocupată și plină de oameni; în timp ce ea era singură. Mergeau des la teatru, dar singuri. Și uneori luau cina cu mama lui.

Rachel Royle era o femeie micuță, gen păsărică, deși Jessie-Ann considera că semăna mai curând cu un corb decât cu o rândunică. Rachel avea părul negru ca tăciunele, cu două aripi argintii la tâmple, și pe care îl purta strâns la spate într-un coc, împodobit de obicei cu o fundă Chanel de mătase sau catifea. Ochii ei frumoși, negri, atât de asemănători cu ai lui Harrison, purtau cu mândrie ridurile celor șaiszeci și cinci de ani ai ei, deși restul feței îi era la fel de neted ca a unei adolescente, și asta îi dădea un aspect curios, de înțelepciune. Jessie-Ann era sigură că pielea netedă a lui Rachel era așa de la natură și că nu fusese ajutată de chirurg, dar contrastul între ochii ei cunoscători de femeie bătrână și fața ei tânără te intriga.

Rachel Royle purta îmbrăcămintea Chanel ca pe o a doua piele. Hainele se potriveau cu statura micuță și cu stilul ei și mai putea purta încă taioarele pe care le cumpărase când avusese doar treizeci de ani. Adoptase din mers „noul stil” al lui Lagerfeld pentru casa Chanel. Obișnuindu-se cu umerii largi și jachetele cu forme noi, ea era, fără nici o îndoială, femeia cea mai organizată pe care o văzuse vreodată Jessie-Ann. Știa că nu puteai veni pe neașteptate la Rachel găsimd-o lenevind în fața sobei, într-un pulover vechi, mâncând ciocolată și citind o revistă. Rachel era totdeauna corect îmbrăcată, cu o fustă din tweed și o bluză de mătase, și cu pantofi Chanel în două nuanțe pale, favoriții ei. Era clar că nimic nu era întâmplător la bătrâna doamnă Royle și, după prima lor întâlnire care o marcăse, Jessie-Ann îi spusese posomorâtă lui Harrison:

— Pun pariu că, dacă ar fi un incendiu și toți ar trebui să fugim din casă, ea ar purta perlele și funda din păr și pantofii aceia afurisiți și jacheta ei ar fi încheiată cum trebuie.

Harrison râse pur și simplu.

— N-o lăsa să te deranjeze, răspunse el. Mama mea a fost așa dintotdeauna. E o organizatoare nemaipomenită – lucrează pentru o jumătate de duzină de societăți de binefacere și îi ține pe toți în frâu.

— Pun pariu că e așa! Comentă Jessie-Ann, încă frapată de calitățile lui Rachel ce le depășeau pe ale ei.

Prima lor întâlnire fusese politicoasă, Rachel nu era dură niciodată, cu nimeni, dar în spatele salutului ei încântător simțeați sârmă ghimpată.

— Deci, spusese ea, întinzându-i mâna lui Jessie-Ann (Nici un sărut, se gândi Jessie-Ann, pentru proaspăta mireasă). Deci, tu ești cea cu care s-a însurat Harrison! (Cea cu care s-a însurat? Nu „fata” sau chiar „fata drăguță” cu care s-a însurat?). Jessie-Ann își dădu imediat seama că se afla pe un teren nesigur. Mâna lui Rachel era rece și fermă, în timp ce privirea ei întunecată o analiza pe noua ei noră din cap până-n picioare. Aurie și strălucind de dragoste și de luna lor petrecută la soare, purtând pantaloni obișnuiți negri de in, strânși la glezne și o bluză lungă, largă, de bumbac, Jessie-Ann se simți brusc prost îmbrăcată pentru această ocazie.

— Trebuie să recunosc că ești multă, comentă Rachel, cu un zâmbet de oțel. Ești foarte înaltă, draga mea.

Întorcându-și fața de la ea, îl sărută pe fiul ei.

— Ce surpriză să-i faci tu bătrânei tale mame, Harrison. Harrison zâmbi.

— De când ești bătrână?

— Surprize ca aceasta pot să te îmbătrânească dintr-odată, răspunse ea, așezându-se pe canapeaua de mătase albastră și turnând ceaiul dintr-un vas mare de argint.

— Lămâie sau lapte? Întrebă ea, oferindu-i lui Jessie-Ann o ceașcă fragilă cu flori albastre. Fără să îndrăznească să spună că nu bea nimic ce conține cofeină, ea luă ceașca și o felie de lămâie.

— Ei, acum, Jessie-Ann, vorbește-mi despre tine. Fixată de privirea întunecată a lui Rachel, ea vărsă, neatentă, ceaiul în farfurioară, simțindu-se ca verișoara de la țară, din Montana, în vizită la Regină. La naiba, își spuse ea, privind repede spre Harrison, am douăzeci și patru de ani, am călătorit în toată lumea și am avut succes eu personal. Am întâlnit-o chiar și pe Regina cea adevărată o dată, la o recepție la Londra, cu ani în urmă. Așa că, de ce dracu să mă intimideze această femeie? Ce făcuse oare vreodată Rachel în viața ei în afară de faptul că se măritase cu tatăl lui Harrison? Punând jos ceașca, ea spuse:

— Cred că e mai bine să lămurim lucrul ăsta de la început, doamnă Royle, pentru că îmi dau seama că vă preocupă. Nu m-am căsătorit cu fiul dumitale pentru banii lui. Am avut destul succes în ce am făcut înainte și Harrison nu e primul bărbat bogat care m-a cerut în căsătorie. Nu am nevoie de bani – nici măcar atât de mulți cât are familia Royle. În plus, adăugă cu un zâmbet către Harrison, nu sunt genul care se mulțumește să fie jucăria unui om bogat.

Harrison râse și ea îi zâmbi recunoscătoare. Obrazul cremuit al doamnei Royle deveni ușor roz, singurul semn al furiei ei.

— Ei bine! Exclamă ea. Vorbești foarte deschis, deși, bineînțeles, ceea ce spui trebuie și dovedit. Pot să te asigur că multe fete au umblat după Harrison de când a murit frumoasa lui Michelle, dar el a fost tot timpul credincios memoriei ei. Sper doar – spre binele tău – să te poți compara cu ea.

— Prostii, mamă, obiectă Harrison. Mă faci să par ca Max de Wynter în Rebecca! O iubesc pe Jess și ea mă iubește pe mine – e simplu. E momentul să lași deoparte toate vechile tale prejudecăți și îngrijorări; când o s-o cunoști mai bine, o să înțelegi de ce m-am căsătorit cu ea. Se uită la soția lui, care se înălța ca un turn deasupra lui Rachel pe canapea. În plus, nu pot trăi fără ea, adăugă el simplu.

Rachel înțelese că fusese învinsă – pe moment.

— Foarte bine, mă bucur că totul e cum trebuie, spuse ea zâmbind. Jessie-Ann, dragă, vino și stai aici lângă mine și vorbește-mi despre munca ta. Sună foarte interesant.

Jessie-Ann nu putea spune că relațiile lor progresaseră mult față de acel punct. Rachel Royle își păstra privilegiul de a obiecta la căsătoria fiului ei printr-o mască de nemulțumire politicoasă – deși, la sugestia fermă a lui Harrison, se mutase într-un apartament separat, la un etaj inferior al aceleiași

clădiri – pe care cu totul întâmplător Harrison o avea în proprietate. Dar Marcus Royle era cu totul altceva.

— Bineînțeles că nu pot să-ți spun mamă, îi spusese el când s-au întâlnit prima oară, zâmbindu-i vesel. Mărturisesc că păstram faimosul tău afiș, în costum de tenis, pe perete, când eram la cursul preparator. Doamne! Exclamă el, aruncându-și brațul în jurul ei și zâmbind larg, nu pot să-ți spun cât de bucuros sunt că-l văd, în sfârșit, pe tata atât de fericit. Am fost mereu îngrijorat pentru că era atât de singur – și, știi, într-un fel, cred că bărbații bogați pot fi mai singuri decât majoritatea celorlalți.

Pentru cei nouăsprezece ani ai lui, Marcus era cel mai înțeleghător și sensibil tânăr pe care-l întâlnise vreodată. Era tot atât de înalt ca și ea, cu un păr bogat, des, drept, blond, nasul arogant al tatălui său și gura fermă și ochii căprui ai familiei Royle, doar că ai lui Marcus erau cu trei nuanțe mai deschși. Purta o cămașă Levi 501 și pantofi sport Reebok. Era campion de canotaj, avea un tors muscular de atlet și avea un fel de a fi prietenos, direct, care îl făcu pe loc camaradul ei.

După prima lor întâlnire, Marcus o suna adesea de la colegiu ca să afle doar cum se simte și dacă se împăcase cu „bătrâna secure de luptă” – bunica lui – și îi înveselea după-amiezele singuratice cu sporovăială lui. Îi cerea sfatul în legătură cu prietenele lui și discuta despre școală și cât de greu era să te menții în frunte și să găsești destul timp pentru antrenamentul la canotaj și atletism, care îi plăceau, ca și pentru meciurile de fotbal, pentru petreceri și pentru problemele de dragoste. Ea se simțea de parcă ar fi fost prieteni de ani de zile și, uneori, pentru că era mai aproape de vârsta ei, îi venea mai ușor să discute cu Marcus decât cu Harrison.

Apartamentul minunat, cu nenumăratele lui camere pline de obiecte de artă și de flori, i se părea din ce în ce mai mult un fel de cușcă luxoasă, ce-i închidea tinerețea și vitalitatea în prea bogatele ei cute de mătase și catifea. Jessie-Ann înnebunea cu încetul, trezindu-se din ce în ce mai târziu în fiecare dimineață, omorând câteva ore în plus în somn și în vise, sunând camerista să-i aducă ceaiul și pâinea prăjită la pat și stând acolo să citească ziare și reviste. Lenevea în baie și îmbrăcatul dura o oră. Apoi se ducea la coafor sau se întâlnea cu o prietenă la masa de prânz să bârfească, dar toată lumea lucra și trebuiau să se întoarcă repede la slujbe, lăsând-o să stea la încă o ceașcă de cafea decofeinizată și întrebându-se tristă cum să-și umple restul după-amiezei.

Punctul culminant al zilei ei era când auzea pașii lui Harrison în holul de marmură. Ea îl auzea spunându-i „Bună seara” lui Warren, valetul, când îi dădea servieta, apoi mersul lui ușor pe scări. Ea deschidea larg ușa și alerga să-l întâmpine și se îmbrățișau și abia atunci viața părea excitantă și minunată.

Marcus a fost acela care a sfătuit-o să-i spună lui Harrison că se plictisea și că avea nevoie să lucreze. Ea avea minte și talent și avea o nevoie disperată să le folosească.

— Tata e un bărbat gelos, o avertiză el. El vrea să te păstreze numai pentru el. Nu pot să-l condamn, dar nu e corect. Tu nu ești genul care să vrei să-ți petreci zilele la coafor și la cumpărături.

În cele din urmă, își adună curajul să-i spună lui Harrison că dorea să lucreze.

— Dar mi-ai promis că nu mai prezinți moda! Exclamă el îngrijorat. În plus, slujba „Fata de la Royle” s-a dat lui Merry McCall.

Jessie-Ann simți o înțepătură de invidie. Merry McCall era mai tânără decât ea, înaltă și cu picioare lungi, cu păr castaniul lucios.

— E o alegere bună, recunosc eu ea, încercând să rămână calmă și să nu se gândească ce bine o să se distreze Merry în locul ei. Dar ce aș vrea eu este să deschid o mică agenție de manechine, exclusivă – doar câteva fete și câțiva băieți cu adevărat buni... Eu cunosc pe toată lumea din acest domeniu de afaceri, am lucrat pentru toți! Ochii ei albaștri scânteiau de nerăbdare și Harrison se întrista privind-o. Și sunt prietenă cu toate manechinele de vârf – ele protestează totdeauna că agenții lor nu le înțeleg. Dar vezi, sunt una dintre ele – eu știu ce vor ele să spună. Totul va fi diferit când vor lucra la agenția mea. Înțelegi? Eu le pot înțelege toate problemele lor, le pot ajuta din punctul de vedere al unei persoane din interior, eu știu ce au nevoie! Desigur, știu cât de hămesiți sunt executivii și revistele pentru ceva deosebit și voi găsi și figuri noi.

Privind fața ei animată, Harrison înțelese că nu putea refuza.

— Bănuiesc că era prea frumos ca să fie adevărat, să te țin aici, doar pentru mine, spuse el, puțin trist. De ce nu ne-am duce să luăm cina și să discutăm problema asta?

Jessie-Ann își luă paltonul și se îndreptă spre ușă.

— Sunt gata, strigă ea.

— Așteaptă, așteaptă, unde te duci? Protestă el.

— La cină, am făcut rezervație la „21”.

— Dar, Jess, credeam că putem să luăm masa acasă. În fond, afară plouă. În birou arde un foc plăcut. N-am putea lua masa acolo – doar noi doi – singuri? Ea îl privi fix, plină de căință. Era atât de uitucă, fără grijă... Harrison lucruse din greu toată ziua... Dar ea era atât de excitată de planurile ei... La masă, îi explică în amănunt ce planuri avea.

— Am să numesc agenția mea Imagini, spuse ea în cele din urmă, pentru că, de fapt, despre asta este vorba aici.

— Și ești pregătită să începi de la bază, Jess? Întrebă el, sau te aștepti să începi afacerea ta la vârf, într-o casă în Madison?

Ea știa că, dacă va spune că dorește o casă, el i-o va da.

— Am muncit din greu totdeauna, spuse ea cu mândrie. Imagini n-are nevoie de o casă mare ca să devină un succes, ci are nevoie de chipuri! Dar tu ești bărbatul cel mai bun, cel mai generos! Exclamă ea, sărind în picioare și strângându-l în brațe, precum și soțul cel mai frumos și sexy din întreaga lume!

Ea era încredințată că dragostea făcută în noaptea aceea a atins noi dimensiuni de tandrețe și pasiune. Jessie-Ann avea impresia că nu se mai

sătura de el, simțea nevoia să-l atingă, să se încolăcească în jurul lui; voia să-l sărute peste tot, nu voia să-i dea drumul.

Două zile mai târziu, ea plecă împreună cu Harrison într-o călătorie de afaceri în Orientul Îndepărtat, iar când se întoarseră, își dădu seama că era însărcinată. Imagini va trebui să mai aștepte.

Capitolul 2

Cursa de ora 9 dimineața de la Los Angeles la New York era încă pe pistă la ora 9:20, iar Danae Lawrence își rodea unghiile îngrijorată, întrebându-se de ce erau oare totdeauna atât de multe întârzieri. Clasa economică a avionului era plină și fusese obligată să accepte un loc în secțiunea fumătorilor și era sigură că tipul de lângă ea va aprinde țigara imediat ce vor fi în aer și se va stinge inscripția cu „Nu fumați”. Se gândi cu tristețe că așa îi trebuia, dacă lăsase pentru ultimul moment luarea deciziei, ba chiar și acum nu era sigură dacă era pregătită să se întoarcă la New York. Totuși, dacă nu s-ar întoarce, ar pierde totul pentru care se străduise atât, tot ce învățase... Trebuia, acum ori niciodată.

Când avionul rula, în sfârșit, pe pistă, se uită la mormanul de reviste din poală – Harper, Vogue și Town and Country, toate apărute azi la standuri. Jessie-Ann Parker împodobește copertele revistei Town and Country – doar că acum era „minunata doamnă Harrison Royle, fotografiată în somptuosul apartament din Park Avenue...”. Danae examina de aproape fotografia. Cu siguranță că nu fusese făcută de Brachman. Atunci, de cine? Sigur că nu e vorba de fotografi americani, ei nu au această blândețe deosebită și atracție plăcută. Trebuie să fie Snowden! Putea totdeauna recunoaște micile amănunte care dădeau stilul personal al fiecărui fotograf mare. Vogue avea pe copertă modelul acela cu aspect asiatic, iar de data asta știa că era fotografia lui Brachman, pentru că fusese acolo când o făcuse! Își amintea de scena pe care o crease el, pentru că scenografa pierduse pantofii modelului în drum spre locul de fotografiere; Brachman își dăduse frâu liber nervilor, băgându-și mâinile în părul lui deja zburlit, și le aruncă insulte scenografei, modelului, lui Danae, cu toate că, până la urmă, asta nu avusese nici o importanță, pentru că o fotografiase pe fată cu picioarele așezate pe un șezlong elegant stil Empire, iar cutele delicate ale rochiei de mătase erau strânse peste genunchi, arătând ca o frumoasă obosită după bal. Și doar Danae știa că privirea arzătoare din ochii ei nu era sexuală, ci de furie.

Dar pe Danae o interesa ce era în interiorul revistei.

Acesta era numărul cu noile colecții de modă și dacă Brachman le-a arătat editorilor fotografiile ei făcute la Londra – și dacă a fost norocoasă și le-au plăcut – atunci trebuiau să fie în numărul ăsta. Iar dacă erau, asta va face să se schimbe multe în viitor în viața ei. Se uită fix la revistă, nevrând să o deschidă și să facă față deziluziei de a nu-și vedea fotografiile în interior, amintindu-și de Brachman și de cum începuse totul – și cum se terminase.

Transformarea lui Danae din secretară, responsabilă cu făcutul ceaiului și un fel de Vineri feminină a lui Brachman – fotograf de faimă internațională – în Danae Lawrence, asistent doi al lui Brachman, se

întâmplase destul de brusc – deși lucra la el de nouă luni. Și încă într-un mod pe care-l considera ca un fel de renaștere.

Studioul lui Brachman, elegant refăcut, de pe Strada East Douăzeci și nouă, era martorul unei parăzi de celebrități internaționale minunate, modele cu faimă sau care vor deveni faimoase, stele rock, familii regale decăzute, desenatori și artiști. Danae îi cunoștea pe toți, deși, desigur, ei n-ar fi recunoscut-o pe stradă, fata înaltă, slăbuță, cu părul roșu. Totuși, ea îi cunoștea. Le făcuse nenumărate cești de ceai Earl Grey, ceaiul favorit al lui Brachman, le oferise o perie de păr sau un tub de cremă de buze și alergase după cutii de șervețele de hârtie ca să-și șteargă machiajul sau să șteargă ceaiul vărsat pe jos. Desfăcuse nenumărate sticle de vin alb ieftin, despre care Brachman pretindea că era o descoperire din țara înaintașilor săi, Ungaria, și despre care oricine altcineva jura că era atât de acru, încât le topea smalțul de pe dinți. Danae le împrumuta faimoșilor lui clienți fise pentru telefoanele pe care le dădeau și bani de taxiuri, dar refuzase să ridice bani pe bază de cecuri (la ordinul lui Brachman). La sfârșitul fiecărei ședințe, Danae era cea care făcea ordine în studiouri, scotea gunoiul făcut de șervețelele de hârtie murdărite cu farduri, de pudrele și fardurile de pleoape uitate, îndrepta hainele frumoase atârinate pe umerase de metal pe care le folosea scenograful, luate de la magazine sau case de modă. Iar la sfârșitul zilei ei lungi, se apleca cu dragoste asupra echipamentului fotografic costisitor, pune la loc lentilele foarte fine în cutiile lor cu căptușeală de catifea, strângea minunatele aparate Hasleblad, superrapidul Nikon, Rollei și Leika – cel mai bun echipament al unui artist – pe care nu și-ar fi putut permite să și-l cumpere ea însăși.

Doar cu câteva luni în urmă, Brachman începuse să observe că ea era acolo. Ochii mândri negri ai fotografului ungar care păreau totdeauna să arunce săgeți de furie și nerăbdare, obligându-și modelele la o supunere imediată, se opriseră asupra ei o secundă, când îi oferise o ceașcă albă de porțelan de Limoges cu farfurioara ei. O felie foarte subțire de lămâie plutea pe suprafața de chihlimbar a ceaiului parfumat și, în timp ce luă o înghițitură, Brachman dăduse din cap aprobator, examinând-o de data asta cu o scânteie de interes.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă? Întrebase el, deși trebuia să o fi văzut în fiecare zi, de luni de zile. El dăduse din cap când ea îi răspunse.

— Danae, repetase el. Drăguț nume. Privirea ei îl urmărise pe faimosul fotograf, când acesta se întorsese în studioul cu boltă și pereți albi. Brachman era înalt și slab, cu un aspect sever, uscățiv, al unui artist înfometat – deși nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Fața lui era palidă, cu linii puternice de la nas la gură, iar ochii lui negri adânciți erau neliniștiți, căutând mereu unghiuri, lumini, umbre, chiar și atunci când nu lucra. Părul lui des și negru era mereu în dezordine pentru că avea obiceiul să-și bage mâinile în el când își certa modelele sau asistenții, cerându-le să facă exact ceea ce voia el. Brachman era un egoist și un îngâmfat notoriu. Făcea crize de nervi în studio ca un copil răzgâiat, dar era mereu iertat, pentru că lucrările lui erau atât de strălucite. Fotografiiile celebrităților erau uneori tandre, alteori crude, iar cu

ani în urmă, fotografiile lui de modă, revoluționare, deviaseră fotografia de la poza statică, la mișcare, aceasta dezvăluind hainele și legătura lor cu trupul modelului, ca o nouă realitate. Brachman călătorea des, îi cunoștea pe toți care erau cineva și avea o reputație grozavă că ar fi un amant monumental. Danae îl diviniza.

Odată ce o observase, începuse să o lase să-l ajute mai mult.

— Unde-i Danae? Întreba el. Ea o să-l găsească ea e singura care o să știe unde se găsește... Sau: Danae o să facă asta. Și apoi, într-o bună zi, strigase nervos: „Lăsați-o pe Danae să țină flash-ul ăsta, ea e singura pe care mă pot baza aici!”

Brusc, devenise indispensabilă.

Danae era totdeauna prima prezentă dimineața și ultima care pleca. Ea muta fericită reflectoarele; aranjându-le după instrucțiunile lui Brachman, zâmbind când îl vedea surprins să descopere că ea știa despre ce era vorba – și, mai mult, știa ce spunea el! Ea îi ținea și ceașca de ceai în timp ce el ținea aparatul de fotografiat.

După o ședință de seară, târziu, când ei rămaseră ultimii în studio, Brachman o invitase la un restaurant în apropiere. Era un zgârcit notoriu și, la o pizza minusculă pe care au împărțit-o, ea îi spusese cât de bucuroasă era să lucreze cu el – deși avusese bunul simț instinctiv să nu-și menționeze ambițiile.

Ochii negri ai lui Brachman străluciseră plini de interes, făcând-o pe Danae să se simtă de parcă ea singură ar fi existat pe întreaga planetă și producându-i mici șocuri care se plimbau în sus și în jos pe șira spinării. El îi turnase din belșug vin roșu, mângâindu-i cu simpatie degetele, întimp ce vorbea.

— O asemenea piele albă, șoptise el aprobator, fără acea prostie de bronz de soare care face trupul fetelor să arate unidimensional. Cele mai frumoase îndrăgostite din istorie aveau pielea albă ca a ta, Danae.

Uitându-se în ochii lui negri, ea se simțise ca un iepure pe șosea, vrăjit de farurile unei mașini.

— Eu... Se potrivește cu părul roșu, știi, șoptise ea roșind.

— Spune-mi mai multe despre tine, o întrebă el, fă-mă să-ți retrăiesc tinerețea... A mea a fost atât de tristă, chiar tragică...

Brachman avea mai multe versiuni despre tinerețea lui în Ungaria, mergând de la „fiu nelegitim al unui conte exilat cu o prințesă din familia Habsburgilor” până la „un tată care era țăran și a muncit toată viața pământul ca să-i dea fiului său o educație”. Totul depindea de compania în care se afla și de dispoziția în care era. Dar emoția lui era totdeauna aceeași. Ochii lui străluceau cu o urmă de lacrimi, iar Danae își ținuse răsufarea, uitându-se nervoasă în jur prin restaurant. Ce va face dacă Brachman va izbucni în lacrimi?

— Continuă, Danae! Îi ceru el, tăind pizza „quattro stagione” (alegerea lui) și luând o bucată mare.

— Am douăzeci și doi de ani acum, începu ea.

— Douăzeci și doi! O, Doamne! Exclamă el tare, ridicându-și ochii spre cer, de ce-i toată lumea atât de tânără acum? Și câți ani crezi că am eu? Întrebase el, fixând-o cu privirea lui pătrunzătoare.

Danae știa foarte bine că el avea cincizeci și unu de ani.

— Cred că în jur de patruzeci, răspunsese ea grijulie, uitându-se în farfurie.

— Hmm... Nu prea departe, mormăise el satisfăcut. Ei, continuă deci.

Sorbind o înghițitură de vin roșu, ea îi spusese că în copilărie dorise să fie pictoriță, dar în primii ani de școală, străduindu-se să capete o linie și o formă, ajunsese la disperare, crezând că nu va ajunge niciodată mai mult decât o amatoare. Apoi, la aniversarea de cincisprezece ani, tatăl ei îi dăduse primul aparat de fotografiat de 35 mm și ea descoperise brusc un mediu nou. Cu aparatul ei putea surprinde toate culorile, liniile și mișcările pe care nu le putuse realiza cu o pensulă sau cu creionul.

Casa lui Danae era în Valea San Fernando, Los Angeles. Tatăl ei lucra la periferia activității artistice din Los Angeles, fiind contabil la televiziunea CBS, iar mama ei își umplea timpul croșetând dantelă și urmând cursuri de scris frumos, la Colegiul Valley.

— Mama mea era totdeauna ocupată, spuse ea cu amărăciune, mai luând o înghițitură de vin roșu. Ne făcea totdeauna, mie și fratelui meu, sărbătoriri protocolare de ziua noastră de naștere – dar invita doar pe acei copii, pe ai căror părinți dorea să-i impresioneze. Ea organiza de Paști goana după ouă roșii care era, de fapt, doar o scuză pentru a înainta pe scara socială și organiza chiar tratația de Sărbătoarea tuturor sfinților, ca să nu trebuiască să meargă cu ceilalți copii prin vecini... ci să mergem cu ea! Ea bătea la ușile oamenilor pe care dorea să-i cunoască.

Pe când Brachman tăia din a doua felie de pizza, ea îi povestea că doamna Lawrence era ultima mamă care venea să-i ia de la școală. Mama lui Danae era cunoscută că întârzia totdeauna, iar uneori nici nu-și mai făcea deloc apariția și atunci altă mamă trebuia să o ducă pe ea acasă. Degetele lui Brachman îi apucară mâna cu simpatie peste masă, iar ea recunoscuse faptul că în timpul acela învățase să nu plângă, reținându-și lacrimile, în timp ce o aștepta în curtea goală a școlii pe mama ei.

— Am avut totdeauna sentimentul îngrozitor că mă abandonase pentru totdeauna, îi spusese ea, vocea ei joasă tremurându-i, când ea nu făcea altceva decât să încerce blănuri pe care nu și le putea permite la I. Magnin sau să-și cumpere rochii pentru ocazii speciale care nu apăreau niciodată. Viața mamei mele părea să constea în cumpărături fără sfârșit, lecții de tenis fără sfârșit, mese de prânz fără sfârșit...

Avansase de la liceu la școala de film USC, unde absorbise tot ce putuseră să o învețe despre arta cinematografului și tehnicile filmării. Dar ei îi plăcea cel mai mult fotografia instantanee – arta de a prinde o singură imagine trecătoare pe un mic cadru de film, căreia îi adăuga apoi noi dimensiuni în camera obscură prin, sub sau supraexpunere, prin suprapunerea imaginilor. Și, cel mai mult din toate, îi plăcuse să privească prin aparat în viața oamenilor și să le dezvăluie emoțiile.

Brachman o fixase aprobator, ochii lui apreciind finețea pielii ei pale pe fundalul de șoc electric al părului ei roșu cu lumini de culoarea cuprului și ochii ei mari de un cenușiu deschis, cu franjurile genelor ca de bronz închis. El remarcase subțirimea trupului ei, mâinile mari cu degete lungi care exprimau siguranță și capacitate, deși stăteau moi în mâna lui. El observă bluza ei veche cenușie și pantalonii jeans decolorați, pantofii de sport vechi și lipsa oricărui fard.

— Fața ta e la fel de luminoasă ca și sufletul tău, spusese el, zâmbind. Mi-ai mărturisit totul, tânără Danae.

Apoi se întorsese și ceruse nota de plată, iar Danae se simțise vinovată, pentru că, bineînțeles, nu-i spusese lui Brachman totul. Nu-i spusese că dorea să fie o fotografă mai bună - mai faimoasă și mai mare decât era el. Nu-i spusese că era roasă de ambiție... Că era hotărâtă „să reușească”. Și nu-i spusese că, atunci când privea o fotografie bună în care prinsese o expresie revelatoare în ochii subiecților ei, sau un moment de vulnerabilitate, sau uneori teama lor de ceea ce ar putea dezvălui aparatul și ar distruge imaginea proprie, asta îi dădea un sentiment de putere asupra lor. Și era un sentiment care îi făcea plăcere.

Când plecară, prin noaptea rece spre studio, Brachman își puse brațul protector pe umerii ei.

— Și ce s-a întâmplat după ce ai terminat școala de film? Întrebă el. Cum ai dat de mine?

Băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor ei vechi, Danae își potrivi pasul după al lui, având sentimentul că trebuie să fie într-un fel de vis aievea. Brachman o înconjura cu brațul... Voia cu adevărat să știe ceva despre ea - Brachman - care cunoștea pe toată lumea și se ducea pretutindeni - alesese să petreacă o seară cu ea! Se simțise atât de încântată de parcă pantofii ei sport uzați călcau pe nori și nu pe străzile murdare ale Manhattanului. Dar, în același timp, dorise brusc să arate mai bine, pentru Brachman... Dorise să fi avut timp să se schimbe, îngrijorându-se că părul ei ar putea să se încrețească tare din cauza aerului umed al nopții. Dar continuase să vorbească, făcându-l să râdă la descrierea bătrânului fotograf din Hollywood, la care se angajase ca asistentă.

Acesta se specializase în fotografii lucioase 8x10 ale viitoarelor starlete de cinema, pentru că adevăratele stele ale Hollywood-ului îi părăsiseră de mult pe cei de teapa lui, în favoarea unora ca Brachman și Avedon din lumea fotografiei. Luni de zile, Danae mutase de colo-colo aparatura, temându-se că șeful ei era prea fragil până și să ridice aparatul. Uneori, avea misiunea să facă polaroidele preliminare și, în fiecare zi la prânz, alerga la Mai-Ling, pe bulevardul Sunset, să-i ia mâncare chinezească. Ea ținea oglinda în timp ce frumusețile Hollywood-ului își mai puneau un strat de ruj de buze pe gurile botoase; făcea nenumărate cești de cafea și nesfârșite drumuri la laboratoare. Scria sute de facturi și alerga la poștă să le expedieze. Și învăța.

După un an, își dăduse seama că acolo nu avea nici un viitor și ceea ce îi trebuia ei nu putea găsi la Hollywood. Trebuia să plece la New York.

— A obține o slujbă la un fotograf de frunte nu e ușor, recunoscuse ea față de Brachman, cu un zâmbet, și eu îl voiam pe cel mai bun. Iar asta însemna la dumneata. Cunoșteam fiecare fotografie făcută de dumneata, ale lui Jessie-Ann Parker – nu cele cu cea-mai-cunoscută-fotomodel a Americii – ci pe acelea luate pe cal, lângă casa ei din Montana. Acelea m-au făcut să vreau să lucrez cu dumneata. Ai prins cumva aerul curat, proaspăt, al adevăratei Jessie-Ann Parker – fata dintr-un orășel mic care a reușit, bucuroasă, să fie acasă cu familia, la sfârșit de săptămână. Doar că acea privire dezvăluitoare pe care ai prins-o în ochii lui Jessie-Ann a spus lumii că „nu te poți întoarce din nou acasă”, că niciodată nu mai poate fi așa cum a fost. Ai dat sentiment, Brachman, acestei povești cu blonda cu succes în toată America. Atunci am hotărât că aș accepta mai curând cea mai de jos slujbă în studioul dumitale, decât titlul de asistentă la oricare altul. Și, așa, m-ai obținut ca să-ți prepar ceaiul Earl Gray. După cum ai văzut, adăugă ea râzând, sunt expertă în asta. Am avut, desigur, suficientă practică.

El dăduse capul pe spate, râzând încântat.

— Ești cea mai bună, spusese el, strângându-i umărul slăbuț. Totdeauna tai lămâia exact cât trebuie. Mă înțelegi.

Se oprise în fața clădirii înalte, înguste, care găzduia studioul lui.

— La naiba, iar mă doare spatele, iar mâine plec la Londra și apoi la Paris. Trebuie să dorm și sper că o să treacă de la sine... Noapte bună, Danae.

Depunând un sărut pe buclele ei roșii, el urcase șchiopătând treptele și dispăruse pe ușa mare dublă.

Danae rămăsese nesigură pe trotuar. Nu știuse exact la ce se așteptase, dar nu la asta. Fuseseră într-o stare de spirit atât de intimă, doar ei doi, vorbind despre viață... Sau mai curând despre viața ei. Și apoi el plecase pur și simplu, fără să spună nimic...

Oprind un taxi, se urcă în el, indispusă. Brachman o folosisese doar ca să-și umple câteva ore neocupate în seara aceea... O să zboare cu Concorde pentru o săptămână sau așa ceva, și bănuia că la întoarcere va uita totul despre seara aceea.

Greșise. Când se întorsese, dăduse ordin să fie angajată o nouă fată Vineri, care să ia locul lui Danae, iar ei îi dădu voie să-l ajute tot mai mult în munca lui. O lăsase chiar să stea lângă el ca să observe cum își construia imaginile. Dar nu mai menționase niciodată seara pe care o petrecuseră împreună.

Când primul și al doilea asistent al lui Brachman se săturaseră de atâtea certuri violente, cel de al doilea asistent îi părăsi și Danae îi luă locul. Atunci hotărâse ea că era momentul să facă ceva în legătură cu aspectul ei.

O privire lungă și critică în oglindă reflecta o fată obosită de douăzeci și doi de ani, prea slabă la aproape un metru șaptezeci, cu o piele albă translucidă care se potriveaua cu părul ei roșu. Roșu nu era chiar cuvântul potrivit, poate era mai aproape de culoarea cuprului. Oricum, culoarea nu era prea potrivită... Iar părul se încrețea prea tare. Mai târziu, după un șampon castaniu, părul ei lung strălucea cu reflexe ușoare de cupru, iar când lucra, îl ținea să nu-i cadă în ochi cu o bentiță de cap, cum poartă jucătorii de tenis.

Nu se învățase doi ani în jurul atâtor modele și starlete fără să învețe niște șmecherii ale meseriei, iar acum își punea fard de ochi galben și chihlimbariu, ascunzându-și cearcănele negre ale oboselii cu un fond de ten mai deschis. Aplica discret fard de obraji terra-cotta și adăuga un luciu incolor pentru buze.

Până atunci, purtase doar jeansii și o bluză de tricot și știa că nu va fi ușor să intre în competiție cu toate modelele și celebritățile, cu hainele lor excitante și scumpe. Își pierdu săptămâni umblând prin micile magazine din Manhattan, înainte de a se hotărî că discreția era cea mai bună atitudine. Va purta o „uniformă” – pantaloni negri, cămașă albă, pulover negru și o jachetă mare, moale, neagră, de piele, pentru zilele friguroase, când pleca pe teren. Își permise o singură concesie de feminitate – cămașa ei albă va fi totdeauna din satin.

Își inspectase cu satisfacție în oglindă noua ei imagine. De data asta, imaginea înfățișa o fată înăltuță dar care arăta bine din cauza trupului slab și a picioarelor lungi. Cămașa albă lucioasă făcea pielea ei să arate și mai palidă, iar ochii ei păreau gri ca norii, sub stratul de fard. Nasul puternic, drept, avea câțiva pistrui, iar ea zâmbise, mulțumită de ea însăși. Simțea că ajunsese în mod clar la un punct. Era Danae Lawrence, fotografă. Asta era ea.

Deși Brachman nu făcuse nici un comentariu în legătură cu noul ei aspect, Danae știa că el observase schimbarea. În următoarea lună, îi dăduse tot mai multe de făcut prin studio, iar clienții lui începuseră să o recunoască, salutând-o în mod prietenos când veneau în studio.

Rick Valmont, care era prietenul asistent al lui Brachman, o urmărea pe Danae ca un uliu gelos, gata să se repeadă. Avea resentimente față de progresele lui Danae și pentru faptul că Brachman o aproba și făcea tot ce-i stătea în putere ca să-i facă ei viața neplăcută. El alerga să-i întâmpine pe clienți când veneau în studio, trăgându-i departe de Danae, a cărei sarcină era să-i conducă la Brachman. El îi ducea în camerele de îmbrăcat și se asigura dacă persoana care îi farda și cea care îi ajuta erau acolo să-i aștepte. Valmont îi ținea pe clienți departe de ea, iar ea își dădea seama că el făcea în așa fel încât ei să-l țină minte la plecare. Valmont își aduna puncte bune pentru viitor. Iar atunci când avea ocazia, sabota relația ei cu Brachman.

Tocmai cu o zi înainte de a trebui să plece cu Brachman în Europa ca să fotografieze colecțiile, Valmont a avut accidentul. Alerga prin oraș pe la magazinele foto, când mașina lui s-a ciocnit cu alta la intersecția dintre Fifth Avenue și Strada Paisprezece. Noile lămpi cu voltaj dual au fost distruse, odată cu nasul lui Valmont și brațul lui drept. Danae nu era foarte sigură de ceea ce îl supăraseră mai mult pe Brachman – dar bănuia că distrugerea lămpilor. Și, desigur, că înțelegea asta, pentru că Brachman era un perfecționist și depindea de echipamentul pe care-l folosea ca să aibă rezultate tehnice la cel mai înalt nivel.

Brachman o trimisese pe noua fată Vineri, care făcea ceaiul, după o serie de cumpărături, apoi intră ca o furtună în studio, urlând comenzi către Danae. Dăduse nenumărate telefoane pentru înlocuirea echipamentelor și se

îngrijise de toate cele o sută și unu de amănunte care cădeau în răspunderea lui Valmont. Și Brachman fusese insuportabil.

— Sună Parisul, îi ordonase el, asigură-te că mi s-a reținut apartamentul meu obișnuit la Crillon. Și spune-le să facă o rezervare pentru marți seara la șase, la Voltaire. Și, în același timp, controlează dacă s-a făcut rezervarea la hotel, la Milano. Nu am avut niciodată încredere în agentul ăla de voiaj de când s-a zăpăcit cu fusul orar și mi-a reținut o cameră cu o seară înainte de a ajunge și m-a lăsat pe mine – Brachman – fără cameră în săptămâna modei într-un oraș plin până la refuz de cumpărători și ziariști! Și vorbește la Paris, Danae, cu cel care-mi confecționează cămășile – numărul e în cartea aia, acolo – spune-i că am să vin să-mi aleg niște materiale în ziua de zece... Poți, de asemenea, să suni la Lobbs, la Londra, pentru pantofii mei!... Și caută-l pe chiropracticianul meu pentru o oră urgentă. Trebuie să-l văd acum! Mă doare iar spatele...

Pe la patru și jumătate, în acea după-amiază, lui Danae îi ardeau urechile de cât apăsase receptorul pe ele și era sfârșită din cauza strădaniilor de a se adresa în franceză și italiană unor telefoniste grăbite și unor recepționeri străini. Apoi Brachman urla din studioul său:

— Unde-i ceaiul meu, Danae? A trecut demult ora ceaiului.

Nici un cuvânt despre cât de greu muncise. Nici un cuvânt de mulțumire sau laudă că rezolvase toate aranjamentele lui.

Fierbând de mânie, îi făcuse ceaiul și dusese tava cu grijă sus pe scări, până în studio, la etaj.

— În sfârșit, ai venit, țipase el nerăbdător. Ce-ai făcut tot timpul ăsta?

Danae îl privise tăios, rezistând impulsului de a-i arunca ceaiul în față. Pusese, pur și simplu, tava jos și se retrăsese spre ușă.

— Și unde pleci acum? Întrebase el.

— Dacă vrei să știi, mă duceam să-mi cumpăr un sandwich, răspunse Danae, furioasă. N-am avut timp să mă duc la prânz la masă, fiindcă a trebuit să fac toate treburile lui Valmont și m-ai ținut destul de ocupată cu telefoanele.

El o privise fix, apoi, brusc, fața lui slabă, atrăgătoare se rupsesse într-un zâmbet.

— De ce nu mai aștepți puțin? Sugerase el. Bea o ceașcă de ceai și relaxează-te. Apoi poate mergem la o pizza – și mie îmi e foame.

Era atât de obosită, încât nu știa dacă să râdă sau să plângă... Brachman era imposibil. O alerga și o trata ca pe o sclavă, apoi, brusc, devenea uman și cobora la nivelul ei, tratând-o ca pe o prietenă a sa.

Dacă nu ar fi fost un geniu, nu l-ar fi suportat... Dar putea recunoaște și faptul că era nebună după el.

Brachman stătea întins în fotoliul cel mare, negru, de piele, uitase de ceai, avea fruntea încruntată de gânduri.

— Sună la British Airways, lătră la ea. Spune-le să schimbe biletul lui Valmont pe numele tău.

Ceaiul fierbinte o arse pe Danae și rămase cu gura căscată.

— Eu? Dar cum pot eu... Vreau să spun că, e mâine... De ce eu?

— Cine altcineva știe cum să lucreze cu mine? Tu poți face treaba asta, nu-i așa? Mai bine spune-mi acum dacă crezi că nu corespunzi, Danae. E liber pentru oricine la prezentările astea de modă. Am să-ți cer să alergi și să te împingi și să dai din coate ca să-ți faci loc prin mulțime și să obții ceea ce vreau eu, și s-ar putea să nu avem deodată și manechinele și rochiile de la creatori, înainte de ora două noaptea. E mult de lucru și e o nebulie... Și am nevoie de tine ca să mă ajuți.

Ochii lui negri îi cereau să nu-l lase baltă, în timp ce ea se gândea la pașapoarte și bagaje. Era șansa vieții ei – să se ducă la principalele prezentări de modă din Europa, ca prima asistentă a lui Brachman. Și însemna că va fi singură cu el în cel mai romantic oraș, Parisul. Aproape că nu era sigură ce-și dorea mai mult.

— Ei, întrebă el, ce spui, da sau nu?

Ah, da, șopti ea. Da, te rog!

Desigur că-și imaginase cum vor fi amândoi în avionul spre Milano, zburând peste Atlantic, absorbiți în conversația lor strălucitoare în timp ce sorbeau șampanie, dar Brachman se întinsese pur și simplu pe două scaune la clasa întâi, își acoperise ochii cu o eșarfă neagră de mătase și adormise. Ea băuse două pahare de șampanie, cu ochii fixați pe fața lui palidă, inpasibilă, dorindu-și ca el să se trezească. Dar el nu se trezi și parcă nici șampania nu-și făcuse efectul, de parcă ar fi fost prea slabă. Când avionul ateriza la Milano pe aeroportul Malpensa și rula spre terminal, Brachman își trecu mâna prin părul zburlit, își scoase eșarfa neagră și zise:

— Eu mă duc direct la hotel. Ai grijă de toate aici și vino cât se poate de repede.

Îi trebuise o oră de nebulie ca să găsească echipamentul lor, care fusese cumva „rătăcit” la scoaterea din avion și încă două ore de argumentare înfierbântată cu gestică italiană, pentru a-l scoate din vamă.

— La naiba, Danae, unde-ai fost? Se răsti el, ochii lui negri săgetând-o furioși, când ea își făcu, în sfârșit, apariția la hotelul Principele Savoia. Obosită, îi explicase ce se întâmplase.

— Fată proastă, trebuia să le fi oferit un pumn de lire, se înfurie el. Ai fi scos echipamentul în zece minute.

Danae se uită la el cu îndoială, aproape că-i dădeau lacrimile, fiind sigură că, dacă ar fi făcut cum spunea el, ar fi ajuns într-o închisoare italiană.

— Hai să ne mișcăm, comandase el, luând în mână aparatul Nikon și îndreptându-se spre ușă.

Visele ei despre romantism dispărură repede... Nu avusese timp nici măcar să-și tragă sufletul, darmită să mai meargă în camera ei să se spele pe mâini.

El traversa deja coridorul cu covor roșu, spre ascensor.

— Adu Polaroidul, urlă el peste umăr. Mergem la repetiția lui Armani.

Giorgio Armani era unul dintre marii creatori de modă ai Italiei și auzul numelui lui înlătură din minte lui Danae orice alte fleacuri, ca nervi și oboseală sau dorința de a face o baie fierbinte, odihnitoare și de a se culca într-un pat moale. Luând aparatul, o porni repede după el, oboseala ei fiind

înlăturată de un val de excitație. Cine avea nevoie de odihnă când puteau merge la o repetiție la Armani?

* * *

Toată săptămâna aceea se ținuse după Brachman, cărând aparate și lumini, totdeauna fiind fata din spate, în mijlocul agitației isterice premergătoare prezentării modei și a etalării temperamentului latin, împreună cu manechinele cu picioare lungi, elegante, ei au trecut de la un creator la altul, punând la punct fiecare prezentare de modă. Ea încărcă aparatele cu film și controla luminile, petrecând ore întregi la telefon, în camera ei roșu-aurie de la hotel, organizând studiouri și limuzine precum și rezervări de mese la restaurante deja supraaglomerate, pentru că fiecare cumpărător internațional important, fiecare editor important de reviste de modă, fiecare ziarist și fiecare fotograf bine cunoscut se adunaseră în bătrânul oraș și Milano devenise neîncăpător pentru atâta modă.

Somnul devenise o amintire și ea își petrecea zorii dimineților și orele târzii din nopte în Galleria sau pe Via Montenapoleone, înghițind cafele mari negre, espresso, cu câte trei lingurițe de zahăr, ca să-i mai dea puțină energie, și totodată, înghițind bârfele din domeniul modei, auzite pe la mesele vecine. Lucra noaptea până târziu, în studiouri supraîncălzite, încercând să-l calmeze pe Brachman când patrula prin cameră trecându-și mâinile prin păr și urlând din cauza rochiilor pe care creatorii i le promisera lui mai întâi, dar care fuseseră trimise unui fotograf rival sau din cauza hainelor trimise târziu sau deloc; iar manechinele stăteau îmbufnate și fumau într-un colț, obosite deja de prezentarea pe care tocmai o terminaseră și anticipând o alta în ziua următoare.

Desigur, tot Danae era aceea care trebuia să calmeze nervii manechinelor, în diminețile reci, cețoase, în deplasare, când ele tremurau în rochiile de seară din șifon. Tot ea era cea care le usca lacrimile - având grijă să nu le strice machiajul pentru care pierduseră o oră ca să-l realizeze - când trebuiau să pășească, pentru aparatul de fotografiat al lui Brachman, cu tocuri periculos de înalte, pe străzi cu piatră cubică ce alunecau după ploaie, făcându-le să-și răsucescă glezna. Atunci, desigur, lacrimile făceau ca machiajul să curgă și fața cea frumoasă trebuia refăcută de către artistul machior obosit, care știa că din cauza asta va întârzia la prezentarea de după-amiază.

Dar Danae văzu moda într-un fel cum nici nu visase că există. Ea văzu forța vitală ce se transmitea de la creator la modelele sale, în excitația prezentării în direct. Estrada magică și salonul aglomerat cu sute de editori de modă blazați și cumpărători supercritici, gata să-l aclame pe creator pentru un succes uluitor sau să-i ucidă colecția ca „obosită” sau „clasică”, muzica, forfota personalităților, lumina orbitoare, căldura trupurilor, ieșirile nervoase erau mult mai excitante decât orice ședință în studio.

Nu va uita niciodată ziua când Brachman îi dăduse în mână aparatul și îi spusese:

— În regulă, e al tău, să vedem ce faci, Danae.

Brusc, trebuia să fotografieze prezentarea lui Krizia, încercând să prindă pe film ritmul, mișcarea și energia pură a tot ce se vedea. Când primiră înapoi negativele de la laborator, ceva mai târziu, seara.

— Un curier cu motocicleta umbla prin orașul în plină activitate – Danae a examinat fotografiile lui Brachman și apoi pe ale ei și nu era sigură că ar fi vreo deosebire. Iar în Women's Wear Daily apăru în acea săptămână una din fotografiile făcute de ea, dar, desigur, cu numele lui Brachman sub ea. Emoția o cuprinsese totuși.

Zburaseră la Roma pentru recepția de sărbătorire a modei, la care participau principalii creatori ai Italiei, precum și 500 de celebrități din întreaga lume, iar Danae a stat ascunsă în camera ei de hotel, simțindu-se ca o Cenușăreasă lăsată acasă, fără să meargă la bal, sperând în zadar că Brachman ar putea să o cheme să meargă cu el. De data asta, cel puțin, nu avusese de făcut față nici unei crize, nici unor alergări nebunești cu taxiul ca să ia niște pantofi uitați, nici unor dispute într-o italiană stâlcită despre studiouri supraocupate; se simțise totuși abandonată, îi lipsise acțiunea. Mâine urmau să fie în drum spre Paris și totul avea să reînceapă, dar între timp se afla singură în camera ei de hotel, în timp ce toată Roma se ducea la recepție.

— Danae, urlă Brachman bătând în ușa ei. Danae, ești gata?

Inima i se opri pentru o clipă și alergă la ușă. Brachman arăta foarte bine în haina lui de seară albă, în genul lui specific, obosit de lume. El îi rânji, trecând pe lângă ea și intrând în cameră.

— Doar nu te-ai gândit că am să o las pe sărmana, mica, muncitoarea mea Danae, să rămână acasă, nu-i așa? Spuse el, întinzându-i o invitație albă. Diseară au să fie adunate la un loc în aceeași încăpere mai multe figuri celebre decât am putea vedea amândoi vreodată. Uite o invitație de presă, ia-ți aparatul, Danae, și vino acolo...

— Dar, Brachman... N-am cu ce să mă îmbrac, protestă ea.

— Poartă ce porți de obicei, strigă el, pornind înapoi pe coridor. Pentru mine, arăți totdeauna bine.

Amețită de fericire la complimentul lui neașteptat, alergase la garderob. Noua cămașă albă de mătase naturală de la minunatul magazin mic de pe Via Montenapoleone, care o costase salariul pe trei săptămâni, își va face debutul în seara aceea, împreună cu pantalonii negri de antilopă pe care-i cumpărase într-un mic magazin neașteptat de ieftin și care îi veneau perfect.

O oră mai târziu, era gata. Își periașe părul de pe frunte, de culoarea cuprului, proaspăt spălat, dar care și așa începuse să se încrețească; umpluse decolteul adânc al bluzei fără guler cu un lanț gros de aur și își prinsese în urechile ei mici cercei asortați. Își pusese în picioare pantofi negri de antilopă cu tocuri joase, își luase jacheta ei neagră de piele și aparatul de fotografiat, iar acum se îndreptase spre ușă. Danae Lawrence, fotoreporter, era în drum spre recepție.

* * *

Cele patruzeci și patru de plafoane ornamentale ale Palatului Veneția făceau să pară mică până și cea mai strălucitoare mulțime internațională. Fuseseră culeși de pe plajele Sardiniei sau pantele Gstaad-ului, sau din drumurile lor dintre Roma și Paris, Londra și New York, pe unde îi purtau plăcerile și invitațiile. Cu aparatul atârnat de gât, Danae privea, prin fumul torțelor arzând, la zecile de mese acoperite cu flori ce străluceau de argintărie și cristaluri și la ghirlandele de flori înfășurate în jurul coloanelor și al scării largi. Sala era plină de femei elegante, sofisticate și de bărbați bine, bronzăți, ca și de chelneri în livrea albastră, care turnau neconținut șampanie rosé. Se simțea de parcă ar fi picat în decorul unui film italian! Le recunosc pe atrăgătoarele surori Fendi, încântătoare în roșu, discutând cu Karl Lagerfeld; și oare aceea în albastru închis nu era Paloma Picasso? Și aceea era, cu siguranță, Catherine Deneuve, purtând ceva de St. Laurent... Și americanii erau acolo... Diane von Furstenberg, sexy, în negru, și Lyrin Wyart arătând minunat într-o rochie de bal romantică, galbenă cu volane. Cu aparatul în mână, Danae își făcu drum prin mulțime, fotografiind nebunește. Totul era prea bun ca să se piardă... Dar unde oare era Brachman?

Tomaso Alieri se sprijinea de perete cu mâinile la piept, tușind când fumul de la torțele arzânde veni spre el, fără să asculte la conversația care se purta în jurul lui.

La treizeci de ani, Tomaso era unul dintre creatorii de modă italieni în plină ascensiune, care își făurise deja un renume internațional cu un stil care era, în același timp, tineresc și șocant. Ochii lui căprui neliniștiți se opriră leneși asupra lui Danae care se învârtea în mulțime, cu aparatul pregătit, observând bluza ei moale de mătase lipită de piept, obrajii ei roșii de emoție și părul ei roșcat, încrețit.

Făcându-și drum prin mulțime, Danae îl descoperi, în sfârșit, pe Brachman. Fata cu care era avea vreo nouăsprezece ani și era foarte frumoasă, cu păr lung, negru, și ochi la fel de negri ca ai lui. Ea purta un corsaj roșu de catifea, fără bretele, cu o fustă de organdi pe care Danae o recunoscuse a fi de la Valentino. Și mai purta o întregă vitrină de rubine de la Bulgari, în jurul gâtului, atârându-i din urechi sau în jurul brațelor ei subțiri.

Când Brachman își strecură brațul în jurul umerilor delicați ai fetei, Danae își îndreptă camera și trase câteva poze rapide. Arzând de gelozie, se strecură din nou în mulțime, dorind să nu-i fi văzut, dar incapabilă totuși să se smulgă de acolo. Își spusese furioasă că nu avea dreptul să simtă astfel... Nu venise aici ca amanta lui Brachman, era doar asistenta lui... Și, tot timpul cât fuseseră împreună în Italia, el nu-i dăduse niciodată un motiv să creadă altfel. Ea sperase că asta se datoră faptului că erau atât de ocupați - nu avuseseră timp pentru mici atenții și conversații intime, nici pentru romantism. Dar, la naiba cu Brachman, să-l ia dracul! Îndreptându-se din nou spre masa la care se afla el, se ascuse în umbra scării, trăgând clișeu după clișeu cu Brachman și fata aceea.

— Pardone, carrina, dar sunt sigur că, după atâta fotografiat, ai nevoie de un pahar de șampanie...

Ea se uită în sus la bărbatul tânăr, înalt, slab, care îi vorbea.

— Tomaso Alieri, spuse el. Ochii lui căprui deschis îi zâmbiră de sub sprâncenele bogate și automat ea întinse mâna și luă paharul oferit. Atentă la amănunte ca un fotograf, ea remarcă fruntea lată, nasul puternic și gura plină, senzuală, maxilarul ferm și părul negru, moale. Era un chip pe care Danae îl recunoștea din revistele Oggi, Paris Match și People, o figură din revistele internaționale de scandal.

— Ești cu totul altfel, șoptise Tomaso, ignorând mulțimea zgomotoasă, o pasăre rară cu pene potolite într-un șir de papagali și peruși... A, da, sigur! Acum știi cine ești - se spune că ești mica mascotă a lui Brachman. Se sprijini cu o mână de peretele din spatele ei, înclinându-și capul spre ea. Spune-mi, carrina, e adevărat? Șopti el.

Mica mascotă a lui Brachman? Se gândi ea, uluită. Ce-o fi spus el despre ea?

— Sunt asistenta lui Brachman. Lucrez cu el de aproape doi ani, răspunse ea cu răceală. Mă numesc Danae Lawrence.

— Înțeleg. Bine, dacă ceea ce se spune nu e adevărat - am noroc. Mai spune-mi ceva, carrina, spuse el, luând-o de braț și purtând-o spre ușa mare dublă care ducea spre holul de marmură. Te-ai simțit vreodată foarte singură în mijlocul unei mulțimi?

Ea îl privi mirată - oare observase cum îl urmărea pe Brachman? Să-i fi ghicit oare gândurile? Sau poate că adevăratele ei sentimente se citeau pe față?

— Te-ai simțit vreodată brusc obosită de toate? Obosită de strălucire și de bărfă, obosită de șampanie și de mâncare prea bogată?

Cu coada ochiului, Danae îl zări pe Brachman cu fata în roșu. El se întoarse și se uită fix la ea, furios, iar ea îi înfruntă privirea. Ei doi făceau același joc, se gândi ea, și dacă lui nu-i plăcea s-o vadă vorbind cu frumosul și tânărul creator italian, a cărui reputație romantică era la fel de formidabilă ca și talentul lui, atunci erau chit! La naiba cu tine, Brachman, își zise ea furioasă, nu sunt proprietatea ta.

— Ai dorit vreodată paste și vin rece, continuă Tomaso, într-un restaurant simplu, unde femeia din bucătărie înțelege că mâncarea are menirea să te hrănească și nu e doar pentru expoziție?

El se opri luându-i ambele mâini într-ale lui, iar ea îl privi uimită, întrebându-se ce va spune mai departe.

— Dacă răspunsul este da, mica mea coțofană, Danae, atunci îți va fi milă și vei fugi cu mine din această cameră prea plină de fum și prea încinsă, dintre oamenii ăștia prea ocupați, departe de această lume a modei și a falsității. Ne vom întoarce acolo unde sunt rădăcinile mele - într-un cartier al acestui oraș pe care-l cunosc bine. Pot să-ți promit o cină pe care nu o vei uita niciodată.

Întorcându-și triumfătoare spatele spre un Brachman posac, Danae îl luă pe Tomaso de braț.

— Da, spuse ea fără suflu. Da, mi-ar plăcea. Sună minunat... Dar de ce o faci? Întrebă ea uluită, când goneau prin piețele romane cu fântâni luminate

puternic, în mașina lui albă, Ferrari. De ce ai vrut să părăsești petrecerea? Și de ce cu mine?

— Îmi dădusem seama că muream de foame, recunoscui Tomaso, uitându-se pieziș la ea și zâmbind. Nu-mi amintesc să fi mâncat ceva săptămâna asta, în afară de mâncarea de la recepțiile fără de sfârșit... Am fost prea ocupat. Și, micuță coțofană, ador mâncarea – o masă bună trebuie savurată. Trebuie să fie aleasă cu grijă, cei care mănâncă trebuie să guste unul de la celălalt... O masă bună este o experiență senzuală și care trebuie împărtășită. În plus, pe care altă femeie aș fi putut-o convinge să părăsească recepția și să meargă cu mine la un restaurant de cartier, purtând o rochie de o mie de dolari și cele mai bune diamante?

În ciuda tristeții ei geloase în legătură cu Brachman, Danae râse.

— Dacă nu mi-aș fi terminat munca pentru seara asta, te-aș fi refuzat, îi spuse ea ferm.

— Munca ta?

— Fotografiile. Ținând aparatul în sus, ea trase un cadru rapid cu el la volan.

— Sigur, micuță coțofană, că ai suficiente fotografii cu Brachman!

Danae se lăsă în scaunul de piele al mașinii Ferrari, încercând să-și ascundă roșeața din obraji. Deci el o urmărise!

— Așadar, lucrezi cu adevărat pentru Brachman?

— Lucrez cu Brachman, îl corectă ea, deocamdată. Dar te avertizez, Tomaso Alieri, că nu peste mult timp voi fi una dintre acele doamne pe care nu le vei putea lua cu tine la micul tău restaurant – nu pentru că voi purta cele mai bune diamante ale mele – ci pentru că voi fi mult prea căutată ca fotograf. Dar poate voi purta minunatele tale haine, adăugă ea, aflată acum într-o stare de spirit mai bună. Era cumva o ușurare să fie departe de Brachman și de privirea lui întunecată, furioasă, departe de pretențiile lui fără sfârșit.

— Foarte bine, Danae, atunci să profităm cât mai mult de această seară împreună când am „tras chiulul” de la recepția celebrităților.

Parcând Ferrari-ul într-un vârtej de pietriș, Tomaso o conduse printr-o curte veche, într-un restaurant rustic. Un foc de bușteni strălucea în căminul mare de cărămidă și din bucătărie veneau mirosuri minunate când luară loc într-un separeu liniștit. Patronul, zâmbitor, alergă spre ei, având în mână o sticlă din vinul favorit al lui Tomaso.

— Tu trebuie să stai aici, spuse Tomaso, așezând scaunul lui Danae lângă al lui, în așa fel ca lumina să scoată în evidență culoarea părului tău... Un păr atât de frumos... De culoarea cuprului închis, cu o ușoară tentă de terra-cotta.

Ea se uită în altă parte, jenată, când ochiul lui expert o aprecie.

— Știi de ce te-am remarcat la recepție, Danae? Pentru că erai altfel. Nu, nu doar din cauza îmbrăcăminții, am observat o strălucire în ochii tăi. Nu le invidiai pe aceste femei pentru bijuteriile lor când le fotografiai, nu le invidiai blănurile sau soții bogați. Bănuiesc că tot ce voiai să redai tu, tânără Danae, era succesul lor. Descopăr o flacără aprinsă de ambiție la tine,

carrina. Spune-mi, am dreptate? Încă un cuvânt de avertizare, adăugă el ținându-i mâna în mâna lui bronzată, să nu-l lași vreodată pe Brachman să-ți afle ambițiile – bărbatul acesta este un egoist maniac. Se încruntă, căutând expresia potrivită și continuă: Te-ar da afară de urechi într-o secundă, micuță Danae!

Râseră încântați, de parcă ideea că Danae ar ieși luată de urechi ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume, dar ea știa că era adevărat.

— Totuși, continuă el, nu trebuie să lași iarba să crească sub picioarele tale.

Danae chicoti, înecându-se cu vinul de culoarea paiului.

— Trebuie să începi imediat, dacă vrei să ai succes în anul care vine.

Scoate acum aparatul, draga mea coțofană, și începe prin a mă fotografia pe mine... Tomaso Alieri mâncând, Tomaso bând, Tomaso discutând cu proprietarul restaurantului său favorit, Tomaso cu noua tânără fotografă, Danae Lawrence -plutește oare în aer o nouă idilă?

Râzând, el compuse explicații la fotografiile ei.

— Îți spun, Danae, mâine ai putea vinde fotografiile astea revistelor Oggi și People, și Paris Match, și semnătura va fi a ta, de data asta.

— Vorbești serios? Zise ea rămânând cu gura căscată. M-ai lăsa într-adevăr să-ți fac fotografii și să le vând?

— Păi ziariștii fac asta tot timpul, ridică el din umeri. De ce să n-o faci tu – noua mea prietenă?

El închise ochii, gemând de plăcere când proprietarul îi puse în față un fel de mâncare cu trufe deasupra, iar Danae își înhață aparatul, fără să-i vină să creadă de norocul ce dăduse peste ea!

— Mai târziu putem merge și în apartamentul meu, spuse el. Ai putea fi prima care face fotografii ale tânărului creator de modă italian „la el acasă”. Asta ți-ar permite, cu siguranță, apariția în oricare revistă italiană.

Lăasă din nou aparatul jos, dezumflată. La asta se gândise el oare tot timpul?

— Apartamentul tău? Întrebă ea cu voce joasă.

— De ce nu, carrina? El zâmbi de parcă ar fi fost cea mai naturală sugestie din lume.

Danae își analiză mișcările, în timp ce mânca. Dacă Tomaso va fi la înălțime, era o ocazie pe care nu o putea lăsa să-i scape... Deși, desigur, nu-i va spune lui Brachman despre asta. Și dacă nu va fi? O să se preocupe de asta la momentul respectiv – și nici despre asta nu-i va spune lui Brachman.

* * *

Apartamentul lui Tomaso era la ultimele două etaje ale unui vechi palat aflat sus pe un deal, deasupra luminilor Romei, iar de la admirarea priveliștii de pe terasa lui cu un pahar de șampanie în mână, n-au trebuit decât câțiva pași mici până să ajungă la canapeaua cea mare acoperită cu catifea și în brațele lui. Când gura lui i-o acoperi pe a ei, Danae se întrebă dacă Brachman o săruta pe fata cu bijuterii roșii și dacă ea împărțea cu el patul lui mare, dublu, din apartamentul luxos de la hotelul Hassler.

— Nu te-am adus aici sub false pretexte, coșofană mică, șopti Tomaso. Mai întâi, trebuie să faci fotografiile.

Stăpânindu-și emoțiile de uimire și strângând în mână aparatul Nikon, Danae cutreieră apartamentul lui, pozându-l pe Tomaso cu profil arogant în fața unui perete cu frescă în stil pompeian pe care, după cum o informă plin de mândrie, o pictase chiar el însuși. Fotografie patul lui îngust de bronz și oțel, acoperit ca la cazarmă, doar cu o pătură - numai că pătura era din cașmir, de culoare terra-cotta.

— Se potrivește cu părul tău, îi șopti Tomaso, sărutând-o pe gât, când se aplecă înainte să facă fotografiile. Ai fost menită pentru această cameră, potrivită coloristic cu patul meu...

Ignorând atracția din ochii lui, ea îl aranja lângă o baterie de ustensile din bucătăria lui din lemn negru ars, foarte tehnică, apoi în biblioteca îmbrăcată în lemn. Făcu fotografii în biroul lui, la o masă de lucru plină de bucăți de materiale, schițe de modă și însemnări. Atelierul și sala de prezentare erau în oraș, dar îi spuse că ideile cele mai bune îi veneau noaptea și adesea lucra acolo, ca și în momentul acela, până se iveau zorile deasupra frumoaselor acoperișuri ale Romei.

Se aplecară împreună pe terasă, urmărind cum cerul se transformă din roz pal în auriu și primele raze de soare poleiră spiralele pastelate și domurile irizate ale Romei.

— Ei, carrina, îi spuse el sărutându-i degetele, ai destule fotografii acum?

— Ai fost foarte generos cu timpul tău, șopti Danae, întrebându-se cum va putea ieși cu grație din treaba asta. Sărutările lui fuseseră minunate în noaptea trecută, dar în lumina sobră a zorilor nu i se mai părură o idee prea bună.

— Am un zbor spre Paris la ora opt... trebuie să mă întorc să-mi fac bagajul.

— Desigur, acceptă el cu un oftat, coșofenele trebuie totdeauna să se întoarcă la cuibul lor, nu-i așa? O sărută ușor pe buze și adăugă: A fost plăcut, Danae Lawrence, mare fotografă, cu mult mai plăcut decât la recepție... Desigur, putea fi și mai bine, zise el ridicând din umeri, dar poate pe altă dată!

Ferrari-ul lui alb aluneca fără efort pe străzile liniștite ale Romei, în zori de zi, iar Tomaso o lăsă la hotel după un sărut lung de rămas bun. Urmări mașina lui care dispăru după colț, simțindu-se ca într-un vis... Dar apoi își aminti că avea fotografiile lui Tomaso care să-i dovedească faptul că totul fusese real.

În timp ce avionul Air France Tristar se rotea deasupra Parisului, Danae se lupta cu oboseala. Brachman o strigă, iar ea deschise ochii, privindu-l fără să-l vadă.

— Uită-te la tine! Exclamă el. Ești atât de obosită, că nici nu știi unde ești. Așa îți trebuie dacă stai în oraș toată noaptea - cu Tomaso Alieri!

— Este treaba mea cu cine am fost, sări ea, uitându-se urât la ceilalți pasageri care îi priveau. Cum îndrăznea Brachman să țipe la ea în public – și, oricum, viața ei particulară îi aparținea în întregime.

— În plus, păreai și tu destul de ocupat, adaugă ea, ridicând din umeri în jacheta ei de piele neagră, în timp ce avionul atingea pista.

— Ajunge! Exclamă Brachman cu răceală. O să fim foarte ocupați – și voi fi mulțumit dacă o să-ți stea mintea la treaba pe care o ai de făcut.

Era prima oară când Danae venea la Paris și, din cauză că lui Brachman îi plăceau deplasările dimineața devreme, ea cunoscuse orașul, la o oră când acesta era liniștit și nemișcat, când abia se dezmeticea din somnul de noapte și își curăța machiajul de pe față după distracțiile de cu seară, într-un anturaj de taxiuri și camionete, ieșeau în oraș la ora patru dimineața, pe Sena, așteptând lumina cețoasă cenușie a zorilor, pe care o iubea Brachman; sau dimineața devreme, pe ceață, se opreau în Piața Concorde, fără circulație, și Brachman reușea cumva să-și aranjeze modelele în așa fel încât ceața ușoară să intre perfect în fotografie, acoperind cu un văl fața fetei. Au făcut fotografii în față la Beaux Arts și pe terasă, la Cafeneaua Flore și la Beau Bourg, la Bois și la Gara de Nord; și au participat la toate colecțiile.

Danae se trezea, înainte de zori ca să plece pe teren, iar când terminau acolo, era timpul următoarei prezentări de modă – uneori erau chiar două în aceeași zi. Brachman nu era niciodată satisfăcut doar cu fotografiile de studio – îi plăceau deplasările în aer liber, spunea că îl inspiră. Când Danae termina lucrul, era de obicei deja după miezul nopții sau chiar mai târziu și, cu perspectiva unei noi treziri înainte de zorii zilei, găsea o cafea și lua ceva de mâncare, apoi cădea pur și simplu în pat și fura puținele minute ce-i mai rămăseseră ca să doarmă. Excitația o făcu să reziste toată săptămâna și însăși nerăbdarea lui Brachman părea că slăbește în îmbrățișarea orașului său iubit.

— Hai, Danae, spuse el amical, într-o noapte târziu, după ce modelele plecaseră acasă și ea împachetase aparatele, hai să mâncăm ceva, mor de foame.

La o masă mică în braseria lui favorită, la Palatul Bastiliei, Brachman își ceru scuze, în cele din urmă.

— Ai muncit din greu săptămâna asta, Danae, spuse el. Vreau să știi că apreciez asta.

— Pentru asta am venit aici – după cum mi-ai amintit-o atât de gălăgios în avion, răspuse ea surprinsă.

Dându-și capul pe spate, el scoase un puternic hohot de râs.

— Eram furios pe tine, pentru că ai plecat cu Tomaso Alieri. Nu-mi place ca fetele mele să fugă cu alți bărbați.

Ea îl privi uimită, era greu să te obișnuiești cu schimbările bruște de atitudine ale lui Brachman.

— Eu nu sunt fata ta, Brachman. Ți-amintești de mine? Eu sunt Danae Lawrence. Eu lucrez pentru tine.

— Asta-i și mai bine, replică el, chemând chelnerul și comandând o sticlă de Dom Perignon, pentru că, după cum știi, lucrul înseamnă totul

pentru mine. Clienții, ridică din umeri, ei nu știu nimic despre munca mea. Pentru ei eu sunt doar un fotograf care îi arată mai bine decât au arătat vreodată în viața lor... Mai bine decât sunt în realitate! Eu le dau o nouă imagine despre ei înșiși – și pe aceasta o preferă întotdeauna. Dar tu știi cum realizez această magie – și vezi cât mă consuma. La sfârșitul zilei sunt secăt – stors ca o cârpă veche!

Desigur, nu era chiar adevărat, dar îi zâmbise cu simpatie, pentru că Brachman era un mare artist.

— O să mâncăm scoici – din cele speciale, comandă el, sorbind din șampanie, apoi niște langustine – și apoi paltus. Trebuie să-ți păstrezi forțele, adăugă el, serios. Mai trebuie să cucerim Londra săptămâna viitoare!

Scoicile erau sărate și delicioase și langustinele erau tari și dulci, iar Brachman comandă încă o sticlă de Dom Perignon, în timp ce Danae îl fixa surprinsă, amintindu-și de pizza mică împărțită între ei la New York, până când își dădu seama că, probabil, totul era adăugat la cheltuieli și plătit de clienți.

— Îmi place asta, spuse el arătând cu paharul în mână spre bluza ei de satin alb.

— Via Montenapoleone, Milano, răspuse ea. M-a costat salariul pe o lună.

— Merită până la ultima liră – și, oricum, amintește-mi să-ți măresc salariul când ne întoarcem. L-ai meritat – ești la fel de bună ca și Valmont.

El se aplecă peste masă și îi trecu mâna peste maxilar, atingând scobitura de sub pomeții obrazului.

— Osul reflectă lumină palidă exact aici și aici... Asta face ca pielea ta să arate minunat, aproape translucidă...

Ea îl privi fix, abia îndrăznind să respire, în timp ce degetele lui lungi, sensibile, îi schițau forma feței. Ceea ce sperase, se întâmpla, în sfârșit... Brachman o vedea ca femeie, nu doar ca pe Danae Lawrence, asistenta lui, care era acolo doar ca să-i asculte ordinele...

— Trebuie să plecăm, spuse el brusc, trântind paharul pe masă și făcându-i semn chelnerului pentru nota de plată.

Brachman se prăbuși în colțul lui în taxi, fără să o atingă, uitându-se pe fereastră, aparent pierdut în gândurile sale. Se întreba zăpăcită ce se întâmplase. Acum o clipă se bucurau împreună de cină, iar în momentul următor, Brachman căzuse într-una din morcănelile lui.

Dar se dovedi că nu era morcănos ci, pur și simplu, își plănuia cadrele de a doua zi.

— M-ai inspirat, Danae, îi spusese el, odată întors în apartamentul lui de la hotel. Vreau să încerc câteva idei cu tine. În noaptea asta, ești modelul meu!

Dar ea era țeapănă și neîndemânatică atunci când se afla de partea opusă a aparatului, iar el urlă la ea să se relaxeze, în numele Domnului!

— Te-ai îngrășat! Țipă el acuzator, examinând polaroidele.

— Acum pot să-mi permit să mănânc în fiecare zi, zâmbi ea, de când m-ai promovat asistentă.

Dar îi cădea capul de oboseală și nu putuse să ascundă un căscat uriaș.

— La naiba, Danae, se plânse el, cum pot să-ți fac fotografii cu gura larg deschisă! Nu te poți stăpâni câteva momente?

— Brachman, e ora patru și treizeci, argumentă ea, suntem în picioare de douăzeci și patru de ore – mai ai o ședință în după-amiaza asta.

Aruncând polaroidele pe o masă, el își băgă mâinile în buzunare, uitându-se urât la ea când plecă obosită.

— Valmont nu ar fi plecat, urlă el când ea închise ușa. El ar fi continuat atât cât aș fi vrut eu.

Deschizând din nou larg ușa, ea se uită furioasă la el.

— Atunci fă-i fotografii lui Valmont într-o cămașă albă de satin, data viitoare, țipă ea. Să vezi de ce ajutor o să-ți fie! Te urăsc, Brachman!

Râsul lui încântat o urmări pe coridor, în timp ce aștepta ascensorul să o ducă înapoi la camera ei și la o uitare binecuvântată – pentru câteva ore.

Când ajunse la studio a doua zi dimineață pentru ultimele fotografii, rămase cu gura căscată de uimire, văzând metri și metri de satin alb care drapau pereții. Brachman se agita, aranjând cutele costisitoare.

— Inspirația ta, explicase el. Satinul alb aruncă exact reflexia necesară pentru rochiile de seară de la Chanel pe care le fotografiem azi... Sunt pure, din anii 30. Se învârtea prin jur, admirându-și munca. Strălucit! Mormăi el fericit, chiar strălucit. Și, după cum observi, Danae, am făcut totul singur. Nu te-am trezit din somnul tău atât de prețios ca să îndeplinești sarcina asta minoră. Ca fiu de fermier, om al pământului care a muncit toată viața ca să-și educe fiul, eu știu ce înseamnă munca grea.

Se duseră cu un grup zgomotos la braseria Lipp la cină, ca să sărbătorească ultima ședință de fotografii de la Paris și li se dăduse un loc de onoare, pentru că toată lumea îl cunoștea și îl admira pe fotograf, care venea acolo de ani de zile. Brachman o ținu pe Danae alături de el, spunându-i cât de mulțumit era de ședință și că ea fusese inspiratoarea lui. Din când în când, îi lua mâna, șoptindu-i la ureche despre scena agitată din jur. Mai târziu, meraseră singuri cu mașina până la Sena și priviră la Notre Dame în lumina lunii, plimbându-se peste micul pod Marie și găsind un bar intim unde băură din nou șampanie și Brachman începu să-i vorbească despre primele lui zile la Paris ca tânăr fotograf pasionat. Ea asculta, hipnotizată de anecdotele lui despre artiști și scriitori, despre manechine și creatori de modă care, ca și el, se străduiau să „reușească” în orașul luminii, al dragostei și inspirației. Și apoi, brusc, Brachman o sărută pe obraz – iar Danae îl sărută și ea – și mână-n mână, luară un taxi înapoi spre hotel.

Vastul apartament al lui Brachman de la hotelul George Cinq era tipic dezordonat – interzisese cameristelor să miște fie și o singură fotografie din cele răspândite, din foile de contact sau negativele notate cu grijă. Doar prețiosul lui echipament fotografic, așezat frumos într-un colț de către Danae, nu era amestecat în dezordine. Măturând de pe pat un strat de chipuri de manechine, el o luă în brațe și îi spuse că asta era Parisul. Și, bineînțeles, că ea îl crezu. Nu se spune oare că Parisul este al îndrăgostiților?

Apoi, gura lui Brachman o acoperi pe a ei și el o ținea aproape, atât de aproape că abia respira.

— Scoate-ți hainele, îi comandă el, dându-i brusc drumul și scoțându-și cămașa. Danae se uită la el, surprinsă. Oare nu era cazul ca el să o ajute? Nu așa se proceda oare la începutul unei relații amoroase? Brachman ieșise deja din pantaloni și îi aruncă pe podea, încruntându-se când o văzu că stătea. Grăbește-te, Danae, strigă el, ce aștepți? Descheindu-și bluza, Danae se uită la el pe sub gene, surprinsă cât de slab și de palid era Brachman. Precis că trupul lui nu văzuse soarele de o duzină de ani. Desigur, acum își amintea că-i spusese că nu-i place clima caldă și, oricum, nu se ducea niciodată în vacanță - doar în călătorii de lucru. Brachman se întinse în pat, cu brațele încrucișate sub cap și cu ochii închiși. Chiar și acum avea o dungă de încruntare între sprâncene și se citea un aer de nerăbdare îngrijorată în încordarea maxilarului și a gurii. Goală, ea stătea nervoasă lângă pat.

— Pentru Dumnezeu, Danae, vino aici, hai! Exclamă el. Apoi zâmbi, ochii lui negri strălucind apreciativ. Frumos, șoptise el, foarte frumos, Danae.

— Ești delicată ca o balerină și ai o piele translucidă ca o perlă. Vino aici, fata mea frumoasă.

El întinse mâna și ea se strecură în pat alături de el, strângându-se la căldura lui când el o trase mai aproape. Brachman o sărută și Danae închise ochii, încă nevenindu-i să creadă că asta se întâmpla ei. Trecându-și mâna pe spatele lui, îi numără coastele. Doamne, ce slab era... Dar nu era slab ca un slăbănog - trupul lui Brachman era fin și vânjos ca al unei pantere înfometate...

— Frumos, șopti Brachman printre sărutări, spune-mi că sunt frumos, Danae...

Danae chicoti, doar un chicotit mic la început și apoi nu se mai putu reține.

— Ești frumos, Brachman! Gâfâi ea.

— Isuse! Zise Brachman, uimit. Ce-i așa de nostim?

— Ho, hoo... Ha. Ha. Râdea Danae. Ah, nimic, Brachman, nimic, doar simțul meu prostesc al umorului, vai dragă, ha, ha, ha...

— La naiba, stai liniștită, tună Brachman. Sper că vrei să faci dragoste - nu să privești un film. Rostogolindu-se peste ea, îi puse o mână pe gură, dar asta o făcu să râdă și mai tare. Pasiunea lui răcindu-se, o privi, jenat:

— Ce este? Întrebă uluit. Ce e așa de caraghios, Danae?

— Doar... Când mi-ai cerut să-ți spun că ești frumos, gâfâi, asta-i tot, Brachman...

— Și nu sunt frumos? Întrebă el perplex. Alte femei mi-au spus că sunt. Nimeni n-a râs de Brachman până acum!

— Nu râd de tine, răspunse ea. Probabil că râd datorită felului cum ai spus-o.

— Bine, atunci spune că sunt frumos, Danae. Îmi face plăcere să te aud spunându-mi.

El se aplecă asupra ei când ea îi repetă solemn vorbele, apoi, satisfăcut, o trase spre el.

— Ah, urlă el brusc. Ahh... Ah, Doamne...

Prinsă sub greutatea lui, Danae rămase rigidă, întrebându-se dacă aceste sunete de Tarzan erau vreo nouă formă de pasiune ungurească.

— Ah, urlă Brachman. Ajută-mă, Danae, ajută-mă...

— Ce e? Strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Coloana mea! Discul, a ieșit din nou, apasă pe nerv. Isuse, Danae, ridică-te, vrei? Fă ceva! Cheamă un doctor!

Strecurându-se neîndemânatică de sub el, îl fixă îngrijorată. Fața lui Brachman era mai palidă ca de obicei. Ochii lui negri străluceau și pe frunte avea un strat fin de transpirație. Nu era nici o îndoială că avea dureri.

— Un doctor, gemu el, cheamă un doctor. Grăbindu-se la telefon, Danae ceru să se trimită imediat un doctor în apartamentul lui Brachman. Înapoiată lângă el, ea îi șterse fruntea cu un colț al cearceafului.

— Totul e din vina ta, șopti el uitându-se urât la ea. Dacă n-ai fi râs, asta nu s-ar fi întâmplat. Ei? Unde-i doctorul?

— O să fie aici în cincisprezece minute, Brachman.

— Cincisprezece minute? O să fiu norocos dacă o să trăiesc atât! Închise ochii și ea rămase nesigură lângă pat. Și ce mai aștepti? Nu sta așa acolo, spuse el brusc, împachetează-te și organizează-te. Ar fi bine să prinzi un zbor de dimineață - la șase și jumătate. O să trebuiască să te duci la Londra fără mine, O să trebuiască să faci tu fotografiile.

— Eu? Vocea ei sună ca un scârțâit, de emoție.

— Să nu mai trecem iar prin toată rutina, se rățoi Brachman, obosit. Ești asistenta mea, nu-i așa? Bine, atunci mută-ți fundul la Londra.

Danae era gata să plângă. Acum un minut o acuza că îi provocase durerea, iar în următorul îi oferea șansa unei vieți. Ea - Danae Lawrence - se va duce să fotografieze colecțiile de modă de la Londra! Era păcat că amorul ei cu Brachman se dovedise a fi atât de scurt - dar va mai fi și altă ocazie. Dacă o va ierta vreodată că a râs de el! Abia când se îndreptă spre ușă și își văzu hainele pe podea, își aminti că era complet goală.

— Și, Danae, îi strigă Brachman din pat, ai un fund foarte drăguț!

* * *

Totul era atât de diferit la Londra - îmbrăcămintea, culorile, manechinele, creatorii de modă - totul era plin de tinerețe și nebunie. Aici nu era nimic din moda sclipitoare de la Milano și din eleganța Parisului; Londra era pentru cei tineri și îndrăgostiți, pentru cei ce voiau să producă un șoc, dar altfel. Aici era îmbrăcămintea pentru stelele rockului, pentru acei punk de pe Kings Road, pentru cei cu inima tânără, iar Danae se integrează în ansamblu, de parcă asta ar fi așteptat o viață întreagă.

Ea hotărî că va avea nevoie de un asistent, de cineva care să cunoască scena și care să-i poată arăta cum stau lucrurile, deoarece, ca o fată nouă în oraș, la primul ei angajament important, știa că nu-și putea permite să dea greș. Brachman îi dăduse o listă de numere de telefon și la primul ei apel - la Dino Marley, unul dintre principalii fotografi - avu noroc, Dino îi împrumută unul dintre practicanții lui, Cameron Mace, pentru săptămâna aceea.

Cameron era o furtună de energie, iar Danae se relaxa, bucurându-se să joace rolul lui Brachman, amuzată că acum ea era cea care dădea ordine și altcineva sărea să le execute. Dar, odată cu asta, avea răspunderea – Brachman se aștepta din partea ei la cel mai bun rezultat.

Ea și Cam alergau nebunește de la o prezentare de modă la alta, de la marile săli de tip baracă de la Olimpia, la cele ale unor creatori de modă foarte renumiți, care făceau prezentările în particular, la restaurante ca Langans, sau în hoteluri elegante, ca Ritz.

Ea alege manechine tinere care arătau bine, ca să sublinieze hainele îndrăznețe pe care le purtau, fotografiindu-le călare în fața unei vile, în costum de călărie din în de la Katherine Hamnett; făcu fotografii unor manechine într-o saună plină cu aburi, dezbrăcate, purtând doar diferite piese de la Body Map, bluze strâmte în culori vii, pantaloni și fuste mini; și fotografie rochii de seară sclipitoare, pe fete sexy, în taxiuri londoneze – ținute în brațe de băieți frumoși, mult mai tineri, recrutați din școlile engleze de frunte.

Danae zbură la New York cu prețioasele clișee și cu negativele într-un plic mare maroniu, pe care, pentru siguranță, îl ținea în brațe, și privi nervoasă peste umărul lui Brachman, când acesta puse negativele la aparatul de luminat ca să controleze ce făcuse.

— Mm, mormăi el neangajant, mm, da, asta nu-i rea...

Mușcându-și nervoasă buzele, Danae se întrebă care fusese fotografia care îi plăcuse. Ea considera că toate erau grozave – dar dacă erau într-adevăr groznice? La naiba, erau bune, știa că erau – la fel trebuie să știe și Brachman. El nu făcea decât să se joace cu ea...

Brachman se strâmbă când își îndreptă spatele și nervul din coloana lui îl înțepa dureros.

— O să mă mai gândesc la ele, spuse el. Poate o să mergem cu pozele cu Body Map și cu cele de la Hamnett. Am să văd ce zice revista Vogue. Ai lucrat bine, Danae. Îmi pare bine că te-ai dus tu în locul meu. Eu am trecut odată prin toată această „revoluție a tineretului”, în anii 60, și nu mai am nevoie de această experiență. Totuși, e o treabă bună, Danae, foarte bună.

Danae expiră dând drumul respirației pe care și-o reținuse cu un oftat de ușurare.

— Adevărat? Strigă ea veselă. Îți plac cu adevărat, Brachman?

— Sunt bune, recunosc el precaut, trecându-și mâinile prin păr, dar să nu ne pierdem vremea cu asta. Avem de lucru!

— Stăpân de sclavi! Îi spuse bucuroasă, grăbindu-se să strângă negativele ca să fie copiate. Abia atunci își aminti de fotografiile ei cu Tomaso Alieri – desigur le va copia în același timp.

* * *

Câteva zile mai târziu, la studio, primi un telefon din California.

— Danae, tu ești? Spuse mama ei.

Vocea Juliei Lawrence suna înfundat, de parcă plângea, și Danae se încruntă; mama ei nu o chema niciodată la serviciu.

— Mamă? Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Danae... Tatăl tău... A avut un atac de inimă când făcea alergări. Ah, Danae, i-am spus mereu că face eforturi prea mari, dar el insista...

— Mamă, strigă Danae, agitată, cum e? E bine acum?

— Bine? Vocea mamei ei suna mirată. Ah, nu, Danae, nu. Tatăl tău a murit.

* * *

Funeraliile avură loc într-o după-amiază californiană fierbinte, însoțită și au fost dureroase, iar mama ei era cu adevărat nefericită. După aceea, Danae și fratele ei, Rick, care acum era neurolog cu un cabinet foarte căutat la Centrul Medical Valley, au rămas să clarifice moștenirea. S-au simțit ușurați constatând că tatăl lor era bine situat și că banii nu vor fi o problemă. Danae și Rick știau că, după ce va depăși starea de șoc, Julia Lawrence, îmbrăcată încântător în negru, se va întoarce la comitetele ei, fiind din nou ocupată cu binefacerile. Iar Frank Lawrence le lăsase, lui Danae și fratelui ei, câte 25.000 de dolari.

Ea privi cu lacrimi în ochi cecul pe care i-l înmână avocatul, care era îmbrăcat într-un costum gri sobru și cravată galbenă. Ar fi dorit din toate puterile ca tatăl ei să fi fost în viață, și n-ar fi vrut să ia banii, ci ar fi preferat ca el să mai fi trăit. Când se întoarse în casa imaculată din Encino, cu acea cameră de zi în culorile piersică, roz și verde, cu etajerele de crom și sticlă și cu covoare frumos lucrate de mână, o aștepta o scrisoare de la Brachman. El văzuse fotografiile făcute de ea lui Tomaso Alieri în revista People, din săptămâna aceea, și în Oggi – și, fără îndoială, că mai erau și în altele – întrucât se pare că făcuse atât de multe și reușise să le plaseze peste tot. Cum însă făcuse acest lucru în timpul în care se presupunea că lucrează pentru el și lipsa de loialitate nu era o caracteristică pe care o putea tolera, nu putea cu nici un chip să treacă cu vederea acțiunile ei. În consecință, nu mai avea nevoie de serviciile ei ca asistentă a lui.

Danae se uită neîncrezătoare la scrisoare. Brachman o concediase! Cum îndrăznește? Cum putea?

— Uită-l, o sfătui fratele ei, Rick. Ai învățat multe de la el, nu-i așa? De ce să nu începi ceva pe cont propriu? „Danae Lawrence – fotografa faimoasă” – nu asta ți-ai dorit totdeauna să devii?

Era adevărat că învățase de la el – altfel cum ar fi putut face fotografiile acelea la Londra? Nu că ar fi preluat totul de la el, dar tehnica și unele unghiuri se datorau în mare măsură lui Brachman – dar bucuria de a trăi ce răzbătea din fotografii și manechinele, și aspectul special, tineresc, erau ale ei, pentru că era tânără și în tandem cu nebunia londoneză și fusese capabilă să o surprindă perfect.

— Ia toți cei 50.000 ai tatei, o sfătui Rick. Cumpără-ți propriile tale aparate, Nikon și Rollei, sau Hassel Blad. Asta-i șansa ta, Danae. Pune mâna pe ea!

Viitorul părea confuz și nesigur fără securitatea ce i-o dădea faptul de a fi asistenta lui Brachman – în fond fusese doi ani împreună cu el. Dar știa că fratele ei avea dreptate, era momentul să acționeze.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, respirând adânc, asta-i. Deci, Danae Lawrence – asul fotografiilor – e gata de comenzi...

* * *

Așa că, iat-o în avion pe drumul de întoarcere la New York. Și încrederea acordată de Vogue însemna o cheie de aur pentru viitorul ei, deschizându-i o mie de uși. Luând în mână revista, răsfoi paginile, căutând fotografiile familiare și rămânând cu gura căscată când le văzu. Da, ah, da... Erau acolo! Fetele ei erau răspândite pe patru pagini ale revistei – răsfoind când coborau din taxiuri, jucându-se în saună, călărind cai nobili... Fotografiile arătau minunat, mai bine decât ar fi sperat vreodată... Iar deasupra operei ei, era scris cu litere mari albe: „Brachman fotografiază noua Londră tânără”. Danae dădu înapoi paginile fără să-i vină să creadă – toate aveau explicații asemănătoare: „Brachman adoră Milano”, „Brachman surprinde esența Romei”, „Parisul lui Brachman”... Prezentarea continua cu noile descoperiri ale lui Brachman la Londra, cu strălucirile lui fotografii în saună și cu tratarea lui plină de umor a eleganței britanice, cu posibilitatea lui de a se adapta tempoului fiecărui oraș... Vogue a laudat strălucirea lui Brachman și el a folosit fotografiile ei!

Lăsând revista să cadă, Danae se împletici pe lângă bărbatul din scaunul alăturat și se grăbi prin pasaj spre baie. Închisă în spațiul strâmt, fără aer, ea plânse în hohote durerea deziluziei. În cele din urmă, când furia luă locul durerii, ea își spălă fața, aplicându-și comprese reci pe ochii umflați, jurându-se că nu va mai permite să se întâmple așa ceva niciodată. Acum știa că era destul de bună ca să urce tot drumul până în vârf – fotografiile acelea din Vogue o dovedeau, nimeni altcineva nu va ști vreodată că erau ale ei. Acum știa că va trebui să fie la fel de nemiloasă ca Brachmanii din lumea asta. Privindu-și în oglindă fața pătată de lacrimi, făcu un jurământ – ea, Danae Lawrence, va răzbate, va da din coate, va îmbrânci pentru a merge pe drumul spre vârf – indiferent ce sau pe cine va trebui să sacrifice pe parcurs.

Capitolul 3

De câte ori se uita în oglindă, Caroline Courtney își găsea o duzină de defecte – nasul îi era scurt, dar, trebuia să recunoască, arogant, părul de un castaniu dens l-ar fi preferat să fie blond, strălucitor, și-ar fi dorit o piele ca de englezoaică, rozalie, care să se potrivească – deși a ei, cu un ton ușor măsliniu, avea avantajul că se bronză uniform auriu fără să fie nevoie să se coacă ore întregi sub razele periculoase ale soarelui. Ar fi vrut să fie înaltă și maiestuoasă, se gândi cu un oftat, în loc să aibă doar un metru și șaiszeci, totuși, compleul galben de la Sonia Rykiel era croit atât de inteligent încât părea că îi lungeste cu câțiva centimetri picioarele ei subțiri dar nu prea lungi, iar culoarea deschisă se potrivea cu părul închis și ochii ei verzi-căprui. Se întreba dacă expresia din ochii aceștia nu ar trebui să fie nițelulș mai tragică – având în vedere că era o proaspăt abandonată amantă. Dar, de fapt, tragedia nu se potrivea cu personalitatea ei!

Întorcându-și cu amărăciune privirea la mica oglindă din cabina de toaletă a zborului British Airways 747 de la Londra la New York, reveni la locul ei. Cel puțin Pericle nu o expediase cu clasa a patra; clasa a doua era

confortabilă, deși, desigur, ar fi fost un gest final mult mai amabil dacă ar fi trimis-o cu clasa întâi. Dar Pericle era un bărbat grijuliu cu banii lui, mai cu seamă, se pare, când era vorba de amanta care plecase!

Să privim lucrurile în față, se gândi ea întristată, această idee ce i-a venit deodată de a o trimite la New York în interes de afaceri pentru garderoba lui era doar un pretext ca s-o elimine din cale pentru a se putea împăca cu Evita. Acum, când se gândea la rece la aceste lucruri, în loc să-i găsească scuze lui Pericle și să se autoconvingă că totul va merge bine, putea vedea clar că totul fusese stabilit cu luni de zile înainte – poate chiar de la început.

Uitându-se pe fereastră la albastrul uniform al cerului, în mijlocul Atlanticului, la 10.000 de metri, Caroline se gândi că, dacă era să dea vina pe cineva, atunci aceea era mătușa ei Catriona.

Ziua în care îi telefonase mătușa ei era o zi cu furtună. Ferindu-se de primii stropi grei de ploaie care amenințau cu o aversă, Caroline se grăbise pe strada South Molton și intră la Maudie, scuturându-și buclele ca un câțel ud, când ușile lustruite de oțel se închiseră în urma ei.

— Ai întârziat iar, Caroline! Îi strigase Jacynth Michaels zâmbind. Caroline întârzia cronic, dar era atât de bună în magazin încât doamna Michaels îi ierta practic orice. Bonificația de 35% pe care i-o acordase merita fiecare bănuț, pentru că, deși Caroline nu avea înălțimea și corpul unui manechin, avea stil. Purta hainele de avangardă, ale boutique-lui, cu un panaș care le tenta pe cumpărătoare să creadă că și ele pot purta ultimele modele. Caroline le convingea pe clienți să încerce rochiile pe care, în mod normal, ele le-ar fi dat deoparte ca fiind prea dificile, arătându-le exact cum trebuiesc purtate, adăugând un cordon potrivit și găsind măregele, cerceii, pantofii potriviți... Caroline le convingea minimalizându-le temerile, până când la ieșirea de la Maudie, parcă pluteau fericite, încrezătoare și simțindu-se în ton cu lumea întreagă.

— Scuzați-mă, doamnă Michaels, n-o să se mai întâmple! Răspunse Caroline, zâmbind, pentru că amândouă știau că asta se va repeta chiar mâine.

Lui Caroline i-a plăcut magazinul Maudie de la început. Îi plăcuse intimitatea lui și se bucurase să aibă de-a face cu clienții dintre care mulți îi deveniseră prieteni. Îi plăcea decorul foarte tehnic, teatral, al micului magazin cu rafturile de oțel iluminat cu reflectoare, ce expunea pantofi colorați, pulovere și bijuterii pe o scenă în continuă schimbare. Pe rasteluri lungi de oțel, erau etalate hainele strâmte uluitoare ale lui Azzadine Alaia și rochiile luminoase, atrăgătoare, feminine ale lui Ungaro, precum și cele cu croială rece ale lui Basile și Soprani și o colecție subtilă a ultimilor creatori de modă japonezi – haine de Cenușăreasă ce așteptau un trup care să le transforme în mod magic în lucruri elegante. Dar Caroline avea și o minte bună, pricepută la afaceri și era mereu preocupată pentru că, deși magazinul Maudie avea succes, nu era prea rentabil – exista pur și simplu, fără să piardă bani – iar asta îi era suficient doamnei Michaels. A avea un magazin mic fusese la început doar o simplă plăcere pentru Jacynth Michaels – ceva al ei

propriu, separat de activitățile de afaceri internaționale ale bogatului ei soț. O ținea ocupată și fericită, iar prestigiul era uriaș și, desigur, din punct de vedere social, ea cunoștea toată lumea bună din Londra. Doamna Michaels zbura cu avionul la prezentările de modă, de la Paris la Milano, la Tokio și New York, unde era primită cu brațele deschise și cu cea mai bună șampanie. Ea nu cerea nimic mai mult, dar asta o supăra pe Caroline. O afacere trebuie să facă bani, altfel era o pierdere de timp. Din cauza educației ei economice, Caroline văzuse nenumărate posibilități de a extinde firma Maudie, să-i dea un nume internațional – ba chiar de a o face renumită. Dar nimeni nu fusese interesat de ideile ei – pentru majoritatea oamenilor, ea părea o fată bine crescută, atrăgătoare, care își ocupa timpul până va găsi un tânăr potrivit cu care să se căsătorească.

Desigur, tatăl ei avea dreptate, nu putea rămâne la Maudie pentru totdeauna. Și nu-l putea învinovăți pentru faptul că era supărat pentru că, după ce cheltuisese atâția bani pentru educația ei, a ajuns să lucreze ca vânzătoare. Iată, avea douăzeci și patru de ani, era absolventă a unei școli publice engleze bune, cu o diplomă de la Cambridge în istoria artelor și mai urmărea un curs de economie la LSE, și totuși – „își pierdea timpul într-un mic magazin de pe strada South Molton”. Numai că aceste calificări pe care le obținuse nu păreau să o ajute la ceea ce voia ea să facă în realitate – problema era însă că nici ea nu era prea sigură ce anume voia.

Avea pe atunci douăzeci și patru de ani, era unica fiică a unei familii scoțiene cu bune relații dar cam săracă, ce posedea un castel micuț cu turnuri gotice pe un teren bătut de vânturi în Highlands și un mic apartament lângă Sloane Square – asta pentru că bunicul ei fusese destul de nebun în urmă cu cincizeci de ani vânzând casa mare cu două fațade, în elegantul cartier londonez Belgravia, ca să-și plătească datoriile de la joc. Nemulțumirea constantă a tatălui ei era că, dacă tatăl său ar fi păstrat casa din Belgravia, având în vedere ritmul accelerat în care creștea valoarea proprietăților, ar fi putut-o vinde azi cu un milion și ar fi trăit în lux. Dar Caroline se mulțumea să ridice din umeri la această nemulțumire familială și să privească înainte cu încredere, la ceea ce avea să-i ofere viața sau măcar la ce ar putea obține ea de la viață. Pentru că, desigur, viața nu va veni la ea să-i spună: iată, tot ce ai visat vreodată, Caroline, îți ofer pe o tavă de aur.

Trecuse ușor prin școală, bazându-se pe o minte excepțională și pe o voință de a depune o muncă serioasă față de orice o interesa – în special la cursul de dramă. Știa că nu avea talent la actorie sau la cântat și dansat, nici nu știa să brodeze sau să deseneze decoruri, deși îi plăcea să mâzgălească mari suprafețe cu vopsea și nu-i displăcea să curețe pensulele și mizeria după aceea. Dar unde strălucea cu adevărat era în capacitatea ei uluitoare de a crea ordine în haos. Caroline se pricepea să organizeze. Ea era totdeauna cea care se ocupa de primele ședințe ale cercului de dramă de la școală și ea era într-un fel cea care lua decizia finală asupra piesei care se va juca. Caroline era cea care trimitea după texte și obținea permisiunea autorului; ea îi stabilea pe interpreții rolurilor principale și era cea care pune spectacolul în mișcare. Ea stabilea programul sau repetițiile și determina

fetele care nu aveau tragere de inimă să renunțe la confortul unei camere plăcute și la emisiunea TV Topul muzicii pop, ca să picteze, să coasă, să cânte la pian sau să le acompanieze pe dansatoarele greoaie și necoordonate.

Uneori se gândise serios să se califice la Școala de Artă Dramatică sau la Școala de Dramă Guildhall, dar ea ar fi vrut să studieze ceva ca să devină producător la Hollywood – căci asta era ceea ce dorea cu adevărat. În cele din urmă, se duse la Cambridge, să facă istoria artei.

Anii petrecuți la Cambridge fuseseră distractivi, dar și de muncă susținută. Desigur fusese una dintre ajutoarele voluntare la prezentările anuale ale societății de dramă a colegiului, precum și unul dintre principalii organizatori ai evenimentului social cel mai important al anului academic – balul din luna mai.

Când se terminaseră ultimele examene, Caroline uită de muncă și se aruncă în festivități. Corturi în dungi viu colorate au apărut pe pajiștea veche și seninele mănăstiri cenușii au răsunat toată noaptea de sunetele rock and roll-ului și ale pocnetelor dopurilor de șampanie. Iar când zorile au apărut deasupra frumosului campus universitar, sute de studenți s-au îndreptat spre râu. Îmbrăcată într-o rochie lungă și largă de tafta aqua, care îi sublinia ochii verzui cu pete galbene, Caroline și-a odihnit capul obosit pe pernele bărcii cu fundul plat, cu o mânână leneșă lăsată să atârne în apa rece, simțindu-se ca un personaj dintr-o pictură a lui Seurat și a fost plimbată pe râul mărginit cu ferigi, de un tânăr frumos, de care era pe jumătate îndrăgostită. Dragostea a înflorit de mai multe ori la Cambridge, dar nimic serios și nimic de durată.

Când își amintea de anii aceia, Caroline se gândea că fusese totdeauna ocupată. Alerga între Londra și Cambridge, încercând să înghesuie tot ce purta în viața ei deja aglomerată, cu o droaie de prieteni de-o viață și veri și diferite rubedenii drăgăstoase. Familia lui Caroline era mare și foarte apropiată și făceau petreceri la casele de vară în weekend, iar iarna călătoreau la vilele de schi. Totuși, își găsea timp să se concentreze asupra studiilor.

Venise ca un șoc părăsirea lumii familiare care o ocrotise de la vârsta de cinci ani și contactul, la vârsta de douăzeci și doi de ani cu realitățile mai aspre ale vieții de muncă zilnică, fuseseră pentru ea un adevărat șoc. Fratele ei mai mare, Angus, reușise strălucit în cariera sa de avocat și se părea că va fi ales drept candidat la alegerile viitoare, iar fratele ei mai mic, Patrick, alerga fericit pe circuitele mondiale de curse automobilistice, ca membru al unui echipaj de mecanici, sperând într-o bună zi să concureze pentru Jaguar sau Lotus. Dar în domeniul teatrului nu exista nicăieri o porțiță pentru o fată inteligentă și drăguță cu o diplomă în istoria artelor, care vorbea bine franceza și puțin germana. Atunci, s-a întrebat Caroline, unde era soarta? Nu era oare acesta momentul cel mai nimerit ca ea să-i dea o mână de ajutor și, cu un singur gest, să-i schimbe toată viața?

Dar când soarta a intervenit, a făcut-o în direcția greșită. Slujba pentru care concurase la una din marile case de licitație a căzut baltă și atunci a fost nevoită să se supună presiunilor părintești, înscriindu-se la cursul de studiu al economiei.

După ce a terminat cursul, Caroline a trimis cereri pentru niște slujbe pe care în realitate nu le dorea, respingându-le pentru că nu putea suporta să stea închisă într-un birou plicticos sau să participe la ședințe despre produse care o plictiseau. Își găsisse de lucru pe-acasă, devenind tot mai nefericită și deprimată, căutând o slujbă în teatru ca secretară sau asistentă a regizorului – orice, care să o facă să pășească dincolo de acele porți excitante – dar se părea că toate fetele din Londra doreau același lucru.

În cele din urmă, fiindcă nu avea bani și pentru că nu ajunsese încă la o decizie în legătură cu cariera ei – iar soarta insensibilă nu-i dăduse încă o mână de ajutor – Caroline și-a luat o slujbă temporară, să vândă pantofi într-un magazin pe strada South Molton, iar de acolo se mută peste drum la acel boutique foarte tehnic, elegant și scump care vindea tineretului bogat al Londrei haine extraordinare ale unor tineri creatori de modă francezi și japonezi. Și, într-un fel magazinul Maudie îi acaparase viața. Era ca un pat prea confortabil – prea plăcut, ca să-l părăsească, dar care nu te duce nicăieri!

În acea zi de luni hărăzită de soartă, treaba mergea lent – se părea că nimeni nu voia să înfrunte ploaia – iar Caroline răsfoia leneș paginile unei reviste de modă, oprindu-se să admire fotografia lui Jessie-Ann Parker pășind pe podiumul prezentărilor de modă de la Paris, spectaculoasă în rochia de seară strimțată din cașmir cu fusta crăpată de la Lagerfeld. Se gândise cu invidie cât de fantastic arăta ea – dar bineînțeles că fata ar fi arătat bine și într-un cearceaf – ah, ce picioare lungi! Și ah, să ai atâta succes ca Jessie-Ann Parker! Ele erau aproape de aceeași vârstă, dar uite ce realizase Jessie-Ann – probabil că lucra de când avea cincisprezece ani! Dar nu numai atât, ea părea că-ncepuse chiar de la vârf. Domnișoara Parker, americană din cap până-n picioare, ar fi putut cu siguranță să-i dea câteva lecții despre cum să-și realizeze visurile... Da, Jessie-Ann le avea pe toate...

— Caroline, o strigase doamna Michaels, vino la telefon. E mătușa ta, Catriona.

Caroline oftă. Dacă mătușa ei o chema la magazin, asta putea însemna un singur lucru – una din „urgentele” mătușii.

Vocea mătușii Catriona era totdeauna aspră și ascuțită la telefon, ca și când n-ar fi putut înțelege că nu era nevoie să strige ca să fie auzită la distanță.

— Caroline, draga mea, ai putea să mă ajuți? Urlase ea. Dau o cină mâine seară și proasta de Mary Anderson m-a abandonat – spune că are gripă, dar sunt sigură că iar a băut prea mult gin... Probabil că i s-a răsculat ficatul...

— Ah, mătușă Catriona, vor veni iar vechile tale bătrâne, se plânse Caroline. Nu poți găsi pe cineva mai în vârstă?

— Ei, nu fi prostuță, dragă, prietenele mele nu sunt toate babe, știi... De fapt, am invitat niște persoane încântătoare. Te aștept deci la ora opt și încearcă să arăți normal, Caroline, dragă...

— Ce vrei să spui cu „normal”? Întrebuse ea, ținând telefonul departe de ureche.

— Știi tu... Să porți ceva care să semene în mod rezonabil a rochie - nu ca acel sac de cartofi japonez pe care l-ai purtat ultima oară...

O putea auzi pe mătușa ei chicotind de râs de propria ei mică glumă, în timp ce puse jos receptorul. Desigur că nu dorise cătuși de puțin să se ducă la cina aceea. Știa că nu va fi nimeni sub vârsta de cincizeci de ani și mătușa ei va fi zgârcită cu băuturile, pentru că încă o mai considera pe Caroline o copilă. Dar mătușa Catriona era nașa ei și fusese atentă și grijulie în această calitate. Îi scrisese cu regularitate la școală, punând adesea și câte o hârtie de cinci lire, care îi prindea foarte bine lui Caroline în incursiunile din după-amiezele de sâmbătă prin oraș după „rezerve” care să o ajute să treacă săptămâna de înfometare din școală. Caroline scoase un oftat exasperat. Era clar că trebuia să meargă la petrecere.

Atunci, lui Caroline i se păruse că soarta, într-o stare de spirit zâmbitoare și benefică, intervenise în cele din urmă în viața ei. Ea îl zări pe Pericle, de îndată ce intră pe ușă. Stătea sprijinit de peretele verde închis, culoarea preferată a mătușii ei pentru decorațiuni interioare, fără să țină seama că aceasta făcea ca marele salon din Cadogan Square să arate mai curând ca un acvariu cam rece. Pericle stătea de vorbă cu două doamne voioase și cam bătrâne, iar privirea lui disperată o întâlnise pe a ei, în partea opusă a camerei.

Privind repede în jur, Caroline decise că el trebuia să fie împreună cu blonda înaltă, mlădioasă, cu pomeții proeminenți și ochi enormi, foarte plictisiți, care cu siguranță nu era printre oaspeții obișnuiți ai mătușii sale. Cu ea flirta însă un alt bărbat, mic, grasuț și foarte dulce, pe care Caroline îl recunoscuse, ca unul dintre prietenii de vânătoare ai mătușii ei. Mătușa Catriona patrona cercul de călărie la țară și cercul artistic la oraș, dar marea greșală pe care o făcea era că voia să-i amestece pe plan social.

Până să aibă Caroline ocazia să răspundă apelului din ochii albastru închis ai lui Pericle, apărură mătușa Catriona, o sărută și fără să-i dea nici o băătură o pasă lui Bunty Sotwell, pe care Caroline îl cunoștea de la vârsta de patru ani - sau poate și de mai înainte. Oricum el era destul de în vârstă, încât ar fi putut să-i fie tată. Se trezi întorcându-și privirea spre străinul cu ochii albaștri, apoi din nou spre blondă... Întrebându-se cine era el... Cine era ea... Și cum ar putea să-l cunoască înainte ca mătușa ei să-i mână pe toți la masă, unde va rămâne fixată toată seara lângă Bunty sau lângă altcineva asemenea lui.

Apucă brațul mătușii ei când aceasta trecu pe lângă ea.

— Vreau să stau la masă lângă bărbatul acela, îi șoptise agitat, uitându-se fix la străin.

— Te referi la Pericle Jago... Da, bine, cred că fiecare femeie de aici ar vrea să stea lângă el... E specialist în artă modernă, știi...

— Mătușă Catriona! Trebuie să stau lângă el! Dacă nu, n-am să mai vin aici, niciodată!

— Nu-i nevoie să mă ameninți, copilă. Desigur că vei sta lângă el. Îți zâmbi larg lui Caroline. Vezi cum are grijă de tine bătrâna ta mătușica,

adăugă ea, făcându-și drum printre oaspeți și lăsând-o pe Caroline zâmbind fericită.

Pericle Jago avea o galerie de artă de succes în Mayfair. Avea cam treizeci și cinci de ani, înalt, cu o frunte nobilă – deși criticii lui ar fi spus că asta se datora unei cheliri vizibile. Dar când se așeză pe scaunul de lângă ea, Caroline observă doar ochii lui frumoși de un albastru intens. El o privise fix, în tăcere, câteva momente ca și când i-ar fi evaluat autenticitatea și valoarea, la fel cum ar fi făcut cu o pictură atribuită lui Caravaggio și de-a cărei proveniență nu era foarte sigur. În cele din urmă, îi zâmbi.

— Ești Caroline, spusese el. Am vrut să te cunosc din momentul în care ai intrat pe ușă. Spune-mi, cunoști portretul din tinerețe al lui Goya, cel cu o femeie cu un cățel mic, negru, în poală? Îmi amintești de ea, cu ochii tăi negri și părul... ai cu siguranță înaintași spanioli?

Caroline îi zâmbise timid explicându-i că toți înaintașii ei erau scoțieni, dar desigur că știa tabloul.

Au discutat despre artă și ea îi găsisse părerile la fel de interesante ca și ochii. Au discutat despre Veneția – orașul lui favorit și acum desigur și al ei. Îi admirase rochia, una dintre ultimele modele ale lui Alaia din magazinul Maudie, care se lipea de ea ca o a doua piele din mătase și despre care ea considerase că era păcat să o îmbrace pentru babele mătușii, dar acum era bucuroasă că o alesese. Și Pericle o întrebă de ce lucra la Maudie, când știa atât de multe despre artă? Întâmplător, el căuta pe cineva care să-l ajute la galerie... Poate Caroline ar fi interesată?

Pericle plecase curând după masă să o conducă pe frumoasă în bârlogul ei, dar aruncă o ultimă privire lungă, peste umăr, spre Caroline. În drum spre casă, în taxi, ea studie cartea lui de vizită, iar și iar... Galeria Jago, strada Hill, Londra W.1, Pericle Jago. Minunat tipărită – era clar că era un bărbat care vorbea puțin, dar avea mult gust. Era nerăbdătoare să-l revadă.

Câteva zile mai târziu, aștepta nervoasă într-un birou în dezordine, în spatele galeriei lui Pericle, ca să afle despre noua ei slujbă. Se îmbrăcase cu grijă, respingând trei costume înainte de a se decide în final la haina vătuită, galben deschis, de la Lagerfeld, cu umerii largi și pasmanterie neagră la nasturi și un pulover simplu, negru, de cașmir, și fustă. Se simți foarte dezamăgită când un alt bărbat ieși din sanctuarul interior, spunându-i că Pericle era prea ocupat cu un client ca să o primească personal, dar că putea să înceapă cât de curând și că îi va plăti atât cât câștigă la Maudie plus încă 200 de lire pe lună. Lui Caroline i se păruse o avere și se întoarse la Maudie cu mari speranțe, ca să-i spună vestea doamnei Michaels.

În prima săptămână petrecută la galerie se simțise nițeluș ca la închisoare. Pericle nu prea apărea pe acolo – plecase la New York cu Concorde marți și se întorsese miercuri, apoi la Paris, vineri, pentru un sfârșit de săptămână prelungit, iar Caroline fusese lăsată mult timp să lucreze singură. Dar picturile erau interesante, în special cele ale noilor artiști tineri de care începuse să se intereseze Pericle. Galeria Jago era bine cunoscută pe plan internațional și era un flux continuu de oameni care intrau și ieșeau – colecționari, privitori, negustori – și ea fusese capabilă să-și satisfacă nevoia

de organizare, adunând amănunte pentru viitorul catalog și urmărind certificatele de autenticitate.

Vinerea următoare, Pericle o invitase la masa de prânz și au rămas mai târziu la Caprice, ascunși în colțul lor liniștit, ignorându-i pe toți comesenii, oameni de afaceri ocupați. Îi povestise despre școală și despre Cambridge, despre sentimentele ei față de teatru, în timp ce el stătea relaxat, rezemat de spătar, uitându-se intens la ea, cu privirea lui albastră pătrunzătoare care o făcuse să simtă o căldură misterioasă – ca și când el se gândea la alte lucruri în timp ce ea vorbea.

Câteva zile mai târziu o invitase la cină la un restaurant japonez extravagant cu mâncare uluitor de bună, unde au stat și au fost serviți delicat de o fată japoneză. Sake-ul era cald și mâncarea delicioasă și era ceva neobișnuit să stea fără pantofi pe tatami, împreună, în spatele unor paravane, ceea ce l-a făcut pe Pericle să se îndoiaie într-atât, încât și-a descheiat haina și și-a desfăcut puțin cravata. O sărutase blând pe obraz când taxi-ul o lăsase la ușa casei ei și era nerăbdătoare să se bage în pat și să-nchidă ochii ca să-l viseze – era atât de rece și corect, atât de distant și atât de atrăgător. Săptămâna următoare, Pericle o întrebase dacă ar vrea să meargă cu el la o licitație la Sotheby și desigur că acceptase bucuroasă, așteptându-se să meargă pe jos, după colț, pe Bond Street. Dar fu surprinsă când el îi ceru să se ducă să ia biletele de la Swissair. Aveau să plece la Geneva a doua zi la ora unsprezece.

La licitație, Pericle fusese furios când micul tablou de Manet la care licita pentru un client, a fost vândut unui muzeu american pe o sumă neașteptat de astronomică, sumă care, după părerea lui, conținea prea mulți de zero! El ieși nervos din sala de vânzări, iar Caroline se grăbi după el, urmărindu-l îngrijorată în timp ce se opri în fața unei mari oglinzi venețiene ca să-și netezească părul. Pentru o clipă ea se întrebă dacă el era furios pentru că pierduse tabloul sau fiindcă își pierdea părul. Dar ceea ce nu știuse atunci, el era furios de fapt pe Evita, care plecase la Mustique, abandonându-l.

Prinzându-i privirea prin oglindă, îi zâmbi brusc.

— Știi ce, spuse el cu o bruscă agitație băiețească încântătoare, e o expoziție minunată de tineri artiști la Basel, pe care aș vrea să o prind. Ai vrea să vii și tu?

Fața îngrijorată a lui Caroline se luminează și Pericle râse sărutându-i ușor obrazul. Uitându-se împrejur prin foaier să se asigure că nu erau observați, o sărută din nou cum trebuie pe gură.

Chiar și acum, când se afla la clasa a doua, întunecată, a zborului British Airways spre New York, când pe ecran rula un film, iar omul de afaceri de alături sorbea un scotch și scria notițe în agendă, Caroline își putea aminti sărutul acela. Simțea presiunea intimă a gurii lui pe a ei și asprimea ușoară a pielii lui... Nebună! Își spuse singură, furioasă, ridicându-și puțin spătarul scaunului... Nu trebuia să-ți amintești asta.

Aranjaseră să închirieze o mașină cu care să călătorească la Basel, cu un mic ocol sau două pe drum ca să admire priveliștile minunate. Caroline își făcea bagajul, când Pericle bătu la ușa ei.

— Ești aproape gata? Întrebă el, lărgindu-și cravata când intră. Apoi își aruncase brațele în jurul ei, luând-o prin surprindere, și cumva ea își pierdu echilibrul și căzu pe spate pe pat; se simți apăsată în perne, inima îi bătea tare, gura îi era strivită și Pericle era peste ea. Totul a fost puțin cam brusc, se gândi ea, în timp ce el o săruta pasionat. Nu era problema că nu-l dorea – dar ar fi preferat să se întâmple după o cină intimă, la lumina lumânărilor, într-un loc romantic lângă lac, nu pur și simplu, înghesuită între licitație și împachetare! I-ar fi părut o eroină nebună dintr-un roman victorian, dacă i-ar fi explicat cum se simțea, dar, desigur, că el și-a cerut scuze.

— Mi-e teamă că m-am lăsat dus de val, spuse el, îndreptându-și cravata și netezindu-și iar părul. Ești al naibii de atrăgătoare, Caroline – n-am putut rezista. Și el arăta atât de bine și îi zâmbea atât de fermecător, încât se întrebă de ce oare îl împinsese la o parte.

Soarele era sus, pe un cer albastru, limpede, strălucind pe vârfurile înzăpezite ale munților, în timp ce ei călătoreau de-a lungul perimetrului lacului albastru ca oțelul, într-un Mercedes alb închiriat. Pericle deschisese plafonul și aerul era atât de rece și proaspăt încât Caroline era sigură că avea mai mult oxigen decât aerul londonez. Bucuroasă, îngânase melodiile de la radio, până ce Pericle trecu brusc la o altă casetă cu cântecele lui Elgar.

— Nu-ți reproșez că nu-ți place cum cânt eu, râse ea, dar Elgar...

— Elgar reprezintă în domeniul muzical tot ce e mai frumos în Anglia, replică el bătos, iar ea îl privi cu surprindere, dându-și seama că vorbea serios. Oare Pericle era puțin cam îngâmfat?

Găsiră un han mic, exact ca o vilă de pe o carte poștală ilustrată, pe malul lacului, acum pe jumătate închis în liniștea sezonului mort, iar micile lui bărci erau legate cu funii de mal, pentru hibernarea de iarnă. Acolo era un patron zâmbitor, serviabil, a cărui soție făcea cea mai bună cafea și cocea cele mai grozave prăjituri pe care le gustase vreodată Caroline.

Pericle se duse să dea un telefon, în timp ce ea despacheta și aranja cu grijă pe patul mare, confortabil, cămașa ei de noapte de dantelă neagră. După o baie îndelungată, se îmbrăcase cu grijă cu o cămașă moale gri de cașmir, fixându-și în urechile frumoase cercei uriași strălucitori cu „diamante” de la Butler & Wilson. Puțin parfum Ysatis de la Givenchy și era gata.

Pericle bea la bar.

— În sfârșit, ai venit, comentă el, nervos, în timp ce Caroline se îndrepta spre el, făcând-o să se întrebe dacă greșise cu ceva, dar avea sentimentul că poate convorbirea telefonică prelungită îl tulburase.

Sufrageria panelată în lemn de pin sculptat era cuprinsă de strălucirea trandafirică a unui foc de bușteni. Nu mai erau alți oameni la cină, iar masa lor era aranjată cu flori și lumânări și era exact atât de romantică pe cât își dorea Caroline să fie. Hangiul era și chelner, iar soția lui gătea, și au mâncat delicioși păstrăvi de lac cu cartofi ușori, crocanți, și au băut cam mult vin alb,

fără etichetă, din pivnița proprie a gazdei lor, care făcuse să i se învântească plăcut capul.

Își amintea că privise fericită în ochii albaștri ai lui Pericle iar el îi vorbise despre creșterea prețurilor pe piețele mondiale de artă din ultimii trei ani; ar fi putut să-i vorbească despre complexitatea motoarelor Diesel sau despre sistemul de irigații de pe Valea Nilului superior, și ea tot ar fi fost încântată să-l asculte. Ea era îndrăgostită total și fără speranță.

Râseră mult când soția hangiului aduse un sufleu de prune aburind, zâmbind plină de mândrie, iar Caroline și Pericle au aplaudat. Apoi au toastat în sănătatea ei și a soțului ei cu rachiu tare, iar ea și cu soțul ei au toastat pentru ei, astfel încât, în cele din urmă, băură o bună parte din sticla de rachiu.

Își putea reaminti acum camera lor, cu strălucirea caldă, roșietică, a focului îmblânzind pereții panelați și obloanele deschise care permiteau să se zărească o lună de argint deasupra lacului. Când s-au cufundat în pat, Pericle a luat-o în brațe, sărutând-o cu pasiune, brutal.

Era exact decorul romantic pe care și-l dorise Caroline – deși se părea că nu avusese timp să-și pună cămașa de noapte de dantelă neagră pentru că Pericle era atât de grăbit și pasionat.

Ea se luptă să iasă din rochie iar el privi la ea, în lenjeria ei neagră, sexy, purtând încă pantofii cu tocuri înalte și ciorapi negri, ca și când ar fi fost viziunea senzuală a fanteziilor lui erotice. Apoi se întoarse și începu să se dezbrace.

Cuibărită sub plapuma moale, ușoară, Caroline îl urmări pe Pericle cum își împături frumos pantalonii și îi atârână în dulap, netezindu-și în oglindă părul negru, înainte de a veni în pat. Era curios, se gândi ea, cum se schimba imaginea unui bărbat când era gol. Fără haine, Pericle își pierduse toate însemnele care arătau statutul lui în jocul vieții. Fără costumul lui corect, albastru închis cu dungulițe, cămașa în dungii bleu cu alb cu gulerul ei alb complet, cravata roșie de mătase și bretelele roșu aprins, Pericle nu mai era enigmaticul proprietar al galeriei și elegantul om de lume. Când veni spre ea, se întrebă în treacăt dacă nu cumva îl prefera îmbrăcat, decât în ciorapi albaștri de cașmir și în erecție... Dar când o luă brutal în brațe, strivind-o lângă el, nu mai există decât momentul acela și patul mare, moale – și ei doi. Gura lui Pericle o ceruse pe a ei, iar trupul lui o acoperise și ea se îneca în sărutările lui și se cufunda sub greutatea lui, apăsată în saltea de forța pasiunii lui.

Singurul necaz, se gândi ea cu nemulțumire, câteva minute mai târziu, era că pasiunea lui avusese o viață scurtă! Dar băuse o mare cantitate de rachiu și era prima oară. Pericle adormise imediat, iar ea îi dăduse cu tandrețe la o parte, de pe frunte, părul negru, alungând din mintea ei această nemulțumire, socotind-o neînsemnată. Îl iubea pe Pericle și el o iubea, iar lucrurile vor merge spre mai bine.

A doua zi dimineața ar fi dorit să plece mai repede spre Basel la expoziție unde, după cum îi spusese el, avea numeroși prieteni. Cumva, se abătuseră pe drum de la planul lor inițial de a descoperi hoteluri mici,

departe de drumul principal, unde puteau fi singuri. Când ajunseră la Basel, el făcu alte apeluri telefonice lungi, particulare, apoi o anunță că vor pleca la Paris a doua zi.

La Paris, el locuia totdeauna la frumosul hotel Crillon, cu minunatul lui decor nou, dar, de data asta, în loc să împartă aceeași cameră, el luase un apartament la etajul cinci, iar lui Caroline i se rezervase o cameră la etajul doi.

— Sunt aici în interes de afaceri, îi spusese el când ea îl privi întrebătoare, și nu vrem să-ți distrugem reputația, tânără Caroline, nu-i așa?

Lui Caroline nu-i păsa că-și strica reputația cu Pericle și aștepta, deziluzionată, când el pleca ore în șir – pentru afaceri, după cum îi spusese. Caroline ar fi dorit să meargă cu el, dar el nu o chemase, astfel că ea umblă prin magazine pe strada St. Honore și stătu îndelung la ceaiul de după-amiază, la Angelina, pe strada Rivoli, mâncând prăjituri cu teama că se va îngrășa și Pericle nu o va mai iubi – deși, ca să spună drept, nu-și putea aminti ca el să-i fi spus vreodată că o iubea.

La Angelina se întâlnise cu Paulette Villiers, o veche prietenă din școală care era ziaristă de modă la Paris, pentru prezentarea colecțiilor.

Paulette era înaltă și deloc drăguță, cu păr negru scurt și cu un nas puternic; dar era înnebunitor de șic, în straturi de material negru și gri de la Rei Kawakubo.

— Pericle Jago! Exclamase ea printre înghițituri de prăjitură cu castane. Credeam că a pus deja cineva mâna pe el.

— Vrei să zici blonda? Întrebă Caroline, cu inima îndoită.

— Nu-mi aduc aminte numele ei, dar e incredibil de frumoasă, deși se pare că nimeni nu știe prea multe despre originea ei. Totuși, se pare că e invitată peste tot. Aș putea să greșesc, Caroline, spuse ea uitându-se tăios la prietena ei, dar am avut impresia că era ceva trainic între ei. Ai gânduri serioase cu Pericle? Sau e doar o distracție de Paris?

— Vai, dragă... Șopti Caroline, aproape dându-i lacrimile. Mi-e teamă că e ceva serios.

— Doamne, îmi pare rău! Exclamase Paulette, necăjită, totdeauna am avut o gură mare! Totuși, e mai bine să știi acum, Caroline.

— Cel puțin poți întreprinde ceva în sensul ăsta.

— Cam ce anume?

Caroline arăta atât de amărâtă și de diferită de felul ei optimist obișnuit de a fi, încât Paulette ar fi dorit să nu fi spus nimic.

— Uite, sunt aproape sigură că am greșit, reluă ea, ca s-o liniștească. Probabil că totul s-a terminat între ei cu luni în urmă, de asta e aici cu tine. În fond, cum ar fi putut să nu se îndrăgostească de tine? Jumătate din băieții de la Cambridge erau... N-ai habar cum îți invidiam toate succesul tău la bărbați, Caroline!

— Dar eu îl iubesc, Paulette! Exclamase Caroline, tragic, mai luând din prăjitura ei de ciocolată.

Paulette ridică din umeri.

— Eu sunt pe jumătate franțuzoică, spuse ea. Poate de asta sunt mai detașată în ce privește dragostea. Ar trebui să-ți folosești mintea, odată cu emoțiile, Caroline; nu lăsa niciodată să te conducă dragostea – asta te duce sigur la dezastru. Trebuie să te controlezi. Promiți că o să încerci?

— Promit, răspuse Caroline, necăjită.

— Bine. Acum, ascultă – am un bilet în plus pentru prezentarea colecției lui St. Laurent, mâine – n-ai vrea să mergi?

Lui Caroline îi plăcea în continuare moda, cu toate că nu mai lucra la Maudie, așa că se înveseli imediat.

— Mi-ar plăcea, răspuse ea, dar poate Pericle o să vrea să merg undeva cu el...

Cu un oftat, Paulette pescui invitația din geanta ei de piele neagră, foarte încăpătoare.

— Ascultă-mi sfatul, spuse ea direct, lasă-l pe Pericle... Spune-i că ai alte treburi și nu-l poți vedea... Lasă-l să se întrebe ce ai de gând. O să-i facă bine! Ne vedem mâine deci. Aruncându-și pe umăr geanta neagră, o sărută pe Caroline pe amândoi obraji adăugând: Și amintește-ți ce ți-am zis despre dragoste!

Vremea se răcise de-a binelea și Caroline se învârti prin mici magazine simțindu-se însingurată și încercă să-și liniștească îndoielile. Pericle nu-i amintise niciodată de femeia blondă – în acel moment nu-i știa nici măcar numele. Și dacă el era serios în legătură cu blonda, de ce se afla aici la Paris cu ea? În acea primă seară la mătușa Catriona, privirea plină de dorință din ochii lui nu putea fi doar o închipuire... Nu fusese o înțelegere greșită nici faptul că o urmărise, o invitase să lucreze pentru el, o invitase la mese de prânz și la cine, o chemase să vină cu el la acea licitație în Elveția. Cu siguranță că Paulette greșea. Totul era minunat între ei, în seara asta aveau să cineze – adevărat că împreună cu o mulțime de persoane, deoarece Pericle avea numeroși prieteni la Paris, dar apoi vor fi împreună, singuri în camera ei liniștită, doar ei doi – și doar asta era important.

Pericle oferise o masă unui grup de prieteni și cunoștințe de afaceri la restaurantul lui favorit Archistrate.

— În istoria greacă antică, îi spusese el lui Caroline în taxi, în drum spre acel restaurant, de unde provine numele meu și al unora dintre înaintașii mei – după cum știi, fără îndoială, din Almanahul aristocrației de Burkes, adăugase el pompos, grecul Pericle nu a fost doar un mare om de stat, dar și principala personalitate culturală a epocii. Îmi place să cred că am moștenit câteva din aceste calități. Archistrate era bucătarul lui Pericle... Așa că într-un fel am sentimentul unui interes personal pentru acest restaurant. Desigur, i-am spus asta bucătarului șef și a fost amuzat. Și, bineînțeles, mâncarea este sublimă.

Caroline observase că lui Pericle îi plăcea să meargă în locuri unde portarii și barmanii îl salutau spunându-i pe nume – și dădea bacșișuri grase pentru acest serviciu.

Își amintea că se gândise ceva mai târziu, șezând în frumosul restaurant fin de siècle și ciugulind, visătoare, ciocolata perfectă Senderens,

la sfârșitul unei noi mese delicate, căci nu încăpea îndoială, Pericle era de pe malul drept și ea de pe cel stâng al Senei. Ea ar fi preferat să petreacă seara cu unii dintre tinerii artiști despre care îi vorbise el, decât cu grămada de oaspeți simandicoși pe care îi invitasese în seara aceea. Dar ea își ciuli urechile când Claude D'Amboise îl întrebă pe Pericle unde era „frumoasa Evita” în seara aceea. La început, Caroline crezu că era vorba de spectacolul muzical cu același nume, dar când Pericle a răspuns că Evita era ocupată în săptămână aceea, ea își dădu seama că era vorba despre frumoasa blondă!

— Evita e mai mult decât o prietenă, îi spuse el mai târziu în noaptea aceea, măsurând lungimea covorului cu desene albastre de la Crillon, îmbrăcat doar într-o pijama de mătase, cu un pahar mare de coniac în mână și arătând puțin ridicol, după părerea ei. Evita a fost amanta mea timp de trei ani, continuă el. Ea e jumătate braziliană, jumătate franțuzoaică. Și a fost crescută aici la Paris; sorbi din coniac și adăugă: de aceea, prietenii mei întrebă de ea. Evita îi cunoaște pe toți.

— Atunci, cum rămâne cu mine? Strigă Caroline. Dacă ești îndrăgostit de Evita, de ce sunt eu aici? Brusc, se sperie de un eventual răspuns.

— Bineînțeles că nu sunt îndrăgostit de Evita, îi spuse el ca să o îmbuneze, și sunt aici cu tine pentru că tu ești tânără, și drăguță, și încântătoare și mă faci să mă simt bine – și poate că sunt și puțin îndrăgostit de tine...

Chipul lui Caroline se luminează când el o strânse în brațe și o duse spre pat, dându-i jos bretelele noii ei cămăși de noapte de satin de culoarea caisei și sărutându-i pieptul, și ea uită întrebările despre Evita care-i stăteau pe vârful limbii.

Nu peste mult timp, se strecură de sub greutatea deja somnolentă a lui Pericle și se târî, nemulțumită, la baie în faianță albă, ce strălucea la lumina puternică. Începuse să creadă că acele cuplări rapide ale lor erau doar o altă manifestare a ritmului în care Pericle își trăia viața – el făcea totul în galop, grăbindu-se de aici, colo, pretutindeni, fără să stea locului nici un minut. Dar, în timp ce se săpunea sub dușul cald, ar fi dorit ca el să nu adoarmă imediat, gândindu-se cât de frumos ar fi fost să mai stea unul în brațele celuilalt, așa cum făceau adevărații îndrăgostiți.

Amintindu-și sfatul lui Paulette, a doua zi, când pericle îi propuse să ia împreună masa de prânz, ea îi spuse ferm că avea alte planuri. Stând pe un scaun fragil în mijlocul unei mulțimi de ziariste, care arătau bogate, și de cumpărători de modă în așteptarea începerii prezentării colecției lui Saint Laurent, Caroline simți brusc că starea ei de spirit se înviorează. Salonul era încărcat de tensiune și emoție și ea urmări cu interes cum fotografiile se luptau pentru a prinde un loc mai bun la capătul estradei. Cu siguranță că bărbatul atrăgător, brunet, era faimosul Brachman, iar fata cu părul roșu trebuia să fie asistenta lui – deși sărmana fată avea nevoie de nervi de oțel, după felul cum îi comanda! Toată lumea cunoștea reputația de tiran a lui Brachman.

— Bună! Elegantă, cu un turban gri, machiaj pal și ruj luminos roșu aprins, Paulette îi făcu semne cu mâna în timp ce se strecura printre șirurile de scaune spre Caroline, cerându-și scuze când deranja pe cineva sau se

împiedica de picioarele scaunelor. Iartă-mă că am întârziat, dar acolo în spate e haos -Jessie-Ann Parker n-a sosit și nimeni nu știe unde e! Dacă ar fi fost altcineva, nu Jessie-Ann, te puteai aștepta la așa ceva, dar ea e o profesionistă completă. Agenția ei nu mai știe nimic despre ea de trei săptămâni, dar zvonurile afirmă că a fugit și s-a măritat... Nimeni nu știe cine-i fericitul bărbat. Ei? Cum stau lucrurile cu Pericle?

— Am lămurit lucrurile cu el - în legătură cu Evita. Nu e îndrăgostit de ea, Paulette - și crede că e îndrăgostit de mine...

Paulette privi șmecherește la chipul strălucitor, al prietenei sale, nevrând să spargă balonul de fericire al Carolinei... Asta se va întâmpla însă curând, era sigură...

— Totuși, ți-am urmat sfatul, i-am zis că sunt ocupată azi după-amiază - că aveam alte planuri... Râse veselă. Nu e o nebunie, Paulette, nu m-am gândit niciodată că voi avea asemenea sentimente față de un bărbat.

— Niciuna dintre noi nu se gândește, draga mea, comentă Paulette, când lumina se micșoră și se auzi muzica.

Apoi se trase cortina și, în sunete de talgere, apărură o trupă de înghițitori de foc aproape goi, rostogolindu-se pe estradă, aruncând în aer torțe aprinse, formând un șir de statui vii, când manechinele intrară în scenă prezentând primele colecții de primăvară ale lui Saint Laurent care îți tăiau respirația.

Era pură magie, se gândi Caroline, când val după val, manechinele mergeau mândre în rochii de seară uluitoare. Se mișcau leneșe pe estradă, în rochii elegante de zi, care puteau împodobi Ascot-ul sau o nuntă elegantă, și pozau cu cochetărie în dantelă neagră, paiete și pene pentru ora de cocktail... Era mai frumos decât un spectacol pe Broadway, își dădu brusc seama Caroline. Fusese nevoie de șase luni de muncă asiduă și de geniu pentru realizarea acestei prezentări unice, care adunase un auditoriu de profesioniști de frunte internaționali. Fotografii se înghesuiau la capătul estradei, făcând poze în timp ce manechinele se roteau deasupra lor, iar Caroline observă că Brachman nu se grăbea, așteptând exact manechinul potrivit și exact modelul de rochie potrivit, înainte de a face o fotografie. Ea presupuse că, dacă erai un fotograf atât de bun ca el, nu aveai nevoie să faci cât de multe poze puteai și să speri că una sau două vor fi bune. Brachman știa exact ce face.

Prezentarea se încheie cu o mireasă extraordinară, în petale de organdi și gardenii. Caroline privise cu invidie când restul manechinelor se înghesuiau pe estradă în jurul maestrului - Yves Saint Laurent, slăbuț, cu ochelari - în mijlocul unui val de aplauze și al unei ploii de sărutări, dorind să fi făcut și ea parte din această emoție.

Pluti înapoi la Crillon pe un val de veselie, mai visând încă la haine, la eleganță, la toată excitația aceea! Ajunsă în camera ei, citi cu inima tristă micul bilet pe care i-l lăsase Pericle.

„Iartă-mă, Caroline, scria el, dar am fost rechemat urgent în interes de afaceri - un client american e la Londra doar pentru o zi. Din nefericire, n-am știut unde ești și n-am putut lua legătura cu tine. Hotelul se plătește din

contul meu, așa că te rog să te simți liberă să mai stai câteva zile, dacă dorești. A fost plăcut. Pericle.”

Caroline reciti biletul, nevenindu-i să creadă ce scria în el. Pericle plecase! Trebuie să fie deja la Londra... Oare era vorba cu adevărat de afaceri? Sau de Evita? Sunase oare și îi dăduse un ultimatum?

Lacrimile îi curseră pe obraji, când se lăsă pe spătarul fotoliului, cu bilețelul încă strâns în mână. Nu putuse să o aștepte până se întorcea la hotel? Erau avioane spre Londra la fiecare oră – cu siguranță că o oră sau două n-ar fi avut mare importanță. Sau poate ar fi avut? Pericle și-ar fi putut pierde clientul, iar ea știa că, pentru el, afacerile aveau întâietate. Se uită cu tristețe la bilet, analizând scrisul lui mare, șerpuit, ca și când acesta îi putea da vreo idee despre intențiile lui. Nu semnase „Cu dragoste”, se gândi cu tristețe și, cu siguranță, că i-ar fi fost ușor să scrie „Cu dragoste, Pericle” – chiar dacă nu credea cu adevărat asta. Pentru că brusc, în ciuda celor spuse cu o seară mai înainte, ea nu era deloc sigură că Pericle o iubea – în schimb, era foarte sigură că se îndrăgostise de el.

* * *

Luase zborul de ora nouă spre Londra, a doua zi dimineată și, după ce își lăsă bagajul în apartament, se duse direct la galeria Jago. Ceilalți membri ai personalului se uitau la ea curioși. Conversația lor se oprise brusc când ea intrase în cameră.

Un plic mare, de culoare crem, o așteptase pe biroul ei.

„Dragă Caroline, scrisese Pericle, m-am trezit deodată foarte ocupat cu clienții și n-am să fiu la birou câteva săptămâni. Intenționasem să plec la New York săptămâna viitoare, dar a trebuit să-mi schimb planurile; m-am întrebat dacă nu cumva ți-ar plăcea să te duci acolo să vizitezi câteva galerii noi și, în general, să vezi cum stau lucrurile pe acolo. Știu că mă pot baza pe judecata ta. Secretara mea va aranja totul, poți sta, dacă vrei, trei, patru săptămâni. Nu pot să-ți spun cât de plăcut a fost. Îți mulțumesc pentru tot, Pericle”.

* * *

În zborul spre New York al lui British Airways, filmul se termină. Când începu genericul și se aprinseră luminile, Caroline își șterse o lacrimă pe furiș, amintindu-și cât de furioasă fusese pe Pericle – și pe ea însăși, pentru naivitatea ei. Leșise din birou fără să se uite la chipurile curioase ale colegilor ei, îndreptându-se din nou spre siguranța apartamentului ei, ca un animal rănit. Timp de o săptămâna, încercase să-l găsească la telefon pe Pericle, lăsând nesfârșite mesaje scurte pe automatul telefonului. Dar el nu o sunase. Când apărură în ziare, câteva zile mai târziu, fotografiile de la căsătoria lui cu frumoasa blondă Evita, fu cuprinsă de furie față de ea însăși că fusese atât de prostuță, apoi de furie față de el. Plânse două zile întregi, apoi se așeză în pat, în timp ce soarele de dimineată își revărsa razele înăuntru, și se simți deodată mai bine. La naiba cu bărbații, se hotărî brusc, o să accepte oferta lui Pericle – deși știa că asta era doar o scuză ca să scape de ea. Dorise totdeauna să se ducă la New York.

— Doamnelor și domnilor, căpitanul începe coborârea finală pe aeroportul John F. Kennedy, din New York. Vă rugăm să vă asigurați că centurile dumneavoastră de siguranță sunt fixate.

Caroline își strânse mai bine centura de siguranță, privind pe fereastră la o versiune răsturnată a coastei din New Jersey, căutând orizontul acela magic al Manhattan-ului... Pericle rămăsese în urmă, Broadway-ul o ademenea...

Capitolul 4

Gala făcu semne de rămas bun de la fereastra trenului, până ce figura elegantă a lui Debbie dispăru complet și tot ce rămase din Leeds era doar o umbră cenușie murdară a depozitelor și fabricilor, lăsând loc treptat câmpurilor verzi din West Yorkshire. Apoi se așeză și respiră adânc. Acum era pe picioarele ei. Londra și o cămăruță într-o misterioasă parte a ei, numită Earl Court, o așteptau. Nervoasă, se gândi ce va face când trenul va ajunge la gara King's Cross... Trebuia să fie atentă la bagaje pentru că auzise cât de repede ți le șterpeleau hoții, chiar dacă îți întorceai privirea doar o secundă; trebuia să-și țină geanta strânsă tot timpul aproape de ea, deși nu avea decât banii de taxi și pentru un sendviș în tren – restul de bani îi avea într-un cordon special legat neplăcut sub talia fustei, iar carnetul ei de cecuri – primul – era în geantă.

Mușcându-și nervoasă buzele, Gala aruncă o privire spre tovarășii ei de călătorie. I se părea că trenul era plin de oameni de afaceri plictisiți, care citeau ziarul Times, și lăsau impresia că pleacă la Londra luni dimineața, în fiecare săptămână, și de studenți cu rucsacuri, care mâncau nepăsători mere și cartofi prăjiți, în timp ce citeau ziarele Sun sau Guardian. Nimeni nu-i arunca nici o privire și ea își controla, îngrijorată, ținuta. Își cumpăraseră cu grijă noile haine. În fond, avea să fie prima impresie despre marele oraș a Galei-Rose, precum și prima ei privire asupra Londrei. Se gândi că făcuse o alegere foarte bună. O fustă gri plisată, un pulover gri larg și pantofi roșii cu toc plat. O jachetă gri asortată stătea împăturită frumos în plasa de deasupra capului ei și își legase un mic fular deschis la culoare în jurul gâtului, răsucindu-l și lăsând capetele să atârne, așa cum o învățaseră la școala de manechine. Părul ei, de un blond neuniform, era periat peste cap și ținut cu o agrafă mare roșie, iar fața îi era fardată cu grijă, dar discret. Se părea însă că nu trebuia să se străduiască prea mult, având în vedere atenția ce se dădea. Nimeni nu privea în direcția ei. Nimănui nu-i păsa. Era invizibilă, așa cum fusese totdeauna.

Gala își înăbuși sentimentul brusc de teamă care amenința să o copleșească... Nu trebuia să se necăjească – îi va ignora, la fel cum o ignorau și ei. Pentru că ea era Gala-Rose care avea să fie în curând un manechin cu faimă internațională, la fel ca idolul ei, Jessie-Ann Parker, și era în drum spre Londra și spre succes.

Fotografiile ale lui Jessie-Ann, tăiate din reviste și ziare, acopereau un perete al micului ei dormitor de acasă și, în fiecare seară, înainte de culcare, Gala o privea pe blonda înaltă, fină, care arăta la fel de frumoasă în șort și cămașă ca și în catifea neagră și diamante. Fermecătoare, acesta era

cuvântul pe care-l folosea Gala-Rose ca să o descrie pe Jessie-Ann – un cuvânt atât de neobișnuit în orașul ei de baștină, Garthwaite, încât parcă aparținea oamenilor care locuiau pe altă planetă. Totuși, în visele ei, se văzuse pe ea însăși ca un model faimos, călătorind prin lume, exact ca Jessie-Ann, adorată de toți – nu mai era invizibilă.

Numele ei adevărat nu era, desigur, Gala. Era numele pe care și-l dădea în fanteziile copilăriei, când era liberă să fie oricine dorea, nu doar un copil grasuț, împovărată cu numele de Hilda Mirfield. Toate celelalte fete aveau nume frumoase, ca Tracy, sau Angela, sau Sharon, Fanteziile ei nu se limitau la copilărie.

— Ele mai continuau încă, deși Gala avea acum șaptesprezece ani. Deosebirea era că, atunci când fusese copil, nu putuse să facă nimic ca ele să devină reale. Fusese prinsă în capcana numelui Hilda și în capcana casei cenușii de pe o străduță lăaturalnică, cu două camere sus și două jos și o extindere cenușie de ciment care cuprindea o baie mică, rece.

Simțise totdeauna că o căsuță cu terasă într-un mic orașel minier din Yorkshire nu era un mediu potrivit pentru un suflet atât de deosebit ca al ei. Ea știa că era diferită, după modul în care ceilalți râdeau de ea. Nu doar din cauza numelui, deși Dumnezeu știe câte bobârnace luase pentru asta, ci numai din cauza mamei ei, care devenise mult prea sentimentală și o numise după o soră a ei, care murise de tânără.

Mama Galei fusese totdeauna foarte ocupată cu propriile ei activități sociale – de obicei la cârciumile din oraș – așa încât casa lor nu fusese niciodată ca altele de pe stradă, plină de bunăvoință și ospitalitate caldă de Yorkshire. Ceilalți copii intrau și ieșeau mereu unii din casele celorlalți, sărind coarda sau mergând cu patine cu roțile pe stradă, ferindu-se de mașini și zguduindu-se de râs, sau șoptindu-și secrete unii altora, aruncând priviri pe furis peste umăr și chicotind tare. Închisă în tăcere prin timiditatea și nesiguranța ei, Hilda nu era niciodată chemată să li se alăture și ea începuse să trăiască tot mai mult în lumea propriilor ei fantezii, hrănindu-și imaginația și zborurile fanteziei cu reviste și filme americane siropoase date la televizor, când voia să evadeze câte o oră într-o lume bogată, somptuoasă, căreia cumva, în mod straniu, simțea că îi aparținea.

La școală, fusese chinuită destul de mult și din cauza aventurilor amoroase ale mamei ei. Întotdeauna, băieții se hlizeau în curtea școlii, o curte de ciment și gard de fier și țepi ca săgețile ca să-i împiedice să se cațere, dar nu au reușit pentru că, într-o zi, Wayne Bracewell se urcase... Gala, de obicei, încerca să-și scoată din minte ceea ce se întâmplase după aceea, lăsând totul să stea într-un fel de gelatină tremurătoare de spaimă, undeva în fundul creierului... Dar azi, era curajoasă și putea privi lucrurile în față.

După aceea, își cercetase obrazul în oglindă să găsească urme de vinovăție, amintindu-și cum arătase trupul mototolit al micului Wayne și cum ceilalți copii se adunaseră în jurul lui, uitându-se cu mirare tăcută cum curgea sângele roșu pe fața lui de nouă ani, rece, albă ca iarna. Își putea aminti chiar expresia lui de surprindere și cât de șocată fusese când el nici măcar nu

țipase când alunecase în jos de pe acoperișul blocului copiilor și peste margini... În țepii cruzi de fier ai gardului care erau acolo cu intenția de a-i opri să se urce. Dar ea țipase și țipase ținându-se în continuare de acoperișul acela. Nimeni nu-i dăduse nici o atenție, se tot uitau la Wayne, până când profesorii veniseră în fugă. Chiar și atunci nimeni nu păruse să o observe... Ea fusese persoana invizibilă... O fantomă la locul crimei.

Lucrul curios era că tot nu-și putea aminti exact ce i se întâmplase și abia după câteva luni de la accident începu să aibă visele acelea. I se perindau mai des când mama ei era plecată de acasă toată noaptea și ea era singură în casă, furișându-se în ochii ei întunecați de somn ca o boare roșie care se învârtea în jurul ei, până când își dădea seama că nu era ceață ci sânge – roșu și umed, și lipicios! În vis, mirosul de sânge îi umplea nările – negru și cald – iar ea era singură pe marginea unei prăpăstii adânci. Chipul lui Wayne era la mulți kilometri depărtare de ea, jos pe pământ, iar ea se uita fix la el de pe culme. Ochii lui Wayne erau deschiși și era atât de mult sânge și ea era atât de sus, clătinându-se la margine... Spaima o înjunghia tot așa cum țepii de fier îl înjunghiaseră pe Wayne și se auzea pe ea însăși țipând, din nou și din nou... Dar nu era nimeni să o audă, nimeni care să facă să dispară privirea din ochii lui Wayne mort... Propriile ei țipete slabe o trezeau și ea rămânea culcată, cu inima bătându-i cu putere și cu trupul acoperit de transpirația cleioasă a spaimei, în camera ei micuță, cu fotografiile lui Jessie-Ann și cu petele de umezeală urcând pe pereți.

Dacă oamenii nu au observat-o pe Hilda, au observat-o în schimb pe mama ei. La școală, totdeauna se auzeau râsete înfundate când numele cârciumii din apropiere, „Cocoșul și taurul”, era menționat totdeauna însoțit de numele mamei ei.

Mama ei, Sandra Mirfield, n-avea încă patruzeci de ani și îi plăcea ceea ce numea în mod eufemistic „să se distreze”. Wayne Bracewell fusese unul dintre cei mai răi și o necăjea mereu în legătură cu mama ei... Chiar și la nouă ani, el folosea din plin subînțeleșuri sexuale. El știa despre ce era vorba, de la cei trei frați mai mari ai lui, presupunea ea. Oricum, ei nu aveau dreptul să vorbească – tatăl lor era totdeauna beat vineri seara. Și ce dacă mamei ei îi plăcea cârciuma? După ce tatăl ei murise în subteran, ea și mama ei au fostperate săptămâni întregi, dar, în cele din urmă, începură să se bucure de mica lor pensie și de ușurarea că mama ei scăpase de continua lui cicăleală pentru că își vopsea părul blond și îi plăceau rochiile mătăsoase și sandalele cu tocuri înalte. El nu dorise ca soția lui să arate diferit de celelalte femei de pe strada lor care umblau în bluze simple și fuste de culoarea noroiului și cu un șorț curat – chiar atunci când nu erau la bucătărie. Dar mama ei obișnuia să râdă de el și să spună: „Bine, băiete, dar de asta te-ai însurat cu mine, că ți-au plăcut chiloții mei de satin”.

Oricum, abia după moartea tatălui ei, începuseră cu adevărat înțepăturile la școală și îi fusese foarte greu. Mai cu seamă în zilele de luni dimineață, când toată lumea știa cu cine fusese mama ei. Într-un orașel atât de mic ca Garthwaite, erau doar o jumătate de duzină de cârciumi și majoritatea clienților permanenți făceau „turul mare” la sfârșit de săptămână

și, bineînțeles, mama ei era în cele mai bune. Uneori, ca să facă o schimbare, Sandra lua autobuzul zece kilometri până la Leeds și se distra cu adevărat, dar în majoritatea serilor de sâmbătă nu venea acasă.

Gala își amintea cât de îngrozitor fusese când s-a întâmplat pentru prima oară. Când s-a întunecat, casa i se păruse fantomatic de tăcută și ea dăduse mai tare sonorul la televizor, încercând să umple astfel camera mică de muzică și de voci omenești. Mai târziu, când se terminaseră toate programele, în casă se instalase o tăcere și mai adâncă și ea se uitase îngrijorată afară, sperând să o vadă pe mama ei grăbindu-se pe stradă, ciulindu-și urechile ca să audă cadența sandalelor ei cu tocuri înalte pe pavajul de piatră cubică. Se strânsese în fotoliul cel mare, cu genunchii sub bărbie, uitându-se la foc până când jarul roșu din vechiul cămin cu cărbuni se făcuse cenușiu și se stinsese. Când zorile reci cenușii aduseră din nou realitatea în străzile ostile ale orașelului Garthwaite, Hilda căzuse într-un somn neplăcut, fiind readusă din nou la viață, speriată de vocea ascuțită a mamei ei care o ocăra că se culcase cu lumina aprinsă și că se stinsese focul. Când Sandra Mirfield a stins lumina, fără să-i dea nici o explicație unde fusese, sau fără s-o întrebe dacă fiica de opt ani fusese îngrijorată sau speriată de lipsa ei, viața reală a Hildei Mirfield în Balaclava Terrace No. 27, Garthwaite, s-a schimbat brusc. Atunci și-a făcut apariția Gala.

Ea și-a ales noul nume după ce a urmărit la televizor o seară de gală a baletului Teatrului Covent Garden. Pentru ea, fusese o oră magică de ieșire într-o lume a frumuseții, unde fete subțiri, grațioase de-ți tăiau respirația, erau urmărite de dansatori frumoși, romantici. Sărmana Hilda, grăsuță și obișnuită, și-ar fi dorit să fie una dintre aceste dansatoare, să fie o parte a vieții colorate, emoționante, despre care știa că există în afara Garthwaite-ului și împrejurimilor lui. Se uitase la explicația cuvântului „gală” în dicționarul Collins și, spre surprinderea ei, era același cuvânt pe care ea îl pronunțase totdeauna în stilul din Yorkshire ca „gailă”. Oricum, suna mult mai frumos Gala – la fel și ea. Iar cuvântul însemna „o sărbătorire, potrivită pentru o ocazie festivă”... Deci ea va deveni Gala și, adăugând linioara, Gala-Rose, astfel ca numele ei să semene cu al lui Jessie-Ann.

Hilda, la opt ani, fusese doar un copil grăsuț, speriat, cu păr țepos, șaten și ochi rotunzi albaștri, depărtați unul de altul sub sprâncene fine, mirate. Hilda avea un nas drept, ale cărui nări păreau prea largi, și o gură care era prea mică pentru rotunjimea feței ei cu obraji roz. Hilda mânca prea mulți cartofi prăjiți, ura școala și avea cel mai pronunțat accent de Yorkshire. Dar când se făcu mai mare, Gala începu să se impună. Când avea treisprezece ani, era destul de deșteaptă ca să-și dea seama că, pentru a avea o șansă oarecare, va trebui nu doar să slăbească, ci să și facă ceva în legătură cu accentul ei de Yorkshire și cu vocea ei.

Mama ei nu-i cunoștea planurile secrete, ca de altfel, niciuna dintre fetele de la școală. Dar ca Gala-Rose (Rose din cauza simbolului Yorkshire-ului, roza albă), ea avea să cucerească Londra. Ca început, o convinsese pe mama ei să o trimită la Leeds, la domnișoara Gladys Forster, pentru lecții de dicție și, deși nu învățase să vorbească chiar ca domnișoara Forster, ea

perseverase până când reușise să pronunțe toate consoanele și sfârșitul cuvintelor – gândind și nu gândint, grație și nu grațide, ceea ce domnișoara Forster numea „opriri ale glotei” în mijlocul cuvintelor. La treisprezece ani, Gala nu mai făcea asemenea „opriri”. Gala mai avea de urmat un an la școală și cu asta basta – va pleca la Londra. Știa că mama ei nici nu-i va simți lipsa – mai degrabă ar fi simțit lipsa țigărilor pe care le fuma una după alta și a ginurilor cu apă tonică de la „Cocoșul și taurul”, sâmbăta seara, decât lipsa fiicei ei.

În anul acela, Gala nu mai mâncase cartofi prăjiți și ciocolată și, surprinzător, surplusul de greutate începu să dispară. Într-un avânt de creștere bruscă, atinsese un metru șaptezeci, așa încât le depășea pe toate celelalte fete, iar carnea care îi făcea genunchii rotofei și îi lățea pulpele, dispăru, dezvăluindu-i picioarele lungi, subțiri, șoldurile înguste și un piept mic. Totuși, fața ei nu-și pierdu niciodată rotunjimea.

Economisise ceva bani, lucrând la supermarketul local la sfârșit de săptămână și ca ajutoare la garderoba unei discotecii din Leeds, vinerea și sâmbăta seara, plus banii câștigați lucrând de Crăciun la Woolworth. Adunase și toți banii pentru masa de prânz de la școală.

— Alt motiv pentru care pierduse din greutate atât de repede, deoarece nu mânca nimic de la micul dejun, de la ora șapte dimineața, până la ceaiul de la ora cinci, când se întorcea de la școală. Și, din când în când.

— Pe principiul că pentru mama ei nu însemna decât un nou rând de gin și apă tonică – se servea cu câte o hârtie de cinci lire din geanta ei. Asta o făcea pentru o cauză bună, își spunea ea dezvinovățindu-se, și oricum nu însemna că fură cu adevărat – când ia de la mama ei – nu-i așa?

Dar când împlinise cincisprezece ani și tocmai terminase școala, mama ei se îmbolnăvi. Sandra Mirfield se plângea de slăbiciune și amețelă și atunci a fost dusă la spital pentru o histerectomie urgentă. Desigur, Gala a trebuit să rămână acasă și să o îngrijească. Fusesse, într-adevăr, înspăimântător pentru că își dăduse seama că, dacă s-ar întâmpla ceva cu mama ei, ea ar rămâne complet singură. Cu regret, își amână planurile de a pleca la Londra și, în schimb, când mama ei se făcu bine, și-a luat o slujbă ca recepționeră la noua sală de gimnastică din Leeds. Folosindu-și accentul ei nou, mai rafinat, răspundea la telefon și le fixa ore unor doamne grase din oraș care voiau să slăbească și să-și întărească mușchii. După orele de lucru, i se permitea să se alăture claselor de seară ținute special pentru fetele care lucrau și nu erau libere în cursul zilei. Trecu prin gimnastica aerobică și se ocupă cu entuziasm de greutate și aparatele de exerciții. Aceste ore de exerciții i-au întărit trupul deja subțire, până deveni suplu și elastic ca al unei pisicuțe și acum o nouă strălucire de sănătate și satisfacție îi colora obraji. Singura ei nemulțumire apărea când se stingeau lumina în sală, în cele din urmă, la zece seara, și trebuia să prindă ultimul autobuz înapoi spre Garthwaite.

Aproape că uitase de Londra și de ambițiile ei în satisfacția de a fi Gala, recepționera de la studioul de gimnastică. Părul ei a căpătat o culoare mai deschisă la salonul de coafură Sassoon din Leeds și a fost tuns, tapat și întărit cu gel, încât arăta puțin ca aureola unui înger, deși ea spera că arăta

îndrăzneț și sexy. Dar băieții nu păreau să o găsească atrăgătoare; ei căutau fetele solide cu carnea tare din Yorkshire, cu piepturi vizibil tentante sub puloverele pufoase. Gala își spunea că nu-i pasă, dar totuși asta îi subminase autoîncrederea și așa firavă și nu se mai duse la discotecă.

Mama ei o surprinsese la Crăciunul trecut când îi spusese că se recăsătorește și că pleacă să locuiască la Leeds cu noul ei soț și că acolo nu va avea loc pentru Gala în apartamentul lor cu un singur dormitor.

— O să trebuiască să-ți iei o cameră singură, îi spusese ea nepăsătoare, sau cu vreo altă fată. Ai șaisprezece ani acum; ai crescut.

Gala petrecuse o noapte lungă în balansoarul vechi, uitându-se la jarul muribund al focului de cărbuni și încercând să-și organizeze viața. Îi plăcea munca ei și camaraderia pe care o găsisese la serviciu – era primul loc din viața ei unde se simțea că era cineva, unde lumea suna la telefon și spunea „Bună, Gala”, unde îi zâmbeau și îi făceau semne cu mâna când intrau și ieșeau în grabă. Era un loc unde, pentru prima oară, nu se simțea invizibilă.

Frământată între securitatea lumii pe care o cunoștea și problema viitorului, Gala se uitase îndelung în oglindă, văzându-și noua ei imagine slabă, blondă. Se gândise la Jessie-Ann Parker și la vechile ei visuri. Ea știa că trebuia să încerce, ori acum, ori niciodată.

În cele din urmă, îi spuse lui Debbie Blacker, proprietara și conducătoarea sălii, despre dilema ei. Debbie avea treizeci și nouă de ani, era subțire și temperamentală, cu o șiretenie nativă de Yorkshire. O plăcea pe Gala, găsimd că reticența și timiditatea ei erau o schimbare față de clientele ei îndrăznețe și pretențioase. În plus, fata voia să muncească, era atrăgătoare, politicoasă și plăcută.

— Eu am fost la Londra doar o dată în viața mea, mărturisi Gala. Am fost cu tata într-o excursie a minerilor, când aveam doar șase ani – tot ce-mi amintesc este autobuzul.

— Dar ce ai să faci la Londra? O întrebase Debbie, îndreptând șirul de saltele de exerciții.

Gala inspirase adânc; nu recunoscuse asta niciodată în viața ei în fața nimănui.

— Aș vrea să fiu manechin, șopti ea. Încercând să ignore privirea surprinsă a lui Debbie, adăugase în grabă: M-am uitat la fetele alea din magazinul universal Schofield, la masa de prânz.

— Știi despre care vorbesc, se plimbă prin restaurant arătând eticheta cu prețul de pe hainele lor în timp ce îți bei cafeaua. Bănuiesc că te gândești că sunt scrântită, adăugă ea, răsucindu-și mâinile nervoasă și urmărind-o pe Debbie să-i vadă reacția. Debbie se uitase la ea lung, apreciativ.

— Nu văd de ce nu ai putea fi manechin, Gala, răspusesse ea în cele din urmă, dar de ce să te duci la Londra? Va trebui să faci un curs de manechine, iar la Leeds va fi mult mai ieftin – și vor face o treabă tot atât de bună ca să te califice. În felul ăsta, poți să stai acasă și să economisești ceva bani.

Amintindu-și de căsătoria mamei Galei și de noul apartament prea mic, fără loc pentru o fiică nedorită, ea adăugase liniștitoare:

— Nu-ți face griji, sunt sigură că vom putea găsi pentru tine o cameră drăguță prin apropiere.

— Atunci, crezi c-aș putea face asta? Aș putea fi într-adevăr manechin? Întrebase Gala, emoționată.

Debbie desigur că nu voia să o încurajeze pe fată să fugă la Londra și la „marele succes”. Gala era prea naivă și inocentă ca să rămână singură în marele oraș și, oricum, nu era sigură că ea ar fi putut deveni un bun manechin.

— N-aș spune că ești tipul ideal de manechin, Gala, recunoscuse ea, dar ai ceva aparte. Nu văd nici un motiv ca să nu poți fi la fel de bună ca oricare dintre manechinele pe care le-ai văzut la Schofield.

Prin mintea Galei se perindară imagini ale noului ei aspect, plimbându-se pe estrade la prezentări de modă și pozând pentru fotografiile de modă lângă fântâni la Paris.

— Am să mă duc chiar în după-amiaza asta să mă înscriu la școala de manechine din Harrogate, hotărâse ea, fericită.

Era o muncă mai dificilă decât își închipuisese, să înveți să mergi cum trebuie, cu unduirea cerută unui manechin, cu umerii mișcându-se, cu picioarele lungi întinzându-se cât puteau. Gala se răsucea și se învârtea, se așeza și se ridica grațios, își petrecea ore fără sfârșit ca să-și creeze o față nouă proprie, învățând cum să-și umbrească pomeții prea rotunzi, cum să-și sublinieze gura moale și cum să facă ochii aceia gri, prea depărtați, să arate mai mari, mai adânci și mai misterioși. Învăță despre accesorii și cum să zâmbească de sub borul lat al unei pălării, cum să-și scoată o mănușă și să arunce un fular odată cu o privire. Iar după ce termină, în cele din urmă, cursul, Gala simțea că era, în sfârșit, gata pentru Londra.

Mama ei îi puse în mână o hârtie de douăzeci de lire în timp ce o săruta de rămas bun, dar noul ei soț rămăsese în spate, fără să spună nimic. Când ușa se închise, Gala aproape că simțise oftatul lor de ușurare. În sfârșit, scăpaseră de ea.

Mama ei nu venise la gară să o conducă, dar Debbie venise.

— Ia, Gala, spusese ea, aruncându-i un mic ghiveci cu violete africane în floare, împreună cu un pachet misterios într-un ambalaj vesel. Florile sunt pentru camera ta, spusese ea, ca să ți se pară mai ca acasă. Iar cadoul poți să-l desfaci mai târziu... Când ajungi. Ea îi dăduse Galei o listă de nume și adrese. Am întrebat prin jur câteva persoane din domeniul modei spusese ea, iar acestea sunt numele unor angroșiști care ar putea avea nevoie de manechine - în fond nu te poți aștepta să începi de la vârf, nu-i așa?

Când trenul începu să încetinească, șerpuindu-și drumul prin împrejurimile murdare ale Londrei, inima Galei bătu cu un amestec de teamă și emoție. Ținând strâns micul ghiveci cu violete într-o mână și valiza în cealaltă, ea coborî din tren, vorbele lui Debbie răsunându-i încă în urechi. Se opri un moment să privească scena - năvala de oameni grăbiți, zgomotul trenurilor și mirosul motorinei și al gazelor de eșapament, al hamburgerilor și cartofilor prăjiți, lumina soarelui care se filtra prin acoperișul murdar din oțel și sticlă al gării. Aceasta era Londra, orașul în care totul era posibil și visele

deveneau realitate. Și în ciuda celor spuse de Debbie Blacker, ea știa pur și simplu că era predestinată să înceapă chiar de la vârf - așa ca Jessie-Ann.

O săptămâna mai târziu, Gala ședea în sala de primire din crom și sticlă, în stilul anilor treizeci, a agenției de manechine Kline, de pe Old Brompton Road, rezistând impulsului de a se ridica din fotoliul adânc și să fugă. În schimb, se ținu și mai dreaptă, întinzându-și șira spinării și ținând capul ridicat. Se afla acolo de patruzeci și cinci de minute, îi dăduse recepționerei numele ei și aceasta îi spusese să aștepte, va controla dacă Barry o va primi. Barry Kline era șef la Manechine Kline; îi plăceau petrecerile, era om de viață și conducea o mașină Lamborghini neagră.

Iar Manechine Kline era cea mai bună agenție din Londra, cu sucursale la Paris și New York și însăși numele acestor orașe îndepărtate aduceau în mintea Galei viziuni excitante ale caselor de modă pariziene în saloane gri-porumbel de pe Malul drept și ale zgârie-norilor din Manhattan înălțându-se în sus spre succes.

Îi trebuise o săptămână să-și adune suficient curaj ca să vină aici, găsim în fiecare zi alt motiv de amânare - un coș pe fața ei netedă, o răceală care îi provoca dureri de cap și ochi roșii, pierderea unuiia dintre cerceii cu perlă mare care erau singurii pe care-i considera potriviți de purtat cu noul ei costum. Iar acum, când se afla aici, devenise din nou invizibilă.

Șezând îngrijorată și dreaptă în fotoliul moale de piele neagră, Gala văzu manechine intrând și ieșind, cu punji ținute strâns în mână, spunându-i „bună” recepționerei ocupate, în timp ce se repezeau în sanctuarul interior unde, după cum știa Gala, se afla Barry. Uneori, când ușa se deschidea sau se închidea, îi auzea vocea la telefon sau râsul, atunci când vreuna dintre tinerele și nostimele manechine îl saluta. Gala își mușca nervoasă buzele, simțindu-se stingheră, și aproape că dorea să nu fi venit. Dar cum altfel putea să se înscrie pe drumul cel bun? Se uită din nou la ceas. Trecuse o oră și cincisprezece minute. Inspirând adânc, se ridică din fotoliu și se duse la birou.

— Scuză-mă, întrebă ea, dar domnul Kline nu s-a eliberat încă?

Recepționera, în costum negru șic - care arăta destul de bine ca să fie manechin la Saint Laurent - se uită la ea cu surprindere.

— A, mai ești aici? Iartă-mă, am uitat. Domnul Kline spune că e prea ocupat să vadă pe cineva azi. Poți să lași fotografiile aici ca să le vadă?

— Fotografii?

— Știi - un portofoliu sau cartea de manechin... ai mai făcut așa ceva până acum?

— A, nu. Sunt nouă. Am venit acum din Yorkshire!

— Toate vin de acolo! Oftă fata. Uite, ascultă-mă, n-ai să ajungi nicăieri fără fotografii... Trebuie să-ți faci câteva. O privi curioasă pe Gala. Dă-mi voie să-ți dau un sfat, totuși - nu purta costumul ăsta.

Gala se uită în jos la noua ei toaletă cumpărată după multe căutări și cu mare cheltuială dintr-un mic magazin elegant din Leeds, întrebându-se în ce privință greșise. În magazin arătase atât de șic și cu pantofii cu tocuri înalte, și cu pălăria strălucitoare de pai cu boruri late și mănuși asortate, se simțise foarte elegantă.

— Întreabă alte manechine unde să-ți faci fotografii, o sfătui frumoasa recepționeră, revenind la centrala ocupată. Ele știu unde să se ducă.

Nenorocirea era că Gala nu cunoștea nici un alt manechin. Camera ei cu pereții goi și cu micul ghiveci de violete și perna roz de satin cu numele Gala-Rose aplicat din dantelă, cadoul pe care i-l dăduse Debbie, devenise atât refugiul cât și închisoarea ei. Următoarele câteva săptămâni își petrecu nopțile într-o stranie singurătate, cu toată Londra agitându-se în jur, îngrijorându-se de îmbrăcămintea ei, de păr și de fotografii și nu știa cum să-și adune destul curaj ca să se ducă la o agenție în ziua următoare – căci una pe zi era limita. Dar își făcea rondurile și urmărea anunțurile în Time Out și în What's on în London. Umbla singură pe străzi, anonimă, în fusta ei cu pulover gri, oprindu-se câteodată să ia un hamburger la restaurantul McDonald ca o tratație, dar în general, încerca să facă economie și mânca mici salate de lăptuci, cu roșii și ton, sau pur și simplu, fasole și pâine prăjită.

Ședea în sălile de așteptare ale multor agenții, făcându-se mică sub privirea indiferentă a unor tinere manechine care arătau straniu, nemachiate și cu părul zburlit, cu picioare lungi în pantaloni largi, pantofi sport și pulovere ample. Păreau să cunoască pe toată lumea pe numele mic și se aplecau peste biroul secretarei ca să facă scurte convorbiri telefonice personale, apăsând cu autoritate pe butoane, chicotind intim unele cu altele. În costumul ei elegant cu bluza de mătase potrivită cu grijă în ton și pantofii ei cu toc jos potriviți pentru o prezentare de modă a unui magazin universal de provincie, Gala simți că ar putea la fel de bine să locuiască pe altă planetă. Garthwaite era cu mult mai departe decât crezuse ea.

După o lună și după ce vizitase peste o duzină de agenții, Gala abandonează costumul ei frumos și scump, își dădu jos machiajul și își cumpără un pulover larg și pantaloni reiați de la un magazin de pe King's Road. Găsi o pereche de pantofi sport cu șireturi, care erau o copie ieftină a celor pe care-i văzuse la Rossetti, cu ocazia zilnicelor ei vizionări ale vitrinelor magazinelor elegante de pe strada Bond. Ea examina încă o dată anunțul publicitar al unui coafor pe care i-l băgase în mână o fată pe Earl's Court Road, când făcea cumpărături și observă că modelele de coafură arătate acolo erau foarte asemănătoare cu ale tinerelor manechine de la agenții.

Luându-și curajul și banii în ambele mâini, Gala se aventurează în salonul elegant și, într-un vârtej de muzică zgomotoasă și sporovăială rapidă, părul ei a fost tuns scurt ca al unui băiat.

— Gala, dragă, spuse Nico, tânărul coafor, luând prosopul de la gâtul ei și ținându-i o oglindă ca să-și poată vedea ceafa. Arăți grozav, nu găsești?

Gala se uită la noul ei păr, disperată. Cu părul scurt, maxilarul părea puternic, ochii mai mari, iar urechile ei frumoase care stăteau lipite de țeastă erau deodată proeminente. Apăruse o Gala slabă, tânără și băiețoasă – o persoană pe care nu o recunoștea.

Nico se uită la ea, preocupat.

— E cam târziu acum, dragă, să hotărăști că nu-ți place. Așa mi-ai cerut, știi. În plus, asta e ultima modă... Îți trebuie doar timp ca să te obișnuiești; mai ales când ai avut părul lung. Se dădu înapoi ca să aibă altă

perspectivă. Știi ce cred, dragă, ai putea fi manechin cu tunsoarea asta - îți schimbă toată personalitatea.

Fața Galei se luminează când privirea ei o întâlnește pe a lui în oglindă.

— Dar eu sunt manechin, sau cel puțin m-am calificat în sensul ăsta - dar nu am găsit încă de lucru.

— Te-ai calificat? Nico dădu capul pe spate și râse. Niciuna din manechinele pe care le cunosc nu s-au calificat - pur și simplu li s-a cerut să facă treaba asta - au fost găsite așteptând un autobuz pe King's Road sau făcând cumpărături la Hyper-Hyper. Totuși, vorbesc serios, dragă - arăți altfel, dar tocmai această deosebire ar putea conta cu adevărat. Ajutând-o să se ridice, o așează în fața oglinzii mari. Ai un aspect băiețesc, atrăgător. Ar trebui să le plăci - dacă ieși bine în fotografii, asta-i. Ar trebui să-ți faci niște poze noi - du-te cu ele pe la agenții - pun pariu că o să te ia imediat.

Gala oftă. Ajunseseră iar la fotografii.

* * *

Dându-și deoparte temerile și timiditatea, ea umblă pe la agenții, descoperind că manechinele pe care le crezuse atât de intimidante, nu erau, de fapt, chiar așa, ci erau doar prea implicate în viețile lor ultraocupate, ca să o observe și pe ea; totuși, una dintre ele își găsește timp să-i dea niște sfaturi.

— Desigur că o să ai nevoie de fotografii, dacă vrei să-ți se deschidă ușa, spuse ea, dar să fii atentă. Nu te duce în locurile alea care îți fac reclamă - au să te dezbrace și au să-ți ia banii și n-ai să-i mai vezi înapoi și nici n-o să capeți vreo fotografie.

Ea îi spuse Galei că, uneori, fotografiile își lasă asistenții să facă practică după program. Șmecheria era să găsești un tip tânăr care are în folosință studioul seara, aproximativ o oră. Gala ar putea să-i servească drept model, pe gratis, iar el să-i dea în schimb câteva fotografii.

— S-ar putea să trebuiască să plătești filmul și copierea, dar, îi făcu Galei cu ochiul, există mijloace lăaturalnice și pentru asta - la nevoie.

Gala se uită la ea cu ochii mari - ea crezuse că treburile astea se potriveau starletelor de la Hollywood! Totuși, din nou în pantalonii reiați și puloverul amplu, nefardată și mai slabă, făcu rondul studiourilor Cameron Mace lucra de un an ca asistent la Dino Marley și învăța repede. Avea douăzeci și doi de ani, o minte ageră, ochi bun și vorbea repede. Cam anticipa dorințele lui Dino chiar înainte ca el însuși să le exprime. Acum, el trăgea toate polaroidele preliminare pentru Dino, ca să controleze lumina și unghiurile, iar Dino îl lăsa să practice seara când studioul nu se folosea. Când apăru fata asta arătând neobișnuit, momentul era oportun.

Prietena lui Cam, machieuză care poza și ca model pentru el, telefonase în după-amiaza aceea să-i spună că lucrează până târziu, iar el era dezumflat pentru că era seara când avea studioul la dispoziție. El se gândise că vor face mai întâi fotografiile iar apoi se vor distra puțin în particular, cu o sticlă de vin de-al lui Dino, ca să-i dispună.

Cam se învârtea tăcut în jurul Galei care aștepta, ținând încă în mână lista fotografiilor. Marley fusese al cincilea de pe lista aceea la care încercase azi, iar ochii ei îl urmăreau îngrijorați pe Cam. El arăta foarte bine, cu un chip

de bărbat obișnuit în aer liber - brunet și puternic, cu brațe musculoase - cu totul altfel decât se aștepta ea să arate un fotograf. Totuși, era tânăr, iar asta făcea să-i fie mai ușor, fiindcă, dacă un bărbat se uita la ea în felul ăsta, o făcea să se simtă jenată.

— Mai spune-mi o dată, cum te cheamă? Întrebă Cam, aprinzând o țigară și studiind-o cu ochii micșorați. Cu siguranță că pentru el era o încercare, cu fața asta a ei cu oase mari și tunsoarea scurtă... Cu ochi fantastici, totuși, și cu un gât lung, lung de tot... Mă rog, cel puțin seara nu va fi total pierdută.

— Gala-Rose, hm? Neobișnuit - dar și tu ești la fel. Bine, hai să-ncepem, Gala.

— Vrei să spui, chiar acum? Ea se uită fix la el uimită.

— Sigur că acum. Dar când? Cu țigara atârându-i în colțul gurii, începu să mute lămpile la locul lor.

— Dar machiajul... Și n-am adus lucrurile, hainele potrivite...

— Lasă-le, Gala-Rose - o să fie bine așa cum ești. Du-te și stai acolo în spatele ramei și relaxează-te, în timp ce eu aranjez aparatele.

Așezată într-un decor de spumă de plastic, care îi încadra capul și umerii, Gala clipi în luminile puternice, simțindu-se mai curând ca un pacient pe o masă de operație decât un potențial numărul unu între prezentatoarele de modă. Încruntându-se în lumina reflectoarelor, ea îl urmărea pe Cam, care era încă ocupat cu aranjarea luminilor, dorind să se fi gândit să-și aducă ceva farduri cu ea. Iată, era gata să obțină în cele din urmă prețioasele fotografii și tot ceea ce învățase la școala de manechine se ducea la naiba. Cotrobăind prin geantă, găsi un rimel și un ruj de buze roz. Își dădu puțin roz pe pleoape și pe vârful pomeților unde cade lumina și adăugă un pic de negru pe gene.

— Bine, Gala-Rose, uită-te spre aparat, te rog. Gala se uită fix la el, serioasă, când el făcu fotografia. Fâlfâind polaroidul ca să se usuze, Cam îl inspecta critic. Fata arăta exact ca un iepure speriat, cu ochi roz și urechi palide...

— Isuse! Știi ceva, Gala-Rose, spuse el cu un zâmbet, încercând să o facă să se simtă în largul ei, să mai încercăm o dată și de data asta să-ți relaxezi gura. Gândește-te la ceva care să te facă să te bucuri... Un cățeluș, un prieten nou, o înghețată de ciocolată...

Gala râse gândindu-se la ciocolată și Cam trase repede poza. De data asta era mai bună, cel puțin fața îi era animată în loc să fie paralizată.

— Hai, încă o dată, spuse el. Amintește-ți de înghețata aia, cât de rece o simțeau în gură.

Aranjând lumina ca să arunce mai multă umbră pe față, el luă aparatul Rollei și începu să tragă.

Umerii în jos, capul sus, Gala privea îngrijorată la lentilele lui, străduindu-se să se gândească la înghețată și cățeluși, dar țăcănitul rapid al aparatului o făcea să se îngrijoreze mai mult de felul cum arăta și o ușoară încruntare îi apărură între sprâncene.

După zece minute și două role de film alb-negru, Cam își dădu seama că nu făcuse nimic bun. Fata era la fel de tensionată ca un arc - dar la naiba,

nu-și putea pierde pur și simplu seara și studioul. Gala-Rose era cea mai mare încercare la care fusese supus până acum și avea o calitate definită, dacă ar putea însă să o facă să se relaxeze.

— Grozav, Gala, o strigă, zâmbindu-i larg, grozav. Ești născută pentru aparat. Vino jos un minut și odihnește-te, în timp ce eu mă gândesc ce facem în continuare.

Roșind de plăcere la complimentul lui, ea ieși de sub ramă, lăsându-se pe canapea, în timp ce Cam scoase dopul de la o sticlă de vin alb și umplu două pahare.

— Ia, draga mea, spuse el blând, meriți un pahar. Nimic nu e ușor prima oară, nu-i așa?

Gala acceptă paharul, precaută. Nu băuse niciodată vin sau băuturi tari, dar lichidul de culoare deschisă arăta rece și inofensiv ca limonada și, în plus, nu dorea să pară lipsită de experiență.

— Care-i povestea ta, Gala? O întrebă Cam, cocoțându-se pe un scaun înalt în fața ei, sorbindu-și vinul și gândindu-se ce lucru micuț și curios era ea. Și totuși, când ea își întoarse capul, gâtul ei era plin de grație și curba pomeților foarte frumoasă.

— Sunt din Garthwaite - un orășel minier de lângă Leeds. Am lucrat la un studio de gimnastică acolo.

— Asta a făcut să ai un corp atât de bun, presupun, comentă el încurajator.

Gala îi zâmbi, mai luând o înghițitură de vin. În scurt timp îi povesti despre mama ei și noul ei soț, despre visurile ei din copilărie cu Jessie-Ann Parker care îi stârniseră ambiția să devină manechin.

— Dacă o să fii pe jumătate ca Jessie-Ann, o să fie foarte bine, comentă Cam, luându-și aparatul și concentrându-se asupra ochilor ei - erau de cel mai curat gri și atât de mari, încât îi dominau fața, dezechilibrând-o - mai ales acum că s-a măritat cu unul dintre cei mai bogați bărbați din America.

O imagine a frumoasei Jessie-Ann înfășurată în blănuri de samur și purtând diamante, cu toate capetele întorcându-se în direcția ei în timp ce intra într-un mare restaurant la brațul noului și frumosului ei soț, străfulgera în mintea Galei, în timp ce Cam țăcănea preocupat cu aparatul lui. Fericită, fericită, Jessie-Ann. Fericită că nu se simțise niciodată timidă sau nervoasă, fericită că era plină de frumusețe și încredere în sine, fericită că are un asemenea succes - iar acum, mai fericită ca oricând că a găsit dragostea și un soț bogat și frumos - căci Gala nu se îndoia că soțul lui Jessie-Ann trebuia să fie foarte frumos. Ea mai luă o înghițitură de vin, gândindu-se încă la Jessie-Ann.

Lăsând jos aparatul, Cam umplu paharele și aprinse o țigară. Era un mister micuța asta din Yorkshire; pentru o clipă, părea că e frumoasă, ca imediat să arate ca un copil crescut prea mult și prea slab. Dacă ar putea surprinde momentele acelea trecătoare când nu se gândea la ea însăși, când era lipsită de apărare și îi piereau inhibițiile.

— Atunci va avea ceva deosebit.

— Ce faci tu la Londra tot timpul, Gala? O întrebă el, așezându-și brațul confortabil pe după umerii ei. Ai prieteni?

— Încă nu, recunosc ea, dar dacă am să încep să lucrez, bănuiesc că am să cunosc o mulțime de oameni.

Singurătatea i se citea în ochi, când ea îl privi peste marginea paharului, iar Cam îi strânse umerii, încurajator.

— O fată frumoasă ca tine o să-și facă prieteni curând. Vreau să spun, uite, ești aici, nu-i așa, și suntem deja prieteni.

Era adevărat oare, se întreba ea, era el prietenul ei? Trebuia să fie. Uite cum o ajuta, făcându-i fotografii, spunându-i că era frumoasă... Nimeni nu-i mai spusese așa ceva înainte. Oare putea Cam, cu ochiul lui de artist și cu aparatul lui, să vadă în fața ei mai mult decât vedea ea însăși în oglindă...?

— Uite, Gala, eu cunosc o mulțime de lume, sunt petreceri tot mereu, am să te sun data viitoare când dau o mică serată pentru câțiva prieteni. O să-ți placă, puțin vin, ceva mâncare, muzică bună, dans... Pun pariu că ești o dansatoare bună, ești făcută pentru asta.

Ea îi zâmbi din nou lui Cam, mulțumită. El era cu adevărat atrăgător într-un mod dur, masculin... Macho, parcă ăsta era cuvântul. Avea sprâncene dese castaniu închis și ochi căprui, iar pe obraji, unde trebuia să se bărbierească, avea niște țepi mici, negri...

Cam se aplecă înainte și o sărută ușor pe obraz.

— Ei, ce zici? Mai încercăm o dată?

De data asta, păru mai ușor și ea privi în aparatul de fotografiat, între două sorbituri de vin, mișcându-și fața cum îi spunea el și îi zâmbea. Își aminti că trebuie să țină bărbia în sus, să-și țină spatele drept și să se uite peste umăr, așa cum o învățaseră la școala de modele.

Isuse, nu ieșea bine, se gândi Cam, nu reușea deloc s-o prindă. Dar el știa că are acel ceva, pur și simplu știa. Dacă nu ar fi așa de țeapănă, dacă n-ar poza așa; dacă ar abandona zâmbetul acela fals... Ce dorea el de la Gala-Rose era esența inocenței ei, exprimată în ochii ei îndepărtați, limpezi.

— Vino jos, Gala, o chemă el, să mai facem o pauză și apoi vom mai lucra.

Gala coborî de pe scaunul ei înalt, clipind din ochii oboșiți de lumina puternică, și se întinse înțepenită. O durea spatele de cât de mult șezuse dreaptă, iar genunchii îi erau puțin nesiguri. Capul începu să-i plutească și se simți amețită.

Cam stinse luminile puternice, lăsând doar lampa de deasupra mesei. Turnând niște vin, el îi duse paharul și se așeză alături de ea pe canapeaua de catifea.

— Uite, draga mea, zise el, dându-i paharul. Cum ți s-a părut de data asta?

— A, mult mai bine, mult, mult mai bine, mulțumesc. Am fost cum trebuie?

— Grozav. Brațul lui se sprijinea nonșalant de-a lungul umerilor ei, și Gala se relaxa, oftând cu ușurare. Se simți brusc sută la sută mai bine, relaxată, încrezătoare. Cam trebuia să fie un fel de geniu... Ea se uită în sus

la el surprinsă, când el îi luă blând paharul cu vin din mână și îl puse pe masa din fața lor. Și apoi, gura lui se apropie de gura ei și o sărută și era minunat, absolut încântător, atât de cald și prietenos, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Gura ei se deschise sub gura lui și ea gustă sărutările lui cu vin, în timp ce mâna lui îi mângâia ceafa tunsă. Apoi, buzele lui se plimbară de la gură în jos pe gât și Gala gâfâi de plăcere când sărutările lui se mutară leneș pe sfârcurile ei, proiectând-o într-un set nou de emoții. Ea aștepta, tremurând la ce avea să facă după asta, dorind ca el să o atingă și totuși speriată că ar putea să facă asta... Trupul ei dorea atingerea puternică bărbătească a mâinii lui sub fustă, atingerile mătăsoase ale limbii lui pe a ei. Capul se învârtea de vin și emoții erotice, când Cam se retrase de lângă ea. Trecând un deget pe buzele ei tremurătoare, el șopti:

— Foarte bine, Gala, hai să facem fotografiile astea cu fata mea frumoasă, drăguța, drăguța Gala-Rose.

Fotografii. Uitase de tot de ele, pierdută în plăcerile ei visătoare...

Gala se uita amorțită la Cam care îi descheia încet bluza de bumbac bleu. Membrele îi erau grele și languroase, ca și când ar fi fost sub apă, nu putea nicicum să-l oprească, chiar dacă ar fi vrut...

— Așa, șopti el, alunecând bluza de pe umerii ei, asta aveam nevoie de la tine, Gala.

— Asta ești tu cea adevărată și ești foarte, foarte frumoasă.

Cam se uită fix, admirativ, la sânii ei goi și, ca și când ar fi privit o scenă desfășurată cu încetinitorul, Gala văzu capul lui aplecat spre ea și apoi simți un șoc de plăcere grozavă, când buzele lui se închiseră pe sfârcurile ei mici, iar mâinile lui mari, puternice o mângâiau...

Cu regret, Cam își înălță capul.

— Frumoasă Gala, ești atât de minunată. Acum - să lucrăm!

Punându-și brațul în jurul ei, o ajută să se reazeze pe scaunul înalt, cu fața la aparat.

— Ia, înfășoară-ți bluza în jurul tău, spuse el, punându-i-o peste sâni și pe sub brațe. Vreau ca umerii și gâtul să fie libere. Așa, Gala, minunat.

Gala ședea urmărindu-l tăcută, gâtul ei lung lăsându-se în jos, cu gura ușor deschisă, cu ochii leneși plini de dorință. Asta era expresia pe care o voia. Asta - și umerii slabi cu oase fragile, capul tuns și gâtul lung, vulnerabil... Gala arăta ca o mireasă, o copilă dornică să știe... Era înainte de a mușca prima oară din măr.

Sunetul telefonului rupse legătura dintre ochii ei și aparatul lui de fotografiat și, înjurând, Cam traversă studioul să se ducă să răspundă.

— Bună, Cam! Eu sunt, Lindy. Sunt liberă mai repede decât am crezut. Am să iau un taxi și voi fi acolo în cincisprezece minute.

Cu regret, Cam puse la loc receptorul. Totuși, presupunea că era de ajuns. Dar mai bine să ducă fata acasă, înainte ca Lindy să sosească... Lui Lindy nu i-ar trebui mai mult de o secundă ca să-și dea seama ce avusese de gând.

— Iartă-mă, Gala, îi strigă, grăbindu-se prin studio spre ea, trebuie să plec... Un telefon urgent de la... De la mama mea. Eu... Ăă, e nevoie de mine acasă.

Evitând privirea ei speriată, el îi trase bluza bleu pe umeri, împingându-i brațele subțiri în mâneci, ca și când ar fi îmbrăcat un copil.

— Grozav, draga mea, spuse el, ai fost fantastică. Aruncându-i paltonul în brațe, o grăbi spre ușă. Am să-ți găsec un taxi, îi strigă el, grăbindu-se înaintea ei, pe alee, spre strada aglomerată.

— Un taxi... Dar cum rămâne cu... Vreau să spun... Când am să te mai văd? Întrebă Gala urmându-l, ținându-și paltonul pe sânii brusc reci.

— Sună-mă, draga mea, și o să vedem ce putem face cu petrecerea aia.

Un taxi oprit de brațul lui agitat frână, iar el, deschizând portiera, o împinse înăuntru.

— Dar fotografiile mele?... Strigă Gala când el trânti ușa. Ce o să fie cu fotografiile mele...?

— Sună-mă, urlă el când taxiul porni, peste o zi sau două...

Gala se uită după el uluită, când dispăru înapoi pe alee.

— Încotro, domnișoară? Întrebă șoferul.

— Încotro? Unde se ducea ea? Nici măcar nu se putea gândi cum trebuie... Capul i se învârtea de la vinul acela și tremura de emoție și de șoc... Se ducea acasă, probabil... Dar acasă era camera din Earls Court. O cameră singuratică, singuratică. Tristă, îi spuse șoferului adresa ei, retrăgându-se în gândurile ei, amintindu-și sărutările lui Cam, atingerea mâinilor lui pe sânii ei, ce simțise față de el când o fotografiase. Privind în lentile, parcă privea în ochii lui, intim și senzual... Tremurând, își strânse mai bine paltonul în jurul ei, zâmbind noului ei secret. Peste câteva zile, îl va vedea din nou. Și în câteva zile își va avea, în sfârșit, fotografiile. Simțindu-se ca un model deja experimentat, Gala se sprijini moale pe pernele de piele jerpelitate ale taxiului londonez negru, în timp ce se îndrepta spre casă și visa la Cam.

* * *

Dino Marley urmări mica scenă care se desfășura la masa recepționerei sale, în timp ce fata cu o înfățișare deosebită, îmbrăcată cu hainele bune de duminică și părul încrețit, vorbea cu secretara. Propriul lui model pierdea o grămadă de timp cu machiatul iar el devenea nerăbdător. Trăgând nervos din țigară, ascultă conversația lor, întrebându-se leneș ce voia fata. Era ceva familiar la ea...

— Cam a lăsat astea pentru dumneata.

Thalia, recepționera, îi dădu fetei un plic mare maroniu. A spus să lași numărul de telefon și o să te caute.

Desigur, se gândi Dino, era rătăcita lui Cam - fata care apăruse de pe stradă. Cam îi arătase fotografiile și el considerase că avea ochi frumoși, mai ales în cele în care se uitase leneș la aparat, gâtul ei lung și subțire părând că abia poate susține fața ei plinuță, copilărească. În conturul gurii ei, fusese mai mult decât doar o idee de senzualitate, și găsisese mai multă atracție în

ochii ei mari inocenți... Poate ar trebui să facă ceva cu ea, să o încerce pentru catalogul cel nou de lenjerie.

— Gata, Dino, strigă modelul lui.

— Vin îndată.

El se întoarce în studio. Thalia nota numărul de telefon al fetei. O să ia el legătura cu ea mai târziu.

Recepționera notă cu grijă numărul de telefon al Galei.

— Bine, domnișoară Rose, l-am scris. Am să-i spun lui Cam că ai trecut pe aici. O să-i pară rău că nu l-ai găsit, dar e foarte ocupat săptămâna asta.

— Nu mă cheamă domnișoara Rose, explică Gala automat. Doar Gala-Rose... ca Jessie-Ann.

Thalia o privi fix, ascunzând un zâmbet. Cam și-a găsit o fată cam caraghioasă, nu-i de mirare că voia să o evite.

Luând plicul maroniu, Gala se îndreaptă spre ușă, cu umerii căzuți. Încercase să-i telefoneze lui Cam de o săptămână, dar de fiecare dată era ocupat la o ședință de fotografie sau era plecat... Era aproape să creadă că o evita, dar apoi își aminti intimitatea caldă a orelor petrecute împreună, cum îi spusese că era frumoasă, senzația sărutărilor lui și atingerea mâinilor lui și fusese sigură că nu era adevărat. Îl sunase pe Cam din nou în dimineața asta devreme și recepționera îi spusese că era ocupat toată ziua, dar, dacă voia, putea să vină pe acolo, fotografiile ei erau gata. Gala sperase că-l va găsi pe Cam acolo, sperase că el o va săruta, sperase că o va invita la una din acele petreceri nostime de care amintise. S-ar simți atât de diferit să meargă la o petrecere la brațul lui Cam Mace, ca prietena lui Cam Mace...

Zâmbind la naivitatea ei, privind-o cum pleacă, Thalia mototoli bucata de hârtie cu numărul de telefon al Galei într-un mic ghemotoc și-l aruncă la coș -împreună cu restul gunoaielor zilei.

Întoarsă în liniștea camerei ei, Gala scoase fotografiile cu grijă, uitându-se mult timp la fiecare, înainte de a o așeza cu fața în jos peste celelalte, într-o grămadă corectă. Când termină, se ridică și se uită fix la ea, în oglindă. Așa era ea, nu? Asta era Gala pe care o văzuse reflectată în fiecare zi a vieții ei. Chipul din fotografii nu era fața serioasă, elegantă a unui model, pe care se așteptase să o vadă, nu era Gala-Rose, fantezia ei. Fata aceea, cu pleoapele grele și gâtul lăsat în jos, gura umedă și privirea cu respirația tăiată, era o străină deconcertantă. Aceea era diferită, provocatoare, străină.

Astea nu erau fotografii de manechin. Nu era nicicum posibil să le arate unui agent. Erau rușinoase. Să fie sărutată - să facă amor... Era mai rău decât dacă s-ar fi arătat goală. Fotografiile astea arătau că-și pierduse inocența, ca și când ar fi comis și actul final.

Roșind, Gala luă fotografiile și le rupse intenționat în două, apoi iar, făcându-le bucățele mici, ca nici o urmă din acea Gala-Rose să nu mai fie văzută vreodată.

* * *

Sala de prezentare a firmei Fox și Martin. Îmbrăcăminte sport ocupa parterul și demisolul unei construcții victoriene dărăpănate de pe strada Ganton. Zugrăveala care se cojea și ferestrele prăfuite și pătate de vreme nu

făceau decât să confirme caracterul ieftin al costumelor de sport ale noului sezon, în culori roz-aprins și verde-lămâie, din poliester, ce erau expuse. Domnul Martin și domnul Fox rămăseseră acolo după ce scăzuse valul de succes din anii șaizeci de pe strada Carnaby și, odată cu acesta, orice strălucire de creativitate. Produsele lor erau acum cele mai ieftine și mai comune, destinate pieței tinerilor care doreau ceva fermecător pentru foarte puțini bani. Lurexul și lucrurile strălucitoare apăruseră masiv în sezonul de iarnă, iar acum, odată cu primăvara, destul de avansată, noua linie de „vacanță” le provoca necazuri.

Purtând o bluză verde cu bretele și un șort scurt roz, Gala prezenta modelele pentru cei trei bărbați care ședea pe scaune de plastic crăpate, în capătul camerei. Toți rămăseră cu pardesiile pe ei și cu pălăriile pe cap, datorită frigului din camera de prezentare de la demisol și, în timp ce se învârtea arătându-le spatele, Gala se întreba dacă puteau număra brobonelele de piele de găină de pe picioarele ei palide, înghețate; semăna cu un curcan de Crăciun, se gândi ea, plină de amărăciune, doar că nu era chiar atât de grasă și apetisantă.

— Stai așa, Gala, strigă domnul Martin. Domnul Fineberg vrea să se uite mai de aproape la material.

Uitându-se fix în spațiul de peste capetele lor, Gala așteptă, în timp ce domnul Marshall și cumpărătorii inspectară sutienul și șortul ei, iar domnul Martin arată că materialul era 70 la sută nylon și 20 la sută spandex. Luând o bucată din șortul ei între degete, domnul Martin își mută țigara lui groasă, de foi, dintr-o parte în cealaltă a gurii, râzând la clienții săi.

— Frumos material, nu? Făcu semn cu ochiul. Moale și tare, n-are cute modelul ăsta!

Cu râsete groase, cei trei bărbați se așezară din nou pe scaunele lor și Gala se întoarse cu indiferență în camera de îmbrăcat. Trăgând perdeaua prăfuită, ea își desfăcu mica bluză cu bretele și își scoase șortul, întinzând mâna după următorul costum – o rochie de plajă cu fustă lungă, singurul lucru din toată producția Fox și Martin în care avea sentimentul că arăta pe jumătate decent.

— Gala!

Perdeaua fu deschisă și ochii palizi ai domnului Martin o sorbeau hămesiți, în timp ce ea apucă rochia și o ținu în fața sânilor dezgoliți. Roșind de ciudă, Gala se uită furioasă la el.

— V-am mai spus, domnule Martin, bateți la ușă dacă aveți nevoie de mine, spuse ea printre dinți.

— Da, bine, dar ești manechin, dragă, și eu am mai văzut așa ceva până acum, răspunse el privind-o în continuare. Și dă-mi voie să-ți dau un mic sfat, Gala, să nu-mi dai mie lecții! Ai înțeles? Și încă ceva – încearcă să zâmbești din când în când, vrei? Cumpărătorii ar aprecia asta.

— Nu am motive să zâmbesc, replică Gala, întorcându-se cu spatele la el și îmbrăcând rochia.

— Da? Încearcă să râzi la glumele mele, dragă – nici nu știi unde te-ar putea duce un surâs.

Gala se îngrozea să se gândească la asta. Ea își trase fermoarul la rochie și, în tăcere, își puse din nou un ruj de culoarea mandarinei, care nu se potrivea, dar era singurul care nu era desființat de culorile țipătoare ale hainelor pe care trebuia să le poarte. Avea slujba asta deja de cinci luni și, cu fiecare săptămâna care trecea, se întreba cât timp va mai putea suporta. Cât timp va mai rezista în mediul acela sărăcăcios, cu zidurile coșcovite, cu petele lor ruginii de o jumătate de secol de nicotină și cu camere mici, murdare, cu toaleta pătată și crăpată și cu chiuveta stricată, unde trebuia să spele ceștile de cafea (totul făcând parte din slujbă, îi spusese domnul Fox când venise să ceară postul de manechin în sala de prezentare). Dându-și pe spate părul blond, care era o nuanță prea galbenă pentru că nu-și mai putea permite să se ducă la un coafor bun și a trebuit să se mulțumească cu unul ieftin și vesel din Soho, Gala oftă ușurată pentru că, în sfârșit, părul ei începuse să crească iar. Timp de luni de zile păruse că se afla într-o stare de animație, fiind uimită cât de brusc se încrețise. În plus, fusese o iarnă teribil de friguroasă și nu avusese mantia de păr care să-i acopere urechile înghețate, așa că se simțise ca un miel tuns. Singurul ei răspuns fusese o căciuliță de lână, ceea ce o făcea să arate ca un schior în căutarea unei pârtii îndepărtate sau a unui refugiu. Într-un fel, nu avusese importanță; doar să treacă prin iarnă, asta fusese singurul lucru care o interesa.

Trezindu-se în fiecare dimineață între cei patru pereți ai camerei ei goale, primul gând al Galei era la contul ei din bancă, mereu în scădere. Încercase toate felurile de a face economie, mergea pe jos peste tot în loc să ia metroul sau autobuzul, dar atunci pantofii – copia ieftină a frumoșilor pantofi sport Rossetti pe care îi admirase în vitrina din strada Bond – se subțiaseră și cizmarul spusese că sunt de plastic și nu pot fi reparați. Astfel, economia o costase o altă pereche de pantofi, iar după asta începu să ia din nou autobuzul. Dar nu mai cumpărase hamburgeri la McDonald, nici cafele la o cafenea ieftină ca să petreacă o oră liberă, nici nu se mai dusese la cinema și, cel mai rău din toate, renunțase și la televizor. Chiar și revistele, la care ținea, trebuiau să fie uitate, iar lectura ei era limitată acum la Evening Standard, pentru a consulta ofertele de slujbe.

Nu-și făcuse prieteni la Londra. Erau oameni cu care se încrucișa în hol sau care ieșeau din baia comună, căroră le spunea bună dimineața sau bună seara, dar nimeni nu-i întâlnea privirea dornică și zâmbetul timid, ci se grăbeau, preocupați de propriile lor probleme. Debbie Blacker îi scrisese o dată sau de două ori, întrebând-o, puțin cam îngrijorată, cum se descurca, și Gala îi răspunsese – mici scrisorele rapide, excitate, care sunau de parcă viața ei era prea ocupată și plină ca să se așeze și să scrie o scrisoare lungă, adevărată.

Când obținuse, în sfârșit, slujba la Fox și Martin, primul ei sentiment fusese unul de ușurare.

— Nu atât din cauza perspectivei unui salariu săptămânal, ci pentru că, în sfârșit, putea să se considere manechin. Și, oricum, era mai bine decât să împartă fluturași de reclamă pe Earl's Court Road pentru același coafor care îi

tunsesse părul, sau făcând pe chelnerița într-o cafenea mică pentru un salariu redus și un bacșiș de cinci bănuți.

Domnul Fox, care discutate cu ea, era un bărbat micuț, plăcut, a cărui familie numeroasă era toată viața sa. Avea șaiszeci și trei de ani și, pentru el, sușurile și coborâșurile firmei Fox și Martin în lumea modei ieftine își pierduseră demult prioritatea. Domnul Martin, partenerul mai tânăr, fusese o problemă de la început. El avea patruzeci și șapte de ani, era mărunț, îndesat și chel, cu pielea transpirată și ochi apoși, pali. De câte ori se întorcea cu spatele la el, Gala îi simțea ochii ațintiți la ea, urmărind-o de parcă ar fi vrut s-o vadă goală. Dar când se răsucea și îl privea în față, el stătea permanent doar cu o țigară de foi în colțul gurii, cu scrumul alunecându-i pe pieptul cămășii de poliester, uitându-se pofticios la ea.

După părerea Galei, domnul Martin era la fel de ieftin ca și îmbrăcămintea pe care o fabrica și îi era milă de doamna Martin, pe care nu o cunoscuse, dar știa că există, după desele lui telefoane de scuză date acasă, în suburbie, explicând că era reținut în oraș pentru afaceri. Gala știa adevărul. Îl văzuse pe domnul Martin ieșind dintr-una din casele de toleranță din Soho, pe strada Rupert, unde „modele” obosite se frământau goale pe paturi uzate cu cearceafuri de nylon, arătând „tot ce aveau” pentru câteva lire.

Ar fi fost în regulă, dacă domnul Martin și-ar fi limitat privirile ochilor apoși și mâncărimea mâinilor la magazinele de sex, dar chiar de la început, mâinile lui o atinseseră pretutindeni. Punând la locul ei o mânecă, el reușea să-și alunece mâna pe o parte a sânului ei; pipăind materialul, îi ridica în sus fusta; examinând cum vine șortul, își plimba mâinile umede pe fundul ei. Și nu bătea niciodată când ea era în camera de îmbrăcat, așteptând până când știa că avusese timp să-și scoată hainele, astfel încât să o surprindă în chiloți și sutien.

Cu obraji roșii de furie la acest ultim afront, Gala ieși în sala de prezentare îmbrăcată cu rochia galbenă, se învârti repede în fața lor, apoi se întoarse spre camera de îmbrăcat.

— Hei! Stai o clipă, Gala!

Accentul nazal de East End al domnului Martin o făcea să o doară sinusurile doar gândindu-se la el și, fără a se opri din mers, continua să se îndrepte spre camera de îmbrăcat.

— Gala. Am spus să aștepți! Vino înapoi aici. Domnul Fineberg și domnul James nu au avut posibilitatea să vadă fusta cum trebuie.

Gala ezită un moment, apoi se întoarse în silă înapoi. Cu pantofii albi cu tocuri înalte, care îi plăceau domnului Martin pentru manechinul lui („fac ca picioarele tale să pară mai lungi, dragă).

— Dacă-i porți pe ăștia, cracii tăi se vor termina sub braț”) ea așteptă, cu un picior așezat corect în fața celui alt, cu vârful în afară, în stilul școlii de manechine.

— Mm, comentă domnul Fineberg, drăguț, foarte drăguț...

— Întoarce-te, Gala, arată-i domnului amănuntele din spate, comandă Martin.

Gala se învârti ascultătoare.

— Pipăie materialul, Morrie, spuse domnul Martin, ăsta are 45 la sută bumbac. Are clasă – o rochie asemănătoare se vinde chiar acum la Harfods cu nouăzeci și cinci de lire.

Apucând o cută a fustei, el o ridică repede, ținând-o sus încât fetei i se vedeau chiloții, râzând când Gala se luptă să se dea înapoi.

— Cum îți place amănuntul ăsta, Morrie, ce zici? Destul de bun, nu-i așa? Pariez că poate fi și al tău pentru câteva lire!

Domnul Fineberg se uită jenat într-o parte, în timp ce Gala își smulse, în sfârșit, fusta din prinsoarea domnului Martin. Cu mâinile în șolduri, se uită la el de sus, în timp ce un val de furie se revărsă din ea. Pierzându-și toate vocalele elegante ale domnișoarei Forster și revenind la dialectul ei de baștină din Yorkshire, Gala îi dădu, în cele din urmă, ce merita. Trupul ei insultat tremura de furie, iar ochii ei reci, cenușii, erau îngustați și negri în timp ce-i scuipa în obraz domnului Martin părerile ei despre el.

— Nenorocit dezgustător ce ești, urlă ea. Mă plătești ca să prezint îmbrăcăminte – nu ca să-ți plimbi mâinile tale slinoase pe mine, nici ca să te zgâiești pe gratis la mine când mă schimb. Du-te acasă și ridică-i fustele doamnei Martin – o să fie o schimbare față de curvele alea pictate de la Sexi-rama... A, da, te-am văzut ieșind de acolo... Acolo-i mai ușor pentru tine, nu-i așa? Alea nu poartă fuste sau chiloți și poți să te uiți la ce vrei pentru banii tăi, bărbat mic și murdar!

Domnul Fineberg și domnul James se retraseră spre ușă, în timp ce Gala îl apucă pe domnul Martin de cravată și îl ridică din scaun.

— Știi ce ești? Ești un pervers, țipă ea, doar că încerci să ascunzi asta sub o pălmuță veselă și un gâdilat de rutină. Ei bine, nu cu mine, domnule Martin, nu. Nu ți-ai găsit în mine fata care-ți trebuie... De data asta ai mers prea departe, domnule Martin.

Ea îi dădu drumul la cravată și el căzu înapoi înscaun, amuțit de uluire la izbucnirea ei.

În timp ce se întoarse în camera de îmbrăcat, adunându-și lucrurile într-o sacoșă și încheindu-și pardesiul cu un calm straniu, Galei i se păru că-l aude strigându-i că era concediată, dar ea prefera să creadă că, pur și simplu, îl părăsise.

Singurul necaz era că nu mai existau slujbe. Tineretul umpluse piața și chiar munca de chelneriță era greu de găsit.

După câteva luni fără lucru și fără venituri și cu tot mai multe vise rele, ea își părăsi camera din Earl's Court și își luă o cameră mică, pe o stradă lăturalnică, lângă gara Paddington, iar de atunci încolo viața ei începu să meargă mereu mai rău. Vizită din nou agențiile de manechine, dar nimeni nu avea nevoie de ea, cu părul ei cu rădăcini mai închise și aspectul ei neglijent. Chiar și față de ea însăși, Gala trebuia să recunoască faptul că-și pierduse inocența proaspătă, tinerească, ce fusese caracteristica ei cu un an în urmă, când plecase din Yorkshire. Acum arăta obosită și slabă, cu o încruntare permanentă de îngrijorare, iar sentimentul eșecului își pusese amprenta pe ea.

Și în fiecare dimineață când se trezea, fotografiile lui Jessie-Ann care împodobeau peretele ei plin de pete de umezeală, își băteau joc de ea cu imaginea lor curată, plină de succes, a unei blonde în întregime americană. Jessie-Ann nu fusese redusă niciodată la o asemenea situație. Jessie-Ann a fost totdeauna o stea.

Gala considerase că familia ei din Garthwaite era cu adevărat săracă – dar acum cunoștea mai bine realitatea. Nu primise nici o veste de la mama ei și, după primele câteva luni, renunțase să-i mai scrie, rușinată de eșecul ei și prea rănită de faptul că mama ei o abandonase, în cele din urmă, în favoarea noului ei soț și a noii ei vieți. În ce o privea pe mama ei, Gala nu mai constituia pentru ea o răspundere. Cele douăzeci de lire pe care i le băgase în mână la plecare fuseseră de ajuns. Privind în jur la odaia sărăcăcioasă, dărăpănată, scenă a o sută de vieți temporar diferite, Gala simți că acesta era sfârșitul. Era grav. Și toate fanteziile ei nu o mai puteau ajuta. Ea era Hilda Mirfield și era singură și speriată. Și disperată.

Câteva seri mai târziu, văzu anunțul în Evening Standard. Cu o cană de cafea strâns ținută în mână rece și cu mânuși, ea își trecu ochii pe lista de slujbe libere. Și iată, era acolo.

„Se caută tânără fată atrăgătoare, în formă athletică, pentru a lucra ca recepționeră la La Reserve.”

Gala cunoștea că La Reserve era cel mai nou și mai luxos club de sănătate și frumusețe. Sorbindu-și gânditoare cafeaua, își aminti cât de fericită fusese la salonul de gimnastică din Leeds și cât de bună era ea cu clienții, după cum spusese Debbie. Slujba asta putea fi răspunsul la rugăciunile ei – dar, desigur, va trebui să arate bine, mai bine decât clienții, ca ei să vadă ce poate face clubul pentru ei.

Ducându-și oglinda mică la fereastră, ea își examina fața, umflându-și cu disperare părul gălbui. Poate ar ajuta-o un șampon din acelea pe care îl faci singură și mai avea încă acel maieu de gimnastică din vremea salonului. Jeanșii erau decenti și își va călca puloverul galben și își va lustrui pantofii... S-ar putea să fi eșuat ca manechin, dar știa că ar fi bună în slujba aceea. Cu siguranță că vor primi pe cineva cu experiența ei. Nu dorea decât o șansă ca să arate ce știe.

Nu s-a întâmplat însă chiar așa. Managera de la La Reserve era distantă și avusese deja interviuri cu cel puțin două duzini de alte fete pentru slujba asta, până când Gala ajunsese acolo.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără măcar să se străduiască să-și îmblânzească spusele cu un zâmbet, dar ești un tip care nu corespunde.

Uitându-se în jos la trupul ei prea alb, prea slab în maieul albastru strălucitor și apoi la fetele binefăcute, rozalii, strălucitoare și bronzate care se plimbau pe coridoarele cu covoare bogate din La Reserve, Gala înțelese prea bine ce voia să spună.

Traversând strada Floral, ea se plimbă fără țel prin regiunea aglomerată a Pieței Covent Garden, întrebându-se ce să facă în continuare. Își cheltuise aproape toți banii și, pur și simplu, trebuia să găsească o slujbă.

Brusc, o cuprinse un val de amețală și se apucă de bara de sprijin a scării care ducea la nivelul de jos al arcadei. Nu mâncase în dimineața aceea, pentru că fusese prea nervoasă și stomacul ei se răscula furios. La naiba, se gândi Gala, obosită, o să-și cumpere o ceașcă de cafea și o să se gândească mai târziu la toate.

Lacrimile deveniră amenințătoare când se lăsă pe un scaun și ea își mușcă buza, studiind lista.

— O ceașcă de cafea, doar, vă rog, și o plăcintă cu mere, îi spuse ea chelneriței.

Thalia Weston o studia de la două mese depărtare.

— O cunosc pe fata asta, îi spuse ea, în cele din urmă, prietenei ei, dar nu pot să-mi dau seama de unde.

— Mm, spuse prietena ei, studiind-o pe Gala, oricine ar fi, mie mi se pare că are anorexie.

— Am găsit! Exclamă Thalia. Cam i-a făcut odată niște poze. Mi-a zis să scap de ea când vine să-l caute. Mi-a zis că era puțin cam „rătăcită” și nu voia ca ea să umble după el. Oftă exagerat. Viața unei recepționere este grea, știi doar. Dar să-ți spun ce-a urmat. Cam a făcut pozele alea curioase și nimeni n-a avut nici o părere despre ele, până când le-a văzut Dino. El a spus că ar putea s-o folosească la o serie foto-ziaristică pe care o făcea. Poți să înțelegi asta? Bineînțeles că a trebuit să-i spun că am aruncat adresa fetei și el a fost cu adevărat dezumflat. Desigur, asta a fost demult și a uitat cu totul de ea. Totuși, se uită gânditoare la Gala, cred că am să-i cer din nou adresa fetei ăsteia - pentru orice eventualitate.

— Eu nu mi-aș bate capul, comentă prietena ei, fără preocupare. Fata pare o arătare.

— Gusturile nu se discută, rânji Thalia, făcându-și drum printre mesele înghesuite, spre Gala.

— Bună, o salută ea veselă, îți amintești de mine? Gala se uită la ea uimită. Era Thalia, recepționera de la Marley.

— A, da, desigur.

— Ascultă, se pare că ți-am pierdut adresa, dar am în continuare fotografiile tale făcute de Cam, în cartotecă. Dino a zis odată că ar putea să te folosească și Cam a încercat în fel și chip să te găsească, dar nimeni nu știa unde ești. Râse. Sau măcar cine ești. Bănuiesc că i-ai acordat lui Cam exclusivitate, și îi făcu semn cu ochiul Galei, scuturându-și brațul plin de brățări aurite când umblă în geantă după creion și hârtie. Mai dă-mi o dată numărul tău și adresa, pentru orice eventualitate.

Gala o fixă amuțită... Cam avea fotografiile alea îngrozitoare... Dino ar fi putut s-o folosească...

— Ei, spuse Thalia, nerăbdătoare, trebuie să mă întorc la lucru, știi. Repede, Gala îi dădu adresa.

— N-am telefon, spuse ea scuzându-se parcă.

— E-n regulă. O iau așa, pentru o eventuală șansă. Dar nu prea cred să se mai întâmple o dată. Totuși, succes, Gala-Rose.

Într-un vârtej de pliseuri și clinchet de metal, ea se întoarse la prietena ei și Gala le urmări urcând scara și ieșind din cafenea și din viața ei. Desigur că Dino Marley n-are nevoie de ea pentru nimic, toată chestiunea era caraghioasă. Ea nu putea obține nici măcar o slujbă, cum era cea pe care o avusese la Leeds, la Debbie.

Plecă din Covent Garden spre Soho și, pe una din numeroasele străduțe lăturalnice, observă o fațadă de local vopsită în roșu de Burgundia cu vorbele Barul lui Lindy, pictate pe vitrine cu un auriu deja șters – și un mic anunț într-un colț: Se caută chelneriță, la bar. Gala închise ochii, nevrând parcă să-l vadă. Apoi își aminti că vineri trebuia să plătească iar chiria și își aminti de ochii albaștri de gheață și chipul fără zâmbet al celui care aduna chiria. Și îi era foame. Scrâșnind din dinți, deschise ușa și intră înăuntru.

În primele luni cât lucrase la Barul lui Lindy, plângea în fiecare seară când venea acasă, găleți de lacrimi ce o eliberau de resentimentul pe care-l simțea servind în barul murdar, prost luminat. Clienții lui Lindy erau oameni în trecere prin Soho, mici scandalagii și suporteri de fotbal decepționați, care beau mereu până cădeau cu fața-n jos, sau începeau să se bată și erau aruncați în stradă de Jake, angajat special pentru asta.

Dacă n-ar fi fost Jake, Gala ar fi plecat după o săptămâna, prea îngrozită de clientelă și prea nemulțumită cu mutra meschină a proprietarului, ca să rămână. El avea aproape doi metri, cu umerii solizi ai unui fost înaintaș la rugby și cu cele mai mari mâini pe care le văzuse ea vreodată. Jake putea desfigura fața unui bărbat doar cu o lovitură rapidă a acestor mâini – Gala știa asta pentru că îl văzuse făcând-o. Și totuși, avea ochii cei mai blânzi... Uneori se gândea că erau ochii unui băiețel inocent. Jake era singura persoană din câte cunoștea Gala, care o ducea mai rău decât ea. Nu pentru că avea mai puțin, ci pentru că pierduse mai mult.

Familia lui Jake avea o casă mare la țară în Wiltshire, care fusese a lor de generații, precum și un apartament scump în Eaton Square și mai aveau o vilă frumoasă în dealurile de mai sus de Nisa, în sudul Franței. Câștigase distincția dubioasă de a fi dat afară din una din cele mai bune școli publice din Anglia, pentru că făcuse un cerc de pariuri – câștigase destul de bine cu asta, îi spusese el. Apoi, fusese dat afară din școala costisitoare, dură, scoțiană, unde caracterele se formau cu crosuri de cinci mile în zori, pe orice vreme – și vremea putea fi destul de rea iarna în Scoția. Jake refuzase să alerge; refuzase să se cațere pe munți cu gheață; refuzase să navigheze pe mare în furtună cu o mică barcă, împreună cu ceilalți – spunându-le că nimeni cu mintea întreagă n-ar face asemenea lucruri ridicole. Dacă nu ar fi fost steaua jucătorilor de rugby, l-ar fi dat afară imediat. Dar pentru echipa școlii și de dragul părinților lui desperați, l-au ținut pe Jake – până când a fost găsit bând în cârciuma locală și acuzat că pipăia fetele din localitate. Atunci l-au dat afară – și i s-au închis porțile venerabile ale celei mai bune educații britanice.

Jake continuă să facă scandal și să joace rugby pentru Cardiff și apoi, ca internațional, pentru Țara Galilor, bând și petrecând între timp, spre încântarea presei de scandal și disperarea antrenorului. Până într-o zi

luminoasă, însorită, proaspătă, la Paris, tocmai când ieșise dintr-o învălmășeală, un vâl întunecat îi acoperi ochii. Împleticindu-se după ceilalți, se uitase fix câteva momente la mulțimea care urla și apoi căzuse ca un bolovan.

I-au spus că a făcut o comoție cerebrală, la numai douăzeci și doi de ani! Părinții nu l-au vizitat niciodată la spital; își luaseră mâinile de pe el cu ani înainte. Adusese numele familiei lor binecunoscute în presa de scandal, pătându-l în cel mai rău mod și, din punctul lor de vedere, el nu mai exista. O mică sumă dintr-un fond al familiei era plătită lunar într-un cont la o bancă în Haymarket, asigurându-i un acoperiș deasupra capului și cât să nu moară de foame. Dar, în societate, Jake Maybrook nu exista.

— Am avut noroc că acea comoție m-a lăsat doar cu paralizia unei jumătăți de obraz, dar restul funcționează perfect, îi spusese el Galei la o cafea, la patiseria Valerie, pe strada Old Compton, la câteva săptămâni după ce începuse să lucreze la Barul lui Lindy. După asta, am gravitat cumva în jurul preocupărilor mele firești. Dar cu tine ce-i, Gala? Tu nu ești sortită pentru Lindy, ești prea blândă. La Lindy e nevoie de fete ca Rita (cealaltă chelneriță), aspră și dură și care nu se dă în lături de la o ședință rapidă cu un client pentru o hârtie de zece lire. Tu nu ești deloc așa.

Zâmbind în felul lui caracteristic, într-o parte, pentru că acum funcționau doar o jumătate din mușchii lui faciali, el întinse mâna și o plimbă de-a lungul pomeților ei. Degetele lui de uriaș erau la fel de blânde ca lăbuța unei pisicuțe cu ghearele ascunse.

— Ești o copilă, adăugă el. Ar trebui să fii acasă cu mama ta, să mergi la petreceri și să-ți cauți un soț drăguț și tânăr.

— Niciodată! Niciodată n-am să fac asta, răspunse Gala, mândră. Mușcând din cornul ei cu alune, mestecă îmbufnată în timp ce Jake o privea, sorbindu-și cafeaua espresso și zâmbind. Înghițind ultima îmbucătură delicioasă - era cel mai bun lucru pe care-l mâncase de luni de zile - o înmuie în cafeaua fierbinte. Apoi, uitându-se în ochii blânzi căprui ai lui Jake, ea își mărturisi povestea dureroasă - totul pornise de la fanteziile ei din copilărie și de la trecerea rușinoasă a mamei ei prin cârciumi și pe la bărbații din Grathwaite, de la ambițiile ei prostești de a fi o prezentatoare de modă faimoasă, ca Jessie-Ann Parker. Îi spuse lui Jake chiar și numele ei adevărat.

— Hm, Hilda Mirfield, spuse el, după încă trei cafele și patru cornuri. Nu, sigur că nu ți se potrivește. Și doar pentru că e numele pe care ți l-au dat niște părinți lipsiți de imaginație, nu e nici un motiv să îl porți toată viața. Pentru mine, adăugă el, cu accentul lui cultivat de clasă superioară care era atât de curios în raport cu aspectul lui aspru, pentru mine tu ești Gala-Rose... Bine, poate că ești încă doar o Gala - boboc de Roză - dar ai să ajungi și acolo, într-o bună zi. Nu abandona, Gala.

— Dar, uită-te la mine, se plânse ea, fără să țină seama de privirile interesate ale amestecului curios de actori, persoane din presă și negustori din Soho care stăteau la o cafea la măsuțele de la Valerie, într-o ceață de fum de țigări. Sunt prea slabă, părul meu e în dezordine, am haine uzate și demodate. Sunt o epavă, Jake, nu-mi pot permite să-mi mențin standardul

care se cere ca să fii manechin. De aceea lucrez la Lindy, lor nu le pasă cum arăt, atât timp cât pot servi destul de repede, pot curăța mesele și dau restul corect. Și am să economisesc fiecare bănuț, pe cât posibil, ca într-o bună zi – poate anul viitor – să pot începe din nou. În fond, am doar optsprezece ani.

— Bineînțeles că vei putea, răspunse el, strângându-i mâna încurajator. Ține-te de asta, Gala-Rose. Știi, adăugă el, aplecând capul într-o parte și privind-o critic. Eu sunt puțin cunoscător la femei și tu ai ce trebuie... ai oase bune sub carnea asta palidă, și picioare lungi, lungi sub jeanși. Tot ce ai nevoie e un pic din viața aceea strălucitoare.

— Tot ce am nevoie este o baghetă magică! Răspunse ea cu amărăciune. Dar de atunci încolo, îl consideră pe Jake Maybrook drept cel mai bun prieten al ei. Singurul ei prieten.

Rămase la Lindy în lungile luni de iarnă, mâncând o singură masă pe zi oferită gratuit din bucatele grase făcute la microunde din lista lui Lindy, până când stomacul ei se răzvrăți și, procedând mai înțelept, se întoarse la sandvișurile de salată, tăiate dintr-o pâine întreagă de secară ce o ținea o săptămâna. Uneori, când nevoia devenea prea mare, își permitea luxul unui hamburger la McDonald sau lua o mică porție de pui de la o prăvălie care vindea pentru acasă. Uneori, ea și Jake ședeau la o cafea la Valerie, sau, după lucru, când peste tot era închis, Jake o ducea la un mic club-cafeina pe care-l cunoștea, un loc cețos, plin de fum, pentru băutori la ore târzii, unde îi dădea o friptură enormă pe care, cu stomacul ei atrofiat, nu o putea mânca și lua acasă cea mai mare parte din ea, înfășurată în șervețele și într-o pungă de plastic, ca să fie consumată a doua zi, sub formă de sandviș.

Cu excepția perioadelor când își pierde mașina la joc, Jake își făcu obiceiul să o conducă acasă în fiecare seară cu mica lui Metro, înghesuindu-și trupul supradimensionat în spatele volanului, până părea că genunchii îl ajungeau sub bărbie. El stătea ghemuit ca un pușcaș în turela unui bombardier într-un film de război, când străbăteau strada Oxford, liniștită noaptea, în drum spre casa ei dărăpănată de pe o stradă cenușie, cu gunoaie, în spatele gării Paddington.

Gala nu-l chema niciodată pe Jake la o cafea, pentru că îi era rușine de camera ei fără viață. Acolo nu era nimic care să exprime cine era sau ce simțea - culorile care-i plăceau, florile, mirosurile, muzica... Era la fel de animată ca și ziua în care se mutase acolo. Nici un singur ban nu fusese cheltuit în încercări inutile de a o face să arate ca o locuință pentru că, în sufletul ei, știa că era imposibil. Și dacă o menținea așa - ca un loc de trecere impersonal - atunci mai păstra viu visul că, într-o bună zi, se va muta de acolo într-o casă a ei proprie; într-un mic apartament, cu un dormitor și o cameră de zi, cu propria ei mică bucătărie și cu o baie... Lucitor de curată, pe care o va umple de culoare și flori.

Apoi, într-o zi liberă, Jake o invită pe Gala în apartamentul lui.

— Unul din numeroasele mele talente este că sunt un bucătar grozav, spuse el. În plus, azi primesc banii și pot cu adevărat să fac lux - doar ce-i mai bun pentru noi, în seara asta, Gala.

El o servi cu sparanghel verde subțire, pe care îl gusta pentru prima oară în viața ei. Nu era de sezon și provenea de la Fortnum & Mason; ochii se rotunjiră de încântare, savurând aroma delicată. Amintindu-și dezastrul cu Cam, luă doar o gură sau două din șampania pe care o turnase, dar când Jake se agită în jur bucuros în minuscula bucătărie a apartamentului său din Chelsea, prăjind somon proaspăt și pregătind un sos de mărar și castraveți ca să-l însoțească, Gala se relaxa. Nu era la fel cum fusese la Cam. Jake era un prieten adevărat; el n-ar face niciodată, dar niciodată așa ceva. Ea roși uitându-se la paharul de șampanie cu micile bule ușoare, amintindu-și sărutările lui Cam, mâinile lui Cam...

La desert aveau căpșuni și Jake cumpărase bomboane delicioase de ciocolată, umplute cu fructe exotice, „ca să pui un pic de greutate pe oasele tale”, o necăji el.

Când șezură unul lângă altul pe canapeaua alunecoasă de piele ținându-se de mână și Gala chicotea pentru că nu se știe cum făcea că tot aluneca în jos, Jake râse de ea – apoi o sărută ușor pe vârful nasului.

— Dacă aș fi un tip cumsecade, îi spuse el solemn, ceea ce nu sunt, ți-aș cere să te căsătorești cu mine, Gala-Rose. El se întoarse, iar fața lui strâmbă, tânără-bătrână, deveni brusc amară. Pentru prima dată în viața mea regret ceea ce sunt, șopti el.

Gala îl privi fix câteva momente, uluită, apoi spuse:

— Dar tu nu te poți căsători cu mine. Eu sunt un nimeni... Vreau să spun că tu ești un Maybrook, tu nu te amesteci cu fete ca mine.

— Nu spune asta, Gala-Rose! Răspunse el furios. Tu ești tu! Îți văd blândețea și inocența, și frumusețea ta de un tip special. Și într-o bună zi, va vedea asta și altcineva... Ești prea prețioasă pentru unul ca mine. Eu nu sunt bun, micuța mea Gala. Eu am făcut totdeauna ce am vrut, când am vrut, exact ca un copil răsfățat... Doar că acești copii alintați devin bărbați și atunci, iată unde ajungem!

Oftând, el îi luă mâna în a lui, sărutându-i pe rând fiecare deget. Profilul neparalizat se proiecta pe fundalul luminii și, pentru un moment, Gala zări frumusețea aspră masculină pe care o avusese el odată, înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei cu un sărut tandru, lung.

— Bine, spuse Jake repede, am ieșit de pe traseu odată pentru totdeauna. Acum, că te-am hrănit și te-am sărutat, cred că e momentul să te duc la tine acasă. Am o întâlnire la un cazino, și mă simt norocos azi.

Gala știa că va juca la cazino fiecare bănuț din alocația lui lunară – și chiar mai mult – și foarte probabil că după aceea se va îmbăta și, ca și altădată, va fi prins urinând pe un copac în Mayfair sau bătându-se în Berkeley Square pentru că nu e lăsat să intre într-un club de noapte și va ajunge, în cele din urmă, la postul de poliție din strada Beak, acuzat de beție și încălcarea ordinii publice.

— Nu te duce, Jake, te rog, șopti ea emoționată. Nu juca toți banii, nu te îmbăta... Te rog. Fă-o pentru mine.

Jake îi arătă rânjetul lui vesel-strâmb și își îmbrăcă jacheta.

— Îmi pare rău, draga mea, replică el, dar asta nu ți-o pot promite, nici chiar ție.

Când o lăsă la casa ei cu camere mobilate, Gala urmări cum dispar luminile din spate ale mașinuței lui, Metro, în josul străzii, dorind să-l poată iubi ca o femeie și nu ca o soră. Poate atunci ar fi destul de puternică să-l schimbe.

De atunci încolo, bețiile lui Jake părea că se înrăutățiseră. Îl observa în multe seri venind la lucru ca paznic la Lindy, mirosind deja puternic a whisky și, cu toate că nu bea niciodată la Lindy, pentru că Leonard Linsen, șeful, nu permitea așa ceva, el dispărea la intervale frecvente la barurile și cârciumile din vecinătate, revenind cu fața roșie și agresiv. Gala se întâlni cu el în câteva dimineți la o cafea la Valerie și încercă să vorbească despre asta cu el dar, în general, Jake era mahmur și prost dispus, își sorbea doar cafeaua și se uita în jos la masa veche, până când ea renunță cu disperare și nu mai făcea altceva decât să-l țină de mână.

— N-are nici un rost, îi spuse el într-o dimineață, uitându-se la ea pe trotuarul murdar din strada Old Compton, uită-te la asta, Gala-Rose. El întinse mâinile care-i tremurau, ca să le vadă, și se uită la ele îngrozit. Nu pot să mă mai opresc, spuse Jake, Dumnezeu știe că am încercat... Ah, cu toate astea, nu sunt chiar rău de tot, o știi. Scotch-ul îmi ușurează durerea din cap, dar îmi face mâinile să tremure. E un cerc vicios, Gala, și nu sunt pregătit să-l rup.

Ea îi văzu fața nebărbierită și expresia bântuită, apoi el se întoarse pe călcâie și plecă, croindu-și drum repede prin mulțime, cu experiența înaintașului de rugby din trecut.

Necăjită și nervoasă, Gala se prezentă în seara aceea la lucru, grăbindu-se la treburile ei cu o ușurință obișnuită și cu inima amorțită, îngrijorată de Jake care ședea aplecat peste bar, cu o singură bere în față. Berea era acolo de la ora zece, când el începuse lucrul, și era încă neatinsă la 11:30. Arăta deosebit de aspru, cu o barbă de trei zile, vizibilă, pe obraji și cu un costum mototolit, bleumarin cu dungulițe albe. El arăta ca un tânăr englez de lume, în travesti, gândi Gala, cu durere în suflet.

— Uite salariul tău, Gala, spuse Leonard, stăpânul, dându-i un plic închis, ca de obicei vineri seara. Gala îl băgă în buzunar și se grăbi să-i servească pe cei doi bărbați care se sprijineau de bar. Purtau fulare dungate de suporteri ai unui club de rugby, înfășurate la gât, și cereau o „picătură din aia tare”.

— Și doi cartofi în coajă, cu brânză, dragă, strigară ei împleticindu-se spre o masă, cu băutura lor. Intrând în bucătărie, Gala puse cartofii la microunde, gândindu-se la Jake. Mașina Metro dispăruse din nou, așa că, probabil, Jake o pierduse la joc, astfel că în seara asta nu mai avea să bea. Asta putea însemna un singur lucru - era falit și creditul lui era atât de compromis, încât nu mai putea juca - și nici măcar nu putea să-și plătească băutura. Băgând mâna în buzunar, Gala se uită fix la plicul ei maroniu cu salariul. Trebuia să conțină exact șaiszeci și cinci de lire - suma ce i se cuvenea pe săptămână, după reținerea impozitelor și a cotelor pentru asigurări sociale. Din acești bani, își plătea chiria săptămânală de treizeci și

cinci de lire, ținea un minimum necesar pentru transport și pentru aparatul de gaz și cam o liră pe zi pentru mâncare, așa că îi mai rămâneau aproape douăzeci de lire. În ultimele luni, se zgârcise și economisise ca o sărăntoacă, urmărind să-și realizeze țelul de a se întoarce anul viitor la meseria de manechin și avea deja 240 de lire în bancă. Dar dacă Jake avea nevoie de bani, îi va da lui – el ar fi ajutat-o pe ea cu bunăvoință, știa asta. În plus, ea îl iubea.

Scotând din cuptor cartofii copti, se grăbi spre bar și îi puse pe masă în fața suporterilor de rugby răgușiți. Erau o grămadă de-alde ăștia în seara aceea, trebuie să fi fost un meci mare pe Twickenham... Erau galezi și căutau scandalul, dar nu erau încă destul de beți pentru a-l provoca. Totuși, Jake trebuia să fie pregătit în seara asta, pentru o asemenea eventualitate...

Îndreptându-se spre capătul barului, ea își sprijini coatele de tejghea.

— Te simți bine? Întrebă ea, zâmbindu-i îngrijorată lui Jake.

— Sunt bine, Gala-Rose. Doar că nu sunt beat, asta-i tot.

— Pentru că ești falit, nu-i așa...?

— În parte. Dar nu în întregime. Sunt și alte motive. Țara Galilor a jucat cu Anglia în seara asta pe Twickenham. M-am dus acolo să văd câștigând vechea mea echipă și au câștigat. Fără ajutorul celui care e al dumneavoastră credincios, Jake Maybrook! Ochii lui deveniră triști când se uită fix la berea răsuflată. Rugby-ul era singurul lucru bun în viața mea, șopti el, bineînțeles, până ai apărut tu, adăugă el cu o ironie a umorului său galant. Dar să mă ia naiba dacă nu era gata să mă omoare.

Căutând în buzunar, Gala scoase plicul maroniu.

— Ia-l, Jake, îl îndemnă ea, pune-i în buzunar și du-te acasă – bea șampanie în seara asta, nu scotch. Dacă trebuie să te îmbeți, fă-o cu stil – și îmbată-te acasă. Ai să te simți mai bine dimineață.

Jake o privi amuzat.

— Dar ce-i asta, dragă? O scrisoare de dragoste – pentru mine? Râsul lui puternic bubui în bar, iar capetele se întoarseră să vadă cine se distra așa. Desfăcând plicul, el îi scoase conținutul.

— Îmi oferi bani? Șopti el. Salariul tău câștigat cu trudă? Ah, Gala-Rose, dragostea mea mică, nu merit un asemenea devotament. Vrei să plătești pentru mine să mă pot îmbăta în stil mare și să-mi pot îneca durerea în privința jocului de rugby. Mulțumesc, dragă, dar n-am nevoie. Nu pot accepta. El îi împinse banii înapoi în mână. Păstrează-i, draga mea, crede-mă, tu ai nevoie de ei mai mult decât mine.

Hârțiile zburară pe tejghea, absorbind berea vărsată, în timp ce ea încerca să i-i dea înapoi.

— Sunt cincizeci și cinci de lire aici, spuse el serios. Sunt prea mulți ca să te învârți cu ei într-o speluncă de felul ăsta. O să ți-i șterpelească, fără să-ți dai seama!

— Cincizeci și cinci? Gala îi privi uimită. Jake îi numără repede.

— Exact. Cincizeci și cinci.

— Dar, ar fi trebuit să fie șaiszeci și cinci – atât primesc totdeauna.

Jake o privi fix, apoi zise:

— la spune-mi, de obicei desfaci aici plicul cu salariul?

— Nu, aștept totdeauna până ajung acasă. Apoi îi duc la bancă, a doua zi dimineața.

— Bine, uite ce faci. Du-te chiar acum la prietenul nostru șeful, arată-i cele cincizeci și cinci de lire și să vedem ce spune.

Gala se uită nedumerită la el.

— De ce? Crezi că mă păcălește în mod deliberat? Jake dădu din cap afirmativ.

— Sunt gata să pun pariu. E o șmecherie veche - încă zece lire în plus în buzunarul lui... Du-te, Gala, și întreabă-l.

Gala se îndreptă încet spre capătul barului, unde Leonard Linsen sorbea o cafea și citea rezultatele curselor de cai din ziua aceea.

— Ce-i? O întrebă el, uitându-se supărat în sus când ea se adresă.

— Domnule Linsen, am primit cu zece lire mai puțin la salariu, îi zise ea. Sunt doar cincizeci și cinci de lire aici.

— Rahat, făcu Linsen, indiferent. Ai primit același salariu pe care-l capeți totdeauna; dacă ai pierdut ceva, asta-i treaba ta.

— Dar, domnule Linsen, tocmai am desfăcut aici - acum... Nu puteam să pierd zece lire, replică Gala, logic.

— Nu? Și cum dovedești asta? De unde știu că nu i-ai băgat deja în geantă sau în buzunar? Așa se întâmplă mereu cu salariații de la bar... Îmi pare rău, dar nu e treaba mea...

— Domnule Linsen, protestă Gala, încercând să rămână rațională, de data asta probabil că ați făcut o greșală. Nu-mi pot permite să am mai puțin - am nevoie de toți banii pe care-i câștig.

— Da? Atunci, încearcă să lucrezi mai bine și poate o să capeți ceva bacșișuri. Ar trebui să fii ca Rita... Să lucrezi după program...

Cu fața roșie de furie, Gala se întoarse la Jake.

— Am știut, zise Jake. L-am văzut pe rahatul ăsta încercând așa ceva și cu alți salariați. Așteaptă aici, Gala, am eu grijă de el...

Alunecând de pe scaunul înalt, el își făcu drum prin bar.

— Uite, strigă un bărbat slab, mărunț, cu un fular în dungi, și cu accent galez, al naibii să fiu dacă nu-i ăsta bătrânul Maybrook.

O jumătate de duzină de capete s-au întors când Jake se opri lângă ei.

— Și ce? Întrebă calm Jake.

— Nimic, nimic, mormăi el, observând statura lui Jake.

— Atunci e-n regulă, zise Jake, continuându-și drumul spre Linsen.

— Steaua rugby-ului galez și uită-te la el, se minună bărbatul mărunț.

Se împăunează într-un bar, ca bătăuș.

Gala se uită înspăimântată la supporterii de rugby beți, în timp ce Jake, ignorându-i, ajunsese la Linsen. Barul aglomerat deveni brusc tăcut și toți ochii erau ațintiți spre Jake.

— Dă-i Galei hârtia de zece, Linsen, zise el liniștit.

— Ce vrei să spui cu dă-i hârtia de zece? Și-a primit salariul ca de obicei. Pe Rita n-o vezi să protesteze, nu; hei, Rita, ți-ai primit salariul, nu-i așa?

— Sigur că da. Rita pescui niște hârtii de la piept, din bluza ei cu decolteu adânc. Și vreau să mai câștig ceva în plus, adăugă ea, făcându-le cu ochiul clienților gură-cască.

— Dacă Gala i-a ascuns și se așteaptă să capete de la mine o altă hârtie de zece, o să primească altceva.

— Nu, nu i-a ascuns, Linsen. Eu am desfăcut plicul și eu am numărat banii. Haide. Dă-i cele zece lire și să nu mai avem probleme, nu vrei?

Vocea limpede, superioară a lui Jake răsuna în toate colțurile barului unde se făcuse liniște, în timp ce el era aplecat spre Linsen.

— Miroase a bătaie, comentă unul dintre suporterii, dând la o parte berea și încordându-și umerii musculoși, parcă pregătindu-se.

— Noo, comentă micuțul, ăsta-i prea speriat ca să se lupte. L-au golit de putere „Broaștele”...

Jake îl luă pe Linsen de guler.

— Zece lire, Linsen, și acum! Zise el printre dinții încleștați.

— La naiba cu tine, ești concediat, mârâi Linsen. Jake îl lovi drept în nas și, în zgomotul oaselor sparte și al unui șuvoi de sânge, Linsen căzu jos, un gălgâit slab ieșindu-i din gât. Băgând mâna în buzunarul lui Linsen, Jake scoase o hârtie de zece lire din portofelul lui. O duse cu grijă Galei și i-o puse în palmă.

— Acum, du-te în spate, dragă, și ia-ți haina. Te duc spre casă. E timpul să-ți găsești altă slujbă.

Gala se uită la el îngrozită.

— Jake, eu n-am vrut să faci asta... Am vrut doar să te ajut...

— N-are importanță, Gala-Rose. Ia-ți haina și o să plecăm acasă, spuse el răbdător, frecându-și ochii cu mâna zdrelită.

— Te simți bine, Jake? Întrebă ea îngrijorată.

— Doar obișnuita durere de cap, asta-i tot. A fost ziua mea rea azi... Presupun că din cauza meciului, adăugă el, melancolic. Dacă ai fi văzut, Gala... Vorbele lui se împleticiră brusc când murmură: A fost exact ca pe vremuri...

— I-ai spart nasul, nenorocitul, urlă Rita, aplecată asupra lui Linsen, în capătul opus al barului. Tu trebuie să-i bați pe clienții beți, nu pe patron! Cheamă o ambulanță, Gala!

— Să-i bată pe clienți? Strigă musculosul adept al rugby-ului, împleticindu-se înainte. Ați vrea să-l vedeți pe acest bătrân, fost cineva pe vremuri, să încerce, ce ziceți, băieți? Uită-te la el... Elegant în costumul albastru și cu un accent englezesc clasa întâi. Cum de te-au lăsat să joci pentru Țara Galilor, băiete? Ei, poți să-mi spui asta acum?

Cu brațele încrucișate la piept, aștepta provocator în centrul camerei.

— Mă întorc imediat, dragă, îi spuse Jake calm Galei. Mai am doar ceva de rezolvat.

Iubitorii de rugby se ridicară cu toții când el se apropie de ei, cu paharele și sticlele strânse în mâini, gata de bătaie.

Ei se uitară uimiți la Jake care se împletici și se apucă de tejghea ca să se sprijine.

— E beat, așa-i? Râse unul. Păi bătașii ăștia n-au fost mari băutori, nu-i așa...

Îndreptându-și umerii, Jake mai făcu doi pași spre ei, uitându-se fix, în tăcere, clătinându-se pe picioare.

— Jake, Jake! Strigă Gala când el se aplecă în față. Și apoi căzu, cu o bubuitură grea, pe podeaua barului Lindy, pe berea vărsată și mucurile de țigară aruncate.

Jake și Leonard Linsen au împărțit aceeași ambulanță spre spital, iar poliția, foarte amabilă, o pofti pe Gala cu ei. Dar nu mai avea importanță. Jake murise înainte de a cădea pe podea.

* * *

La rubrica de scandal a lui Nigel Dempster din Daily Mail apărură o scurtă notiță despre rezultatul autopsiei – o hemoragie cerebrală masivă. Atunci, familia lui Jake l-a dus cu vaporul înapoi, la Wiltshire. Gala se gândi că acum, când Jake murise, era, în sfârșit, cazul să fie primit din nou acasă. Ea încercă să-i telefoneze tatălui său, explicându-i că ea îi fusese prietenă și că ar dori să participe la funeralii, dar secretara lui îi răspunse cu răceală că înmormântarea avea să aibă un caracter particular, doar cu participarea familiei.

În ziua înmormântării, Gala stătu ghemuită, îngrozită, în camera ei singuratică, plângând în hohote după Jake și dragostea ei pierdută. Jake fusese fratele protector pe care nu-l avusese niciodată. Cu ea, el fusese tot timpul perfectul gentleman englez, deși familia lui îl considera nedemn și ratat. În alte condiții, cu siguranță că s-ar fi îndrăgostit de el.

— Dar, se gândise ea cu tristețe, dacă ar fi fost alte condiții, Jake nu ar fi iubit-o pe ea. Nici măcar nu ar fi întâlnit-o; ar fi fost prins în propria lui viață, ar fi mers la toate petrecerile acelea elegante și la dineuri și s-ar fi întâlnit cu toate fetele alea frumoase despre care ea citea doar în ziare. Sărmanul, dragul Jake.

Trăgând perdelele subțiri împotriva nopții reci, întunecate, ea plânse cu suspine pentru lumea rămasă goală, fără Jake, și pentru ea însăși.

Capitolul 5

Jonathan Morris Royle era încântător și avea peste trei kilograme. Jessie-Ann stătea culcată pe pernele albe ale patului ei de spital, părul transpirat îi era pieptănat pe spate de o infirmieră tânără, blândă, iar copilașul se afla într-un coșuleț alături de ea. Bucuria lui Harrison se citea pe față când își ținea noul fiu în brațe, mirat de părul închis al acestuia, când se așteptase să fie blond, și minunându-se de albastrul ochilor copilului deși Jessie-Ann îl avertizase că ochii și-ar putea schimba culoarea, dar, de fapt, ai lui Jon nu s-au schimbat. Chiar și bunica, Rachel Royle, se topi sub zâmbetul noului ei nepot – un zâmbet la fel de larg ca al mamei lui, numai că fără dinți. Și Marcus venise repede de la Princeton, cu brațele pline de trandafiri galbeni pentru Jessie-Ann și un urs uriaș de pluș pentru noul său frate.

— E mic de tot, spuse el, atingând delicat mâna bebelușului.

— Nu te teme, nu te mușcă, zâmbi ea, oricum, nu încă.

Când Harrison veni să o viziteze în seara aceea, ducea o cutie plată, din piele de căprioară.

— Știu că nu vrei nimic, niciodată; că ești fata căreia i se cumpără cel mai greu cadouri, zise el deschizând cutia, dar albastrul e culoarea ochilor tăi și ai fiului tău.

Ea rămase uluită, când el îi prinse în jurul gâtului un colier de safire și diamante, arătându-i cerceii asortați, minunați. Jignită de aprecierea pe care i-o făcuse Rachel Royle și foarte conștientă de faptul că majoritatea oamenilor își închipuiau că se măritase cu Harrison doar pentru banii lui, Jessie-Ann refuzase sistematic să-l lase să-i cumpere ceva.

— Am purtat asemenea lucruri când eram manechin, dar n-am visat niciodată să fie ale mele! Exclamă ea, întorcând capul într-o parte și în alta, în așa fel încât safirele mari, în formă de pară, înconjurată de diamante, să strălucească în lumină. Dar, din păcate, Harrison, zău că nu le pot păstra.

— Ba, bineînțeles că poți, spuse el, cu fermitate. Ele onorează nașterea fiului nostru. Și, bineînțeles, că vei avea nevoie de o rochie nouă, care să se asorteze cu ele. M-am gândit că peste câteva săptămâni, când o să te simți în stare, am putea zbura la Paris să-ți luăm câte ceva.

Lunile de sarcină nu fuseseră ușoare pentru Jessie-Ann, deși din punct de vedere fizic nu fusese nimic neplăcut nici cu ea și nici cu fătul. Doar că se simțise rău aproape tot timpul și nu mâncase cum se cuvine, iar una o antrena pe cealaltă. Știa că Harrison era îngrijorat din cauza ei – poate mai mult decât ar fi trebuit în mod normal din cauza lui Michelle – dar acum, îngrijorarea era depășită. Era din nou ea însăși, flămândă, fericită și gata de orice.

În cele din urmă, nu plecară la Paris pentru că ea nu suporta să-și lase copilașul. Dar se duse acasă să-i arate cu mândrie pe Harrison și pe Jon, familiei sale și prietenilor.

Scott și Mary-Parker îi vizitaseră o dată la New York, când Jessie-Ann își dăduse seama că era însărcinată și, neliniștită de grețurile de dimineață, nu fusese niciodată în viață atât de bucuroasă să vadă pe cineva.

Jessie-Ann fusese totdeauna apropiată de tatăl ei mai aproape chiar decât de mama ei, întrucât grija pentru trei băieți în creștere fusese o treabă grea pentru Mary Parker. Iar într-un fel, ea și tatăl ei fuseseră întotdeauna la unison; semănau – el era un uriaș blond cu ochi albaștri – și gândeau la fel: uneori ea știa ce gândea el înainte ca acesta să rostească ceva. „Fetița mea”, așa îi spunea el totdeauna, cu afectiune, când o ridica pe umerii lui lași, siguri, când era încă mică, și „fata mea cea mare”, când, adolescentă fiind, ea creștea și se înălța. Când Jessie-Ann îi chemase la telefon din Eleuthera să le spună că se căsătorise, nu mama ei fusese aceea care regretase pierderea nunții mari, în alb, a unicei ei fiice – ea fusese chiar bucuroasă că-și „găsise, în cele din urmă pe cineva care să aibă grijă de ea” și că era fericită. Dar tatăl ei îi spusese: „Totdeauna m-am văzut conducându-te în biserică, Jessie-Ann” și, simțind tremurul de emoție din vocea lui, ochii i se umplură de lacrimi.

Vizita părinților ei la New York nu fusese evenimentul fericit la care se așteptase, deși simțise o ușurare să o lase pe mama ei să o îngrijească – doar

mama ei știa cum s-o facă să se simtă mai bine, știa când simțea nevoia unei băuturi calde sau a unei comprese reci pe capul care o durea. Jessie-Ann nu fusese capabilă să suporte să meargă la un restaurant, sau măcar să-i plimbe prin oraș – și asta fusese doar a doua vizită din viața lor. Harrison le pusese la dispoziție o limuzină cu șofer și bilete de teatru și rezervări de mese la restaurant, având grijă de ei ca un ginere bun, iar ea spera că s-au distrat, dar bănuia totuși că apartamentul măreț și mobila prețioasă și operele de artă, îi intimidaseră... Iar Rachel Royle nu-i ajutase deloc să se simtă mai în largul lor.

Tatăl ei îi făcuse față cu curaj lui Harrison, în cursul unui dîneu prelungit, într-o discuție despre vinuri, când acesta i-a vorbit despre sticlele favorite rezervate pentru Crăciun de-a lungul anilor, iar ea știa că, mai târziu, Harrison îi trimisese câte o cutie din fiecare sortiment. Dar sărmana ei mamă fusese supusă analizei lui Rachel, care scosese de la ea povestea familiei lor, cu ajutorul câtorva întrebări istețe.

Scott Parker era un bărbat obișnuit să trăiască într-un oraș mic. Fiu al unui tipograf, intrase la școală la Michigan, absolvind engleza cum laudae. Intrase în ziaristică, relatând despre întregul stat pentru ziarele locale și realizându-și, în cele din urmă, ambiția modestă de a conduce Gazette din Spring Falls. Între el și Mary Arison fusese o dragoste la prima vedere și ea se căsătorise cu el când abia terminase liceul. Mary era o femeie cultivată, citită, care se bucura de viața ei și de orizonturile ei limitate, dar nu se putea compara cu Rachel, elegantă și tăioasă ca un pumnal, în costumul ei negru de la Chanel, cu bluză roșu închis.

Jessie-Ann o apucase de mână pe mama ei, pe sub masă, când Mary Parker o privise îngrijorată pentru că se ivise o nouă pauză neplăcută în conversație.

— Arăți grozav în seara asta, mama, spusese ea încurajatoare. Îmi place rochia asta roz.

— Tatăl tău a spus că e prea tinerească pentru mine, dar eu am găsit că, oricum, e drăguță, răspunse ea, mulțumită.

— Rozul e o culoare atât de dificilă, nu găsești? Comentă Rachel. Mai cu seamă când ai peste treizeci de ani.

Jessie-Ann se uită urât la soacra ei.

— Rozul aprins a fost una din culorile favorite ale lui Schiaparelli, răspunse ea, ca și a lui Chanel. Și Lagerfeld a folosit-o mereu... E foarte la modă.

— Eu nu știu ce-i la modă. Rachel unse o felie de pâine prăjită cu o cantitate minusculă de unt și ele îi urmăriră fascinate mișcările precise.

Eu am găsit un stil care mi se potrivește încă de când aveam douăzeci și cinci de ani și l-am folosit de atunci încoace – fără să țin seama de așa-zisa modă. După asta, ea și-a ținut părinții departe de Rachel, ferindu-i de înțepăturile soacrei ei, protejându-i de parcă ar fi fost niște copii.

— Pare o femeie foarte drăguță, comentase mama ei, cu oarecare îndoială, și e așa de elegantă. Dar, cu banii pe care-i are, presupun că nu poate fi altfel decât elegantă.

— Nu trebuie ca toate astea să ți se urce la cap, o sfătui tatăl ei la plecare, și ține bine, Jessie-Ann, poți veni acasă oricând.

Dar putea oare? Gândul acesta îi umbla prin minte în timp ce avionul lor particular, pilotat de Harrison, se îndrepta spre Vest, cu peste 500 de mile la oră spre Spring Falls, Montana.

* * *

Casa cu un nivel, în stil de fermă, situată în colțul mare al înfrunzitei Billings Avenue, arăta exact ca totdeauna. Avea ramă de lemn și era vopsită în alb, cu un gard de fier la curtea din spate și o pajiște verde care ținea până la trotuar. Copii în bluze de bumbac mergeau pe biciclete de-a lungul trotuarelor și jucau baschet la coșuri prinse deasupra ușii garajelor. Ferestrele stăteau deschise în seara caldă de primăvară și frânturi de rock, de la difuzoarele neîntrerupte ale adolescenților, se amestecau cu chemări ale păsărilor și cu lătratul câinilor.

— Scenă tipică de orașel mic, zise Jessie-Ann, ieșind din mașina Stateon Mercedes, strângându-l pe Jon în brațele ei. Îi dăduse guvernantei o săptămâna liberă, vrând să fie singură cu copilul, cu Harrison și familia ei și mai știa că, având-o pe bunica lui în jur, nu va avea nevoie de nici un ajutor suplimentar. Vizita trebuia să fie simplă – nu avea intenția să descindă în orașul ei de baștină ca o celebritate, înconjurată de insemnele averii. Voia doar ca totul să fie la fel ca altădată.

Fața zâmbitoare și brațele întinse ale mamei ei o salutară de bun venit, iar Jessie-Ann îi predă pachetul ei prețios, dând la o parte învelitoarea, ca ei să vadă chipul adormit al lui Jon.

— E o dulceață de băiat! Exclamă fericită mama ei, e atât de frumos! Și seamănă cu Harrison!

— Cunoști căile spre inima unui bărbat, Mary Parker, spuse Harrison zâmbind, când puse jos toate obiectele de care are nevoie un bebeluș când călătorește.

— Bun venit, Harrison! Scott Parker dădu la o parte cei doi câini gri deschis de Weimar. Jos, Seth, Jared! Comandă el, împingându-i pe ușă și închizând-o în urma lor. Jessie-Ann! Apoi brațele tatălui ei o cuprinsă și ea simți că, în sfârșit, este acasă.

— Uite-l pe nepotul tău, spuse ea mândră. Copilul deschise ochii albaștri, zâmbind vag la chipurile noi.

— E zâmbetul tău, exact, observă Scott, bucuros. Îmi aduc aminte de el când aveai cam vârsta asta. Aș fi dorit ca și frații tăi să fie aici – și-ar aminti și ei.

Fratele cel mare al lui Jessie-Ann, cel care îl urmase pe tatăl ei, era profesor de engleză la Berkeley, iar fratele mijlociu își făcea internatul la spitalul Cook Country din Chicago. Fratele mai mic, căruia îi plăcea dintotdeauna viața în aer liber și natura, era pădurar la Parcul Național Yellowstone.

— Data viitoare, șopti ea, dorind ca și ei să fi fost acasă, o să planificăm mai bine vizita.

Fereastra de la camera de zi era deschisă spre terasa de lemn și Jessie-Ann se uită surprinsă la fata plinuță, brunetă care stătea acolo. Era o persoană cunoscută, cineva din trecut, dar nu putea să o plaseze undeva anume.

— Bună, făcu fata, zâmbind timid, cred că nu-ți mai amintești de mine. Eu sunt Laurinda Mendosa... Eram în aceeași clasă, la liceu, în Spring Falls...

— Sigur că-mi amintesc! Exclamă Jessie-Ann zâmbind, tu erai aceea atât de bună la matematică... ne făceai praf pe toate! Nu te-ai dus la Universitatea din Oklahoma? Bănuiesc că ești specialistă în știința calculatoarelor, sau așa ceva.

Laurinda părea jenată.

— Eu... Eu am ieșit cumva... Mama era bolnavă și era nevoie de mine acasă. Acum sunt contabilă la Gazette. Îi zâmbi timid lui Jessie-Ann. Tatăl tău îmi dă mult de lucru.

— Valorează greutatea ei în aur, zise tare Scott Parker. Laurinda ne menține solvabili - bănuiesc că bătrâna Gazette ar da faliment fără ea.

— Sună frumos, spuse Jessie-Ann, întrebându-se ce căuta Laurinda acolo. Laurinda, acesta-i soțul meu, Harrison Royle.

— Încântată de cunoștință, domnule Royle, spuse Laurinda, întinzându-i lui Harrison o mână cu degete pline. El observă că unghiile ei erau roase până la carne și arătau roșii și aspre.

— Ne-am mutat de pe Strada Nouă în Billing Avenue acum cinci ani, îi spuse Laurinda lui Jessie-Ann, iar doamna Parker a fost grozavă. A găsit pe cineva care să aibă grijă de mama peste zi și mai urmărește ce se întâmplă când eu sunt la lucru.

Jessie-Ann își amintea vag de o mamă bolnăvicioasă, dar îi venea foarte greu să-și amintească de Laurinda altceva în afară de capacitatea ei spectaculoasă la matematică.

— Laurinda, știi doar că sunt bucuroasă să-ți dau o mână de ajutor, spuse doamna Parker, îndreptându-se spre bucătărie. Am de pregătit cafeaua. De ce n-ai rămâne să bei o ceașcă cu noi?

— Mulțumesc, doamnă Parker, dar e mai bine să plec. Mama e singură și se îngrijorează dacă lipsesc mult timp de acasă. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Royle, adaugă ea, părând nervoasă, și îmi pare bine că te-am revăzut, Jessie-Ann. Mi se pare că a trecut mult timp de la liceul din Spring Falls...

— Cu siguranță, așa-i.

— Aveți un copilăș foarte drăguț, spuse brusc Laurinda. Aș fi bucuroasă să stau cu el dacă o să vreți să ieșiți seara la cină.

— E o idee foarte bună! Exclamă Jessie-Ann. Mi-ar plăcea să-i scot pe mama și pe tata la o cină la Moara veche... Ți-ar plăcea și ție, Harrison, îl asigură ea, e mâncare bună, ca acasă - exact așa cum îți place ție. Plăcintă cu mere, aproape la fel de bună ca a mamei.

— Nu ca a mamei mele, comentă el zâmbind.

— Mulțumesc, Laurinda, spuse Jessie-Ann, conducând-o la ușă. Am să țin cont de propunerea ta.

— Oricând, Jessie-Ann, replică ea timid. Cum ți-am spus, mama ta a fost cu adevărat bună cu mine. Aș fi bucuroasă să pot face ceva în schimb.

— Ei! Exclamă Jessie-Ann, întorcându-se în cameră și întinzând larg brațele. Asta-i, Harrison! Acasă... Rădăcini... De aici am plecat. Și aici am venit!

Harrison se instala confortabil pe vechea și marea canapea ecosez de sub care apăru o pisică roșcată ce îi sări pe genunchi, torcând.

— Se pare că familia mă acceptă, comentă el zâmbind.

Cu un oftat de ușurare, Jessie-Ann se așeză lângă el, aruncându-și pantofii sport și deschindu-și nasturele din talie de la pantaloni.

— Uite ce mi-ai făcut, se plânse ea fiului ei adormit în sacul lui, alături de ei. Am trei centimetri în plus la talie, cel puțin.

— Tot ești încă prea slabă, după părerea mea, spuse Scott Parker, aducând o frapieră cu o sticlă de șampanie. M-am gândit că e mai bună asta decât cafeaua - în fond, e o sărbătorire, nu-i așa? Unde sunt paharele alea?

— Ce avem la cină, mamă? Întrebă Jessie-Ann, îndreptându-se spre bucătărie în căutarea paharelor.

— Mâncarea ta favorită, desigur, friptură înăbușită cu legume, salată verde și prăjitură cu căpșuni.

— Eu nu mai mănânc niciodată friptură înăbușită, decât când vin acasă, strigă Jessie-Ann strângând-o în brațe pe mama ei, pentru că nimeni n-o face ca tine.

N-avea importanță că seara era prea caldă pentru friptură înăbușită, dar asta era exact ceea ce îi trebuia.

Deși era cu un ochi atentă spre Harrison, în cursul cinei, Jessie-Ann n-ar fi trebuit să fie îngrijorată. În jeanși și o cămașă albastră cu mânecile suflecate, arăta mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată, bucurându-se de friptura înăbușită și de poveștile tatălui ei referitoare la necazurile conducerii unui ziar. Jessie-Ann se simțea mândră că el era atât de frumos și se simțea în largul lui la familia ei; în fond, era la mare distanță de lumea lui obișnuită.

În timp ce bărbaii se plimbară în jur cu câinii iar mama ei dădu copilului biberonul, Jessie-Ann strânse masa și umplu mașina de spălat vase.

— E un bărbat cu adevărat simpatic, Jessie-Ann, ești norocoasă că ai găsit un bărbat atât de bun, comentă Mary Parker.

— Da. Ochii ei se luminau când se gândi la el. Știu. Mai târziu, scoase vechiul ei anuar de liceu și, împreună cu, Harrison, se uitară în el arătându-i prietenele ei mai bune.

— Asta-i Joanie Lawrence, îi spuse ea, cea mai bună prietenă a mea. Cred că, practic, am trăit laolaltă cinci ani - fie că ea era aici la mine sau eu eram la ea acasă. Nu-i așa că-i frumoasă - cu părul negru, ondulat? S-a măritat cu un dentist - o să-i întâlnim mâine. Și asta-i Kip Johnson - toate fetele erau moarte după el. Și asta-i Ace! Ea îi strânse mâna lui Harrison și el se uită de aproape la rivalul lui.

— Ace a reușit bine, interveni Scott. E la echipa Green Bay Packers - băiatul ăsta joacă un fotbal cu adevărat bun.

— Și aici e Imogen Raikes, spuse Jessie-Ann, și Marly Jerzinski... Și, a, uite, asta-i Laurinda! Uitându-se mai de aproape, ea examina fața umflată, fără zâmbet, a fetei. Acum îmi amintesc! Exclamă ea. Mama Laurindei era căsătorită cu un mexican! Era smead, cu păr negru creț, parcă lustruit cu cremă de păr. Era cu adevărat anormal – se uita totdeauna la fete de sus până jos, când venea să o ia pe Laurinda de la școală... N-o lăsa niciodată să meargă acasă cu ceilalți copii. De fapt, acum că mă gândesc, Laurinda era totdeauna singură.

— Sărmana fată, spuse doamna Parker. Tatăl ei a fugit cu o chelneriță de pe Billings – și-a lăsat nevasta și un copil fără să spună măcar un bună ziua. De atunci, n-au mai aflat nimic despre el. Dacă mă întrebați pe mine, doamna Mendosa o duce mai bine fără el, dar gusturile nu se discută. Bineînțeles că ea a fost totdeauna o femeie bolnăvicioasă – dar de când a plecat el, e într-un fel... Mă rog, înclinată spre boală – înțelegeți ce spun. Nimeni nu știe precis ce e cu ea, dar e un fel de invalidă. Iar sărmana Laurinda a trebuit să renunțe la universitate, ca să aibă grijă de ea. Să judecăm drept, adăugă ea turnând cafeaua, Laurinda nu e cea mai drăguță dintre fete, și cât timp doamna Mendosa o ține lângă ea, nu-și va găsi probabil un soț. E păcat că a trebuit să sacrifice o posibilă carieră – mare păcat. Dacă mă întrebați pe mine, cel mai bun lucru pentru ea ar fi să plece imediat de aici, departe de mama ei. Laurinda e foarte bună la serviciul ei și ar putea câștiga mai mult decât o plătește tatăl tău la Gazette.

— Asta-i sigur, fu de acord Scott, întinzându-se în fotoliul lui favorit, lângă fereastră. Laurinda e mai mult decât o contabilă, e al naibii de aproape de un geniu în privința cifrelor. Da, e păcat de doamna Mendosa – dar asta-i situația, deși, după părerea mea, nu e nimic rău cu ea – exceptând doar că îi place sticla...

— Ei, Scott, nu știi dacă e adevărat asta...

Jessie-Ann își aminti că ea, Joanie și Kim Basset, care locuiau pe Billings Avenue, trebuiau să treacă prin fața casei Laurindei de pe Strada Nouă în drumul lor de la școală spre casă... Ele mergeau încet în mod deliberat, ca să nu-l ajungă din urmă pe domnul Mendosa care o ducea acasă pe fiica lui, nevrând să-i surprindă privirea prea intimă. Îi trecu un fior pe șira spinării, când se gândi la casa aceea tăcută, închisă, cu jaluzelele trase mereu ca să nu intre soarele și cu ușile și ferestrele bine închise împotriva vecinilor. Se gândi cât de singuratică trebuie să fi fost sărmana Laurinda – nu că ar fi simțit o prea mare simpatie pentru ea. Laurinda era una dintre acele fete din afara cercului ei magic și Jessie-Ann fusese mult prea implicată în propria ei viață plină, fericită, ca să se gândească măcar la Laurindele din lumea aceasta. În plus, nu suporta felul în care domnul Mendosa se uita la ea. Chiar când era întoarsă cu spatele, simțea cum o străpungeau ochii lui. Dar acum se simțea vinovată că fusese atât de egoistă. Sărmana Laurinda, se gândise Jessie-Ann, a trebuit să-și sacrifice unicul ei talent – matematica – pentru mama ei... Nu era drept.

* * *

A doua zi ea îl duse pe Harrison să vadă vechea ei școală, și se miră de ce totul arăta cu mult mai mic și mai puțin emoționant decât își amintea ea. Co-mandară apă gazoasă în magazinul alimentară, stând în aceeași separeuri de plastic roșu din copilăria ei, urmărind copiii care intrau vijelios, în timp ce băieții se împingeau și se mutau ca să aibă locuri lângă fetele cele mai drăguțe. Cei care o cunoșteau, o salutau.

— Bună.

Alții rămâneau mai mult la mesele lor, uitându-se la Jessie-Ann, celebritatea, iar când ea le zâmbea, îi cereau autografe.

— Cine-i tipul ăla bătrân? O întrebă o fetiță de doisprezece ani, cu păr drept, blond și ochi mari albaștri. E și el faimos?

— Ai putea fi tu - cea de acum cincisprezece ani, spuse Harrison râzând de indignarea lui Jessie-Ann, când copila plecă.

În seara aceea, ea îi duse pe Harrison și pe copilașul ei la Joanie, la o cină cu grătar. După aceea, Harrison și soțul lui Joanie, Pete, au urmărit la TV meciul de fotbal, în timp ce ea și Joanie duseră la culcare pe cei doi copii exuberanți ai familiei Stevens. Mai târziu, veni acolo Kim, cu soțul ei, Ted Kramer, care reușise foarte bine în domeniul alimentației. Ted se alătură bărbaților în salon, în timp ce femeile se așezară în dormitorul imaculat al lui Joanie, cu draperii și cuvertură asortate, imprimate cu margarete.

— Cum e Jessie-Ann? Întrebară ele. Spune-ne cum te simți când ești căsătorită cu un milionar?

Privindu-le pe prietenele ei din copilărie stând pe patul mare, cu ochii măriți, așteptând, Jessie-Ann se întreba ce să le spună.

— E ca și când ai fi măritată cu oricare alt bărbat, ridică din umeri, în cele din urmă, doar că Harrison e mai deosebit.

— Sigur, e deosebit, e la fel de frumos ca Matt Dillon și are mai mulți bani decât Rockefeller, râse Joanie. Dar spune-ne cum e viața ta. Poți să cumperi ce vrei în magazinele Royle?

— Asta nu mi-a venit în gând niciodată... Dar Harrison s-a oferit să mă ducă la Paris să facem niște cumpărături, recunosc Jessie-Ann râzând.

— Paris, țipară ele. Cumpărături! Dumnezeu, noi ne socotim norocoase dacă ajungem până în Billings! Mai spune...

Jessie-Ann le vorbi despre minunata locuință cu cele douăzeci și opt de camere. Ea descrie obiectele de artă și covoarele persane de mătase, băile, a lui și a ei, din onix, bazinul de înot și sala de gimnastică. Le povesti despre valet, despre bucătar și cameriste, le spuse că ea nu trebuie să miște nici un deget... De fapt, nu avusese ocazia să ridice un deget, pentru că Jon are o guvernantă care are grijă de el.

— Și? Întrebă Kim, cu ochii ei rotunzi strălucind. Ce faci toată ziua?

Jessie-Ann se uită la prietenele ei cu tristețe.

— Păi, tocmai asta-i, vedeți - pentru prima oară în viața mea nu fac nimic.

— Pentru mine pare un paradis, căscă Kim. Mie mi se pare că de ani de zile mă scol la ora cinci dimineața cu urlete de copii în urechi...

— Dar nu-i ca-n rai, Kim. M-am măritat cu Harrison, nu cu banii lui! Să conduci întreprinderea Royle seamănă puțin cu a avea o amantă pretențioasă. Lui Harrison nu-i plac petrecerile și gălăgia. El muncește mult și îi place să stea acasă serile cu mine și cu Jon. De fapt, dacă Jon n-ar fi apărut când a apărut, cred că aș fi înnebunit. Am vrut să deschid o agenție de manechine și să-mi reiau munca, dar nu cred că Harrison a înțeles cu adevărat de ce. Ea oftă, gândindu-se la asta. Deci, vedeți, nu sunt doar trandafiri când ești căsătorită cu un bărbat bogat. Prinzând privirile lor sceptice, adăugă defensiv: Presupun că sună ca vorbele unui copil răsfățat și nu voiam să... Prefer să fiu măritată cu Harrison decât să fiu femeia cu cel mai mare succes din lume... Ar fi totuși foarte bine să le pot combina pe amândouă, adăugă ea cu tristețe.

Stând trează în noaptea aceea, Jessie-Ann se uită prin vechea ei cameră. Se uită la măsuța de toaletă cu volanele ei de fată și patul alb cu baldachin drapat cu volane cu broderie englezească. Privi fotografiile de familie de pe pereți, cărțile vechi și animalele de cârpă așezate pe rafturile care fuseseră construite de tatăl ei și pe care ea le vopsise în roșu deschis, într-un sfârșit de săptămână. Acesta era trecutul ei, iar asta era ceea ce iubea Harrison la ea. Dar, pentru a continua să fie persoana pe care Harrison o iubise și cu care se căsătorise, ea avea nevoie de o nouă motivație, de emoția de a întâlni oameni noi, de discuții, și bărfă, și telefoane care sună neconținut. Avea nevoie de poveștile ei proprii pe care să le spună lui Harrison când venea seara acasă. Avea nevoie să fie independentă, de fapt, avea nevoie de muncă.

Se uită la fața lui Harrison care dormea, la gura lui fermă care o săruta cu atâta pasiune, la curba adâncită a orbitelor, la fruntea lui lată, neîncruntată și relaxată în somn. Trecu un deget tandru peste firicelele negre albăstrui de pe bărbia lui și atinse părul lui negru, lăsându-și mâna să alunece pe gâtul lui și de-a lungul pieptului lui tare, musculos...

Harrison deschise ochii, întâlnindu-i privirea în lumina lunii.

— Mai ești trează? Șopti el înfășurându-și brațul în jurul ei. Vino aici, draga mea...

Jessie-Ann căscă mulțumită; acum, că și-a analizat problemele, putea să adoarmă. Va ridica din nou subiectul despre Imagini când se vor întoarce la New York.

Capitolul 6

Laurinda Mendosa ședea pe canapeaua veche ecosez în salonul plăcut al familiei Parker, uitându-se fix la cântărețul de la televizor. Era smeard, cu părul negru foarte lucios, și cânta în spaniolă. Îi amintea de tatăl ei și Laurinda apăsă pe aparatul de telecomandă ca să schimbe repede canalul. Nu dorea să se gândească la tatăl ei în seara asta... Nu voia să se gândească la el! Se afla acolo la familia Parker ca să stea cu bebelușul, nu că ar fi interesat-o să o ajute pe Jessie-Ann, ci pentru că voia să-i facă pe plac doamnei Parker. Mary Parker era o femeie bună, își ținea totdeauna casa cum trebuie, strălucitor de curată. Era o casă primitoare, sărăcăcioasă dar plăcută. La familia Parker erau totdeauna mulți oameni, prieteni și vecini care treceau

întâmplător pe acolo fără măcar să telefoneze dinainte. Iar dacă se făcea ora cinci, era întotdeauna ceva bun în cuptor, sau se servea cafea cu un chec de ciocolată proaspăt copt – cel al doamnei Parker era cel mai bun. Și era o mamă minunată, genul de care ar fi avut nevoie Laurinda, dar acesta era încă un exemplu de cât de nedreaptă era viața. Ea avea o mamă bețivă și bătrână – iar doamna Parker o avea ca fiică pe curva aia de Jessie-Ann!

Laurinda închise ochii, vorbele murdare vibrau în mintea ei, ca și când ar fi fost scrise cu foc pe creierul ei,... De aceea scria scrisorile la mașină, cu roșu.

„Jessie-Ann, ești o femeie ușoară... Jessie-Ann, ești rea și ademenitoare... Jessie-Ann, ești o curvă... Îți expui trupul în fața lumii întregi... Ațâțând. Tentând. Atrăgându-i să facă ceea ce n-ar trebui să facă niciodată...”

— Bună, Laurinda, zise Jessie-Ann, năpustindu-se în cameră și căutând printre pernele de pe canapea. N-ai văzut cumva rața cu muzicuță a lui Jon? Pur și simplu nu vrea să doarmă fără melodia asta cântată de multe ori și nu o găsesc nicăieri...

— Uite-o, răspunse Laurinda, tremurând, ținând în mână o rață galbenă cu un cioc portocaliu deschis. Am găsit-o pe jos.

— Ei, bine, spuse Jessie-Ann scuturând-o în grabă. Cred că niște microbi din casa Parker n-au să-i facă nici un rău. În fond, mie nu mi-au făcut niciodată rău. Laurinda remarcase că Jessie-Ann purta o fustă strâmtă de mătase albastră și o bluză simplă, asortată, și își legase în talie un fular lung de mătase, albastru, coraliu și galben. Fusta se oprea la genunchi și ea purta sandale albastre cu tocuri înalte și ciorapi închiși cu dungă, care făceau ca picioarele ei să pară nesfârșite. Laurinda se uita la dungii, fascinată... Erau ca niște săgeți care îi îndrumau ochii în sus, în sus... Pentru asta îi purta Jessie-Ann, desigur, ceva nou ca să-i atragă pe bărbați... Nu era satisfăcută că s-a căsătorit cu un bărbat bogat...

— Sunt iar la modă, spuse Jessie-Ann, observându-i privirea. Nu-ți aduci aminte, când aveam noi cincisprezece ani, că erau ultimul răcnet? Doamne, ce mult timp se pare că a trecut! Vin imediat înapoi, Laurinda. Îi dau doar lui Jon muzica lui de noapte...

Laurindei nu i-a plăcut niciodată felul în care tatăl ei se uita la fetele de la școală – în special la Jessie-Ann. El aștepta în afara școlii, învârtindu-se pe acolo, urmărind, cu un mic zâmbet pe fața lui cu piele aspră și totdeauna cu o scobitoare în gură și cu mâinile în buzunare... Ea știa că el se atinge singur, uitându-se la fete... Iar obrajii ei se roșiseră de umilință și de teamă. Ea încercase totdeauna să iasă prima din clasă, alergând pe coridor, ca să o ia înaintea celorlalte, dar el îi spunea:

— Hei, fetiço, ce te grăbești așa... Hai s-o luăm cu încetișorul, nu vrei? Și stătea sprijinit de perete, scobindu-se în dinți și așteptând.

Chiar și la doisprezece ani, Kim, prietena lui Jessie-Ann, avea sâni; Laurinda le auzise pe celelalte fete chicotind despre asta la vestiar – o și văzuse chiar ea când Kim ieșise de sub duș, erau mari și rotunzi, iar sub puloverul ei roz de lână se mișcau tare. Nu că asta ar fi fost vina lui Kim, o

fată n-avea ce face în privința trupului pe care-l avea... Dar taică-său nu-și putea lua ochii de la ei. Și Joanie era și ea rotunjoară și foarte drăguță; dar tatăl ei o dorea de fapt pe Jessie-Ann.

Jessie-Ann fusese totdeauna slăbuță, dar avea un fund rotund și sâni mici așezați sus, care ieșeau în evidență de sub bluza ei subțire de bumbac. Tatăl ei aștepta până când apăreau toate trei pe trepte și atunci o pornea leneș pe stradă, fără să se uite la Laurinda, mergând încet, tot mai încet, până când fetele îi ajungeau din urmă și îi depășeau. Chicotind între ele, n-o observau bineînțeles pe ea. Ea nu conta. Ea era grasă, iar pielea ei era aspră ca a tatălui ei și avea prea mult păr pe corp - se rădea pe picioare de la vârsta de unsprezece ani.

La școală, Laurinda se simțea de parcă ar fi fost învăluită de rușine și tăcere. Singura ei bucurie era pasiunea rece pentru matematica superioară, ale cărei complexități i se păreau simple și fascinante, ca un joc de cuburi. Dar ea nu făcea parte din grupul celor „aleși”; ea nu era invitată la petreceri, la picnicuri, la dansuri, ea nu mergea cu ei la patinaj, sau sus la munte la schi; pe ea nu o invitau să doarmă la ele și să-și împărtășească secretele... Ea nu știuse niciodată de ce chicoteau - poate chiar despre ea... Și despre tatăl ei caraghios și mama ei, bețivă.

Apoi, tatăl ei mergea mai repede, să se țină în pas cu fetele. Își ațintea ochii la fundul lui Jessie-Ann în pantalonii strimți, urmărindu-i fiecare pas, de parcă ar fi văzut-o goală. Când fetele dădeau colțul, el o grăbea pe Laurinda să intre în casă, împingând-o înaintea lui, prin hol, în dormitorul ei. Apoi îi făcea ei anumite lucruri - lucruri la care nici măcar nu voia să se gândească - în timp ce mama ei făcea gălăgie în bucătărie cu vasele, prefăcându-se că e ocupată, acționând de parcă nu știa ce se întâmplă și amorțindu-și simțurile cu o nouă sticlă de Southern Comfort.

Laurinda era atât de speriată, încât nu știa ce să facă. Tatăl ei era un bărbat violent. Îl văzuse lovind-o fără motiv pe mama ei, apucând-o de gât ca să o înlătore din drumul lui, de parcă ar fi fost un câine, și încă pe când Laurinda era atât de mică încât abia îi ajungea la genunchi; o bătuse fiindcă fusese „păcătoasă”. Niciodată nu-i spunea că fusese „obraznică”, la fel cum erau și alți copii... Ea era totdeauna „păcătoasă”! Nu-și amintea când își dăduse seama pentru prima dată că tatălui ei îi făcea plăcere... Își amintea doar că stătea acolo, tremurând, uitându-se cu fascinație îngrozită cum își scoate cureaua lată de piele maronie din găicile pantalonilor lui gri, știind ce avea să urmeze.

— Iar ai fost păcătoasă, Laurinda, spunea el, punând-o pe genunchii lui și dându-i jos chiloții. Ești o fetiță păcătoasă... ai păcătuit, Laurinda...

Nu exista scăpare și nimeni nu o putea salva. Cine ar fi crezut povestea ei rușinoasă? Propria ei mamă ar nega, era sigură de asta. Tatăl ei era un bărbat respectabil - lucra ca grădinar la casele mari, sus pe Royal Mount, și toate doamnele de acolo erau foarte mulțumite cu munca lui. El își păstra privirea iscoditoare, pofticioasă, pentru cele de o vârstă cu Laurinda, nu pentru „damele alea elegante”, cum le numea el.

Laurinda pleca la școală în fiecare zi temându-se de momentul când trebuia să se întoarcă, îngrozindu-se de mersul în urma lui Jessie-Ann, urând spatele acesteia, de parcă înțelegea ce se petrece, urând mersul ei feminin plin de încredere și ochii ei albaștri inocenți, urând fundulețul drăguț al lui Jessie-Ann în pantalonii înguști, înguști de tot... Urând-o pe Jessie-Ann pentru ceea ce i se făcea ei.

Și o mai și invidia pe Jessie-Ann, îi invidia căminul cald, fericit, tatăl blond, puternic și mama caldă, liniștitoare... Ea îi invidiase pe cei trei frați mai mari care o protejau și aveau grijă de surioara lor ca niște cavaleri medievali care își apărau iubita...

În fiecare după-amiază, când Laurinda intra în casa ei cu jaluzele trase, tăcută, curată ca nouă, pentru că mama ei, când nu era beată, făcea curățenie cu zelul unei sclave, acoperind canapeaua cu folii de plastic și ordonându-le să-și scoată pantofii murdari de noroi, Laurinda simțea că parcă i se umfla inima, amenințând să o sufocă, în timp ce mergea înaintea tatălui ei spre dormitor...

Încercase să-i spună mamei ei, plângând în hohote și arzând de rușine, cu trupul învinatețit și dureros, dar mama ei îi închise brusc gura, spunându-i că are prea multă imaginație, că tatăl ei doar o ajută să-și facă lecțiile. Iar mâna ei se întinse pe sub masa de la bucătărie... Și când Laurinda se uită înapoi la ieșirea din cameră, mama ei stătea acolo, cu capul dat pe spate, cu sticla de Southern Comfort ridicată, dând-o pe gât.

Totuși, după un timp, fetele înțeleseseră privirile nesățioase ale tatălui ei și rămâneau în urmă, obligându-l să meargă chiar mai încet decât ele, chicotind și vorbind în șoaptă, iar tatăl ei o apuca de mână, trăgând-o pe stradă, mormăind pentru sine în spaniolă. Dar lucrul cel mai rău s-a întâmplat mai târziu, când erau mai mari.

Jessie-Ann avea cincisprezece ani când a câștigat concursul de manechine. Apăruse o fotografie a ei, arătându-i trupul într-un costum de baie alb, ce-i reliefa corpul, și atât de decoltat în sus pe coapse și în jos la spate, încât, practic, puteai vedea totul. Tatăl ei ședea, citind ziarul de seară și se uita îndelung la fotografia lui Jessie-Ann. Apoi, desfăcându-și cureaua, se ridicase și-i făcuse semn cu capul în direcția camerei ei, apropiindu-se, amenințător, când ea rămase neclintită în scaun, de teamă. De data aceea fusese altfel, de data aceea nu a fost doar atingerea... De data aceea, cu fotografia lui Jessie-Ann așezată lângă capul Laurindei, o încălecuse, zdrobind-o cu greutatea lui, rănind-o cu lucrul ăla groaznic al lui... Făcând-o să ardă de rușine, marcând-o pentru totdeauna...

Atunci scrisese ea prima scrisoare... Revărsându-și ura... Îi spusese lui Jessie-Ann ce gândea despre ea, repetând vorbele pe care le auzise de la tatăl ei în timp ce o împungea, iar și iar, până sângera. După ce o scrisese și o pusese în cutia poștală de lângă școală, simțise o asemenea ușurare, de parcă scăpase dintr-odată de întreaga povară. Acum putea să-și scoată din minte amintirea tatălui ei, a mâinilor lui care o pipăiau și a trupului lui care gâfâia.

Laurindei i-a făcut plăcere scandalul care a urmat. Nu se așteptase la un asemenea ecou – era excitant să urmărească ce se întâmpla, știind că ea era cauza. Ea – și tatăl ei. Poliția așteptase la poarta școlii, controlând-o pe fiecare. În zilele ce au urmat, tatăl ei fusese brusc ocupat cu munca suplimentară în grădinile acelea frumoase de sus de pe Royal Mount, evitând școala. Dar după un timp, totul s-a liniștit și lucrurile au revenit la normal.

Un an mai târziu, când tatăl ei a fugit cu o chelneriță de șaisprezece ani din Billings, Laurindei îi fusese milă de fată. Dar propriul ei chin se terminase... Poate acum se va putea cufunda în puritatea și frumusețea matematicii.

Doamna Parker veni în grabă în salon, aranjându-și părul scurt, coafat, gri, zâmbind.

— Bebelușul a fost dat gata, îi spuse ea Laurindei. Bănuiesc că n-o să ai prea multe probleme cu el în seara asta. Cu siguranță, este copilul cu cea mai bună purtare din câți am cunoscut – și cu siguranță nu seamănă cu mama lui în privința asta. Vai, ce obraznică era ea! Am spus totdeauna că era răsfățată de tatăl ei și de frații ei mai mari...

Un copil obraznic, se gândi Laurinda... Nu unul păcătos... ca ea...

— Arătați foarte drăguță în seara asta, doamnă Parker, zise ea. Îmi place rochia asta roz.

— Mulțumesc, Laurinda. Am cumpărat-o când am plecat la New York să-i vizitez pe Jessie-Ann și pe Harrison. Se uită în jos la ea, cu îngrijorare. Mi se pare că e mai potrivită pentru Spring Falls!

— Suntem gata cu toții? Avem masă rezervată la șapte și jumătate. Lui Scott Parker nu-i plăcea să întârzie nici un minut și își clătină cheile mașinii nerăbdător, până apărură și Harrison cu Jessie-Ann.

Scotocind în geantă, Jessie-Ann scoase prețioșii ei cercei cu safire și, dându-și părul la o parte, îi fixă în găurile urechilor, scuturând din cap ca să se asigure că erau bine prinși.

— Ce părere ai, Laurinda? Întrebă ea. Nu-i așa că sunt minunați? Sunt atât de fantastici încât toată lumea gândește, cu siguranță, că sunt falși! De fapt, Harrison, adăugă ea necăjindu-l, jur că am văzut unii exact la fel ca ăștia la Bloomingdale, acum câteva zile.

Erau safire adevărate și diamante adevărate! Se gândi Laurinda, uluită, iar Jessie-Ann nici măcar nu se uitase în oglindă când i-a prins în urechi. Ea își scuturase pur și simplu capul, arătându-și trofee, spunându-i soțului ei că arătau ca niște falsuri... Umblând din nou în geantă, Jessie-Ann scoase la iveală cutia de piele de căprioară și o deschise cu un clic, arătându-le mamei și tatălui ei colierul asortat.

— Harrison mi le-a dat când s-a născut Jon, le spuse ea cu mândrie, dar colierul cred că cere o rochie mai elegantă și o ocazie mai pompoasă decât o cină la Old Mill!

Domnul și doamna Parker se minunară de frumusețea bijuteriei, uitându-se cum Jessie-Ann puse înapoi în cutie colierul și o băgă neatentă în geantă.

— Grăbiți-vă, fetelor, strigă Scott, îndreptându-se spre ușă, e timpul să plecăm.

— Biberonul lui Jon e în bucătărie, Laurinda, iar sucul e în frigider, îi spuse Jessie-Ann și ai numărul de la Old Mill, dacă ai nevoie de mine... Dar bănuiesc că totul va fi în regulă.

— Servește-te cu cafea, Laurinda, îi strigă doamna Parker, și vezi că este o prăjitură marmorată proaspătă - coaptă azi. O să fim înapoi pe la unsprezece, cred.

Laurinda îi urmări plecând cu mașina Buick albă a lui Scott, apoi închise bine ușa și o încuie. Sprijinindu-se de ușă, se uită în jurul ei la casa familiei Parker, observând covorul gălbui din hol care era tocit, iar draperiile înflorate erau decolorate de soare. Ea adulmecă aromele amestecate de cafea proaspătă și prăjitură coaptă de curând și amestecul de aromate pe care doamna Parker îl ținea în mici boluri de porțelan, răspândite în toată casa. Țasta e un cămin adevărat, se gândi ea.

Se duse spre bucătărie, fața relaxându-i-se într-un zâmbet când își turnă o ceașcă de cafea și își tăie o bucată de prăjitură, luându-le în salon și așezându-se din nou în fața televizorului. Slavă Domnului, cântărețul mexican dispăruse și se desfășura o comedie de situații, despre una dintre acele familii cu adevărat americane - în care tatăl e întotdeauna înțelept, înțelegător și tolerant, deși copiii lui adolescenți tipici îl înnebuneau, iar soția lui era capabilă și frumoasă și cu toată lumea făcea glume și era nostimă - iar la sfârșitul programului, aveau totdeauna grijă să-ți spună că se iubeau mult unii pe ceilalți. Mestecând îmbufnată prăjitura, Laurinda se gândi că era doar același vechi vis american. Era doar un mit. Se duse la bucătărie să-și mai taie o bucată de prăjitură - va fi un dezastru pentru dieta ei care durase doar două zile, și probabil că mâine va avea o duzină de pete, dar doamna Parker știa într-adevăr să facă prăjituri.

Întorcându-se din nou în salon, i se păru că aude un plâns din direcția camerei lui Jessie-Ann. Uitându-se în sus pe scări ezită... Se auzi din nou. Și mai zicea că Jon e un bebeluș bun. Bănuie că asta era seara când avea să fie altfel! Oare copilul știa că ea avea grijă de el? Laurinda ridică indiferentă din umeri. Lasă-l să aștepte, un plâns bun îi va face bine, copil bogat și răsfățat! La naiba, acum a vărsat cafea pe covorul doamnei Parker! Punând ceașca de cafea proaspătă și prăjitura pe masă în salon, se grăbi din nou la bucătărie să găsească o cârpă, frecând cu îngrijorare mica pată. Iată, aproape a dispărut. Ușurată, o frecă din nou. Da, era în regulă, și doamna Parker n-o să știe niciodată cât de neatentă fusese. Doamne, copilul ăsta face scandal, nu glumă. Închizând ușa salonului, ea se instala confortabil pe canapea, ridicându-și picioarele pe măsuța de cafea și deschizând televizorul. Tocmai la timp ca să prindă știrile; îi plăcea totdeauna să vadă ce se întâmplă prin lume. Evada, într-un fel, din Spring Falls.

Când duse îndărăt ceașca la bucătărie, o jumătate de oră mai târziu, copilul tot mai plângea, doar că acum era un plâns tare, speriat. Doamne, vor veni vecinii, dacă nu-i închide gura! Cu un oftat, Laurinda urcă încet scara spre camera lui Jessie-Ann. Aplecându-se peste coșulețul alb cu volane, se

uită la copilaș. Tăcând brusc el se uită la ea cu privirea directă, albastră, a lui Jessie-Ann. Fața lui era roșie și pătată de plâns și respira cu hohote și oftaturi. Laurinda nu se așteptase să arate atât de dulce și neajutorat și îi părea rău acum că îl lăsase să plângă, dar copiii trebuie să învețe că nu pot, pur și simplu, să-i întrerupă pe cei mari, trebuie să știe care le este locul.

Ridicându-l, ea își dădu seama că era ud și îl așeză pe masa de înfășat și îi scoase scutecul. Ferindu-și ochii de masculinitatea lui, îi puse repede un scutec nou, îl înfășură în pătura lui, apoi îl duse jos.

Laurinda îl ținu neîndemânică în poală pe Jon, în timp ce sugea fericit din biberon, gândindu-se că Jessie-Ann nu merita un copil ca ăsta – nici un copil. Jon nu avea nici o vină că o avea pe Jessie-Ann drept mamă, nu-i așa? La fel cum și ea nu era vinovată că-i avea pe mama și pe tatăl ei. Ștergând de lapte bărbia copilului, ea îi zâmbi, iar când și el se uită fix la ea, se întreba ce gândea oare, dorind ca el să nu fi semănat chiar atât de mult cu Jessie-Ann. Copilul oftă mulțumit, pleoapele lui se lăsară încet în jos și curând răsuflă regulat, adormind în brațele ei.

Laurinda se uita uimită la fața lui inocentă. Era prima dată în viața ei când ținea în brațe un copil; era prima dată când ținea pe cineva în brațe – și era sigură că nimeni nu o ținuse pe ea în brațe în felul ăsta, când fusese mică. Și, desigur, nici acum, când era femeie. Lăsându-și capul pe perne, Laurinda închise ochii, cuprinsă de un fel de fericire, ținând copilul la piept.

— la te uită la asta. Nu e drăguț? Spuse doamna Parker. Amândoi adormiți așa.

Laurinda se trezi speriată.

— Vai, îmi pare rău, doamnă Parker, n-am vrut să adorm... Dar Jon plângea tare și apoi amândoi ne-am simțit atât de bine aici pe canapea, și când a adormit din nou, în cele din urmă, n-am vrut să-l deranjez.

— Îl răsfeți, Laurinda, spuse Jessie-Ann, luând copilul și strângându-l în brațe. Hai, bandit mic, înseamnă că ai necăjit-o pe Laurinda!

Păreau atât de mult o familie, se gândi Laurinda cu invidie, în timp ce-și îmbrăca jacheta. Se vedea că petrecuseră bine împreună.

— Mulțumesc, Laurinda, spuse Harrison, băgându-i cincizeci de dolari în buzunar.

— Domnule Royle, nu pot să-i iau, protestă ea, întinzându-i înapoi hârtia. Zău, n-am făcut-o pentru bani – și, oricum, e mult prea mult.

— Întotdeauna cred în necesitatea de a plăti o slujbă pe cât merită, răspunse ferm Harrison, iar serviciile dumitale au fost valoroase în seara asta.

Laurinda îi zâmbi timid.

— Atunci, vă mulțumesc, domnule Royle. În timp ce el îi ținea ușa deschisă, ea ezită. Nu v-ar deranja dacă aş mai veni doar să mai văd copilașul? Întrebă ea brusc.

— Nu, desigur, o să ne bucurăm să te vedem.

El o urmări cu privirea pe Laurinda, care se grăbi pe alee, deschizând poarta și apoi merse mai încet până la capătul lui Billing Avenue, la casa dărăpănată, cu două dormitoare, pe care o numea căminul ei.

* * *

A doua zi după-amiază, Laurinda ședea pe podea în dormitorul lui Jessie-Ann, urmărindu-l pe micul Jon dând din picioare, în timp ce Jessie-Ann împacheta. Ea clătina rața galbenă peste coșulețul copilului, râzând încântată când el întinse mâna după ea.

Jessie-Ann ridică ochii spre ea, uimită. Nu o auzise niciodată râzând până atunci. Sărmana, era păcat de familia ei – totuși era ceva la Laurinda care o făcea să nu se simtă în apele ei.

Laurinda oftă exagerat.

— O să-mi pară rău că plecați, spuse ea.

— O să ne întoarcem nu peste mult timp, spuse Jessie-Ann, rulând compleul de mătase albastru și băgându-l în sacoșa mare de piele de la Louis Vuitton.

— O șmecherie de manechin, explică ea, prinzând privirea uimită a Laurindei. Dacă rulezi hainele, nu se mototolesc și poți băga mai multe.

Laurinda își aminti de singura dată când plecase – cele câteva săptămâni la colegiu, înainte de a se ordona să vină acasă – și cum împachetase cele câteva compleuri cu grijă, între straturi de șervețele albe și împăturind...

— Dacă aș putea pleca de-aici, spuse ea încet. Nu pot să-ți spun cum mă simt, Jessie-Ann. A, știi, doamna Parker crede că mama mea e invalidă, dar purul adevăr e că bea. Southern Comfort mă ține înlănțuită la Spring Falls. Râse amar. Dacă nu ar fi fost tatăl tău care să-mi dea o slujbă și care să nu se supere când trebuie să-mi iau liber – deși, desigur, compensez totdeauna mai târziu, sunt foarte conștiincioasă în privința asta – zău, cred că aș fi înnebunit. Lăsând ochii în jos, adăugă moale: Nici nu știu ce-aș fi fost în stare să fac.

Jessie-Ann scăpă grămada de lucruri pe care voia să le înghesuie în sacoșa mare și se uită la ea, uimită.

— Laurinda! Exclamă ea, șocată, lucrurile nu pot sta chiar atât de rău.

— Ba da, pot. Vocea Laurindei tremura și o lacrimă alunecă pe obrazul ei umflat, când continuă: N-am vorbit cu nimeni despre asta până acum... Nici măcar cu doamna Parker. Mamei mele nici nu-i pasă unde se află – sau măcar dacă eu sunt acolo – atât timp cât are pe cineva care să aibă grijă de ea și să o aprovizioneze cu băutură! Prinzând privirea șocată a lui Jessie-Ann, ea adăugă liniștită: Crede-mă, e mai bine să-i cumperi, decât să o lași fără – atunci e ca o femeie nebună. Ar fi în stare să ucidă, numai să pună mâna pe ceva de băut! Uneori visez că plec – chiar și la New York – și că-mi găsesc o slujbă decentă. Aș putea eventual să merg seara la școală să studiez contabilitatea; aș putea învăța despre legea impozitelor și a corporațiilor... Visez că poate nu e prea târziu... Că poate într-o zi aș putea fi cineva... Vocea ei se topi în lacrimi și se smiorcăi necăjită, adăugând: Dacă aș putea obține o slujbă la New York!

Băgând în sacoșă rochia pe care o ținea în mână, Jessie-Ann se așeză pe pat și se uită îngrijorată la Laurinda. Dumnezeu, fetei îi mirosea rău gura... Dacă ar fi știut, poate s-ar fi interesat mai mult de ea la școală, ar fi încercat să o ajute puțin, în loc să chicotească împreună cu celelalte despre

îngrozitorul ei tată... Dar Laurinda păruse totdeauna atât de depărtată și puțin cam stranie... Chiar și acum îi venea greu de fapt să-i placă. Ridicându-se, Jessie-Ann se duse la fiul ei, luându-i mâna micuță în mâna ei. Jon gânduri fericit, apucând mica rățușcă galbenă în pumnul lui mic, strâns și învârtind-o. Ea avea totul, se gândi Jessie-Ann cu vinovăție...

— Tot ce-și poate dori orice femeie.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus mie, Laurinda, făcu ea blând. Îmi pare sincer rău că ești atât de nefericită. Dacă vrei, am să-l întreb pe Harrison dacă există vreun loc liber în contabilitate la birourile lui din New York. Nu știu cât plătesc, dar bănuiesc că va fi de ajuns ca să-ți găsești un mic apartament și o să poți, cu siguranță, să te duci la universitate, seara.

Ochii mici fără sclipiri ai Laurindei căpătară o lucire nouă, când se uită la Jessie-Ann.

— Ai face într-adevăr asta? Pentru mine? Adevărat, Jessie-Ann? Fața ei se întunecă din nou. Dar nu o pot lăsa pe mama mea - e neajutorată și nu-mi pot permite să o întrețin aici și să locuiesc la New York.

Izbucnind în lacrimi, ea hohoti.

— Vai, dragă, nu merge nicicum.

Pentru nimic în lume, Jessie-Ann nu se putu convinge să pună un braț încurajator pe fata plinuță, cu o figură obișnuită.

— Nu te frământa acum pentru asta, spuse ea, o să vorbim cu mama și cu tatăl meu și ne vom hotărî cum să facem s-o spitalizăm pe mama ta. Trebuie să existe vreun loc unde să poată face o cură...

— O cură! Râsul amar al Laurindei se împleti cu lacrimile ei. Nu există cură pentru mama mea. A, nu, Jessie-Ann. Trebuie să fie băgată la o instituție. Mama mea trebuie să fie încuiată!

Jessie-Ann rămase perplexă, îngrozită de caracterul vindicativ al Laurindei.

— N-o cunoști, mormăi repede Laurinda, observând privirea ei șocată, nu știi nici jumătate din ce se întâmplă. Ar putea să dea foc casei într-o noapte, cu fumatul ei și cu beția și s-ar omorâ - și m-ar omorî și pe mine!

— Nu te îngrijora, Laurinda, spuse în cele din urmă Jessie-Ann. Am să-i spun tatei să te ajute. El o săvadă ce-i de făcut.

— Și Harrison? N-ai să uiți să-l întrebi și pe el? Vocea Laurindei era dureros de veselă.

— Îți promit, fu de acord Jessie-Ann. O să ajungi la New York - și o să ai o nouă viață - înainte chiar de a-ți da seama, adăugă ea, străduindu-se să zâm-bească.

Laurinda se ridică de jos, netezindu-și fusta de bumbac mototolită.

— Îți mulțumesc, Jessie-Ann. Și mulțumește-i și lui Harrison în numele meu. Nu știu ce m-aș fi făcut fără familia voastră. Nu-mi vine să cred că totul se va termina în curând - și am să ies din coșmarul ăsta. Bine... la revedere, deci.

Laurinda întinse mâna neîndemânatic și, în timp ce i-o strângea, Jessie-Ann se gândi cât de rece și umedă era, în ciuda faptului că în odaie era cald.

— La revedere, Laurinda, spuse ea, și noroc.

Capitolul 7

Băgându-și mâinile în buzunare, Harrison se uită, prost dispus, pe fereastra biroului său de la etajul cincizeci. Un teanc de broșuri lucioase despre ferme stăteau pe biroul lui, împachetate ca pentru un cadou în hârtie aurie frumoasă și legate cu o fundă roșie.

Mâine va fi ziua de naștere a lui Jessie-Ann și plănuse să-i facă o surpriză cumpărându-i ferma aceea din satul Kentucky, cu iarbă albăstrie, despre care îi spusese că și-o visase de când era copilă. Consultanții lui din domeniul terenurilor căutaseră timp de două luni și cele șase alese de ei.

— Dintre care Jessie-Ann urma să aleagă una.

— Fuseseră toate cercetate atât ca valoare de investiție cât și în privința farmecului pe care-l ofereau. Putea să țină acolo caii arabi pe care plănuia să-i cumpere pentru ea din unele din cele mai bune grajduri din Statele Unite. Ea va putea săi antreneze într-un manej utilizabil în orice anotimp, iar la sărituri, într-un centru de echitație acoperit. Ar putea călări toată ziua pe proprietatea ei, nefardată și în jeansi, bucurându-se de cal și de libertatea spațiului deschis după care tânjea. Poate, se gândi Harrison, când micuțul Jon va mai crește, o să-l învețe și pe el să călărească - va avea propriul lui căluț și poate și niște câini. Și serile, când Jon va dormi în pat, el și Jess se vor așeza leneși în fața unui foc de bușteni, ea cu un pahar de Chardonnay de California, pe care-l prefera, iar el cu un pahar din favoritul lui vechi whisky de malț din Scoția; pe pick-up va fi ceva în genul dublului concert de Brahms, iar ea își va aduna sub ea picioarele lungi, sprijinindu-și capul de el, iar câinii vor sta întinși pe covor la picioarele lor...

Necazul cu surpriza lui de ziua de naștere, își dădu seama Harrison, era că, într-un fel, transformase visul lui Jessie-Ann astfel încât să se potrivească cu propriul lui vis. Ea își dorise ferma aceea. În visul ei, pe lângă fermă era și agenția de manechine. În fața lumii și a ei însăși, Imagini trebuia să fie dovada că ea însemna ceva mai mult decât doar imaginea ei de manechin. Dar problema era că Harrison nu era sigur că va reuși. Jessie-Ann nu era un om de afaceri. Ea ar fi o pradă ușoară în fața oricărei povești triste, și n-ar putea respinge pe nimeni. Totuși, ea era convinsă că va reuși, că știa exact ce voia să facă. Nu avea nevoie decât de un sediu pentru Imagini și de aprobarea lui Harrison.

În timp ce Harrison umbla de colo-colo pe covorul persan de Buhara crem și roz, își dădu seama că Jessie-Ann nu mai era fata pe care o luase în căsătorie. Era mai tăcută, zâmbea mai puțin și nu avea povești și bârfe cu care să-l distreze când venea seara acasă, iar micul Jon îi umplea doar o parte a zilei.

Hai să fim sinceri, se gândi el, întunecat, eu vreau să-i cumpăr ferma doar ca eu să am ceea ce-mi doresc - fata mea frumoasă de acasă, lângă focul din soba mea, care să nu mai vrea pe nimeni și nimic, în afară de mine și de Jon. Dar realitatea nu era chiar așa. El nu-i putea cumpăra lui Jessie-Ann visul ei - tot ce putea face era să încerce să o ajute să și-l realizeze. Poate în felul acesta va obține și ceea ce dorea el însuși.

Sunându-și secretara, el îi ceru să-l găsească la telefon pe agentul său imobiliar din Manhattan – avea o treabă pentru el – și avea doar optsprezece ore ca s-o ducă la îndeplinire.

* * *

Rachel Royle ieși din ascensor la etajul cincizeci al clădirii Royle, la colțul dintre East 66 și Madison, aruncând zâmbete regești în stânga și în dreapta, în timp ce traversa marele spațiu deschis al secretariatului, oprindu-se ici-colo ca să întrebe de sănătate vreo funcționară veche, sau să salute un vicepreședinte în drum spre o ședință. Îi dădea o satisfacție nemărginită să vadă că, la fel ca totdeauna, birourile erau un stup în plină activitate și că nimeni nu întârzia să stea la bârfă la aparatul de cafea. Salariații de la Royle erau bine tratați – locurile de muncă erau climatizate, confortabile și bine iluminate; totul, de la mașinile de scris, copiatoare și prelucrătoarele de cuvinte, până la complexul de calculatoare, era ultimul cuvânt al tehnicii; o cantină subvenționată funcționa pentru personalul de 1200 de oameni, servind mese excelente și sănătoase; iar politica de asigurări medicale, planul de pensii, planul de concedii și schema de bonuri de participare la profit contribuiau cu toate la menținerea unei forțe de muncă mulțumite, fericite, fiecare simțindu-se la locul său.

Soțul ei, Morris Royle, fusese cel care crease toate astea, iar pentru Rachel asta constituia un monument viu închinat memoriei lui. Faptul că Harrison extinsese cu succes întreprinderea Royle, transformând-o într-o corporație uriașă, era o dublă cauză de satisfacție, căci asta nu dovedea oare că ea și cu Morris l-au învățat care sunt valorile adevărate? Când tatăl lui a murit, ea a putut să se sprijine pe Harrison pentru forța de care avea nevoie ca să poată trece de acele prime luni îngrozitoare, iar el fusese un fiu iubitor, care o îmbărbăta – Rachel nu știa ce s-ar fi făcut fără el. Desigur, Morris îi lăsase ei controlul asupra companiei, cu 36,33 % din acțiuni, în timp ce Harrison avea 30,33 %, restul de 33,33 % din acțiuni erau proprietate publică. Și deși Harrison se ocupa în mare măsură de companie, Rachel nu renunța la acel vot final de control pentru că îi datora lui Morris să-și păstreze încrederea pe care el i-o acordase. De aceea ea se mai interesa de ce se întâmpla, participând cu regularitate la ședințele consiliului de administrație și la adunarea generală anuală, unde apărea totdeauna pe platformă, gata să răspundă la orice întrebare, fără teamă că nu va ști ce să răspundă, pentru că Rachel știa exact tot ce se petrecea în viața fiului ei.

Se opri la masa de lucru a lui Jeannie Martin, în marele birou exterior, ca să o salute. Jeannie era secretara personală a lui Harrison – cu o secretară a ei proprie și cu două ajutoare. Ea avea o importantă slujbă de răspundere și era acolo de peste doisprezece ani. Jeannie știa despre afacerile de la Royle tot atât cât și Rachel și știa aproape tot atât de mult despre familia ei.

— Neața, Jeannie, se adresă Rachel, salutând din cap asistentele și fata urât îmbrăcată, cu părul negru, care părea nelalocul ei în biroul conducerii. Rachel se gândi că trebuie să controleze ce-i cu ea, fata nu părea potrivită pentru a lucra în birourile de la etajul cincizeci!

Laurinda foi nervoasă teancul de hârtii cu cifrele din luna trecută de la magazinul din est, uitându-se cu coada ochiului la doamna Royle, întrebându-se cine era oare. Și ce elegantă era, în costumul acela bleumarin, cu bluza galbenă de mătase și pantofii aceia frumoși... Era exact la fel cum i-ar fi plăcut ei să se îmbrace, dacă și-ar fi putut permite...

— Bună dimineața, doamnă Royle, spuse Jeannie cu amabilitate, cum vă simțiți astăzi?

Doamna Royle, se gândi Laurinda. Deci, asta era mama lui Harrison. Așteptând ca ajutoarea secretarei să-și termine convorbirea telefonică, ea se uita pe furiș la Jeannie și la doamna Royle, trăgând cu urechea la conversația lor. Ea se oferise să aducă documentele aici sus când băiatul care trebuia să facă treaba asta nu apăruse - pentru că, în mod deliberat, Laurinda omisese să-l cheme - sperând că va putea să-l vadă pe Harrison. De fapt, ea încercase de multe ori să-l întâlnească, găsind scuze ca să vină aici sus de la etajul zece, unde erau birourile contabilității, sperând să dea peste el pe coridor sau în ascensor. Odată l-a și întâlnit, și Harrison a salutat-o din cap politicos și a întrebat-o cum îi merge, dar abia avusese timp să spună „Bine, mulțumesc, domnule Royle”, că el și ieși.

Laurinda nu-și dăduse seama cât de important bărbat era Harrison, până nu începuse să lucreze aici, la serviciul contabilitate. El avusese puterea să-i obțină o slujbă în compania lui uriașă și să-i schimbe întreaga viață. Și era atât de frumos, atât de bun și atât de... Un fel de Dumnezeu. Cum de îl prinsese Jessie-Ann cea rea, nu înțelegea... Sau mai curând, știa! Jessie-Ann n-avea altceva de făcut decât să-și miște fundul ca o cățea în călduri și bărbații veneau în goană, iar sărmanul Harrison nu era o excepție. Nu era vina lui, n-avea încotro... Nimeni nu se putea feri de ea!

— E ziua ta de naștere, Jeannie? Întrebă doamna Royle, arătând spre pachetul de hârtie aurită de pe biroul ei.

— A, nu, doamnă Royle, ăsta e cadoul de aniversare al lui Jessie-Ann din partea domnului Royle sau mai bine zis, a fost. Cred că acum s-a răzgândit.

— S-a răzgândit? Se încruntă Rachel, uitându-se la pachet. Dar ce era în el, cărți?

— Mai mult decât atât. Broșuri despre ferme - domnul Royle voia să-i cumpere o fermă în statul cu iarbă albăstruie, iar Jessie-Ann ar fi trebuit să aleagă din șase, câte găsisse. Acum, el spune că există ceva ce ea își dorește mai mult - sau mai-bine zis, mai întâi.

— Mă întreb ce anume o fi? Întrebă Rachel, bătând nerăbdătoare cu degetele în masa de lucru.

— Se pare că e vorba de un local pentru agenția ei de manechine, replică Jeannie; mie nu mi se pare un schimb foarte bun, adăugă ea râzând... Eu aș prefera oricând ferma!

— Cred că ai dreptate, Jeannie, spuse Rachel, îndreptându-se spre ușa lui Harrison. Era prima dată când auzea despre o agenție de manechine, obrazii ei palizi se aprinseră brusc de mânie și intenționa să afle imediat ce se petrecea!

Laurinda o urmări cu privirea pe doamna Royle, uluită. Crezuse că acum, când Jessie-Ann era măritată – și încă cu un bărbat ca Harrison – renunțase la purtările scandaloase, că avea să stea acasă să-l îngrijească pe Jon și pe soțul ei, dar era clar că un simțur bărbat nu va fi niciodată de ajuns pentru Jessie-Ann. Ea dorea să se întoarcă acolo de unde venea, acolo, în fața aparatelor de fotografiat și pe estrade, expunându-se ca bărbații să se poată uita iar la ea, și s-o dorească... Laurinda își strânse pumnii furioasă, mototolind foile de hârtie.

— Da, ce este? Întrebă brusc ajutoarea secretarei. Fata aia părea în transă.

— A, a... aici sunt cifrele pe care le voia domnul Royle. Laurinda împinse spre ea hârtiile, observând brusc cât erau de mototolite.

— Vai, dragă, mă duc înapoi să-ți aduc alte exemplare, mormăi ea, jenată.

— Nu-i nevoie. Și puteai să le lași pur și simplu pe biroul meu – nu era nevoie să-ți pierzi timpul așteptând aici.

— Scuză-mă, scuză-mă, șopti Laurinda, îndreptându-se spre ușă. Fata se uită după ea, curioasă.

— Cine-i proasta asta? Întrebă ea disprețuitoare, întorcându-se să studieze cifrele.

— Bună dimineața, mamă, spuse Harrison, sărutând-o pe obrazul neted, bine pudrat. Mirosea a Chanel No. 5 – ca întotdeauna.

— Harrison, am venit să-ți spun că plănuiesc o mică petrecere, mâine, pentru ziua de naștere a lui Jessie-Ann. Am invitat câțiva prieteni de-ai mei – și câțiva de-ai tăi. Vine și Marcus de la Princeton.

— Foarte drăguț din partea ta, mamă, replică el, întrebându-se de ce nu i-a chemat și pe prietenii lui Jessie-Ann, din moment ce era ziua ei de naștere, dar am plănuit să luăm cina singuri.

— Sunteți prea mult singuri, comentă Rachel cu răceală, și e timpul ca Jessie-Ann să cunoască niște oameni, oameni adevărați; vreau să zic – nu doar genul de persoane pe care le cunoștea când era manechin. Am câteva cauze bune cărora ar putea să le alăture numele ei. În fond, ea e destul de cunoscută și există societăți de binefacere pentru copii, care ar beneficia mult de pe urma asocierii ei la acestea. După cum știi, activitatea asta poate fi solicitantă, zise ea, privind-l printre gene dar, desigur, că nu ar stânjeni nicidecum viața ei de familie cu tine și cu Jon.

Harrison o privi amuzat. O cunoștea pe mama sa destul de bine, ca să observe că e vorba de unul din micile ei scenarii.

— Îmi pare rău, mamă, replică el clar, dar cred că Jessie-Ann va fi foarte ocupată câteva luni – plănuiește să-și deschidă propria ei agenție de manechine.

— Și tu îi cumperi localul?

Privirile ochilor lor negri se întâlniră, în timp ce el răspunse:

— Da, așa-i.

Rachel sări în sus de pe fotoliu.

— Nu crezi că locul soției tale e în căminul ei? În fond, Harrison, ea nu e măritată cu un vânzător sau cu un contabil. Ea e doamna Harrison Royle! Și ce-o să se întâmple cu fiul tău? Nu are el dreptul să o aibă acasă pe mama lui când are nevoie de ea?... Copilul are doar patru luni și ea se gândește deja să-l părăsească... Ce fel de mamă e asta?!

— Jon are o guvernantă foarte capabilă și Jessie-Ann nu l-ar lăsa niciodată singur, replică Harrison direct, și știi tot atât de bine ca și mine, mamă, că ea îl adoră pe Jon... Este indiscutabil, că l-ar neglija vreodată.

Rachel își netezi părul argintiu prins în coc.

— Dar știi la fel ca și mine, Harrison, că Jessie-Ann nu e un om de afaceri. O să te pună pe tine să faci toată treaba, să-i rezolvi toate problemele; o să te bată la cap cu mărunțișuri când tu ai de condus o corporație... Oare fata asta nu se gândește ce implicații se pot ivi?

— Ea mă vede când vin acasă, seara, obosit, nemandorind nimic altceva decât o băutură și o cină liniștită împreună...

— Te avertizez acum, că dacă îi permiti să-și realizeze intențiile, serile astea liniștite vor deveni un lucru de domeniul trecutului! Mai gândește-te, Harrison, pentru binele tău...

— M-am gândit deja la propria mea emoție - și cred că este momentul ca eu - ca noi să ținem seama de dorința ei. Ai dreptate, probabil, că nu e grozav de pricepută în afaceri, dar are dreptul să încerce. Harrison ridică din umeri. Dacă, eșuează, putem vinde oricând proprietatea.

El n-a mai adăugat că tot ceea ce dorea de fapt să spună nu era „dacă eșuează”, ci „când va eșua”, căci știa că mama sa avea dreptate. Dacă va avea succes, zilele sale liniștite cu Jessie-Ann erau numărate.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, replică Rachel cu răceală, îndreptându-se spre ușă. Și vă aștept pe amândoi mâine - la opt.

— O să fim acolo, promise el, zâmbind cu tristețe. Va trebui, într-un fel, să-i explice lui Jessie-Ann că mama lui le schimbaseră planurile unei cine liniștite - în doi.

* * *

La cei douăzeci de ani ai săi, Marcus Royle era o versiune mai tânără a tatălui său, înalt și athletic, cu un trup musculos, tare - dar cu o coamă de păr blond în timp ce tatăl său avea părul negru. Marcus juca foarte bine tenis și era un înotător excelent precum și un marinar mai mult decât competent. Era în primii ani la Princeton și se bucura de viață.

La petrecerea organizată de Rachel în onoarea lui Jessie-Ann, adusese cu el o fată de la colegiu, Jenny. El o avertizase de la început că va fi analizată pe toate părțile de bunica lui când o va prezenta, iar bunica fusese în formă, descoperind situația familială a lui Jenny cu trei sau patru întrebări indirecte, alese cu grijă, ca să pară obișnuite, așa că o catalogase corect pe scara valorilor. Bineînțeles că „valorile” erau ale lui Rachel, iar lui Marcus nu-i păsa de ele! Întâmplător, familia lui Jenny era la fel de bine situată ca și familia Royle - iar averea lor era mai veche, câștigau bani de la căile ferate încă demult, nu doar de două generații.

Luând-o pe Jenny de mână, o trase prin mulțime ca să-l cunoască pe tatăl lui și pe Jessie-Ann. Ca de obicei, mama lui „vitregă” arăta minunat – îmbrăcată în mătase albă, care făcea ca pielea ei aurie să arate moale și caldă, iar părul ei să aibă culoarea câmpurilor de grâu vara. El spera că tata își dădea seama cât de norocos fusese pentru că Jessie-Ann nu era doar uimitor de frumoasă și ci o persoană dulce. Se citea în ochi dragostea puternică pentru tatăl lui.

— La mulți ani, Jessie-Ann, îi strigă el sărutând-o pe obraz.

— Marcus! Ce bine-mi pare că te văd. Sper că nu lipsești de la prea multe cursuri ca să vii aici. Dar n-are importanță, oricum, sunt bucuroasă că ai venit. O zi de naștere nu poate fi o adevărată zi de naștere fără tine.

— Ea e Jenny Carter-Putnam, spuse el. Jessie-Ann îi zâmbi fetei drăguțe brunete.

— Mă bucur că ai putut veni, Jenny, spuse ea. Avem nevoie de cineva care să-l țină în frâu pe Marcus.

— Pentru asta, spuse el sever, ar trebui să nu-ți mai dau cadoul de aniversare.

— Atunci retrag totul! Râse ea. N-am spus-o serios, crede-mă.

— Poți distruge reputația unui tip, făcând asemenea afirmații, zise Marcus zâmbind, în timp ce îi întindea o cutie foarte mică.

Desfăcând funda argintie, Jessie-Ann se uită încântată la conținut.

— Vai, Marcus, ce ingenios ești, ce minune... Uite, Harrison.

Era un portret al ei în miniatură, pictat cu o finețe deosebită și cu răbdare de un artist cu un penel delicat, pe un oval neted de fildeș, încadrat într-o bandă îngustă de aur.

— E minunat, Marcus, spuse Harrison, încântat că fiul lui alesese un cadou atât de delicat – și care sigur că îi dăduse mare bătaie de cap ca să-l realizeze.

— L-am dat la copiat după o fotografie a ta pe care o prefer, îi spuse Marcus. Așa te văd eu totdeauna, în gând.

— Sunt atât de încântată, Marcus, spuse ea recunoscătoare, mai mult decât atât – sunt emoționată.

— Nu e mai mult decât meriți, zise el simplu. Și ce ți-a cumpărat tata – probabil Parisul sau ceva la fel de uluitor?

Harrison râse.

— Cadoul meu e mult mai modest.

— Tatăl tău mi-a cumpărat o clădire – pentru Imagini. O să-mi deschid, în sfârșit, agenția mea, Marcus.

El știa totul despre visele lui Jessie-Ann și îl cunoștea și pe tatăl său. O privire rapidă spre chipul lui Harrison îl liniști că, oricum, pentru moment, Harrison părea fericit să o lase pe soția lui să facă ce dorea. Conflictul dintre ei fusese prea vizibil pentru el.

Ocolind camera cu Jenny alături de el, Marcus își salută prietenii de familie și cunoștințele, remarcând că nu era prezentă nici o persoană pe care ar fi putut s-o invite Jessie-Ann.

— A fost o petrecere surpriză, Marcus, îi spuse bunica lui, reprobator, când el o întrebase despre asta. Cum puteam eu s-o întreb pe Jessie-Ann numerele de telefon ale prietenilor ei? Asta m-ar fi deconspirat.

El o privi fix, cu uimire, în timp ce ea se depărta să stea de vorbă cu oaspeții ei, minunându-se de capacitatea ei de a aranja lucrurile în așa fel încât să iasă pe placul ei.

Luând-o pe Jenny de mână, o conduse prin mulțime spre hol și spre ascensor.

— Sunt prea mulți oameni în vârsta aici, pentru noi, explică el zâmbind. Hai să mâncăm ceva de cină și apoi să mergem la Palladium.

Harrison se uită la ceas, apoi la Jessie-Ann. Avea o rezervare pentru cină la ora 9 și jumătate la un mic restaurant italian pe care ea îl cunoștea.

— Mergem? Întrebă el, punându-și brațul pe umerii ei calzi, mătăsoși, dorindu-și să fie singur cu ea.

— Acum, nimeni nu ne va simți lipsa. Ea fu de acord, strecurându-se prin mulțime, cu Harrison după ea. În ascensorul silențios, capitonat cu piele gri decăprioară, el îi zâmbi cu vinovăție.

— Mama n-o să-mi ierte asta niciodată, spuse el.

— Dar eu te iert, râse ea, sărutându-l.

Micul restaurant italian era un loc pe care-l frecventase Jessie-Ann înainte de a se căsători, și era plasat chiar după colț, lângă fostul ei apartament din Central Park West. Ea se gândise că ar fi nostim să revină acolo cu Harrison, departe de localurile elegante, dar restaurantul își schimbase proprietarul, iar ea se uita disperată la el, cu o farfurie de paste prea fierte, într-un sos subțire, roșu deschis.

— Totuși e mai bine decât la petrecerea lui Rachel, spuse Harrison, încurajator, și râseră amândoi. Au mâncat pastele și au băut din belșug vin roșu, aspru, și Jessie-Ann îi spuse că, în viața ei, nu primise un cadou mai frumos de aniversarea ei și că nu fusese niciodată mai fericită.

Rolls-Royce-ul lor cu șofer îi aștepta să-i ducă acasă, iar în ascensor, Harrison îi dădu în lături părul ei lung, blond și se uită fix la ea, cu ochii lui negri, intenși care o atrăseseră de la început.

— Te iubesc, Jessie-Ann Royle, șopti el când ușile ascensorului se deschiseră în apartament.

Înlănțuiți, unul în brațele celuilalt, trecură prin coridoarele largi îmbrăcate în mătase, îndreptându-se spre camera lor, abia așteptând să-și scoată hainele, și au făcut dragoste cu pasiune în patul lor redecorat în verde ca de măr și în alb, care îi amintea puțin de vechea ei cameră din Montana.

— Te iubesc, Harrison, murmură ea după aceea. Tu ești fericirea mea - tu și cu Jon.

— Atunci, pentru ce ai nevoie de Imagini? O întrebă Harrison, zăpăcit. Era o întrebare la care Jessie-Ann nu era capabilă să răspundă.

Capitolul 8

Caroline se trezi speriată, uitându-se uluită la tavanul pictat ca un cer de noapte cu nori, lună și stele, amintindu-și încet că se mutase abia ieri în această mansardă transformată din Lower East Side, New York, ce aparținea

unui prieten artist. Ea fusese de acord să locuiască în apartament în timp ce Timmo Sanshl petrecea șase luni în Italia, ca să găsească noi inspirații pentru următoarea lui expoziție din mai în Manhattan. Fericitul Timmo! Și ea ar fi avut nevoie de inspirație în viața ei proprie! Fusese foarte sigură că New York-ul va fi cheia pentru a începe o viață nouă, dar până acum nimic nu părea să meargă cum trebuie.

Broadway-ul se dovedea a fi și mai greu de pătruns decât Shaftesbury Avenue și, în ciuda cursului de scris rapid la mașină, recent încheiat, nici un producător nu părea să aibă nevoie de un ajutor. În schimb, Caroline își luase o slujbă de vânzătoare-ajutoare într-un boutique elegant în Park Avenue, dar, după magazinul Maudie, acesta se părea plictisitor. Clientele bogate voiau să fie transformate în copii exacte după ultimele fotografii de modă din Vogue, deși de obicei erau mult mai scunde decât manechinele – și adesea cântăreau cu vreo zece kilograme mai mult! Plictisită de dorința lor de a transforma moda în uniformă, Caroline găsisse o slujbă ca secretară la o mică galerie din East Side – și acolo îl întâlnește pe Timmo.

Era scund și părea fragil, era pe jumătate japonez, cu o coamă de păr negru mătăsos tuns lăptos ca un Beatles, și ochi negri, miopi în spatele unor ochelari cu lentile groase, care vedea lumea puțin diferit decât majoritatea oamenilor. Tablourile acrilice, oblice, multiperspectivă ale lui Timmo amestecau forme și spații și nonculoare într-un mod unic de atrăgător și își făcuse deja un renume internațional. Dar, deși se împrietenise cu Timmo și cu unii din ceilalți artiști care expuneau în galerie, Caroline era neliniștită. Contând pe promisiunea de a obține un post la secția de artă la Sotheby în Manhattan, ea părăsise galeria, dar când slujba de la Sotheby căzuse în ultimul moment, ea acceptase cu bucurie oferta lui Timmo cu apartamentul lui – fără chirie – în schimbul îngrijirii apartamentului lăsat în custodie. Era un noroc grozav, venit într-un moment când situația ei financiară era foarte proastă. Fără să fie nevoită să plătească chirie, era măcar sigură că avea un acoperiș deasupra capului și își putea permite să cheltuiască doar ca să mănânce, până când avea să se ivească ceva.

Caroline se uită la stelele pictate de Timmo, sperând că soarta o împingea într-o direcție bună și că slujba la galeria McConnell va fi șansa de care avea nevoie. Toată viața avusese încredere în soartă și, cu excepția unui dezastru sau două – ca atunci când Pericle Jago a intrat în viața ei, rareori o abandonase. Ea știa că norocul era doar o chestiune de a fi în locul potrivit la momentul potrivit.

Strângându-și pe ea jacheta de la pijamaua de mătase a lui Pericle, ea tremură când aprinse lumina, uitându-se aprobator la micile lămpi de alamă așezate de-a lungul peretelui interior și gândindu-se îngrijorată la viitor. Mai avea încă visul acela prostesc de a lucra în teatru – era de acord să înceapă de jos, ar face ceaiuri, s-ar duce după mâncare, ar mătura chiar și pe jos, orice, doar să bage un picior pe ușă. Dacă ar putea găsi o ușă pe care să pătrundă!

Plimbându-se prin mansardă, examina lucrările lui Timmo. Suprafețele acrilice masive, gri, antracit și alb, îi subliniau cumva singurătatea,

amintindu-i de Pericle. Înfrigurată de tablourile cenușii și de gândurile ei, se uită afară pe fereastră la zăpada ce cădea continuu dintr-un cer ce se potrivea cu picturile lui Timmo și avea o priveliște a acoperișurilor și clădirilor mai ponosite ale New York-ului și a râului Hudson, cenușiu-maroniu, trist. Doar cu o seară înainte, aceleași ferestre i se păruseră că încadrează un regat magic, festonat cu arcadele luminate ale podurilor din Manhattan, ce promiteau fantezie și emoție.

Nu ajută dacă faci mutre, își spuse Caroline, încurajator, acolo afară e New York-ul, care așteaptă o persoană ca ea! Dând drumul la radio, ea fredona împreună cu Sinatra „În felul meu”, aproape urlând la ultimul refren și forțându-se să aibă o stare de spirit mai optimistă, când își pregăti o cafea. Trecându-și mâinile prin părul ei castaniu, scurt, creț, făcu niște mișcări ca să-și grăbească circulația și apoi, punându-și capul în triumghiul brațelor, se așeză într-o poziție yoga cu capul în jos. Își zâmbi, reflectându-se în sticla neagră a ușii, în timp ce cânta cu glas tare „Am făcut-o în felul meu”, simțindu-se sută la sută mai bine. Soarta îi zâmbea din nou, era sigură de asta și, pe undeva, acolo, în Manhattan-ul minunat de strălucitor, trebuia să se găsească și slujba pe care o visa – sau măcar cea pe care o dorea.

* * *

Harrison se uita pe fereastră de la etajul cincizeci al biroului său, urmărind zăpada căzând încet, în spirale, și întrebându-se ce să facă în legătură cu Jessie-Ann. De când deschisese Imagini în urmă cu câteva luni, se transformase dintr-o fată veselă, plină de viață, fără griji, într-o femeie supusă, cu un aer absent. De câte ori o întreba despre Imagini – având grijă să nu spună „care-i problema” ci doar „cum merge?” – ea îi arunca totdeauna un zâmbet strălucitor și răspundea:

— Grozav, e în regulă. Merge bine, lăsându-l cu sentimentul neplăcut că, pentru prima dată în viața ei, Jessie-Ann nu spunea adevărul.

Se întoarse să se uite la fotografia ei, în rama de argint de pe biroul lui mare din lemn de trandafir, analizând schimbările pe care le adusese Imagini. Încruntarea permanentă și faptul că niciodată nu discuta problemele cu el, nu putea să însemne decât un singur lucru – nu fusese primită cu entuziasm imediat, așa cum se așteptase. Sărmana Jessie-Ann, îl durea inima pentru ea, jungla lumii marilor afaceri îi arăta ghearele indiferente, iar ea nu era obișnuită să fie respinsă.

Harrison se plimba prin cameră îngrijorat. Deși el nu dorise ca ea să deschidă agenția Imagini, nu suporta să o vadă că suferă. Cu mâna pe telefon, se gândea să o sune și să-i spună, „hai să luăm masa de prânz împreună, ne întâlnim la 27”, așa cum făceau de obicei; dar simțea cumva că ea va spune că e prea ocupată, prefăcându-se că totul merge bine.

— Ah, Jessie-Ann, Jessie-Ann, gemu el, reluându-și mersul prin cameră, tot ce doresc eu este ca tu să fii acolo când vin seara acasă – tu și Jon... Nu trebuie să-mi dai mie dovezi de ce ești în stare!

El recunoscuse faptul că era gelos pe noua ei viață independentă, dar cum putea permite geloziei să-l oprească să o ajute? El nu-i sugerase niciodată așa ceva, pentru că știa că ea era hotărâtă să se realizeze ca Jessie-

Ann Parker, nu ca doamna Harrison Royle, deși pentru el ar fi ușor să trimită ceva afaceri în direcția ei. Nu avea altceva de făcut decât să dea un telefon.

Harrison contemplă în tăcere grupul de telefoane de pe biroul lui. Dacă ar face apelul acela, ar pune Imagini pe calea succesului – dar în același timp, asta ar crea posibilitatea s-o piardă pe JessieAnn. Dar dacă nu încerca să o ajute, nu se putea împăca cu sine însuși, știind că ea e nefericită. La naiba, tot ce dorea era să o aibă din nou pe vechea Jessie-Ann, fata radioasă din Montana care îl saluta cu acel „Bună” și cu un zâmbet larg, direct din inimă, când venea seara acasă. Tocmai spiritul lui Jessie-Ann îl fermecase, chiar mai mult decât frumusețea ei, iar dacă îi putea da înapoi acest spirit, atunci asta trebuia să facă. Oftând, își sună secretara și dădu telefonul.

* * *

Imagini avea sediul în jos, pe Third Avenue, înghesuit între câteva clădiri sărăcicioase – nimic luxos, doar o fațadă goală ca de magazin, dar avea tavane înalte și spații, iar cartierul era în dezvoltare. Ușa lucitoare, de un albastru deschis, cu firma curbă, albastră, de neon – Imagini – așezată deasupra ei, trebuia să-i deschidă lui Jessie-Ann perspectiva unei vieți noi.

Biroul ei, cu pereți albi de cărămidă, era acoperit cu plăci roșii care așteptau chipurile exotice ale noilor ei manechine – pe care trebuia încă să le găsească. Era o canapea modernă din oțel albastru și piele și câteva fotolii confortabile, albe, de tweed; biroul ei albastru deschis avea o baterie de telefoane roșii, de la care plănuia să facă toate apelurile acelea internaționale, plasându-și manechinele în cele mai importante fotografii, din Vogue și în campaniile publicitare.

Șezând la biroul ei albastru, strălucitor, se uită fix la grămada de plicuri albe, cu numele ei și adresa de la Imagini, bătute corect la mașină, cu litere roșii. Erau acum șaisprezece cu totul, iar după primele două, nu mai avusese nevoie să le deschidă ca să știe exact ce scria în ele. Tema era crudă și monstruoasă – și foarte înspăimântătoare.

Și oricine era persoana, cunoștea totul despre Imagini – aproape înainte de a se deschide. Chiar în prima zi, găsisse una când intrase pe ușa agenției. Crezuse că era o scrisoare de la Harrison, prin care poate că îi ura succes... Dar era aceeași murdărie, bătută la mașină cu roșu... Și acum mai era ceva... Nu o amenința doar pe ea – de data asta îl menționa pe Jon!

„Nu ești destul de bună ca să fii mamă. Trebuie să mori, ca pruncul tău să fie crescut în curățenie... Și mă apropii mereu... Nici nu știi când am să apar... A venit timpul răzbunării și cuțitul e în mâna mea...”

Se uitase temătoare spre ferestrele cu draperii, dându-și seama brusc că era complet singură. În panică, ridicase telefonul și formase numărul lui Harrison. Apoi, înainte ca acesta să sune, trânti jos receptorul repede. Era prima ei zi de afaceri și iată că primul lucru pe care voise să-l facă era să-i ceară ajutorul lui Harrison. Își putea imagina o Rachel triumfătoare: „Ți-am spus doar, a fost de ajuns să stea o singură zi pe picioarele ei și are deja necazuri... Dacă Jessie-Ann ar fi stat acasă cu copilul ei, acolo unde îi e locul, toate astea nu s-ar fi întâmplat!”

La naiba cu Rachel! Se gândise ea, luptându-se cu lacrimile. A trăit ani de zile până acum cu scrisorile astea prostești – o să se descurce singură cu ele și de acum înainte. Ridicând din nou receptorul, formă numărul Agenției de detectivi Man Co.

— Avem de-a face aici cu cineva care are o obsesie patologică, îi spusese Jack Halloran de la Agenția de detectivi Man Co. Dar faptul care ne preocupă acum este schimbarea de ton față de scrisorile anterioare. Nu mai este pornografia lor obișnuită, ci e vorba de o amenințare nouă cu violența, ceea ce ne face să fim neliniștiți, doamnă Royle. Aș vrea să vă mai gândiți la decizia de a nu-l informa pe soțul dumneavoastră.

— Nu, răspunsese ea mândră. N-am să-l deranjez pe Harrison cu asta. În fond, primeam scrisorile astea cu mult înainte de a-l fi cunoscut pe el. Asta-i problema mea și nu vreau ca el să se îngrijoreze din cauza mea.

Halloran oftase, pipăise scrisoarea și citise cu glas tare fragmente care îi atrăseseră atenția. „Ar trebui să fii împunsă cu cuțite ascuțite, așa cum și alții au fost săgetați de tine”, citise el sinistru; „nu ești destul de bună ca să fii mamă, așa că trebuie să mori, ca pruncul tău să fie crescut în curățenie”; „a venit timpul răzbunării și cuțitul e în mâna mea...”

Vocea lui se opri și ea se uită la el, cu ochii măriți de spaimă.

— Nu vreau să spun că amenințările astea înseamnă neapărat ceva, doamnă Royle, dar sunteți căsătorită cu un om de afaceri cunoscut, iar acest fapt poate explica întorsătura pe care au luat-o scrisorile. Înainte, autorul părea mulțumit cu epitețe – oricât de murdare erau. Nu vreți să vă răzgândiți și să-i spuneți domnului Royle?

— Vreau ca Harrison să nu fie amestecat în treaba asta, replică ea cu încăpățănare. E ceva de care trebuie să mă ocup singură.

— În regulă, spuse el cu un oftat exasperat, dar să nu riscăm nimic, de acord?

Chiar de a doua zi, un tânăr solid, în jeanși și o jachetă groasă ecosez, arătând la fel de obișnuit ca orice muncitor, sosise să o păzească. Uneori patrula pe strada înghețată din față, alteori ședea în biroul din spate, cu picioarele pe masă, bând la nesfârșit cafele și foșnind supărător ziaarele, în timp ce urmărea cursele zilei. Dar el nu a împiedicat apariția altor scrisori.

În cele din urmă, Halloran îi spuse că era într-un impas dacă nebunul anonim nu face nici o mișcare și Jessie-Ann hotărî, pur și simplu, să ignore toată povestea – în afară de faptul că îl ținea pe Ed Zamurski în biroul lui din spate. Cu Ed în preajmă, se simțea în siguranță, dar chiar și așa, nu deschidea niciodată scrisorile, pentru că știa că prin conținutul lor nu vor face decât să o sperie și mai rău.

Biroul ei elegant părea apăsător de tăcut și, împingând la o parte plicurile, Jessie-Ann fixă cu tristețe telefonul, dorind ca el să sune.

În prima săptămână de la deschidere, șezuse încrezătoare la biroul ei și îi sunase de la telefonul ei roșu pe toți cei pe care îi cunoștea; îi sunase pe toți directorii pe care îi știa și la fiecare agenție de publicitate; îi sunase pe toți fotografi cu faimă, precum și pe unii mai puțin cunoscuți; vorbise cu

editorii de modă de la toate revistele de specialitate, de la cataloage și jurnale de modă, vorbise și cu toate manechinele pe care le cunoștea.

— Bună, sunt Jessie-Ann, zicea ea bucuroasă, voiam doar să vă informez despre Imagini.

Bineînțeles, toată lumea fusese emoționată să o audă, fuseseră încântați de vestea aflată și dornici să mai audă bârfele ei... Dar nimeni nu o mai sunase după aceea. Nici un manechin nu-i trecuse pragul să se roage să fie trecut în registrele ei; nici fotografiile sau editorii de modă nu o sunaseră să o solicite pe ea sau serviciile manechinelor ei, deși îi asigurase că va fi capabilă să le găsească exact tipurile pe care le doreau; și nici revistele sau agențiile de publicitate nu au sunat să se intereseze de noile manechine și de fețele proaspete pe care, după cum îi asigurase ea, le-ar putea livra. Desigur, nu era chiar totul adevărat. Era prinsă în vechiul paradox al găinii și oului... Nu putea să iasă în căutare de chipuri noi, dacă editorii de modă și agențiile de publicitate nu-i garantau că-i dau de lucru.

Oftând, puse o casetă în aparat și închise ochii. Requiemul de Mozart acoperea foșnetul ziarului lui Zamurski și tusea lui enervantă de fumător și se potrivea perfect cu starea ei de spirit, în timp ce reflecta la viitorul întunecat al agenției Imagini. Ar trebui oare să sune pe toată lumea pentru a treia sau a patra oară? Și să devină o persoană la ale cărei telefoane să răspundă totdeauna o secretară cu un impersonal: „îmi pare rău, e plecat azi, ce mesaj să-i transmit?” Jessie-Ann cunoștea placa asta... Nu se făcuse oare și ea vinovată în trecut, de câteva ori, de evitarea unor oameni în felul ăsta?

Sunetul nefamiliar, ascuțit, al telefonului îi pătrunse în conștiință, tulburând solemnitatea frumoasă a lui Mozart, iar ea sări în sus surprinsă, oprind cu o mână caseta și cu cealaltă întinzându-se după receptor...

— Aici Imagini. Bună ziua, spuse ea pierzându-și suflul.

— Bună, Jessie-Ann. Stu Stanfield la telefon.

— Stu! Bună, ce mai faci?

Nicholls Marshall era una dintre cele mai mari agenții de publicitate internațională din New York, cu birouri la Londra, la Paris și în Manhattan, iar Stanfield era un director executiv pe care-l întâlnise la interviul ei pentru „Fata de la Royle”. Un telefon de la el putea însemna neapărat o afacere.

— Am aflat că ai deschis o nouă agenție de manechine și, după cum știi, noi căutăm tot mereu chipuri noi, bune.

— Sigur, replică ea, întrebându-se agitată unde va găsi acele chipuri noi.

— Desigur că va fi imposibil să folosim chipuri noi pentru campania noastră majoră de publicitate, continuă Stu, dar avem de oferit muncă pentru editarea catalogului și știi că asta-i totdeauna o introducere bună pentru manechine noi. Dacă ne poți oferi fetele care ne trebuie, Jessie-Ann, am dori să facem afacerea cu tine.

Avu o bruscă bănuială că știa despre ce anume catalog era vorba și se dezumflă.

— Te gândești la catalogul Royle? Întrebă ea cu o voce slabă.

— Sigur, Jessie-Ann. Pare o ocazie bună să ținem treaba în familie, replică jovial Stu, și nu mă pot gândi la cineva mai bun care să coordoneze totul. Cu flerul și cunoștințele tale, noi cei de aici, de la Nicholls Marshal, suntem convinși că vom avea de data asta un catalog cu adevărat mare. Și sunt sigur că nu trebuie să-ți spun cât înseamnă ca cifră de afaceri în bani gheață... E vorba de patru-cinci sute de pagini.

— Știu, Stu. Îmi amintesc catalogul, răspuse ea calm.

— E vorba de persoana potrivită pentru slujba potrivită, iar noi suntem convinși că persoana aceea ești tu.

— Mulțumesc, Stu. Preciez lucrul ăsta, răspuse ea politicoasă, făcând însemnări pe notesul alb din fața ei, în timp ce Stu îi dădea amănunte preliminare cu privire la treaba respectivă. Mulțumesc încă o dată, spuse ea liniștită, când el termină. Am să te sun în cursul săptămânii să-ți comunic ce pot face.

Deci asta era! Harrison și-a dat seama că singură nu putea porni agenția Imagini și îi venise în ajutor. Obrajii lui Jessie-Ann ardeau de jenă. Fusesse atât de sigură că putea să reușească, așa cum plănuise totdeauna. La naiba, nu voia să fie înăbușită de aureola Royle.

Lacrimi de furie și umilință îi alunecară pe obraji, în timp ce se gândea la telefonul lui Stu Stanfield. El vorbea de o sumă mare de bani, dar chiar și așa, nu putea accepta comanda. Nu dorea ca ascensiunea ei pe scara succesului să se datoreze unui impuls din partea lui Harrison. Și, oricum, își dădu seama, cu sentimentul înfrângerii, că nu avea de oferit manechine noi și nici n-avea idee cum să realizeze un catalog întreg.

Se părea că, în fond, Rachel Royle avusese dreptate se gândi ea înăbușindu-și un oftat. Rachel fusese atât de îngâmfată și zâmbitoare cu ocazia vizitei la Jon, în urmă cu câteva zile, încât putea pune pariu că asta se datora faptului că simțise înfrângerea. Ce-ar putea face, se întrebă Jessie-Ann, ștergându-și lacrimile cu un șervețel Kleenex. Să preia doar secțiunea de modă și să o realizeze ea însăși? Doamna Royle făcând pe manechinul pentru catalogul Royle – asta ar fi o lovitură pentru bătrâna Rachel.

— Scuzați, domnișoară, îi spuse șoferul new-yorkez, făcând-o pe Caroline să tresară din visele ei despre succese pe Broadway, dar circulația e oprită tocmai până la strada a Treia – o să ajungeți mai repede acolo pe jos...

Strângându-și pe ea haina galbenă mototolită, Caroline înfruntă vântul înghețat ce sufla printre „canioanele” New York-ului, în timp ce se grăbea pe Third Avenue în căutarea galeriei McConnell. Fata care îi dăduse informațiile la telefon îi spusese să caute o stradă mică, aproape o alee, între un restaurant vietnamez și o zarzavagerie italiană; dar cu vântul care îi sufla zăpada în ochi, era imposibil s-o găsească. Trecu de trei ori prin fața aceluiași bloc, înainte de a observa ceea ce, cu siguranță, era tocmai ce căuta.

Intrând mulțumită în strada laterală și scăpând de vânt, se uită dintr-o parte în alta căutând galeria, dar nu văzu nimic care să semene a așa ceva. Strada era tristă și plină de gunoaie, iar singurul loc care arăta cât de cât mai interesant, era clădirea albă cu ușa de un albastru deschis și cu o firmă albastră de neon deasupra. Imagini era tot ce scria acolo; fără nici o

explicație care să spună cu ce se ocupa, iar Caroline se uită la ea cu îndoială. După părerea ei, putea fi chiar și un bordel de clasă. Totuși, chiar și așa, cineva de acolo va putea să-i spună unde era galeria McConnell. Împingând cu eleganță ușa, intră și se uită uimită la chipul familiar al lui Jessie-Ann.

— Dumnezeule! Exclamă Caroline, nu mă așteptam să te găsesc aici!

— Ne cunoaștem? Întrebă Jessie-Ann, ștergându-și ochii umflați cu un șervețel ud.

— Nu, nu ne cunoaștem, spuse Caroline cu un zâmbet de simpatie. De fapt, căutam galeria McConnell, dar se pare că am ajuns - ca de obicei - unde nu trebuie! Îmi pare foarte rău, adăugă ea jenată. Am să o întind și am să te las cu necazurile duminicale.

În ciuda lacrimilor, Jessie-Ann râse.

— Te rog, nu pleca, se rugă ea, dându-și seama că răsese pentru prima dată, de o săptămâna. Nu pot suporta să mai stau singură cu necazurile mele.

— Chiar așa de rău e? Întrebă cu simpatie Caroline.

Ea aprobă din cap.

— Chiar așa.

— Uite, sugeră impulsiv Caroline, aici locul pare foarte singuratic. Dacă îmi poți arăta unde e galeria McConnell, îți ofer ceva de băut - vin alb sau apă minerală - băuturile bune pentru conștiință și dietă la New York!

Jessie-Ann râse din nou. Ieșind de după biroul ei și întinzându-i lui Caroline mâna, îi spuse:

— Sunt Jessie-Ann Parker.

— Cred că toată lumea te cunoaște! Exclamă Caroline. Să-ți spun ceva, când eram la școală, prietenii mei aveau pe pereți fotografiile tale - iar acum văd și de ce. Chiar și cu ochii roșii, ești frumoasă. Nu că îmi pare rău că ești frumoasă, adăugă ea cu un zâmbet, dar cred că ar trebui să te avertizez că am urât totdeauna fetele înalte!

Trupul masiv al lui Ed Zamurski umplu ușa dintre birouri și Caroline se uită la el, surprinsă. Era la fel de deplasat în biroul elegant, de oraș, ca un cowboy la o petrecere în grădina unei case parohiale.

— E-n regulă, Jessie-Ann? Întrebă el ridicând din umerii mari, într-o jachetă în carouri roșii, decolorată.

— În regulă, Ed. Mă duc până la galeria McConnell cu...

— Caroline, le spuse ea zâmbind. Caroline Courtney.

Ed Zamurski făcu câțiva metri în urma lor, când ele se grăbiră pe strada înghețată în direcția galeriei. Caroline se gândi că acela trebuie să fie paznicul lui Jessie-Ann... Dar de ce naiba o fi având nevoie de așa ceva? Oare Harrison Royle se teme că soția lui ar putea fi răpită, sau ce? Jessie-Ann simțea, pur și simplu, că îi va place Caroline - era persoana cea mai înviorătoare cu care vorbise de luni de zile. Ea o urmă în galeria McConnell, zâmbind când Caroline aruncă o privire de respingere picturilor abstracte, în ulei, întunecate, de pe pereți. Apoi îi spuse proprietarului în mod ferm că nu crede că slujba e potrivită pentru ea. După asta, o trase pe Jessie-Ann după ea la Oak Room, în Piaza, la un pahar.

— Încearcă să vezi New York-ul ca și când ai fi turistă, o sfătui ea pe Jessie-Ann cu voioșie. În felul acesta, e mult mai distractiv. Acum ia spune-mi, în mod normal ai fi venit la Oak Room? Desigur că nu. Dar, draga mea, uită-te la toți bărbații ăștia!

Ochii ei se rotunjiră de plăcere, văzând atâția bărbați, aparent liberi, bând bourbon cu gheață și discutând probleme de afaceri teribil de importante, făcând-o pe Jessie-Ann să râdă din nou. În scurt timp, se trezi la al treilea pahar de cocktail cu șampanie și îi destăinui lui Caroline toate problemele ei.

— Vezi, pur și simplu se pare că nu pot porni, recunosc eu ea în final. Mă așteptam ca telefoanele să sune toată ziua cu oferte de comenzi și am crezut că manechinele vor sta la rând la ușa mea, cerând să facă un contract cu mine. Vreau să spun că am lucrat cu oamenii ăștia, Caroline.

— Ani în șir!

Caroline se uita prin localul Oak Room, cu o figură impasibilă, sorbindu-și cocktailul cu șampanie, iar Jessie-Ann privi pe furie la ea, jenată. O făcuse de oaie... Își dăduse drumul la gură... Desigur că pe străina asta nu o interesau poveștile ei dureroase.

— Iartă-mă, mormăi ea, împingându-și scaunul ca să plece, n-ar fi trebuit să-ți bat capul cu toate problemele mele...

— Șezi jos! Comandă Caroline. Nu vezi că mă gândesc? Ea se încruntă, mestecând o mână de alune, în timp ce Jessie-Ann rămase pe scaun, surprinsă.

— Mie mi se pare, spuse ea în cele din urmă, că nu te gândești în termeni suficient de largi. Imagini în sine e o idee bună, dar este doar miezul unei idei mult mai ample. Vreau să spun, Jessie-Ann, că n-ar trebui să reprezinți doar manechinele! Spune-mi, cine câștigă cei mai mulți bani pe zi – manechinul cel mai bun sau fotografii? Iar răspunsul la cea de a doua întrebare este ceva ce cunoști din experiență – cine se menține mai mult? Oare nu persoana din spatele aparatului de fotografiat este adevărata stea? Iar acea persoană va mai lucra încă și peste douăzeci de ani – devenind mereu mai bună. Gândește-te la asta ca la un teatru, Jessie-Ann! Gândește-te la toți oamenii care sunt implicați în crearea unei „stele” – artiștii machieuri, coaforii, creatorul de modă, manechinele și fotografiile. Bineînțeles că tu trebuie să-i reprezinți pe toți! Și de ce să nu mergi chiar un pas mai departe și să ai propriile tale studiouri? Atunci ai putea oferi tot ce are nevoie un client sub propriul tău acoperiș. Vinde-le un pachet, Jessie-Ann! Conchise ea triumfătoare, cu fața luminată de entuziasm.

Jessie-Ann o privi fix, întrebându-se dacă nu cumva avea dreptate. Bineînțeles că Imagini nu va putea convinge fotografi deja cunoscuți și manechine de vârf să vină pe o asemenea scenă, dar inițial, ideea ei nu fusese oare să înceapă cu chipuri noi, proaspete? Asistenți ai unor fotografi de azi și frumuseți din micuțe orașele erau stelele de mâine...

— Fiecare fotograf care se angajează să lucreze cu tine va obține studioul tău la un preț special, decise Caroline, iar Imagini trebuie să cumpere aparate de fotografiat pe care să le închirieze fotografilor, pentru că atunci

când sunt la început de drum, ei nu-și pot permite să cumpere aparatele cele mai bune; apoi, vor putea să aleagă dintre manechinele tale și să angajeze machieerii și coaforii tăi. Desigur, adăugă ea, cu o urmă de îndoială care se simțea pentru prima oară în voce, va trebui să găsești un studio și asta poate costă cam mult. De fapt, ca să pornești totul din punct de vedere economic, mi-e teamă că vei avea nevoie de mult capital – sau măcar de câteva comenzi cu adevărat mari.

— N-ai să mă crezi! Exclamă Jessie-Ann, emoționată, dar motivul pentru care plângeam azi dimineață era că cineva mi-a oferit exact asta – o comandă cu adevărat mare.

— Și plângeai din cauza asta?

— Comanda e pentru firma Royle, recunosc Jessie-Ann. Știu că probabil Harrison a cerut agenției aceleia de publicitate să-mi ofere mie să fac catalogul. Imagini a fost ideea mea și cred că nu vreau să am sentimentul că Royle mi-a dat o mână de ajutor.

Caroline își clătină capul cu păr creț, auzind nebunia lui Jessie-Ann.

— Primește-o, o sfătui ea. Cum crezi că ajung alți oameni acolo unde ținesc, dacă nu folosind fiecare legătură pe care au avut-o vreodată? Catalogul Royle o să te lanseze pe drumul succesului. Jessie-Ann simți brusc că-i revine bucuria ei naturală de a trăi.

— Uite ce-i! Exclamă ea. Vechiul depozit din spatele biroului meu e de vânzare. Ar putea deveni un studio grozav, iar eu am destui bani economisiți ca să-l pot cumpăra, fără să-i spun lui Harrison.

— Și mai știi ceva? Întrebă Caroline. Eu cunosc tinere manechine la Londra care ar muri să facă poze la New York! O să trebuiască să căutăm aici și în Europa tineri fotografi interesanți; o să ne interesăm ce asistenți sunt în ascensiune. O să dăm anunțuri în ziarul Womens Wear Daily și vom suna din nou la toate cunoștințele tale de la agențiile de publicitate și le vom spune ce gânduri ai. Și o să avem nevoie de o persoană foarte pricepută la relațiile cu publicul – cineva care să facă astfel încât Imagini să apară ca evenimentul cel mai excitant și mai senzațional din lumea modei, timp de ani de zile...

— Caroline, ești un miracol! Exclamă Jessie-Ann, fericită. Tocmai când era să abandonez, ai picat la mine de nu știu unde și îmi dai toate răspunsurile pe care le căutam!

— Bine, răspunse Caroline, pentru că și eu eram în căutare de niște răspunsuri. Am nevoie de o slujbă.

Râsul sănătos al lui Jessie-Ann se răspândește în murmurul și clinchetele orei de cocktail de la Oak Room.

— Tocmai voiam să îți spun că nu mă pot lipsi de tine. Imagini are nevoie de tine, Caroline Courtney.

Capitolul 9

Aparatul Rollei al lui Danae, nou-nouț și ruinător de scump, zăcea nefolosit într-un colț al micului ei apartament, alături de un Hasselblad de la mâna a doua, un Nikon și un Polaroid, cu lentilele speciale și cu trepiedul. Din când în când, ea ieșea pe străzile din Manhattan sau afară la țară, făcând fotografii cu clădiri uriașe de sticlă sau cu copaci bătuți de vânt,

developându-le apoi în așa-zisa cameră obscură care era totodată și minuscula ei baie. Ea aranjase rezultatele pe pereții apartamentului până când în final acoperiseră tot spațiul strâmt și o costaseră o avere: pentru film, cheltuieli de laborator pentru hârtia specială granulată de care avea nevoie – bani pe care acum nu și-i mai putea permite. Majoritatea banilor de la tatăl ei fuseseră cheltuiți pe echipament, iar ce-i mai rămăsese, îi cheltuise pentru plata apartamentului, până la apariția unei slujbe. Dar până acum, anunțurile ei în ziarele comerciale nu avuseseră drept rezultat nici un angajament și își dădu seama, în mod neplăcut, că trecerea de la asistenta lui Brachman la Danae Lawrence, mare fotografă, implică mult mai multe decât doar să anunți, pur și simplu, că stai oricând la dispoziție.

După șase luni, trebuia în cele din urmă să privească în față necesitatea de a căuta o nouă slujbă, dar funcții de asistent erau destul de puține și, umblând pe la agențiile fotografice, descoperise că fișierele lor erau deja încărcate cu viitori maestri ca Avedon, Bailey sau Terry O'Neil, toți la fel de convingși de talentul lor, ca și ea.

Danae își pusese toate speranțele într-un interviu din dimineața aceea cu un agent al unui fotograf și se uita la el, uimită, când el îi spuse direct că trebuia să fie pregătită să înceapă de la treapta cea mai de jos.

— Dar asta am mai făcut! Adică am fost timp de doi ani asistenta lui Brachman! Exclamă ea, revărsându-și agitată fotografiile color pe podeaua alb-negru de ceramică. El își scutură scrumul de la țigara cu filtru, privind nerăbdător, în timp ce ea umbla cu mâinile pe ceramica alunecoasă ca să-și recupereze fotografiile.

— E ca găina și oul, spuse el. Pozele cu Alieri sunt bune, dar nu ai continuat cu ele. Dacă doreai să te specializezi în fotografii candidă, atunci asta ar fi trebuit să faci tot timpul ăsta. Poate ar trebui să te întorci la Brachman – să vezi dacă te poate ajuta, poate o să te lase să faci unele poze, să capeți ceva credit... Asta ar fi ceva. Dar astea... Făcu un gest disprețuitor cu țigara spre portofoliul ei, astea sunt toate fără nici o importanță. Bineînțeles, nu zic că nu sunt bune, adăugă el în grabă, întâlnind privirea uimită a lui Danae, dar nu ai credit și nici un nume cunoscut. De aceea, spuse el, în cele din urmă, ridicând din umeri, nu ai nici un ecou!

Danae se gândi cu amărăciune la fotografiile ei făcute la Londra și la faptul că Brachman îi furase astfel posibilitatea de a fi cunoscută, precum și la fotografiile făcute lui Tomaso Alieri, care se pare că erau tot fără valoare, din punct de vedere al renumelui ei. La naiba, se gândi ea luptându-se cu lacrimile. La naiba, ea nu plânsese niciodată... Niciodată... Nici măcar când fusese mică și mama ei uita să vină să o ia de la școală...

— Uite, știi ce, spuse agentul, scriindu-i numele pe un carnețel din fața lui. Am să te țin minte dacă apare ceva.

— Mulțumesc. Își șterse ochii, știind că, desigur, nu fusese sincer.

— Isuse! Exclamă el, văzându-i furios lacrimile, când se îndreptă spre ușă, deschizând-o și expediind-o. Știi, eu sunt doar un agent, nu sunt Dumnezeu! Eu nu pot să creez de lucru pentru necunoscuți. Ține minte că și eu trebuie să-mi câștig existența – iar 15 % din câștigul lui Danae Lawrence

cu siguranță că n-o să mă îmbogățesc până peste cap! Îl mai putu auzi încă mormăind furios despre fete care vor să înceapă de sus, în timp ce el trânti ușa biroului și se întoarse în grabă să răspundă la telefonul care suna tot timpul.

Când ea își deschise ușa apartamentului, mai târziu, în aceeași seară, suna telefonul. Lăsând să-i cadă jacheta de piele și portofoliul pe un scaun, alergă să răspundă.

— Bună, Danae, spuse o voce familiară, Rick Valmont la telefon.

— Valmont! Exclamă ea, întrebându-se ce naiba putea să vrea. Nu vorbise cu el, de când Brachman o dăduse afară. Păi... Bună... Vreau să spun, ce mai faci?

— Ascultă-mă, Danae, am plecat de la Brachman și îmi fac un studio propriu, am câteva comenzi care așteaptă și o să am nevoie de asistent. Mi-am amintit că tu erai destul de bună când erai la Brachman, iar acum am aflat că ai nevoie de lucru.

Valmont îi oferea ei o slujbă? Dar ea îl ura pe Valmont, iar el o disprețuia... Sau cel puțin așa era când erau în competiție pentru o poziție mai bună pe lângă Brachman. Dar Valmont mai știa și că ea lucra intens și fără îndoială că plănuia să o folosească, tot așa cum făcuse și Brachman – să mute și să care, mereu la ordinele lui. Ah, era atât de nedrept! Ea ar fi trebuit să-l folosească pe el. Ea era o fotografă cu mult mai bună decât el... Ea considerase totdeauna că luminile lui Valmont sunt crude și observase cât de des trebuise Brachman să-l corecteze... Iar fotografiile pe care le aranja el ieșeau țepene și lipsite de grație și fără nici un sens. Și totuși, iată că intra în afaceri, în timp ce ea nu putea nici măcar găsi o slujbă!

— Eh, Danae, o strigă Valmont nerăbdător, ce spui, da sau nu? Am să-ți plătesc cât îți plătea și Brachman și poți să începi imediat.

— Imediat? Ținând receptorul la piept, se gândi. Ar însemna că va câștiga bani pentru prima dată de șase luni încoace – dar îi oferea doar același salariu ca și Brachman și nerușinatul știa că Brachman o plătise puțin, pur și simplu pentru că era Brachman și putea s-o facă! Valmont încerca să o obțină ieftin... la naiba, ah, la naiba, asta era o lume a bărbaților.

— Lasă-mă să mă gândesc, Valmont, spuse ea, reușind să-și mențină vocea calmă. Am să te sun mâine și am să-ți spun.

— Să fie mâine dimineața devreme, comandă el, sau o să fiu nevoit să caut pe altcineva.

El închise fără să spună la revedere și Danae trânti jos receptorul, furioasă. Prăbușită într-un fotoliu, își contemplantă cizmele de antilopă cu pete de zăpadă care începeau deja să arate puțin cam uzate. Exemplarul din Womens Wear Daily pe care-l luase de la chioșc, zăcea pe jos lângă portofoliul ei și, ridicându-l, răsfoi paginile examinând fiecare fotografie cu gelozie. Anunțul cu Imagini îi sări în ochi – o nouă agenție cu studioul ei propriu, inclus într-un contract complex... Oferea de lucru pentru fotografi tineri buni...

A doua zi dimineața devreme, ea aștepta la ușă la Imagini, învârtindu-se nerăbdătoare în sus și în jos, pe aleea ce pornea din Third Avenue,

uitându-se la ușa lucioasă cu firma Imagini, din neon albastru, așezată deasupra. Se ruga să fie ușa care să-i deschidă drumul spre viitor. După puțin timp, Danae stătea cocoțată pe marginea biroului albastru al lui Jessie-Ann, urmărindu-le îngrijorată fețele, să vadă o reacție. Ea scoase un mic oftat de ușurare când Caroline, privind fotografiile ei din New York zâmbi. Dacă zâmbea, însemna că îi plăceau... Trecuse de obstacolul numărul unu! Cu degetele încrucișate pentru noroc, făcu eforturi ca să nu se uite fix la Jessie-Ann în timp ce aceasta se apleca asupra negativelor ei din Longon așezate în aparatul de luminat, încercând să pară mai nepăsătoare și liniștită, de teamă că dacă se vedea îngrijorarea, ar putea să le schimbe părerea. Ea nu-și dăduse seama că Imagini putea fi Jessie-Ann, dar asta era un lucru bun pentru că vorbeau același limbaj... Dacă măcar le-ar plăcea fotografiile ei... Dacă ar plăcea-o pe ea... Dacă... Ah, vă rog, vă rog, spuneți „Da”, se rugă ea, uitându-se din nou peste umăr, încercând să le surprindă expresia de pe fețe...

Fata asta e un geniu, se gândi Caroline cu emoție, fotografiile ei meritau o expoziție! Danae înrămasse cerul cenușiu, vântos în ferestrele de sticlă ale zgârie-norilor Manhattanului, dându-le un aspect ireal, ca de pe altă planetă, de parcă ar fi fost turnuri pierdute, tremurând într-un timp al viitorului. Ochiul artistic, educat, al lui Caroline observă compoziția plină de imaginație, contrastul dintre textura aspră și jocul neted, dramatic, al umbrei și luminii...

— Sunt minunate, spuse ea, ținând una la distanță și studiind-o admirativ. Uite, Jessie-Ann, sunt fantastice!

— La fel sunt și astea, fu de acord Jessie-Ann uitându-se în sus spre Danae, dar parcă le-am văzut înainte - în Vogue - sub numele lui Brachman. Danae roși furioasă, când ele o priviră fix.

— Bineînțeles că da, replică ea, dar asta pentru că Brachman mi le-a furat! S-a îmbolnăvit la Paris, când fotografiam colecțiile din toamna trecută și m-a trimis pe mine la Londra în locul lui. Ceea ce vedeți aici e munca mea - eu am ales manechinele, locul de fotografiere, hainele, totul. Desigur nu sunteți obligate să mă credeți, adăugă ea cu sfidare, știu că pare o nebunie, dar e adevărat. Brachman mi-a furat munca. Bărbatul ăla e un megaloman. Eu îl cunosc, am lucrat cu el doi ani foarte lungi!

Jessie-Ann se întreba dacă Brachman îi furase lui Danae doar fotografiile... Îl cunoștea pe fotograf - și reputația lui de afemeiat.

— Bineînțeles că te cred, replică ea. Brachman e capabil de orice; viața nu are anumite reguli pentru acest geniu autoproclamat. Cum a îndrăznit să-ți fure fotografiile! Caroline are dreptate, munca ta e minunată. Ah, sunt atât de emoționată! Exclamă ea, traversând camera din doi pași mari și aruncându-și brațele în jurul ei. Vrei să vii la noi, Danae? O să fii prima noastră fotografă. De fapt, o să fii prima în toate! Dar, te avertizez, trebuie să riști, noi abia acum pornim.

— Sunt a voastră în întregime, răspuse ea, neștiind dacă să plângă sau să râdă de ușurare. Spuneți-mi ce doriți și eu am să fac.

— Danae, spuse Caroline cu un zâmbet, poți să-ți alegi ce vrei din tot Catalogul Royle. De unde vrei să începi?

Ochii ei se măriră de uimire.

Vreți să spuneți, tot Catalogul Royle?

— Da! Țasta-i primul nostru contract. Și e tot al tău – sau atât cât vrei din el, strigă Jessie-Ann. Ah, știi că e doar o muncă de catalog și nu zece pagini în Vogue, dar o să avem și așa ceva într-o bună zi, știi că vom avea. Deci, vrei să fii cu noi?

Ea își trecu excitată mâinile prin coama de păr zburlit de culoarea cuprului.

— Sigur că sunt cu voi! Suntem precum Cei trei mușchetari – „unul pentru toți și toți pentru unul”, cum ar fi spus dArtagnan... Și vă promit următoarele: Jessie-Ann, Caroline.

— Le zâmbi pe rând – veți avea cel mai bun Catalog Royle din ultimii cincizeci de ani!

Se auzi o bătaie în ușă și ele văzură o tânără pereche stând în prag. Băiatul avea poate nouăsprezece ani, stilat, cu o tunsoare gen anii treizeci, și un palton vechi negru, cam din aceeași epocă. Fata era mult mai înaltă decât el, subțire ca o nuia, cu trăsături alungite și o gură mare roșie. Părul ei des, negru, era tuns cu o linie perfect asimetrică și atârna moale și drept până la umerii fragili. Înfășurată în straturi de tricotaje în roșu, gri și negru, arăta superb.

— Bună, spuse el plin de încredere. Mă numesc Hector, sunt coafor. Iar ea e Anabelle – e modelul meu. Am adus-o cu mine ca să-i vedeți părul. Am și fotografii, dar m-am gândit că nu e nimic mai convingător decât realitatea, de aceea iat-o aici.

— Dar e fantastică! Exclamă Jessie-Ann, încântată. La fel e și părul ei. Ochii ei albaștri strălucitori transmiseră mesajul spre Caroline – în sfârșit începea să se întâmple câte ceva. Imagini o pornise la drum!

După asta, se părea că locul era mereu aglomerat cu viitori stilisti, manechine și fotografi, iar Jessie-Ann fu nevoită să se retragă în biroul din spate, împreună cu Ed Zamurski, ca să facă interviuri cu toți tinerii care veneau, în timp ce Caroline stătea în biroul din față și răspundea la telefoane. Uneori se gândea că telefonul nu se va mai opri din sunat, dar se opri la ora șase, când, în sfârșit, încuiară ușa și începură munca cea adevărată.

Depozitul din spatele biroului fusese transformat într-un studio simplu, văruit, cu o galerie la un capăt, iar Danae își mută acolo imediat aparatura. Hainele pentru Catalogul Royle atârnavă deja pe bare, gata să fie fotografiate, iar ea și Jessie-Ann le trecură în revistă ca niște experte, discutând ce manechine să folosească, despre stil și format. Discutară ore îndelungate până noaptea târziu, iar Caroline nota de ce anume aveau nevoie; discutase deja cu un șir de tineri și talentați stilisti, până când Danae găsi o fată care îi plăcu și care înțelegea ce voia de la ea.

După șase săptămâni, Imagini avea o duzină de manechine în fișier și încă un fotograf, precum și o jumătate de duzină de stilisti, coafori și machieuri. Danae făcuse deja o bună bucată din munca la Catalogul Royle,

dând modei lor simple, tradiționale, un nou aspect strălucitor prin aranjamentele luxoase în camere panelate, luminate de focul din cămin și pe spațioase terase pline de flori. Ea crea în studioul de la Imagini ambianța de la Wimbledon, pentru noua linie Royle la costumele de tenis, precum și o elegantă petrecere de tineret la piscină pentru costumele de baie, menținând culorile deschise și primare, ca să pară pline de soare. Dar Merry McCall și linia „Fata de la Royle” se fotografia pe Coasta de Vest de către Dino Marley, adus special de la Londra. Asta o necăjea, dar Danae știa acum că o să ajungă în vârf. În cele din urmă, își băgase piciorul prin ușă și va lucra cât de greu și cât de mult va trebui, ca să obțină recunoașterea. Primii germei ai puterii, care o vor întări în lupta împotriva unora de felul lui Brachman din întreaga lume, erau în mâinile ei – și era o putere care o va face mai tare decât pe oricare dintre rivalii ei – și decât pe oricare dintre manechinele sau modelele ei.

Capitolul 10

La etajul zece, Laurinda aștepta ascensorul ca să coboare, sperând că momentul este potrivit. Dacă discuția pe care o auzise azi-dimineață la automatul de cafea era corectă, atunci Harrison zbura la San Francisco și va pleca din clădire nu mai târziu de 11 și jumătate. Ea apăsa din nou pe buton, uitându-se îngrijorată la ceas, sperând că nu l-a pierdut, dar era abia 11 și 25 de minute și stătea aici de zece minute, controlând fiecare ascensor care cobora. Lipsea de mult din secția contabilitate, pentru că fusese mai întâi la toaleta femeilor să-și perie părul și să-și dea pe buzele uscate cu noul ei ruj de culoarea cireșelor și să se stropească din plin cu parfumul pe care și-l cumpăraseră ca să-l folosească în ocazii speciale. Și ce putea fi mai special decât să-l vadă pe Harrison!

Cu excepția lui Scott Parker, Laurinda nu găsisese nimic de admirat la nici un bărbat. Ea îi disprețuia pe toți. Dar Harrison Royle era deosebit. Politețea lui față de ea – o trata de parcă ar fi fost egala lui – blândețea lui și în special faptul că apăsa pe butonul puterii și o adusesse la New York și în slujba aceasta.

— Precum și faptul că a scăpat-o de maică-sa, îi dăduse în ochii ei un statut de zeu.

Cu puțin noroc, nu vor fi în ascensor decât ei doi...

Laurinda se așteptase ca Jessie-Ann să fie ceva mai prietenoasă cu ea când va veni la New York, gândindu-se că se va putea infiltra ușor în viața ei, dar lunile trecuseră și nu fusese chemată nici măcar o dată în apartamentul luxos al familiei Royle, la o cină sau ca să rămână seara cu micul Jon – ca să nu mai vorbim de petrecerile elegante pe care presupunea că le dădea mereu Jessie-Ann. Și bineînțeles, că doar rareori reușise să-l vadă pe Harrison singur în biroul lui, deși invocase o mie de motive ca să se ducă sus la etajul cincizeci, până când secretara îi spusese tăios să nu-și mai piardă timpul și să trimită corespondența prin curier. Dar Harrison fusese acela care se îngrijise să i se găsească Laurindei un mic apartament, iar familia Parker a avut grijă ca mama ei să fie tratată într-o instituție de stat. Noroc bun, că, în ce o privea pe Laurinda, mama ei putea să rămână acolo definitiv – cu siguranță că ea nu

se va întoarce acolo să o viziteze! Măcar de ar fi fost la fel de ușor să scape de tatăl ei – a, nu din punct de vedere fizic, în sensul ăsta dispăruse demult, dar imaginea lui îi rămăsese fixată în minte Laurindei și chiar atunci când se forța să-l uite, el reapărea din subconștient, ca în acele reclame inteligente de la televizor.

Își mai putea aminti, de parcă ar fi fost un stop-cadru, pielea lui aspră, cu semne pe ea; îi putea simți pieptul vânjos, transpirat, când stătea amenințător deasupra ei; și putea adúlmea mirosurile lui de transpirație stătută și amoniac... Laurinda își putea aminti mersul arogant al tatălui ei și felul în care părul lui negru lins îi cădea pe frunte, strălucind de grăsime, iar în visele ei simțea cum o împunge cu trupul lui... Singurul lucru de care nu-și putea aminti în legătură cu tatăl ei era vocea lui... Deși își amintea fiecare cuvânt pe care i-l spusese vreodată când erau amândoi singuri, în camera ei. Erau aceleași vorbe pe care le folosea ea în scrisorile către Jessie-Ann – pentru că Jessie-Ann era cea care le merita...

Cu un clinchet ușile ascensorului se deschiseră, aducând-o pe Laurinda, brusc, în prezent și ochii ei uluiți întâlneau privirea lui Harrison Royle.

— Cobori, Laurinda? Întrebă el plăcut.

— Da... Da, vă rog, domnule Royle.

Ea păși înăuntru repede. Harrison era singur și ea avea la dispoziție doar câteva secunde, timp în care era cu totul al ei!

— Cum îți merge? Întrebă Harrison, cu un zâmbet obosit, mintea lui fiind la o depărtare de un milion de mile – sau măcar la câteva mile – doar până la Third Avenue și Imagini. O chemase pe Jessie-Ann să vină cu el azi la întâlnirile preliminare pentru noua „Fată de la Royle”, la San Francisco, dar deși îi spusese că i-ar folosi sfatul, ea era ocupată. De când întâlnise acel mic dinam care era Caroline Courtney, lucrurile începuseră să se miște la Imagini. Desigur, treaba la Catalogul Royle le dăduse susținerea materială de care aveau nevoie, iar acum erau ocupate să finiseze noul lor studio și să caute noi talente. Toate astea nu însemnau pentru Harrison decât că acum Jessie-Ann era prea ocupată ca să petreacă împreună cu el o săptămână la San Francisco. Ah, fusese tandră și dulce, dar el trebuia să recunoască faptul că situația asta îl durea.

— Arătați teribil de obosit, domnule Royle, zise Laurinda cu un zâmbet preocupat.

— Poftim? A, chiar așa, Laurinda? Ei, asta bănuiesc că e din cauza lucrului. Întreprinderea Royle mă ține în mișcare, răspunse el, întrebându-se ce o apucase pe fata aia să poarte nuanța aceea de ruj care nu-i venea bine și parfumul acela pătrunzător de mosc; era atât de puternic, încât îi tăia răsuflarea.

— Cum merge cu slujba? Întrebă el, retrăgându-se cât mai mult în colțul ascensorului și forțându-se să zâmbească. Ai de lucru, nu-i așa?

Laurinda oftă.

— Tocmai asta-i, domnule Royle, nu prea am de lucru. A, nu-i vina lor, adăugă ea în grabă, doar că eu termin repede și – știți, de fapt, problema este, domnule Royle, că slujba este într-adevăr prea neînsemnată pentru o

persoană cu posibilitățile mele. Știu că sunt încă destul de nouă aici, dar sunt mult mai bună decât unii din secție.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse Harrison, când se deschiseră ușile ascensorului, dar mi-e teamă că nu pot face mare lucru în privința asta. Vechimea contează mult în birourile de felul acesta, știi doar. Desigur, Laurinda, nu trebuie să consideri că trebuie să rămâi pe viață la Royle, doar pentru că lucrurile s-au întâmplat așa. Noi nu suntem o companie care să împiedicăm pe cineva care lucrează la noi, dar are posibilități mai mari.

— Vai, domnule Royle, făcu ea, șocată, nici n-aș visa să vă părăsesc! Decât doar... Mă întrebam... A, nu, n-are importanță... Sunteți grăbit și oricum, nu vă mai pot cere alte favoruri...

Carson, șoferul lui, aștepta deja, cu ușa de la Rolls deschisă... Dar fata arăta așa de necăjită, încât nu putea, pur și simplu, să plece... În fond, ea era protejata lui Jessie-Ann...

— Ce este, Laurinda? Întrebă el dându-se într-o parte ca să-i lase pe alții să intre în ascensor. Ești îngrijorată de mama ta? Știi că Jessie-Ann și cu mine vom face tot ce putem ca să te ajutăm?

— Tocmai asta-i, domnule Royle. Mă întreb dacă Jessie-Ann m-ar putea ajuta. N-am vrut să o întreb pentru că știu că e tare ocupată... Dar, știți, eu sunt o fată dintr-un oraș mic și mă simt pierdută în compania asta mare, domnule Royle. M-am gândit că poate Jessie-Ann are nevoie de cineva care să o ajute la Imagini - mi s-ar potrivi de minune. Simt că acolo aș fi cu adevărat de folos - sunt foarte bună în meseria mea... Aș avea grijă ca documentele de contabilitate de la Imagini să fie ținute la zi. Ar fi mai mult ca într-o familie, înțelegeți, și aș putea ajuta și în altele, cum am făcut la tatăl ei.

Ochii negri ai Laurindei străluciră cu o urmă de lacrimi și Harrison o privi nervos.

— Înțeleg, spuse el, liniștit. Te simți ca o rotiță mică într-o mașinărie mare, aici la Royle. Bănuiesc că pentru cineva cu antecedentele tale ți se pare puțin cam anonimă munca. Am să vorbesc cu Jessie-Ann și am să văd ce se poate face.

Laurinda îl urmări grăbindu-se prin ușile de sticlă și urcându-se în mașina care-l aștepta. În timp ce șoferul intră în circulația aglomerată de la amiază, observă că Harrison ridică receptorul telefonului din mașină și formă un număr. Poate că o suna deja pe Jessie-Ann în legătură cu ea, planul ei acționa. Curând, va putea fi în apropierea lui Jessie-Ann tot timpul și atunci va avea grijă ca ea să meargă pe drumul cel drept. O va salva pe Jessie-Ann de răul din ea - și Dumnezeu s-o ierte dacă n-o să se căiască!

Capitolul 11

Stu Stanfield fu mulțumit cu ce văzu. Fotografiiile lui Danae pentru Catalogul Royle erau curate, proaspete și contemporane; reușise să dea prioritate îmbrăcăminții, manechinele venind pe planul doi, totuși aveau și ele personalitate. Ele erau tinere, dar nu agresiv de tinere, iar cele folosite pentru femei în vârstă și măsuri mai mari, reușeau să arate mature și acceptabile. Chiar și copiii erau niște copilași obișnuiți, nu genul acela cărora ai fi avut plăcerea să le dai un picior în fund! Și, cu toate că fotografiile

fuseseră făcute în studiourile de la Imagini, ea reușise să le imprime decorurilor căldură și soare, astfel încât nimeni n-ar fi ghicit că era doar un decor. Sau mersese pe o cale opusă și înșirase manechinele în costume de baie în fața unui fundal clar fals, zburdând, sărind și jucându-se cu rațe de cauciuc, labe de apă și vaporaze-jucărie ținute strâns în mâini. Iar biblioteca ei somptuoasă, îmbrăcată în lemn de stejar, a fost transformată în seria de fotografii de blănuri sintetice ieftine de la Royle, ca să arate destul de maiestruose pentru o regină.

Stu se lăsă pe spate în fotoliul său de piele, cu mâinile sub cap, zâmbind bucuros. Anul ăsta, Catalogul Royle va fura puțin din romantismul Laurei Ashley, plus broșura strălucitoare de turism... Peisaje, transatlantice, case frumoase de țară. Nu mai erau pagini întregi de fotografii plate... Danae Lawrence și Jessie-Ann revoluționaseră întregul stil de la Nicholls Marshall.

Era bine că Rachel Royle era plecată într-o croazieră, pentru că era sigur că ea nu va aproba catalogul; de fapt, ăsta era probabil eufemismul secolului! Rachel fusese aceea care insistase totdeauna ca acest catalog să se mențină strâns de conceptul original al soțului ei, doar cu schimbări minore de-a lungul anilor. Iar Stu nu putea spune că greșise, deoarece vânzările prin poștă ale casei Royle nu scăzuseră, dar nici nu crescuseră. El putea simți fermentând începuturile unei puternice încăierări de familie, dacă Rachel va apuca să se uite în catalog. Dar însuși Harrison fusese acela care îi instruisese să-i dea frâu liber lui Jessie-Ann și Imaginilor și, desigur, el era dator să se ocupe de mama sa. Să dea Dumnezeu să se poată descurca! O ceartă cu autoritara doamnă Royle era un lucru pe care Stu îl aștepta cu nerăbdare.

Lumina roșie a telefonului clipi cu insistență, iar el ridică receptorul, concentrându-se asupra grămezii de fotografii răspândite pe birou.

— Vă caută de la Imagini, domnule Stanfield, îl informă secretara.

El așteptă să audă sunetul de conectare, apoi spuse:

— Bună, Jessie-Ann, ce mai faci?

— Domnule Stanfield, nu e Jessie-Ann. Sunt Laurinda Mendosa, contabilă de la Imagini. Iertați-mă că vă deranjez, dar m-am gândit să vă sun mai întâi pe dumneavoastră, ca să vorbiți eventual cu serviciul de contabilitate. Laurinda făcu un moment pauză, dar el nu spuse nimic și ea continuă. Știți, desigur, că Imagini e o companie foarte nouă și ar fi de folos situației noastre financiare, domnule Stanfield, dacă serviciul dumneavoastră de contabilitate ar fi ceva mai prompt cu plățile pentru Catalogul Royle. Au câte o lună sau șase săptămâni întârziere la fiecare plată până în prezent și știți cât de greu este pentru companiile mici să suporte o asemenea tensiune în privința intrărilor de numerar.

— N-am cunoscut această situație, comentă Stu, surprins.

— Cei ce se află în poziția dumneavoastră rareori cunosc așa ceva, domnule Stanfield, dar este o șmecherie obișnuită a contabililor. V-aș fi recunoscătoare în acest caz, dacă ați putea avea grijă să nu se mai întâmple. În fond, n-am dori ca Harrison să se supere prea rău, nu-i așa?

El privi uimit la receptor. Fata asta îl amenința pe el! Și cum e posibil ca o contabilă de la Imagini să-l numească pe Harrison Royle doar Harrison?

— Am să pun pe contabilul șef să se ocupe de asta, domnișoară Mendosa, spuse el, închizând brusc telefonul.

Laurinda se lăsă pe spătarul scaunului ei, cu un mic zâmbet jucăuș în jurul buzelor. Când se va întoarce Caroline, îi va putea spune că de acum încolo cei de la Nicholls Marshall vor plăti la timp! Știa că asta o îngrijorase pe Caroline.

Acum că avea un picior bine plasat la Imagini, plănuia să-și consolideze poziția, să se facă indispensabilă... Bună, experimentata Laurinda, cea demnă de încredere, pe care te puteai baza că-și îndeplinește bine sarcinile ce-i revin, precum și orice alte mărunțișuri diverse pentru care nimeni altcineva nu-și găsea timp. A, da, în scurt timp se vor întreba cum de au reușit să se descurce până acum fără ea! Îl pusese deja la punct pe grasul ăla de Stanfield. De acum încolo, o să știe cine e ea, s-a asigurat de asta, aruncând numele lui Harrison.

Ultima oară când Stanfield fusese acolo, nimerise tot peste Jessie-Ann, îmbrățișând-o și sărutând-o, purtându-se nervos, pentru că era soția lui Harrison. El o lăudase și pe Danae ridicând-o în slăvi și discutase cu Caroline despre Londra și despre artă, dar nu o observase pe Laurinda, care aștepta în spate. Pentru el, ea era doar o funcționară de birou; dar aici greșise. El nu știuse că ea era prietena lui Harrison, că Harrison a avut grijă de ea, a ajutat-o... Și nu știa că ea se considera îngerul păzitor al lui Harrison și că în curând ea va fi cea care va avea grijă de el. Harrison avea nevoie de ea, la fel și micul Jon, iar într-o bună zi, îi vor fi și ei recunoscători că era acolo, în locul lui Jessie-Ann.

Deschizând sertarul de sus, din stânga, al biroului ei de metal, scoase o cutie de șervețele Kleenex, pipăind prin straturile moi de hârtie cuțitul de curățat pomi, cu mâner scurt, pe care-l ascunsese acolo. Lama se îngustase de atâția ani de folosință, iar vârful era rupt de când, odată, într-o furie grozavă, tatăl ei îl aruncase în ușa lor de la bucătărie. El folosisese cuțitul ca să curețe trandafirii și liliacul, și își petrecuse ore în șir ascuțindu-l pe o curea veche, tare, de piele, până când tăișul devenise de o finețe lucitoare încât a putut tăia dintr-o lovitură rapidă un pepene verde cu coaja groasă. Laurinda parcă vedea și acum cele două jumătăți de pepene, de un roșu coraliiu strălucitor, semințele răspândite și zeama care picura de pe masa de bucătărie, acoperită cu plastic, pătând imaculata podea de linoleum a maică-sii.

Dar nu era încă momentul pentru asta, își spuse ea repede. Mai erau multe de făcut în prealabil. Principala ei problema era cum să ajungă mai aproape de Harrison. Ea tot nu fusese încă invitată acasă la el, dar Jessie-Ann petrecea cu mult mai mult timp aici la Imagini, așa că nu era de mirare. Singurul mod pe care-l vedea ca să ajungă la Harrison, era prin intermediul micuțului Jon. Avea acum peste un an și umbla peste tot. Jessie-Ann o puneă pe guvernantă să-l aducă tot mai des la Imagini, după-amiaza, pentru că era prea ocupată ca să se ducă acasă să-l vadă, și toate manechinele alea proaste și coaforii îl tratau de parcă ar fi fost un mic cățeluș, ținându-l pe rând în brațe, aducându-i jucării și sărutându-l cu buze rujate. Atentau de pe

acum la inocența lui. Și încă de pe acum, viața păcătoasă a mamei lui îi era impusă și lui. Laurinda puse cuțitul la loc, cu grijă, în cutia cu șervețele Kleenex și închise sertarul. Timpul era esențial pentru micul Jon, iar ea va trebui să facă în curând o mișcare oarecare. Dar trebuia să-și facă cu grijă planurile. Și acestea trebuiau să fie sigure. Atunci, ea îi va putea elibera pe Harrison și pe Jon de corupția lui Jessie-Ann și, când totul se va termina, ea îi va lua locul în mod firesc. Ea îl va apăra pe Harrison de rău și, bineînțeles, micuțul Jonathan va fi ca și propriul ei fiu.

* * *

Caroline ieși, mulțumită de ce realizase, de la ședința cu nou-numita companie pentru relații cu publicul a Imaginilor. Acum, când Imagini se lansase solid în afaceri, ea voia ca numele ei să fie pe toate buzele și cu cât mai curând, cu atât mai bine. Deja numele ei era menționat în revistele comerciale și se vorbea despre ea atât pe Seventh Avenue cât și la bârfele din Madison Avenue. Odată cu contractul pentru Cosmeticele Avlon, momentul era potrivit pentru reclamă.

Jessie-Ann fusese cea care inițiasese contractul cu Avlon, dar Caroline fusese cea care îi asigurase un triumf final total. Iar munca lui Danae fusese examinată – practic sub microscop – de funcționarii agenției de publicitate ai lui Avlon. Noile fotografii pe care le făcuse lui Jessie-Ann – încadrând-o într-un rol diferit, mai liniștit, mai matur și mai blând, un fel de amestec între Grace Kelly și Catherine Deneuve, în locul tânărului și sănătosului animal Jessie-Ann – îi înnebuniseră. Danae avea în buzunarul ei comanda pentru Cosmeticele Avlon, iar Imagini erau în posesia unuia dintre cele mai lucrative contracte în domeniul reclamei.

Tot ce aveau de făcut acum era să găsească manechinul potrivit. Jessie-Ann refuzase să mai facă muncă de manechin – deși ar fi putut câștiga o avere. Și, cu toate că banii reprezentau problema personală cea mai puțin importantă a ei, în ce privește însă Imagini, aceasta era totuși problema principală, deoarece voiau să se extindă. Caroline trecu în revistă, în gând, scurta listă a conturilor lor; era mai întâi, cel al lui Royle, bineînțeles, și al Companiei Naționale de Turism, care voia o nouă broșură de sezon, apoi era cel al grupului rock care avea nevoie de o copertă de album și de fotografii publicitare, plus câteva conturi mai mici dar prestigioase. Iar acum era Avlon.

Mergând repede, traversă Madison și se îndreptă în jos, pe Cincizeci și unu, spre Third Avenue. Soarele strălucea pe neașteptate în ziua aceea de octombrie ce fusese cenușie, și chiar săptămâna trecută ea se mutase în propriul și mândrul ei mic apartament din Central Park West, aproape de Lincoln Centre. Absolut totul era cum trebuie în viața ei... Sau aproape totul. Nu mai auzise nici o vorbă de la Pericle Jago, deși făcuse turul galeriilor pentru el, conform înțelegerii.

Nu că i-ar fi păsat chiar atât de mult când Pericle se căsătorise cu Evita, se gândi Caroline, strecurându-se prin circulație ca o adevărată new-yorkeză, dar o deranja să fie considerată o proastă. Și fusese o proastă în privința lui Pericle. Foarte proastă. Nu se va mai întâmpla altă dată, se gândi ea, dând colțul în strada îngustă, unde era Imagini. De acum încolo nu se va mai lăsa

legată. Va fi liberă și nu-și va mai da inima nimănui. Oricum, munca nu-i lăsa timp pentru dragoste, iar viața ei era și mai bună din cauza asta. Recunoaște, Caroline, își spuse în sinea ei, zâmbind în timp ce împingea ușa de la Imagini, că șase luni de când ai început să lucrezi la Imagini ai fost mai fericită decât oricând în viața ta!

Imagini se dezvoltă mai repede decât ar fi crezut vreuna din ele. Danae făcea o minirevoluție în lumea fotografică și a publicității cu aspectul ei inovator, proaspăt, cu fotografiile ei granulate, în alb și negru – adesea în combinații neobișnuite – și cu tratarea nepăsătoare a hainelor de seară ca și a celor obișnuite. Imagini se dezvoltase deja de la un studio la două și se întrebau cum să-și organizeze finanțele ca să se extindă în continuare și să cumpere clădirea de alături, care le-ar da suficient spațiu pentru încă două studiouri.

Lui Caroline îi plăcea să considere că Imagini era Broadway-ul într-o capsulă, fiecare studio având spectacolul lui, uneori două, trei, sau chiar patru pe zi.

Dimineața, un matineu, iar seara spectacol – și fiecare avea distribuția lui, decoruri și scenariu. Era exact meseria ce-i plăcea lui Caroline și s-a implicat în ea total, la fel ca și Danae și Jessie-Ann. Dar aici se ivea o problemă. Pentru Caroline era bine să joace pe deplin rolul de femeie activă, cu normă întreagă, dar Jessie-Ann avea un soț și un copil și o viață de familie care cerea, de asemenea, timp. Lucrurile erau mai simple pentru că Jessie-Ann nu ținea seama de asta. Caroline oftă, dându-și jos paltonul, și se apucă să examineze mormanul de corespondență de pe biroul ei. Era singurul nor care-i întuneca orizontul, și era amenințător de mare!

— Caroline, pot să-ți vorbesc un minut? Întrebă Laurinda.

Caroline observă bluza albă de mătase, încheiată până sus, a Laurindei și fusta neagră, care o făcea să pară mai greoaie ca de obicei. Părul ei aspru, creț, negru, era tras de pe fruntea îngustă și ținut cu clame de oțel destul de mari ca să străpungă un curcan. Caroline oftă cu disperare. Deși fata avea ruj pe buze, avea o culoare nepotrivită. Cireșii se transforma totdeauna în vinețiu pe pielea ei măslinie. Dându-se un pas înapoi ca să evite parfumul de mosc al Laurindei, ea ar fi dorit să-i fi plăcut fata mai mult, dar se părea cumva că Laurinda nu-și dădea seama de micile amabilități care ungeau mecanismele oricărei relații. La ea nu existau zâmbete, nici saluturi politicoase, nici conversații ușoare sau bârfe și nimic din farmecul generos care abundă la manechinele alese cu grijă la Imagini ca și la clienți. Caroline n-ar fi ales-o niciodată pe Laurinda să lucreze pentru Imagini – fata nu se potrivea nicidecum acolo – dar nu avusese posibilitatea să aleagă. Laurinda îi fusese băgată pe gât, ca să se exprime astfel. Chiar și Jessie-Ann, care era cea mai bună ființă și care o ajutase inițial pe Laurinda, dăduse înapoi când Harrison sugerase ca ea să lucreze la Imagini. Oricum, ea era acum aici și trebuia să recunoască, fata își făcea bine munca.

— Laurinda, spuse Caroline cu amabilitate, te-ai gândit vreodată să-l lași pe Hector să se ocupe de părul tău? El e cu adevărat un geniu, știi doar – uită-te numai la ce a făcut cu coama mea neastâmpărată!

Își scutură viguros buclele scurte, râzând când părul se aranja frumos la locul lui.

— Mulțumesc, răspunse Laurinda înțepată, dar îmi place părul meu așa cum este. Nu simt nevoia unui stil elegant așa ca...

Se opri brusc, dar Caroline știa că voise să spună „asa ca tine și ca Jessie-Ann”. Ea ridică din umeri; asta era problema Laurindei.

— Foarte bine, Laurinda. Ce voiai? Întrebă ea, din nou, foarte oficial.

— Am vrut să-ți spun că l-am sunat pe Stu Stanfield și am aranjat ca să facă plățile la timp, în viitor, pentru Catalogul Royle.

Fața ei se luminează cu o jumătate de zâmbet triumfător, în timp ce Caroline o privea curioasă, întrebându-se cum de șoricelul ăsta avusese curajul să-i telefoneze lui Stanfield. Să-l suni pe șeful uneia din cele mai mari agenții din Manhattan și să-l obții la telefon era o realizare asemănătoare cu un telefon dat lui Dumnezeu.

— M-am gândit că era timpul să fie pus cu botul pe labe, continuă Laurinda, și i-am explicat domnului Stanfield că, fiind o societate nouă, avem nevoie să menținem intrările în numerar.

— Și ce a spus domnul Stanfield?

Laurinda își aranja părul cu mâna și zâmbi din nou.

— A, ne-am înțeles, mai ales atunci când i-am explicat că s-ar putea ca lui Harrison să nu-i placă treaba asta.

Caroline își strânse buzele, scoțând un fel de fluierat emfatic.

— Isuse Ai spus așa ceva?

— Sigur că da. Și a mers. Ei, oricum, asta a fost. Introduc toate conturile noastre în noul nostru sistem de calculatoare, Caroline, și curând vom putea controla cum stăm, exact într-un singur minut. Și atunci o să mă apuc să-i urmăresc.

— Mulțumesc, Laurinda.

Caroline urmări ieșirea greoaie, ușor clătinată a fetei, încă uluită de faptul că Laurinda folosisese un mic șantaj asupra lui Stanfield. Lui Jessie-Ann n-o să-i placă - n-o să-i placă defel. De fapt, hotărî Caroline cu prudență, ar fi mai bine dacă Jessie-Ann n-ar ști nimic despre micul episod al Laurindei. S-ar enerva rău, aflând că numele lui Harrison fusese folosit în beneficiul Imaginilor - mai ales că era vorba de plata datorată de compania lui. Era un noroc că ea era plecată cu Danae, pentru că asta va fi o chestiune pe care ea, Caroline, o va ține secretă.

Până la ora trei, Caroline se ocupă de aproape toată corespondența acumulată pe biroul ei și se gândea la o ceașcă de cafea - deși o ceașcă de cafea de una singură nu părea să aibă vreo valoare; când erai alături de altcineva, plăcerea era mai mare. Dar studiourile erau goale în după-amiaza aceea; prima ședință urma să aibă loc abia la ora șase. Până și Ed Zamurski plecase - definitiv. Jessie-Ann îi arătase câteva din scrisorile acelea înspăimântătoare și inima Caroline-i se strânsese de groază în fața unei asemenea murdării degenerate... Era mai rău decât o simplă pornografie; era drojdia viselor unui nebun sexual! Dar Jess considerase că nu mai avea nevoie de Ed - studiourile erau totdeauna pline de lume și ea nu mai era

singură niciodată, așa că nu avea de ce să se teamă și, curios, nu mai primise asemenea scrisori de luni de zile.

— Bună! Sunteți Imagini?

Inima lui Caroline zvâcni și gura se uscă, uitându-se la figura din fața ei – o figură pe care o cunoștea bine. Calvin Jensen avea păr des, ușor ondulat, blond închis, dat pe spate de pe o frunte lată și îi ajungea până la umeri. Avea ochi înguști verzui, oase mari, maxilarul lat și ferm și bronzul auriu permanent al unui manechin de renume, care umblă prin toată lumea.

— Sunt Calvin Jensen, spuse el cu un accent lent, vestic. Aici sunt Imaginile, nu-i așa? Mă aflu oare unde trebuie?

— Bineînțeles că da, își trase sufletul Caroline. Ia loc, te rog, domnule Jensen!

Calvin râse, arătându-i dinții puternici, pătrați, perfect albi, fără coroane sau croșete. Calvin era de felul lui perfect din punct de vedere fizic. Și, deși umerii lui lați erau acoperiți de cea mai moale jachetă de piele neagră (de la Armani), șoldurile înguste și picioarele puternice erau îmbrăcate în tweed fin (de la Versace) iar pieptul bronzat era acoperit cu o cămașă albă simplă (de la Ferre), Caroline era prea conștientă de ceea ce se afla sub toate astea. Calvin producea impactul imediat al unui animal sexual frumos și cine era ea să-i reziste?

— Ești englezoaică, spuse el, lăsându-și cu grație trupul mare pe un fotoliu alb de tweed. Tocmai am fost la Londra cu o treabă. Oraș plăcut – oameni plăcuți. Dar n-am întâlnit pe nimeni care să vorbească așa ca dumneata. Sună ca într-un film.

Caroline râse.

— Chiar așa sună? Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău. Îmi place. Sprijinindu-și cotul de biroul ei, Calvin o privi fix în ochi. Am instincte bune, să știi, șopti el, simt când pot avea încredere în cineva și știu că mă pot încrede în tine. Cum te cheamă?

— Caroline... Caroline Courtney.

— Perfect, draga mea, absolut perfect. Da, îmi place cu adevărat... Caroline Courtney, hm? Un nume de mare clasă pentru o fată de mare clasă. Ce faci aici la Imagini?

— Lucrez aici, recunosc ea, roșind. De fapt, sunt asociata lui Jessie-Ann. Eu conduc partea economică, angajez oameni și organizez planificarea studiourilor, în timp ce ea are grijă de manechine și de partea de creație. Împreună cu Danae, bineînțeles. Danae este fotografa de la Imagini și va deveni în curând a treia asociată.

— Am auzit de ea, spuse Calvin, tăgănat, menținându-și privirea la Caroline, până când ea coborî ochii, jenată. De fapt, aș putea spune că pentru asta am și venit aici. M-am certat destul de rău cu Hilary Gough de la Modelmania, fosta mea agentă.

Caroline își ținu răsuflarea... Fosta lui agentă?... Oare Calvin își căuta o nouă agenție? Doamne, oricine în New York – oricine în lume – l-ar accepta într-un minut. Calvin lucra tot timpul, era virtual o mașină de făcut bani...

— Am avut și o mică răfuială cu Brachman, continuă Calvin, așezându-se comod în fotoliu și sprijinindu-și picioarele pe biroul lui Caroline, în timp ce ea se uita fascinată la cizmele lui italiene de cowboy, în valoare de șase sute de dolari, făcute din pielea cea mai moale și mai suplă pe care o văzuse vreodată.

— Spune-mi, ce părere ai despre astea? Întrebă el scoțând o serie de polaroide din sacul de piele Vuitton pe care-l purta pe umăr. Hai, Caroline, te rog, spune-mi părerea ta sinceră!

Ștergându-și palma ce se umezise brusc de fusta ei galbenă de in, Caroline luă fotografiile cu grijă, evitând să-i atingă mâna. În ele apărea Calvin, bronzat și cu adevărat frumos și nu purta altceva decât o pereche de chiloți. Ea le răsfoi, încruntându-se. În unele purta șort de boxer, în altele o vestă și pantaloni... Dar cumva tot aspectul lui sexy fusese diluat de poza convențională a unui milion de reclame anodine de lenjerie, apărute de-a lungul anilor.

— Sunt o porcărie! Exclamă ea disprețuitoare. Cum a putut Brachman să-ți facă așa ceva?

Calvin se aplecă peste birou apropiindu-se.-

— Nu pot să-mi dau seama. Crezi că o fi gelos? Vreau să spun că tipul îmbătrânește și toate astea... Fie că e așa, fie că se gândește că sunt homo... Sau poate că el o fi? Caroline râse.

— O să trebuiască să vorbești cu Danae despre asta, ea e expertul nostru în probleme de Brachman. Danae a lucrat cu el doi ani.

— Da? Chiar așa... Deci, am să-ți spun, Caroline, nu era să las să mi se ruineze cariera din cauza fotografiilor ăstora îngrozitoare și i-am spus exact asta și lui Brachman. Îi zâmbi. Poți să-ți imaginezi ce s-a întâmplat – tipul a înnebunit, mi-a zis câteva lucruri neplăcute despre caracterul meu... „Nu-i nevoie să treci la afronturi personale, i-am zis, n-am făcut altceva decât să afirm că pozele astea sunt mizerabile!” Te întreb eu pe tine, ce-i rău în asta? Ochii lui înguști, verzi, străluciră spre ea de sub sprâncenele blond-cafenii și continuă: Oricum, Brachman o cheamă pe Hillary Gough, ea vine furioasă și se repede la mine... La mine! „Doamnă, i-am spus eu, oare ai uitat un lucru? Eu sunt clientul dumitale, nu acest bătrân fost fotograf. Dacă vrei să-l reprezinți pe el, n-ai decât. Eu – am plecat”. Și exact asta am și făcut – doar că i-am arătat și lui Brodie Flyte polaroidele astea, înainte ca ele să ajungă înapoi la el.

Caroline își linse cu nervozitate buzele, absorbită de povestea lui Brodie Flyte, născut Broderick Feinstein, era un tip aspru și dur din Bronx, care ajunsese în domeniul modei direct de pe stradă. El era acum unul dintre cei mai mari creatori de modă ai Americii și încasările lui – cu linia de produse de serie și croitoria de înaltă clasă – erau deja cotate la aproape un miliard de dolari pe an. Ea citise undeva că se ocupa acum de lenjerie unisex pentru piața de masă, ca să treacă de cifra de un miliard.

— Și ce a spus Brodie Flyte? Întrebă ea, interesată.

— Brodie e un vechi amic al meu. L-am cunoscut de când a început și i-am făcut totdeauna prezentările. A aruncat doar o privire – așa cum ai făcut

și tu – și a zis „Astea-s rahat. Ce joc face fundul ăsta?” Calvin rânji, văzând expresia șocată a lui Caroline. Așa vorbește Brodie, explică el. Doar hainele lui arată rafinat.

Ea izbucni în râs.

— Ei, și ce?

— I-am spus că am părăsit-o pe Hilary și Modelmania iar el a zis:

„Călătorie sprâncenată – ce-ar fi să încerci ceva nou? Nu am aflat decât lucruri bune despre Imagini... Jessie-Ann Parker își cunoaște meseria și are o nouă fotografie strașnică”. Așa că, el se lăsă pe spătarul fotoliului, zâmbind mulțumit, iată-mă. Iar dacă fotografia asta este atât de bună pe cât se vorbește de ea, Brodie și cu mine am vrea ca ea să facă reclamele pentru Linia trupului.

Caroline era prea uimită ca să poată răspunde... Noua lenjerie a lui Brodie Flyte ar putea ridica Imaginile – sau să le doboare... Lor le va reveni răspunderea să vină cu aspectul potrivit ca să transmită mesajul prin acest simplu șort simplu de box, aceste bluze în Y și veste de bumbac care pot fi al dracului de sexy, atât pe fete cât și pe bărbați.

— Agenția de publicitate se numește Monahan, Karnelian, Marks, îi spuse Calvin. Ei au să-ți dea amănunte despre companie. Eu vin doar pentru fotografii.

Zâmbind cu zâmbetul lui uimitor de alb, se ridică și își aruncă pe umăr sacul de piele.

— Trebuie să plec, îi spuse el lui Caroline, uitându-se intens în ochii ei. Sunt în drum spre sala de sport – o oră de gimnastică, douăzeci de lungimi în bazin, o jumătate de oră pe Nautilus... Și apoi, ce faci diseară la cină?

— Încă nu m-am gândit, șopti ea timid, minunându-se de rezistența lui. Dacă ar face ea toate astea, n-ar mai vrea decât să se târască acasă în pat.

— Minunat. Ce-ar fi atunci să vin la tine la cină? La opt, e bine? Îmi dai adresa?

Caroline mâzgăli adresa ei pe spatele unei cărți de vizită de la Imagini.

— Grozav, făcu Calvin, băgând-o în buzunarul de la cămașă. Aplecându-se iar peste birou, își puse mâna sub bărbia ei. Ridicându-i fața spre el, o privi fix un moment prelungit, iar ea așteptă fără suflu, conștientă de moliciunea pielii lui bronzate, de strălucirea aurie mai închisă a părului lui decolorat de soare și de gura lui fermă, pasionată – atât de aproape de ea.

— Ești o femeie foarte frumoasă, domnișoară Caroline Carstairs, spuse el în cele din urmă, răsucindu-se și îndreptându-se spre ușă.

Courtney, strigă ea după el. Nu Carstairs, ci Courtney.

— Ne vedem la opt, Courtney. Făcând semne cu mâna, ieși pe ușă și dispăru.

Caroline se lăsă moale în scaun, pulsul bătându-i repede și cu gura uscată de emoție. Uitase totul despre Imagini și Brodie Flyte... Calvin Jensen venea la cină.

Capitolul 12

Activitatea la Compania de publicitate pentru lenjerie a lui Brodie Flyte devenise prioritară, iar Danae nici nu avea timp să se bucure de cele relatate

în coloanele de scandal ale ziarelor în legătură cu scandalul lui Brachman și fotografiile lui plicticoase care îl făcuseră să piardă cea mai mare comandă a anului. Și o pierduse în favoarea fetei care fusese cândva asistenta lui! Ea se gândise totdeauna că atunci când va veni momentul, îl va savura cu încetul, bucurându-se de căderea lui Brachman, dar acum era prea absorbită de probele pentru Linia trupului de la Flyte, care îi acaparau întreaga atenție.

După discuții nesfârșite cu cei de la agenția de publicitate Monahan, Karnelian, Marks, informațiile pe care le primiseră fuseseră destul de vagi, lăsându-i foarte multă libertate de creație. Desigur, la început s-au împotrivit puțin, când le-a spus că vrea să folosească o fată și pe Calvin. Ideea ei era să-i folosească împreună ca pe niște îndrăgostiți, pe un pat nedesfăcut; dar le promisese că va găsi manechinul cel mai tânăr și cu aspect inocent. Se jurase că, dacă lasă totul în seama ei, le va da ceva plin de bun gust și deosebit – ceva care va atrage cu adevărat atenția publicului.

— E cam contradictoriu, spusese ea cu un zâmbet gata de luptă. În fond, dacă voriați ceva convențional, ar fi trebuit să rămâneți la Brachman.

— Doar să nu depășești măsura, Danae, îi atrase atenția Konrad Karnelian. Vreau să vindem oricui în țară această lenjerie – și asta îi include pe prostănacii din țara gâturilor roșii, din țara cu iarbă albastră, pe cea din Rocky Mountains și pe new-yorkezii șmecheri.

— Bine, răspunse scurt Danae, am să vă dau exact ceea ce vreți – tot ce vă cer e să mă lăsați s-o fac în felul meu.

— Ești angajată, fu de acord Brodie Flyte, plăcându-i încrederea în sine a fetei, dar fă afurisita asta de treabă cum trebuie, că altfel dai de dracu.

— Domnule Brodie! Exclamă Danae. Țasta nu-i un stil de a vorbi pentru un magnat al lenjeriei!

Brodie oftă.

— Ai dreptate, cucoană. Am petrecut atâta vreme printre cuțitarii din Seventh Avenue, încât cred că am uitat cum se vorbește cu o persoană drăguță.

El rânji spre ea și Danae îi răspunse la fel. Brodie Flyte era simpatic, mărunț, brunet și ușuratic... Dar deși ea știa că el era „interesat”, lucrurile nu mergeau mai departe – sau atât de departe pe cât ar fi voit ea să meargă. Ea se concentra asupra carierei sale ca femeia-dinam, magiciana lumii aparatului de fotografiat.

* * *

Prima problemă apără când îi spuse lui Calvin că va trebui să împartă reclamele cu o fată.

— Isuse Cristoase, făcu el uitându-se plângător la Caroline, asta înseamnă moarte adevărată pentru un bărbat manechin. Nu voi fi decât fundal pentru o păsărică sexy.

— Nicidecum, promise Danae. Păsărica va fi atât de inocentă, încât publicul va fi preocupat de onoarea ei! Haide, Calvin, e o șansă ca să ieși din tiparele lui Versace. O să arăți grozav în șorturile de mătase ale lui Brodie și cu o bluză de bumbac, alături de o fată...

— Tu ce părere ai, Courtney? Întrebă Calvin, luându-i mâna.

Arăta atât de nesigur, iar Caroline simți că el voia ca ea să decidă în locul lui.

— Eu aş avea încredere în Danae, răspuse ea calm, e un geniu. Vei avea cele mai bune fotografii pe care le-ai făcut vreodată – sunt gata să pun pariu că vor fi considerate opere de artă.

— În regulă, dacă doamna spune da. Calvin își întoarse zâmbetul strălucitor spre Danae, strângându-i cu căldură mâna. Avem un contract. Anunță-mă când încep.

— Lasă un număr de telefon unde te putem găsi, spuse ea.

— O, cred că mă găsești la Courtney aproape în fiecare seară, răspuse nonșalant Calvin.

Danae ridică din sprâncene și Caroline roși.

— Nu e chiar așa cum spune el, șopti ea. Calvin a venit doar la cină, săptămâna trecută, și se pare că s-a simțit ca acasă.

Danae ridică din umeri și spuse zâmbind:

— Pot să mă gândesc că se pot întâmpla și lucruri mai rele. Asigură-te doar să nu dispară. Ne vedem peste câteva săptămâni, Calvin. Între timp, trebuie să mă urc diseară într-un avion spre Londra. Ba cred că va trebui să plec mâine. În seara asta, fac o copertă de album pentru Phil Edgar și Hurricane. Iar azi mai am de făcut și niște cumpărături.

— Zău? Întrebă Calvin interesat. Unde?

— La Yves Saint Laurent, răspuse distantă Danae, unde altundeva?

— Dar de ce? Întrebă Caroline.

— Pentru că mi-am promis că, dacă voi reuși, voi purta numai produse Saint Laurent – iar acum a sosit momentul. Calvin, Brodie și noul meu manechin îmi vor asigura averea.

— Nu e vorba de asta... Voiam să te întreb de ce te duci mâine la Londra... Și oricum, despre ce nou manechin e vorba?

— Cel pe care mă duc să-l caut la Londra, bineînțeles. Avem nevoie de o fată cu totul nouă, cu un aspect nou – inocență și sex. Și unde găsești mai bine o asemenea combinație de vedetă decât în Europa? La Londra am contacte bune și, dacă va fi necesar, voi cutreiera străzile orașului până voi găsi exact ceea ce caut. Așa că urați-mi toți noroc – pentru că succesul lenjeriei lui Brodie Flyte, răspândite în toată țara, depinde în întregime de mica mea expediție.

* * *

Era adevărat, Calvin se simțea ca acasă în micul apartament al lui Caroline. Apăru la cină, în acea primă seară, cu părul încă ud de la duș, ținând în mâinile lui mari, pătrate, un buchet de trandafiri de culoare crem-gălbui. Avea un zâmbet pe care Caroline l-ar fi putut considera aproape timid, dacă nu ar fi fost vorba de bărbatul cel mai fotografiat din lume.

— Îmi amintesc de Anglia și de tine, spuse el, dându-i florile și depunând un sărut blând pe obrazul ei cald.

Ea aranja florile în bolul mare de cristal pe care-l descoperise într-un magazin de antichități pe Second Avenue, apoi îi oferii o băutură.

— Ai cumva Badoit? O întrebă el când ea era gata să ia ginul și apa tonică.

— Îmi pare rău, doar Perrier.

— Bine, atunci, cu lămâie... Dar am să-ți trimit o ladă sau două de Badoit. Eu o beau totdeauna, apă gazoasă naturală, e mai bună, să știi.

Cufundat într-unul dintre micile ei fotolii victoriene de catifea, el își sorbi băutura, în timp ce Caroline își turnă un gin cu apă tonică pentru ea. Calvin avea ceva deosebit - nu doar frumusețea, deși, cu sinceritate, ea nu văzuse pe nimeni care să aibă atâta grație elegantă și care (să recunoaștem) să fie atât de sexy ca bărbatul din fața ei. Calvin făcea un gest artistic și din sorbitul unui pahar cu apă! Se întreba dacă nu cumva felul lui absolut deschis și simplitatea lui o descumpăneau. La el nu exista nimic din manevrele subtile ale lui Pericle. Ea știa că, de fiecare dată, Calvin Jensen va spune exact ce gândește, indiferent dacă-ți place sau nu. Așa cum făcuse și cu Brachman.

— Ce-ai pregătit la cină? Întrebă el curios. Miroase frumos.

Caroline alergase de la birou la Grace Balducci pe Third Avenue, adunând mai multe delicatese într-o rapidă trecere în revistă a raioanelor; pepene galben parfumat din Israel, căpșuni proaspete din California, cozi de homar din Maine, baghete coapte în dimineața aceea la Paris, unt din Normandia, paste tagliatella cu spanac, proaspete, roșii de seră pe care le amestecase cu ardei roșu ca să facă un sos, asezonându-l cu mărar proaspăt. Calvin era o namilă de om dar era slab, iar ea simțea că va mânca și va mânca... Și de aceea cumpărase foarte mult, ca să fie sigură că este destul.

— E o surpriză, îi zâmbi ea. Vrei, te rog, să deschizi sticla de vin?

El scoase dopul fără să se uite la etichetă, mirosindu-l critic.

— Bun, făcu el aprobator, da, e bun. Umplu paharele supradimensionate și se așeză pe un scaun, la masă, în fața ei.

— Mai întâi avem paste, spuse Caroline, întrebându-se de ce se simțea atât de prostește de nervoasă, în timp ce ochii lui verzi priveau în ochii ei, apoi avem cozi de homar cu o salată ușoară, iar la desert, fructe.

— Și pâine bună, proaspătă, de la Paris, adăugă el mulțumit. Un tip s-ar putea obișnui cu așa ceva, Courtney, știi asta?

— Vorbește-mi despre tine, sugeră Caroline, sorbind din vinul Puligny Montrachet.

— Eu? Eu sunt doar un tip din California - San Diego, aproape de granița cu Mexicul. Tatăl meu lucrează la aerospațiale, iar mama a fugit cu un alt tip când aveam șaisprezece ani - cică din cauză că tata nu era acasă niciodată, că lucra tot timpul. Am urmat un an la colegiul Santa Barbara și pe urmă am fost ales de o revistă, care făcea un număr despre tinerii din colegii. După aceea, am prezentat îmbrăcăminte de tenis, apoi am făcut niște poze cu bărci cu pânze... De atunci, am început să urc. Am douăzeci și patru de ani, sunt necăsătorit și trăiesc simplu. Ce părere ai de o asemenea biografie? Caroline râse.

— Aș dori ca a mea să fie la fel de puțin complicată.

Ochii verzi, pe jumătate închiși, ai lui Calvin îi întâlneau pe ai ei.

— Bine, Courtney, spuse el blând, o să trebuiască să-mi spui ce anume îți complică viața, nu?

Iar mai târziu, după cină, la jumătatea celei de a doua sticle de vin, ea îi povesti. Șezând pe canapea, având capul sprijinit de pieptul lui Calvin, brațul lui înconjurându-i umerii, ea îi spuse totul despre Pericle și Evita – toată povestea mizerabilă. Doar că acum părea și mai nesuferită, când o spunea cu glas tare.

— Uită-l, draga mea, tipul e un nemernic, a fost singurul comentariu al lui Calvin. Apoi căscă și spuse:

— Isuse, am o treabă mâine dimineată, așa că trebuie să fac nani... Și se îndreptă spre ușă. Stai așa, spuse el, întorcându-se brusc și adresându-i-se. Mulțumesc foarte mult, doamnă, pentru o seară încântătoare. Și o masă grozavă. Pot să mai vin și mâine seară?

Caroline râse. Din partea oricui altcuiva, asta ar fi însemnat o obrăznicie, dar Calvin, cu felul lui de a fi, era tot atât de inocent și atrăgător ca un cățeluș frumos.

— Poți veni, fu ea de acord, dar nu-ți pot garanta în fiecare seară un asemenea banchet. Sunt o femeie care muncește.

— Ba sigur că poți, replică el. Ești o superfemeie, nu-i așa? Apoi o cuprinse în brațe și o sărută pe gură de data asta, îndelung, și era atât de plăcut, foarte plăcut...

Asta fusese în urmă cu șapte seri și de atunci Calvin fusese la ea la cină în fiecare seară. Caroline bănuia că, în ciuda tuturor bunelor ei intenții, inima îi domina iar mintea. Făcea mari eforturi să nu permită asta – deși sărutările lui erau delicioase, chiar dacă nu făcuse încă nici o încercare de a o seduce. Și asta era o chestiune care o îngrijora când rămânea singură noaptea, în pat, după plecarea lui Calvin. De ce nu o făcea oare? Ce nu era în regulă la ea? Pentru că, era sigură că, la Calvin Jensen nu era nimic în neregulă.

Capitolul 13

Dino Marley îi umplu din nou paharul de șampanie lui Danae, analizând-o critic. Arăta palidă și obosită, în ciuda machiajului și a elegantului costum negru pe care-l recunoscuse că era de la Saint Laurent. Și asta nu doar datorită oboselii în urma călătoriei cu avionul.

— Arăți puțin altfel decât ultima dată când ne-am văzut, comentă el, de parcă viața – sau succesul – te-au copleșit.

— Vrei să spui că mi-am pierdut veselia de a trăi a fetei care eram, oftă Danae, sorbindu-și vinul.

— Doar în parte, fu el de acord, cu un zâmbet, dar bănuiesc că viața e dură când ești sus?

— Nu te pune pe tine mai jos, Dino Marley, replică ea, tu ești în vârf de mai mulți ani decât ai vrea, probabil, să-ți amintești. Eu sper că doar primii ani sunt mai duri. Dar sunt aici pentru același lucru ca și rândul trecut – aș vrea să mă ajuți. Caut o fată nouă pentru compania de publicitate a lui Brodie Flyte Linia trupului. Vreau pe cineva total necunoscut – sau măcar care n-a fost vânat de agenții. Londra e cel mai bun loc din lume ca să găsești genul ăsta de talent – iar eu am circa o săptămână ca să rezolv. Ai vreo idee?

— Niciuna, răspunde Dino, vesel, dar știu pe cineva care are. Fostul meu asistent, Cameron Mace... El cred că a întâlnit - și sedus - cel puțin 50 la sută din noile tinere care speră și cutreieră orașul ăsta. Și, probabil, că le-a și fotografiat pe majoritatea. Cam e omul care te poate ajuta.

— Cam - desigur! Își amintea acum cât de mult o ajutase când fotografiase pentru Brachman.

— S-a instalat independent acum. O să-l chem aici mâine pe la patru, îi promise Dino, să vină cu fotografiile.

Cam fusese, cu siguranță, ocupat, se gândea Danae, în timp ce frunzărea încet mormanul de fotografii, a doua zi după-amiază. Unele fotografii erau bune și unele chipuri interesante, dar nu aveau ceea ce căuta ea. După o oră, împinse la o parte teancul de fotografii, necăjită. Văzuse una sau două care ar fi avut șanse, dar nu o șocaseră așa cum sperase... Ea mai căuta încă acea calitate aparte, insesizabilă, și pur și simplu, nu o găsea în ochii fetelor acelor.

Thalia Weston, frumoasa secretară, intră plină de importanță în cameră.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Lawrence, spuse ea cu un zâmbet, dar Dino a găsit fotografiile astea în vechile fișe. S-a gândit că poate ați dori să le vedeți.

Fotografiile erau toate ale unei singure fete. Era foarte tânără, vizibil fără experiență și copilăroasă, cu maxilarul lat și ochii mari, speriați. Dar gâtul ei era incredibil de lung și grațios, iar umerii îi rupeau inima de cât de slabi erau; în unele fotografii exista o urmă de atracție, deși arăta mai mult decât puțin speriată. Danae își închipsei fata aceea copilăroasă, inocentă, îmbrăcată cu rochii sofisticate, care respirau sexualitate și decadentă... Sau cu Linia trupului unisex a lui Brodie Flyte. Ea își dădea seama acum exact cum trebuie să fie fotografiile publicitare. Chipul acesta era inspirația de care avusese nevoie!

— Unde-i Cam? O întrebă ea pe Thalia.

— A trebuit să plece pentru o treabă, domnișoară Lawrence, nu se mai întoarce în seara asta.

— Trebuie s-o găsesc pe fata asta! Exclamă Danae. Trebuie să știu cine e. Trebuie s-o găsesc... Chiar acum.

Odată ce hotărâse, nu mai putea de nerăbdare s-o cunoască, să constate dacă ce văzuse în fotografiile lui Cam exista într-adevăr în realitate... Pur și simplu, nu mai putea aștepta până mâine...

Thalia se uită la fotografii.

— E ușor, spuse ea cu un zâmbet, am adresa ei la fișier. Asta-i Gala-Rose.

— Gala-Rose, șopti Danae. Ah, Gala-Rose, am să te fac faimoasă... Curând, toată lumea o să-ți cunoască numele.

* * *

Sonerie făcu o ușoară încercare să sune, apoi tăcu, de parcă nu se putea pune în mișcare din cauza unei nefolosiri îndelungate. Gala se uită uimită la ușa de lemn maronie, zgâriată; nimeni nu sunase vreodată la

soneria ei – doar când venea cel ce aduna chiria. Acesta făcea rondul tuturor camerelor în fiecare vineri seara, iar cei care nu puteau plăti reușeau totdeauna să fie plecați de acasă. N-avea nici o importanță totuși, bărbatul acela era totdeauna acolo când ei se întorceau.

Soneria mai scoase un nou sunet aspru ca o tuse. Apoi auzi o bătaie ascuțită în ușă. Gala simți o teamă rece. Azi era joi, nu-i așa? Nu greșise... Nu, nu putea greși. S-ar putea oare ca omul care strângea chiria, al cărui nume străin nu-l înțelesese niciodată, să fi făcut o eroare?

N-o să răspundă, se hotărî Gala. În cartierul ăsta, o fată nu deschide ușa doar pentru că cineva sună!

— Gala-Rose? Strigă o voce ascuțită de femeie americană. Ești înăuntru?

Persoana de afară bătea acum tare în ușă.

— Ascultă, Gala-Rose, spuse vocea, cu blândețe, dacă ești acolo, te rog deschide, îți sunt prietenă.

Gala se uită la ușă, cu ochii ei cenușii, măriți de șoc. Dar eu n-am prieteni, mumură ea. Nu mai am de când Jake...

Te rog, pleda Danae, te rog, Gala-Rose, nu te teme, lasă-mă să intru.

Gala așteaptă în tăcere, cu o mână tremurândă dusă la gât.

— La naiba, urlă Danae, bătând în ușă, am venit tocmai de la New York să te găsesc. Deschide ușa asta afurisită – acum!

Gala sări la ușă și trase zăvorul, uitându-se la fata zăpăcită, cu părul roșu din fața ei.

— Isuse! Gemu Danae, făcându-și loc înăuntru. Cele două femei se priviră una pe cealaltă în tăcere un moment, apoi Danae întinse mâna.

— Danae Lawrence, fotografă, anunță ea. Am obținut adresa ta de la Marley. Ea îi zâmbi Galei, încercând din greu să nu lase să se vadă consternarea în privire. Gala-Rose, manechinul pe care plănuia să-l prefacă în stea prin intermediul revistelor, panourilor, posterelor și chiar al casetelor video, era doar un copil dureros de slab, cu ochi pierduți și păr blond tuns aiurea – era un copil abandonat, îmbrăcat în haine cenușii, de nedescris. Singurele ei pete de culoare erau griul rece, limpede, pozitiv al ochilor ei și șosetele roz Day-glo.

Danae vorbi repede despre munca ei ca fotografă și cum venise la Londra să caute chipuri noi și văzuse fotografiile ei la Dino Marley, în timp ce Gala stătea acolo părând prea uluită ca să facă altceva decât să asculte. În timp ce ea se plimba prin odaie, ochii Galei o urmăreau ca un șarpe hipnotizat de mangustă.

— Vino aici, o chemă Danae, la fereastră. Lasă-mă să mă uit la fața ta.

— Îmi pare rău, domnișoară, spuse Gala, liniștită, dar ați făcut o greșeală. Eu nu sunt manechin. N-am lucrat niciodată ca manechin. Fotografiile pe care mi le-a făcut Cam au fost singurele care mi-au fost făcute și atunci aș fi dorit să nu mi le fi făcut.

Privirile lor se întâlniră și o scânteie de emoție trecu printre ele.

— Știi exact ce vrei să spui, Gala-Rose, răspunse blând Danae, înțeleg. Dar știi, au fost fotografiile bune. Și, uitându-mă la tine chiar și acum, așa cum ești, pot vedea că ai ceva special.

Ținându-i capul aplecat într-o parte, ea apucă în mână bărbia Galei, întorcându-i fața spre lumina de la fereastră, ca să-i vadă în amănunțime profilul.

— Uimitor, spuse ea, în cele din urmă. Îți dai seama, Gala-Rose, că ai o față virtual simetrică? Aproape nimeni nu are două profile asemănătoare, dar tu ai! Toate măsurile feței tale sunt egale... Nu sunt perfecte din punct de vedere clasic, dar ai o frumusețe de un tip special. Este genul care cere un pic de muncă, adăugă ea veselă, dar merită. Dar trebuie să te scot de sub murdărie.

Gala se uită urât la ființa șic, cu părul roșu și costum scump, negru și alb.

— Doar pentru că sunt săracă nu înseamnă că sunt nespălată, replică ea.

— Bravo, Gala-Rose, râse Danae, ai dreptate. Bineînțeles că nu ești nespălată. Fă ceva pentru mine, Gala, vrei? Umblă puțin prin cameră, da, spre capătul celălalt și înapoi... Știu că poate să ți se pară o nebunie, dar vorbesc serios... Așa, întoarce-te când ajungi la ușă, acum oprește-te, chiar acolo, lasă-ți oasele să se așeze cum vor... Da. Bine.

— Dar de ce? Întrebă Gala. Despre ce-i vorba?

— Vreau să-ți dau de lucru, explică Danae, lucru ca manechin. Este vorba de o foarte importantă campanie publicitară - de la o coastă la alta a SUA... Este vorba despre bani, Gala-Rose, despre faimă și avere... Deși o să trebuiască să te dezvățăm mai întâi câteva lucruri. E vorba de un nivel superior, Gala-Rose, iar tu ești fata care-mi trebuie!

Danae se uita nerăbdătoare la Gala, în timp ce fata se uita pur și simplu la ea, cu gura căscată.

— Așteaptă o clipă, comandă ea, scoate puloverele astea umflate și să-ți vedem umerii - și restul corpului...

Roșind, Gala scoase straturi de jerse, apărând în lenjeria ei cenușie, prea des spălată.

— Nu ești anorexică, nu-i așa? Întrebă Danae, bănuitoare, văzând oasele lungi, elegante, ieșind prea pronunțat prin carnea translucidă a Galei. Anorexicele dau prea mare bătaie de cap.

— Cu siguranță că nu sunt anorexică! Răspunse Gala, aproape lăcrimând nervoasă. Doar că nu-mi pot permite să mănânc cum trebuie.

Ea se uită urât la Danae, iar Danae își aminti de trecutul nu prea îndepărtat, când Brachman o pusese pe ea în fața aparatului de fotografiat la Paris și o acuzase că se îngrășase...

— Pentru că acum îmi pot permite să mănânc cu regularitate, își amintea ea că îi răspunsese.

— La naiba cu toate astea, strigă Danae. Hai să mergem amândouă să cinăm, Gala-Rose.

Urcându-se cu Gala într-un taxi, îi comandă șoferului să le ducă la un restaurant în apropiere, nu unul prea elegant, dar cu mâncare bună.

— E un restaurant indian, spuse șoferul, îndreptându-se spre Queensway. Are cea mai bună mâncare – și care merită banii – din Anglia.

Comandând un bogat meniu indian, cu care ar fi putut hrăni șase persoane, Danae privi cu fascinație cum Gala mesteca tikka de pui și mârșală de miel, udându-le cu bere rece ca gheața. În fiecare mișcare a fetei, era ceva de o grație înnăscută care îi tăia răsuflarea. Gala-Rose era ceva atât de special, încât se simțea privilegiată că ea va fi aceea care o va lansa. Gala-Rose era naivă, neobișnuită, cu totul nouă... Iar ea, Danae Lawrence, putea crea această față, putea crea această figură nouă! Era aproape ca și când ai da naștere unei ființe noi, se gândi ea, întâlnind privirea limpede, satisfăcută, a Galei, în timp ce își ștergea gura cu șervetul, scoțând un oftat de satisfacție deplină. Danae îi zâmbi, simțindu-se ca profesorul Higgins cu Eliza Doolittle în primul act din Pygmalion.

— Deci, vii cu mine la New York? Întrebă ea...

— Când? Șopti Gala.

— Ce-ai zice de mâine?

— Mâine!

— Cel mai târziu săptămâna viitoare. Avem mult de lucru cu tine, Gala-Rose, înainte de a deveni figura anului.

— Figura anului, murmură Gala, gândindu-se brusc la Jake. Oh, dragul, scumpul Jake, oare nu spusese el mereu că, într-o bună zi, va veni cineva și va vedea exact ce văzuse el la ea? Dacă era sau nu o frumusețe, nu era sigură... Dar fata asta voia ca ea să lucreze. Va fi manechin, în cele din urmă. Și dragul Jake, blândul Jake, acum mort, avusese dreptate.

Capitolul 14

Guvernanta englezoaică a lui Jessie-Ann își strânse buzele și dădu din cap când Jonathan, cu un picior îndoit sub el, se târî repede pe podeaua studioului alunecând într-o parte și căpătând viteză pe scândurile alunecoase. Când își atinse țelul.

— Platoul luminat puternic și plin de lume – se așeză pe fund, ochii lui albaștri strălucind interesați, bucurându-se de căldura emisă de lămpile cu halogen și urmărind mișcările, hotărându-se dintr-odată că ar vrea și el să ia parte la acțiune.

— Jonathan, exclamă guvernanta, îndreptându-se hotărâtă spre el, cu brațele deschise, gata să-l înhațe de acolo.

— A, lasă-l, strigă Phil Edgar, chitarist și cântăreț precum și compozitorul celor mai multe cântece de succes ale grupului „Hurricane”, majoritatea imprimate în cele șase albume de platină pe care grupul le-a realizat în ultimii cinci ani. Copilul se simte bine, se distrează, zise el cu voce târăgănată, nu-i așa, Jonathan? Ei? Ce mai știi să spui, copile, în afară de „oh” și „ah”, și „mama”?

Ghemuindu-și trupul de aproape doi metri, jos, la nivelul lui Jon, Phil privi cu seriozitate în ochii mari albaștri ai lui Jon, iar copilul îi răspunse cu aceeași privire.

— Zău, protestă guvernanta, luminile astea sunt mult prea puternice pentru el, o să-i strice ochii.

Stând în ușă, Laurinda urmărea scena fără nici un zâmbet. Ia uită-te la vagabondul ăsta mare și depravat de star rock, își zise ea. Oare nu fusese odată arestat, acuzat de a fi avut legături sexuale cu o minoră? Mai târziu totul se mușamalizase, dar probabil că e al naibii de vinovat. Probabil că i-a plătit pe părinții fetei ca să-și retragă plângerea... Ea știa cum se mușamalizează treburile astea... Secrete de familie... Și iată că acum el îl atinge pe micuțul Jon, îl ridică, îi rânjea cu rânjetul acela prostesc și îl zvârlea în sus, în timp ce ceilalți tipi din grup râdeau. Laurinda avea chef să întindă mâna și să-l palmuiască pe Phil Edgar, i-ar fi plăcut să-l zgârie pe ochi.

Phil se plimba prin decor cu Jon sub braț și cu chitara atârnată pe umăr. Se așează pe fotoliul central, ca pe un fel de tron și îl așează pe micul Jon pe genunchiul său, apoi, zâmbind, îi oferi copilului să se joace cu chitara lui de zece mii de dolari. Chipul copilului se luminează când se uită în sus la Phil, apoi iar în jos, la fascinantul obiect nou din fața lui. Degetele lui încercară să exploreze corzile, scoțând mici zgomote când trăgea de ele.

— Asta-i muzică, micuțele, zâmbi Phil, ai perspective să devii o stea a rock-ului.

— Nu, zău! Mormăi guvernanta, îndreptându-se spre ușă. Unde-i doamna Royle? Întrebă ea trecând pe lângă Laurinda ca un nor de furtună.

— În biroul ei, îi spuse Laurinda, ținându-se după ea, dornică să audă ce se va vorbi.

Guvernanta bătu în ușă și intră.

— Doamnă Royle, strigă ea, ignorându-l pe bărbatul care ședea în fața lui Jessie-Ann, cu fața roșie de furie. Trebuie să vă vorbesc. Imediat.

Jessie-Ann se încruntă. Era o greșeală din partea guvernantei să-i întrerupă întâlnirea cu Carlo Menaghi, vicepreședintele de la Cosmeticele Avlon, afară de cazul când s-ar fi întâmplat ceva cu Jon...

— Ce este? Întrebă ea îngrijorată. Unde-i Jon?

— Tocmai asta-i problema, doamnă Royle, micul Jon e acolo în studioul doi - sub toate luminile alea fierbinți, cu tipii aceia îngrozitori de rock and roll. Ba chiar stă pe genunchiul bărbatului aceluia.

— Bărbatul? Întrebă Jessie-Ann, mirată. Vrei să zici Phil Edgar?

— Exact, doamnă!

Chipul guvernantei era îngrozit iar în spatele ei, Jessie-Ann o zări pe Laurinda în ușă; ochii adânciți ai fetei erau fixați asupra ei, cu o strălucire rece care îi răci brusc inima.

— Stai puțin, exclamă Carlo Menaghi, vrei să spui că Phil Edgar e în studioul acela cu un copil care stă pe genunchiul lui? Aș vrea să văd așa ceva! Singurul lucru pe care îl are de obicei Phil pe genunchi e o fată foarte frumoasă... Jessie-Ann, asta-i o premieră!

— Haide, exclamă ea râzând, să mergem să vedem. Grăbindu-se pe lângă guvernanta furioasă, găsiră că în studio domnea pacea și liniștea. Danae umbla prin decor, rearanjând obiecte și mormăind comenzi asistentului ei. Părul ei de culoarea cuprului era deja în dezordine, în ciuda

cordeluței galbene. Mânecele bluzei albe de satin erau suflecate până la cot. Se învârtea în picioarele goale printre cei cinci bărbați care formau grupul „Hurricane”, aranjându-i conform unei viziuni interioare despre ce era nevoie.

— Hector, strigă ea, vreau să aibă părul bine pieptănat, te rog.

— A, Danae, mormăiră ei cu bunăvoință, ce-i cu povestea asta cu pieptănatul?

— Monica, o chemă ea pe stilistă, ignorându-i. Vreau cinci cămăși albe cu gulere tari, frumos călcate.

Monica înghiți în sec și se îndreptă spre telefon.

— Isuse, exclamă Phil, vrei să mă faci să arăt ca taică-meu?

— Exact, zâmbi larg Danae. Sau aproape exact. Titlul noului album nu e „Întâlnirea de duminică”? Bun, o să vă lăsăm obrazul neras și părul lung, precum și fețele voastre tinere degenerate - fețe tinerești, se corectă ea printre râsete, pentru că voi, băieți, aveți acum toți peste douăzeci și cinci de ani, dar o să vă îmbrăcăm în hainele bune de duminică. Cămăși albe închise până la gât, părul bine pieptănat - poate cu un pic de apă, ca să stea lipit. Asta o să fie o fotografie de familie - așa cum se pot găsi într-un album de familie din vremea lui Eduard. Iar Phil, tu o să stai chiar acolo, în mijloc, cu Jon pe genunchi. E perfect, exclamă ea cu emoție, e grozav.

Jessie-Ann și Carlo ieșiră încet din studio, zâmbind. Danae avea totul sub control, fluidul ei creator se răspândea, băieții din grup erau bucuroși iar micul Jon se simțea în al nouălea cer, jucându-se cu chitara și fiind în centrul atenției.

— Totul e în regulă, îi spuse Jessie-Ann, liniștitoare, guvernantei. Danae îl folosește pe Jon în fotografiile alea, așa că veți mai rămâne aici un timp. Controlează doar să fie uscat și apoi stai cu ochii pe el. Bine?

Zâmbetul ei strălucitor nu o liniști pe guvernantă; aceasta o porni furioasă spre studio, cu spatele drept, îmbrăcat în alb, nemulțumită.

Oftând, Jessie-Ann se lăsă în fotoliu, sunând-o pe secretară să aducă niște cafele. Era din ce în ce mai greu să împace viața de familie cu munca ei, iar guvernanta nu contribuia în nici un fel ca lucrul ăsta să fie mai ușor! Iar acum îl vedea tot mai puțin pe Harrison - nu știa cum se făcea, dar el era plecat când ea putea ajunge acasă mai devreme și tocmai când ea era ocupată până peste cap, Harrison era la New York. Iar în ultimul timp se părea că pleca mai des.

Desigur, totul era din vina ei, dar ea îi explicase că lunile acestea erau critice pentru Imagini, dar că în curând totul se va aranja și va fi minunat. Dar acum trebuia să muncească din greu și asta cerea mult timp! Nu-i plăcea să se simtă vinovată că se bucura de munca pe care o făcea, pentru că îl iubea cu adevărat pe Harrison și, când erau împreună, viața era minunată... Totuși, deși Harrison afirma totdeauna că o înțelegea, ea se întreba dacă era adevărat. Singurul mod în care putea să-l aibă pe Jon aproape, era să-l aducă aici, dar guvernanta era atât de dificilă! Era o guvernantă de tipul celor cu sânge albastru, care lucrase la o prietenă a lui Rachel și nu era defel tipul de persoană pe care Jessie-Ann l-ar fi ales ea însăși. Ea ar fi dorit o fată tânără, pe cineva căreia să-i placă jocurile copilărești și să se joace ca Jon, așa cum

i-ar fi plăcut ei însăși să facă, cineva care să-i schimbe scutecele și să aibă grijă să mănânce tot ce trebuie și să-l ducă la medicul pediatru pentru controale. Avea nevoie de o fată destul de flexibilă ca să se potrivească stilului ei schimbător de viață.

— E o viață dură, comentă Carlo, citindu-i expresia tulburată. Nu-i era greu să înțeleagă ce o frământă. Trebuie să vă recunosc meritele voastre, ale femeilor: după ce munciți din plin o zi întreagă, trebuie să jonglați și cu toate celelalte lucruri.

Jessie-Ann zâmbi hotărâtă.

— Exact așa este, Carlo, o jonglerie. Dar asta-i problema mea. Acum, hai să vorbim despre reclama pentru îngrijirea pielii, din luna octombrie...

* * *

Harrison umbla prin holurile goale ale apartamentului, oprindu-se aici-colo să studieze câte o pictură, un Cézanne din micul birou, care îi plăcea în mod special, uriașul Rubens care domina salonul, o grădină engleză mistică de David Oxtoby aflată în bibliotecă. Luă o bucată netedă de cristal de rocă, cizelată minunat de austriacul Gernot Schluifer și o examina cu atenție, trecându-și duios degetele peste liniile ei delicate. Punând-o la loc, continuă, cercetând ici un obiect, colo o carte legată în piele, admirându-le și punându-le la loc și întrebându-se tot timpul când se va întoarce acasă Jessie-Ann.

Privi ceasul simplu lunar Blancpain, pe care ea i-l dăduse la ultima lui aniversare. Era 8:30 și ea promisese că va fi acasă în urmă cu o oră. Se gândea că ar putea să o sune, dar probabil că mai era ocupată... Oare și Merry era așa ocupată la Washington?

La Washington D C. era locul unde avea loc în mod curent prezentarea Royle Road, care folosea o jumătate de duzină de manechine pentru a prezenta noua linie a modei.

Meredith McCall, „Fata de la Royle”, era manechinul tipic american cu picioare lungi – o Jessie-Ann, se gândi Harrison, cu păr lucios castaniu și ochi veseli și un zâmbet atât de cuceritor! Linia Royle purtând numele ei, se vindea imediat ce ajungea pe umerase, iar tipul Merry McCall era la preț în campusurile universitare din toată țara. Merry făcuse ca această linie de îmbrăcăminte să aibă mare succes, prin frumusețea ei evidentă și prin vitalitatea ei. Iar Merry era cea care stabilea ritmul activității, zburând din oraș în oraș, ca să apară în persoană în fiecare magazin, făcând turnee în campusuri cu prezentarea modei, apărând în toată America la spectacole de televiziune și dând interviuri la micul dejun sau noaptea târziu, arătând ca fata pe care fiecare bărbat ar fi dorit să o aibă alături!

Harrison intenționase să apară doar la prima prezentare a modei Royle de la San Francisco, dar, spre surprinderea lui, asta i-a făcut plăcere. De atunci, se străduise să prindă spectacolul într-o duzină de locuri diferite, zburând cu avionul său cu reacție Gulf Stream și căzând literalmente pe capul lor direct din cer. Își recunoscuse lui însuși faptul că se ducea să o vadă pe Merry – era amuzantă. Lucra mult, dar era totdeauna veselă și arăta totdeauna minunat. Și avea totdeauna timp pentru el. De fapt, tot ce avea de făcut acum era să ridice receptorul și să spună: „Voi fi acolo peste câteva ore,

Merry, ce-ai spune de o cină după spectacol?” și era sigur că ea va fi încântată să-l vadă. În plus, gândi periculos Harrison, știa că și el va fi încântat să o vadă.

Cumva, Merry McCall îl făcea să simtă că el conta în viața ei într-un fel în care nu conta pentru Jessie-Ann. Să fie oare din cauză că atunci când el și cu Merry s-au întâlnit, erau amândoi pe teren neutru, ea departe de viața ei de acasă și el departe de a lui – fiind totuși antrenați amândoi în același joc, al prezentării modei Royle Road?

El intră în camera copilului, ridicând de pe jos cuburile de construit ale lui Jon și mângâind absent coama calului de lemn cu leagăn, dar acolo i se părea și mai pustiu, în lipsa sunetelor fără înțeles ale lui Jon, care îl întâmpina cu bucurie când îl vedea sau imaginea lui blândă când dormea.

Întorcându-se grăbit în biroul său, Harrison își turnă puțin Bourbon. Îi spusese deja lui Warren, valetul, că nu va mai avea nevoie de el în seara aceea și, în afara ticăitului ceasurilor, uriașul apartament era total tăcut. Se gândi cu părere de rău la animalele pe care și le dorise totdeauna când fusese copil; unele mici, de oraș, i-ar fi prins foarte bine, i-ar fi plăcut un cățeluș Shetland și, poate, o pisică siameză albăstruie, dar mama lui nu admisesese niciodată animale de casă, pretinzând că îi provocau crize alergice de astm, deși Harrison nu asistase la niciunul.

— Foarte bine, acceptase ea, în cele din urmă, n-ai decât să iei un câine și o să mă vezi suferind o criză, dacă asta dorești.

Așa că, bineînțeles, nu și-a luat niciodată. Poate ar trebui să-și ia unul acum, se gândi Harrison, cel puțin ar avea companie. Se uită fix la telefon, sperând că va suna, dar știa că Jessie-Ann era pierdută în propria ei viață agitată.

Se întrebă dacă nu cumva era vina lui. Chiar de la început, o ridicase pe un pedestal ca pe tânăra americană ideală, care arată minunat, fie că plimbă câinii, fie că participă la o serbare la școală sau la o premieră la operă. Văzuse în ea fata care va fi nu numai imaginea perfectă a unei soții, dar care, chiar dacă nu i-ar fi făcut ea însăși plăcintă cu mere, ar fi avut măcar grijă să-i ofere așa ceva, din când în când. Și asta la el acasă, nu într-un restaurant. Și, de preferat, în fața unui foc plăcut, într-o seară liniștită, întunecată, de toamnă, eventual vizionând finalul unui meci bun la televizor sau audiind acordurile blânde ale lui Vivaldi pe casetă... Și poate având alături un copil sau doi, care să se joace frumos, pe covor, la picioarele lor. Dar acum, ea era Jessie-Ann cea de la Imagini.

Se căsătorise cu ea ca să scape de cei zece ani de singurătate, și când colo, constată că este singur! Și, dintr-odată, îi apăru posibilitatea brațelor primitoare ale lui Merry McCall ca fiind deosebit de atrăgătoare.

Uitându-se din nou la ceas, întinse mâna după telefon și îl sună pe Matt Gabler, pilotul său, aranjând să-l întâlnească la aeroportul La Guardia peste o jumătate de oră. Apoi, telefona la hotelul Watergate din Washington D. C. și lui Merry McCall.

Capitolul 15

Calvin stătea întins, cât era de lung, pe canapeaua de catifea bleumarin a lui Caroline, cu picioarele lui lungi, îmbrăcate în pantaloni de doc, atârând peste un braț al acesteia și cu favoriții lui pantofi vechi de sport, albi, ținuti în vârful degetelor lui groase. Purta un pulover albastru de cașmir și, ținând mâinile încrucișate sub cap, se simțea la fel de bine ca o pisică somnoroasă.

Caroline ședea în fața lui în fotoliul victorian de catifea, cufundată într-un teanc gros de hârtii pline de coloane de cifre – conturile lunii respective, pe care i le dăduse pe cap Laurinda exact când pleca acasă în seara aceea. Din când în când, își ridica privirea și întâlnea ochii pe jumătate închiși ai lui Calvin, pierdut parcă într-un vis – cum părea adesea să fie, sau privea pur și simplu la el, admirându-i frumusețea grațioasă ca a unui tablou dintr-o galerie.

Îl cunoscuse pe Calvin în urmă cu trei săptămâni și, în afara ocaziilor când era plecat pentru a lucra ca manechin, își făcuse apariția în apartamentul ei în fiecare seară. Uneori, când lucrase la Imagini chiar mai târziu ca de obicei, sosise acasă și îl găsisse sprijinit de ușa ei, cu mâinile la piept așteptând-o, iar imaginea lui venind zâmbitor spre ea pe coridor ca să o întâmpine, îi înveselea inima într-un fel în care Pericle n-o făcuse niciodată. Totuși, până acum, Calvin nu făcuse nimic mai mult decât să o sărute la sosire sau la plecare... Sărutări dulci, tandre, prelungite. Erau oare acestea sărutările unui frate pentru o soră? Se întreba Caroline. Nu... Cu siguranță că nu... În buzele acelea calde era senzualitate. Dar, dintr-un motiv oarecare, Calvin nu mergea niciodată mai departe.

Dând deoparte hârtiile, Caroline se uită la ceas. Era aproape zece și, în afară de sticla de șampanie pe care o adusese Calvin și câteva felioare de brânză Gruyere, nu mâncaseră încă nimic. După câte își amintea ea, frigiderul era gol și, oricum, New York-ul strălucea dincolo de ferestrele ei și ea simțea că dorea să se cufunde în tumultul orașului, chiar dacă ar fi fost vorba doar de un simplu restaurant, unde să fie împreună... Și poate că după aceea ar merge și la o discotecă sau la un club... Calvin le cunoștea pe toate.

Îngenunchind alături, se aplecă peste el și se uită în ochii lui.

— Bună, spuse ea.

Calvin îi zâmbi, un zâmbet atât de dulce, încât dori să-l sărute, acolo, atunci. Dar n-o făcu.

— Bună, spuse Calvin. Ai terminat?

— Da, și mor de foame. Dar tu?

El își trecu un deget pe obrazul ei.

— Sigur, aș mânca ceva.

— Hai să ieșim, Calvin, exclamă Caroline, ochii ei căprui strălucind.

Vreau să mănânc mâncăruri sofisticate și să dansez până în zori.

Calvin își trecu degetele prin buclele ei scurte, mătăsoase.

— Cum vreți dumneavoastră, doamnă, fu el de acord, ieșind din confortul canapelei.

Caroline alergă în dormitor, schimbându-se în grabă din pantalonii bej de în și bluza de bumbac într-un costum moale de jerse de mătase de la Jean

Muir; îl cumpărase la Maudie în urmă cu un deceniu, așa se părea, dar care era totuși unul din costumele ei favorite. Fusta scurtă, neagră, se oprea exact deasupra genunchilor, iar jacheta închisă, cu decolteu adânc – încheiat în față cu mici năsturași – stătea lipită de ea cum numai acest material moale și sexy era capabil s-o facă. Cu ciorapi negri dantelați și pantofii negri de antilopă cu tocuri înalte, cu un colier fals fantezi cu agat negru și diamante, cu cercei uriași asortați, cu o urmă de pudră și roșu de obraz, cu umbre la ochi, ruj de buze și parfum Ysatis, era gata de plecare.

Calvin avea o barbă nerasă de două zile, pentru că nu lucrase și, pur și simplu, își băgase picioarele în vechii pantofi de sport și își pusese o haină neagră șifonată de in. Caroline se gândi că orice alt bărbat ar fi arătat, pur și simplu, neglijent, dar Calvin reușea să arate șic.

— Ei, întrebă ea interesată, unde mergem?

El o privi cu ochii aceia ai lui leneși, verzi.

— Am crezut că ai tu ceva în gând.

— Dar tu nu ai vreun loc preferat unde ai vrea să mă duci? Întrebă ea, uimită.

— Sigur, da, așa cred – dar, de ce nu alegi tu, Courtney? Eu sunt dispus să accept orice spui tu.

Calvin zâmbi cu zâmbetul lui ușor și Caroline decise că n-avea importanță cine hotăra unde să meargă.

— Este un local italian nou, drăguț, pe East Cincizeci și cinci, sugeră ea, luându-l de braț și împingându-l spre ușă. Ce-ar fi să-l încercăm?

Deși era târziu, restaurantul era încă plin. Caroline îl așteptă pe Calvin să strecoare obișnuitele hârtii împăturite în mâna chelnerului, dar el privea în jur, uitând de asemenea tranzacții. Vor trebui să aștepte veacuri până să se elibereze ceva, se gândi ea, scotocind în geantă după o hârtie de zece dolari. Chelnerul o luă în palmă discret, zâmbindu-i.

— În cinci minute, madame, e bine? Pot să vă sugerez să beți ceva la bar? Pofțiți pe aici, vă rog.

— Ce bei, Courtney? Întrebă Calvin, cocoțându-se pe un scaun înalt, alături de ea. Caroline se decise pentru un Kir Royale. În seara asta va fi antrenant.

Cumva, se simțea mai „împreună”, mai intim cu Calvin aici, în acest restaurant aglomerat, decât atunci când erau amândoi la ea în apartament. Poate asta va fi seara în care Calvin o va săruta cu adevărat, așa cum știa că voia să fie sărutată de el.

El făcu semn cu mâna spre sala restaurantului unor cunoștințe, iar ea se uită curioasă peste umăr.

— E Brodie Flyte, îi spuse el, cu Marisa Kell, manechin.

Caroline nu-l cunoscuse încă pe Brodie și se uită la el cu interes. Apoi, Marisa se întoarse și făcu și ea semn cu mâna, trimițându-i lui Calvin un sărut. Caroline se uită fix la bulele rozalii ale șampaniei ei, Kir Royale, fiind brusc roasă de gelozie.

— Marisa e foarte frumoasă, mormăi ea, făcându-se că-și soarbe băutura.

— Da, am lucrat adesea cu ea, spuse Calvin. Suntem prieteni vechi.

— Iar noi suntem doar prieteni noi, comentă Caroline, fără să poată ascunde sarcasmul din vocea ei.

— Prieteni noi? Toasta cu paharul său: Mai mult decât atât, Courtney, tu ești prietena mea cea mai bună!

Ea înghiți băutura. Cea mai bună prietenă nu însemna chiar ce avusese ea în gând.

Chelnerul le făcu semn că masa lor se eliberase. În drum, Calvin se opri să-i salute pe Brodie și pe Marisa, aruncând un sărut pe obrazul pal, neted al fetei. Sărutul ei de răspuns lăsă urma moale, roșie a buzelor ei, imprimată pe obrazul lui și Caroline ar fi dorit s-o șteargă, dar se mulțumi să zâmbească politicos când fu prezentată.

— Ai ruj de buze pe față, spuse ea râzând, când se instalară la masa lor din colț.

Calvin își frecă fără rezultat obrazul. Impulsiv, ea se aplecă și îi curăță pielea cu batista ei.

— Mulțumesc, Courtney, zise Calvin, studiind atent lista. După câteva momente, o închise și întrebă: Ce să mâncăm?

Ea îl privi surprinsă.

— Păi, ce ți-ar face plăcere? E o listă foarte bogată, sunt multe lucruri de ales.

— Țasta-i necazul, sunt prea multe. Alege tu pentru mine, draga mea.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, el îi zâmbi ușor, așteptând ca ea să hotărască.

Chemând chelnerul, Caroline comandă pentru amândoi paste făinoase, friptură cu sos tomat și mărar, și apoi carpaccio, felii subțiri de carne de vită cu usturoi și sos de muștar.

— Doriți vin, domnule? Chelnerul se uită la Calvin în așteptare, iar el ridică, pur și simplu, din umeri și se uită la Caroline.

— Roșu sau alb? Întrebă ea.

— Roșu, spuse el.

— Bravo! Răspunse Caroline, râzând. Până la urmă ai luat o hotărâre.

— Pentru că nu sunt bun la treburi din astea, spuse Calvin explicativ, implorând-o, și pentru că știu că orice ai alege, o să fie bun.

În mijlocul unei înghițituri de paste, Caroline înțelese de ce Calvin nu făcuse încă dragoste cu ea. Calvin era, pur și simplu, incapabil să ia o decizie; era ca un băiețel pierdut; avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, avea nevoie de cineva care să-i planifice mesele, să-i aranjeze munca și somnul liniștit. Și avea nevoie de ea, ca să facă primul pas.

— Calvin, spuse ea, luând paharul de Barolo Reserva, să închinăm un toast.

— Pentru ce toastăm, Courtney? Întrebă el, ridicându-și paharul.

— O să afli mai târziu, șopti ea, în timp ce el îi luă mâna peste masă și i-o strânse, dar între timp să toastăm pentru prietenie.

Întorși la apartamentul ei, el mai rămase la ușă, așteptând ca ea să-l poftască înăuntru.

— Doar știi că poți oricând să vii înăuntru, Calvin, îi spuse ea.

— Courtney, părinții mei m-au educat să nu-mi permit libertăți cu o doamnă - iar tu ești cea mai doamnă dintre toate fetele pe care le-am întâlnit vreodată.

— Asta-i motivul că nu faci dragoste cu mine? Întrebă ea stând în continuare cu ușa deschisă. Mă consideri că sunt prea doamnă?

— Poți privi lucrurile și așa, răspuse el blând, fixând-o cu privirea lui printre gene, să ai relații sexuale e simplu... Nu e ceva pentru care să fi trebuit să alerg și, de cele mai multe ori, se rezumă la atât. E plăcut, e cald, înseamnă companie, dar când s-a terminat, s-a sfârșit. Calvin ridică din umeri, sprijinindu-și trupul suplu de ușa ei. Cu tine, Courtney, am avut sentimentul că e cu totul un altfel de joc.

Când privirile lor se întâlniră pline de dorință, Caroline îl luă de mână și îl trase în apartament. Aruncându-și pantofii, ea împinse ușa cu piciorul ca s-o închidă.

— Uite ce, Calvin Jensen, șopti ea, băgându-se în cercul brațelor lui, ce-ar fi să căutăm să aflăm?

Sărutarea lui Calvin fu diferită de data aceasta, făcând-o să deschidă gura, gustând-o, ținând-o strâns lângă trupul lui tare, subțire. Caroline simți un fior care o străbătu când își ridică gura de pe a ei și se uită la ea atât de intens încât părea că dorește să-și fi imprimat imaginea ei pe creier. Apoi, brusc, o apucă și, ridicând-o ușor în brațe, o duse spre dormitor.

— Lasă-mă să te dezbrac, spuse el, aruncându-și jacheta pe jos. Caroline se uită cu disperare la jacheta ei cu șirul de nasturi prinși cu minusculele borduri de material, ca în epoca edwardiană. Dar mâinile lui Calvin erau îndemânatic și nasturii fură descheiați într-un minut, iar el îi dădu jos mica jachetă moale de pe umeri... Precum și bucățica de sutien de dantelă de culoarea piersicii... Calvin o sprijini când era în picioare la marginea patului, ca să-și scoată fusta strâmtă și ciorapii iar apoi, când se prăbuși din nou pe pat, el se întinse peste ea sărutând-o blând, mai întâi pe gură, apoi pe ochii închiși, pe frunte, pe lobul urechii, pe pulsul mic de la baza gâtului... Împingându-l la o parte, Caroline se încurcă în nasturii cămășii lui.

— Așteaptă, spuse ea, acum vreau să te dezbrac eu.

Îi scoase cămașa, plimbându-și palmele peste pielea netedă a spatelui lui. Apoi îi deschise cureaua împletită de piele maronie, așteptând în timp ce el își scoase jeansii franțuzești.

Calvin îngenunche la picioarele ei, cu mâinile pe șoldurile ei, sărutându-i interiorul pulpelor, îi săruta scobitura din spatele genunchilor, îi ținu picioarele în mâinile lui și îi sărută degetele calde cu unghii roșii; apoi, când simți că nu mai putea suporta, își agăță degetele de slipul ei de mătase, scoțându-l blând, îngropându-și obrazul în acel loc cald, parfumat, sărutându-o și gâdilând-o până când, tremurând, ea îl rugă să se oprească... Îl dorea...

— Draga mea, ah, draga mea, gemu Calvin când o pătrunse, ah, Courtney, dragostea mea, îi șopti când ea își înfășură picioarele în jurul lui. Ești făcută din mătase și satin, îi șopti el la ureche. Iar ea gemu de plăcere la

mângâierile lui experte. Vibrând de pasiune, el strigă, scuturat de un lung orgasm:

— Isuse, Courtney!

Culcată liniștit în brațele lui, simțindu-și trupul de parcă s-ar fi întors de pe altă planetă, Caroline își dădu seama că, în pat, Calvin nu mai avea nimic din acel băiețel dezorientat.

* * *

Treptat, el se mută în apartamentul ei, aducându-și întâi prețiosul sac Vuitton, care conținea tot ce avea mai important în viață: ultimele fotografii, vechea poză cu câinele lui, Bugsie, schimburi curate și ciorapi, apă de colonie Eau Sauvage, o pereche de jeanși vechi și câteva pulovere de cașmir de la W. Bill din Bond Street, Londra.

Într-o duminică învârtindu-se prin apartament spuse:

Locul ăsta ar avea nevoie de o pisică!

În seara următoare, sosi ținând o corcitură de siamez, subțire, gri-argintiu, care îi alunecă lin din brațe, ca un bob de mercur. Motănașul îi fixă pe amândoi cu o privire limpede, galbenă, și începu să inspecteze locul dintr-un colț în celălalt. În sfârșit, satisfăcut, se încolăci pe canapea, instalându-se confortabil.

— E al tău, Courtney, spuse Calvin. O să aibă grijă de tine când eu sunt plecat la lucru. L-am luat la kilogram. Îl cheamă Cosmo Oțel, pentru că are culoarea asta gri a oțelului. Eu i-am dat numele, adăugă el cu mândrie.

Puțin câte puțin, apărură tot mai multe lucruri ale lui Calvin, răspândite printre obiectele mai puțin exotice ale lui Caroline - rachetele de squash, lăsate după un meci, dincolo de ușa de la intrare, reviste din Italia, Franța, Austria; corespondența luată de la apartamentul lui și lăsată peste tot, în majoritate nedesfăcută și purtând timbre dintr-o jumătate de duzină de țări diferite. Arzând de curiozitate, Caroline examina scrisul de pe plicuri, încercând să descifreze dacă erau scrise de femei, dar reuși să reziste tentației de a le deschide pentru a afla. Apoi, au apărut hainele lui, lucruri frumoase de la case mari de modă, precum și colecția lui de jachete vechi mototolite; erau două duzini de perechi de pantofi de sport identici de la Gucci și cel puțin trei duzini de cămăși de la Paris, Roma și Londra; mai erau ustensilele de sport, casetele și cărțile.

După o lună, Caroline decise că trebuiau să ia împreună un apartament mai mare, care să aibă loc suficient pentru lucrurile ei și ale lui. Ea fu aceea care găsi locul, alergând în răstimpul dintre ședințele urgente de la birou. Caroline fu aceea care organizează mutarea și găsi timp să facă din noul lor apartament un loc grațios, cu mobile plăcute, draperii, covoare... Era o mică enclavă englezească la etajul douăzeci și unu al unui zgârie-nori din Manhattan; puteau vedea, din patul lor uriaș, turnulețul clădirii Chrysler, împodobit cu luminițe verzi ca un pom de Crăciun.

Calvin nu fusese niciodată mai fericit în viața lui. Conviețuirea alături de Caroline era la fel de plăcută, de parcă ar fi trăit alături de un vechi prieten, iar în plus, ea era cea mai excitantă relație sexuală pe care o avusese vreodată. Între ei apăruse o nouă dimensiune de senzualitate, iar într-o lungă

duminică liniștită – singura zi liberă a lui Caroline și singura zi în care el nu trebuia să plece din oraș – rămaseră târziu în patul lor spațios; draperiile erau pe jumătate trase, Cosmo Oțel stătea încolăcit la picioarele lor, iar ei leneveau și făceau dragoste. Se opreau din când în când să pregătească un bol de muesli pentru Calvin și ceai cu pâine prăjită pentru Caroline, aruncând pe podea secțiuni din Sunday New York Times, pe măsură ce le răsfoiau. Când se însera, se sculară leneși. Mai târziu, îmbăiați, împrăștiați și îmbrăcați fără pretenții, în pulovere și jeanși, se plimbară prin jurul blocului spre micul restaurant franțuzesc din vecinătate, să ia cina.

Aceste duminici erau cele mai plăcute zile din întreaga experiență a lui Calvin și, pentru prima oară în viața lui, era absolut sigur de un lucru. O adora pe Caroline Courtney. Ea dăduse un sens vieții lui încurcate, grăbite. Se simțea mai bine când era cu ea, mai în siguranță... Nu mai trebuia să se gândească mereu ce să facă în continuare. Caroline avea grijă de el, atât din punct de vedere al afacerilor cât și acasă.

Când erau împreună, Calvin era la fel de mulțumit ca și Cosmo Oțel, pisoiul. Doar atunci când trebuia să călătorească, ceea ce făcea des, devenea neliniștit și nesigur, și atunci singura lui consolare era micul grup cu care lucra și călătorea. Apropierea dintre membrii grupului și sentimentul de a fi despărțiți de restul lumii, dădea naștere la relații de tipul amorurilor de pe vapor... Totdeauna existau tinere manechine dornice și un Calvin singur, căruia îi părea rău că e despărțit de Caroline... Iar ele erau atât de drăguțe și lui îi plăceau relațiile sexuale, așa cum erau.

Capitolul 16

La indicațiile lui Danae, Hector îi deschisese Galei culoarea părului, un blond Monroe, tunzându-l scurt la spate, ca gâtul ei să pară mai lung și mai delicat. I l-a lăsat mai lung în vârful capului, dându-i forma unui franj zimțat inegal astfel încât, în lumina soarelui, arăta ca o aureolă ușoară argintie. În compensație, îi făcuse la spate o tunsoare dreaptă ca o linie, lipindu-i părul cu gel, astfel că părea un dandy foarte tânăr, foarte blond din anii 1920.

— Îmbrac-o într-un smoching și o să fie greu să-ți dai seama dacă e băiat sau fată! Îi spuse el, triumfător, lui Danae.

— Strașnic, Hector! Exclamă Danae, inspectând-o aprobator. Este exact ce am dorit.

Gala se privi îngrijorată pe sub noul ei franj, bucuroasă că Danae părea mulțumită. Ea era în stare să-și fi ras părul, dacă Danae ar fi spus că așa trebuie, pentru că voia cu tot dinadinsul să-i facă pe plac, să reușească pentru ea... ar fi făcut orice pe lume ca Danae să obțină un succes...

— Bine, Gala, acum am să-ți arăt ce vei purta pentru treaba asta, anunță Danae. Vino aici.

Pachetele cu lenjeria lui Brodie Flyte erau întinse într-o parte a studioului, iar Danae desfăcu câteva ca să le vadă Gala.

— Bun, spuse ea, hai să te vad cum arăți în astea. Luă în mână o pereche de pantalonași croiți ca pentru băieți – doar că erau de mătase liliachie. O mică vestă, ca un costum de baie de concurs, cu răscoiala mare sub braț, care lăsa omoplații liberi, se asorta cu ei, iar Gala îi strânse în mână

cu neîncredere. Danae luă și o versiune masculină a aceluiași compleu, din bumbac alb la fel de moale și fin ca și mătasea, dar, în viziunea lui Brodie Flyte, mai masculini.

— Țștia sunt ai lui Calvin, spuse ea.

— Cine-i Calvin? Întrebă Gala, nedumerită.

— Calvin e tipul cu care o să lucrezi la treaba asta, replică ea, umblând prin grămada de lenjerie.

— Calvin Jensen e un manechin renumit, Gala. Ai noroc să lucrezi cu el încă de la început, întrerupse Hector. În plus, e un tip grozav.

Gala se uită nemulțumită la lenjerie, apoi la Danae.

— Nu am înțeles că o să lucrez cu un bărbat, spuse ea roșind.

— O să lucrezi cu încă un manechin! Explodă Danae. Iar dacă el poate să se dezbrace în fața aparatului de fotografiat, atunci poți și tu.

— Da, da, desigur... Mă duc să-mi îmbrac astea, șopti Gala, grăbindu-se spre camera de îmbrăcat.

— E puțin cam timidă noua ta puicuță, observă Hector, lustruindu-și unghiile.

— O să treacă peste asta, replică Danae calm, sau cel puțin sper că va trece. Mă gândesc, Hector, că ar fi tare bine să treacă peste asta - pentru binele meu și al ei.

Ei râseră împreună când Gala apăru din camera de îmbrăcat, purtând pantalonașii liliachii și vesta și, în ciuda hotărârii ei de a-și înlătura inhibițiile prostești, se fâstâci când o priviră.

Danae se învârtea în jurul ei, examinând-o, așa cum face un antrenor cu o iepușoară bine crescută, înainte de marea cursă. În luna de când sosise la New York, Gala fusese la ore de exerciții fizice în fiecare zi, lucrase pe aparate Nautilus, luase lecții de dans și ridicase greutate sub supravegherea unui instructor cunoscut. Înotase douăzeci de bazine și făcuse câte o jumătate de oră yoga, dimineața și seara, precum și meditație, noaptea, înainte de culcare, ca să se liniștească după intensă activitate din cursul zilei. Danae nu o slăbise deloc; o cicălise, o bruftuluiseră, o încurajaseră... ba chiar înotase cu ea și o însoțiseră la ore. Danae credea o nouă stea și Gala trebuia să fie în formă perfectă, înainte de a se afla în fața camerei.

Cu dieta ei bogată în vitamine dar cu calorii scăzute, Gala nu mai era slabă; fața ei înflorise din nou cu moliciune de fetiță și se vedea o urmă de rotunjime în obraji ei - numai că de data asta se vedeau și oasele. Obrajii ei aveau goluri delicioase, iar orbitele ochilor arătau de parcă ar fi fost sculptate în fildeș. Gala avea picioare lungi perfecte cu exact atâta musculatură încât să pară o tânără atletă în fața obiectivului aparatului folosit cu pricepere. Șoldurile ei erau la fel de drepte ca ale unui băiat, cu un fund rotund tare, avea talie lungă și piept mic, așezat sus.

— Gala, spuse Danae, bucuroasă, tu ai putea declanșa o modă nouă în privința siluetei, arăți grozav.

Gala se relaxa. Danae considera că arată bine și, de fapt, chiar dacă ar fi fost fotografiată în lenjerie intimă, nu se părea că avea prea mare

importantă. În fond, era ca și când ai purta un costum de baie, doar puțin mai dezvoltător...

— Încearcă și lucrurile celelalte, comandă Danae și după aceea Isabel va experimenta niște farduri.

Danae aproape că nu o scăpase din ochi pe Gala, de când o adusesse la New York; fata locuia în noul ei apartament-studio de la marginea Satului Green Wich și, când se ducea la orele ei sau la Imagini, o făcea sub supraveghere. Singurele părți din Manhattan pe care le văzuse Gala erau doar cele zărite din taxiuri, între Sat și strada Vest Cincizeci și cinci, unde erau sălile de gimnastică sau în drum spre Third Avenue și Imagini. Își petrecea serile singură, dacă Danae lucra târziu - așa cum se întâmpla deseori - mâncând salată de pui cu sos de iaurt cu grăsime puțină și uitându-se la televizor, trecând de la un canal la altul, dornică să devoreze toată strălucirea pe care o oferea America. Nu vizitase încă Central Park sau Emplere State Building; nu gustase un hot-dog sau o pizza și nu fusese niciodată la vreunul din remarcabilele restaurante ale New York-ului. Dar fusese la Bloomingdale.

Jessie-Ann o dusesse la faimosul magazin și o înzestra cu o garderobă simplă, elementară. Danae lăsase instrucțiuni ca Jessie-Ann să arunce toate lucrurile pe care le avea Gala și să o îmbrace din cap până-n picioare, așa că au trecut din raion în raion, alegând lenjerie și pijamale, halate de baie și papuci, jeansi, cămăși și pantofi de sport Reebok. Au cumpărat o jachetă largă cu umeri vătuiți, niște pantaloni de in, câteva fuste, câteva pulovere mari, cordoane, pantofi și o uriașă geantă moale pe care Gala o privea cu un amestec de plăcere și necaz, pentru că nu avea nimic de dus într-o asemenea geantă frumoasă.

— Gala, draga mea, spuse Jessie-Ann cu afecțiune, ești persoana cea mai modestă pe care am întâlnit-o vreodată. Nu ești absolut deloc lacomă. Eu cunosc o duzină de manechine pe care, dacă le-aș fi adus aici, ar fi cerut o sumedenie de lucruri! Și pe cele mai scumpe.

— Eu aș prefera să câștig bani, mai întâi, răspunse Gala. Mă neliniștește gândul că am făcut „cumpărături pe datorie”... Așa se numește creditul în Yorkshire, explicase ea cu un zâmbet, văzând expresia uimită a lui Jessie-Ann.

Cu toate astea, noile haine îi făcuseră mai multă plăcere decât avusese de luni de zile și, cu toate că erau simple, fuseseră alese cu flerul lui Jessie-Ann. Acum, Gala se simțea pregătită pentru America. Numai era nevoie să-i fie rușine de felul cum arăta, făcea parte din „scenă”.

La o ceașcă de cafea, îi povestise lui Jessie-Ann, în secret, despre copilăria ei și cum păstrase totdeauna fotografiile ei prinse pe pereți, ca imagine a perfecțiunii, farmecului și succesului, dorindu-și să poată să fie ca ea. Jessie-Ann râsese, arătând exact așa cum o știa prea bine Gala din fotografii și îi spuse Galei că ea va fi, probabil, un manechin mult mai bun decât fusese ea. Nu era adevărat, desigur, totuși Gala se gândi că era drăguț din partea lui Jessie-Ann să spună așa ceva.

— Bine, băieți, strigă Danae. Mâine Calvin o să fie aici și putem aduna manechinele noastre. Am nevoie de câteva repetiții pentru asta. În regulă, Gala?

— În regulă, zâmbi larg Gala. Totul era bine. Danae știa exact ce avea de făcut.

Capitolul 17

Marcus ocupa una din camerele cu sobe din Blair Hall, aceeași în care locuise tatăl lui când fusese la Princeton. Aspectul și starea ei generală de dezordine studentească se schimbaseră probabil foarte puțin față de epoca lui Harrison. Marcus și colegul lui de cameră ajunseseră de comun acord la concluzia simplă că, dacă îți lași hainele și costumele de sport, cărțile și hârtiile și resturile obișnuite ale vieții, exact acolo unde le-ai aruncat, lucrurile se așează ele singure în rafturi. Dacă voiai un lucru, trebuia, pur și simplu, să scotocești printre lucruri, ca la o săpătură arheologică, până ce, în cele din urmă, ajungeai la zona dorită – și îl găseai. Sistemul lor era garantat, dar camera lor cu ferestre gotice avea un aspect care i-ar fi rupt inima oricărei mame.

Tocmai când căuta bluza lui gri favorită și ajunsesese deja pe la fundul maldărului de lucruri, Marcus dădu peste un exemplar vechi de două săptămâni din revista People, deschisă la o fotografie a tatălui său cu Merry McCall. Deși întârziase la antrenamentul nautic și ar fi trebuit să se afle deja la remiza de bărci de pe lacul Carnegie, se simți obligat să se oprească și să se uite mai atent la ea. Erau prinși în lumina unui flash, în timp ce părăseau un restaurant din San Francisco pe nume Fog City. Merry se uita în sus la Harrison, cu un zâmbet de adorație, iar tatăl lui îi înconjura cu brațul umerii ei frumoși și se uita la ea cu un aer de tandră indulgență. „Cuplul obișnuit, Merry McCall și Harrison Royle, luând masa împreună – din nou... În timp ce drăguța Jessie-Ann stă acasă și se îngrijește de cei doi copilași ai ei: Imagini și fiul ei, Jon...”

Cuplul obișnuit? Tatăl lui și Merry McCall? Marcus citi din nou fraza, jenat. Harrison îi spusese chiar în urmă cu câteva săptămâni că prezentarea de modă itinerantă era principalul factor stimulator al vânzărilor astronomice ale liniei „Fata de la Royle” și el își închipuia că tatăl lui pleca adesea la locul ultimei prezentări ca să supravegheze proiectul său îndrăgit. Nu cumva oare o supraveghea doar pe Merry McCall?

Punând revista pe masa lui de lucru, singurul loc ordonat din jumătatea lui de cameră, Marcus privi fix fotografia, timp îndelungat, înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre ușă. Luându-și bicicleta din stelaj, pedală furios prin campus, în jos pe Elm Drive, apoi la stânga pe Faculty Road, spre lacul Carnegie și remiza de bărci.

La aproape doi metri și optzeci și cinci de kilograme, Marcus avea trupul slab și puternic și umerii largi mușchuloși ai unui campion de canotaj și era membru al echipei de la Princeton. Încă de copil, avusese două pasiuni: bărcile și construcțiile. În timpul vacanțelor cu tatăl lui în via Martha și la Eleuthera învățase arta navigației. Mai târziu, dar tot când era încă foarte mic, în timpul unor lungi călătorii cu Harrison prin Europa, își descoperise

dragostea pentru arhitectură. Marcus era totdeauna acela care se ruga să se oprească pentru a explora o mănăstire ruinată din Franța sau o mare moschee bizantină la Istanbul sau un palat venețian din quattrocento. Absolvirea școlii de arhitectură la Princeton era o ambiție a lui, un fel de trofeu ce trebuia cucerit. Doar așa va putea să-și realizeze ambiția de o viață, să învețe cum să creeze acel tip de clădiri pe care le considera a fi sculpturi în care se locuiește. Lucra deja în direcția țelului său arhitectural și, în același timp, se bucura de plăcerea fizică ce i-o dădea participarea la echipa de canotaj. Iar între timp, reușea să ducă o viață socială destul de intensă. Marcus era la fel de atrăgător ca și tatăl său, moștenise o mare parte a farmecului blond al mamei sale decedate, și avea în plus o anumită tandrețe proprie lui. Era un tânăr sigur de locul lui în lume și de valoarea sa. Era sensibil și era plăcut să fii în compania lui; îi plăcea să citească sonetele lui Shakespeare și poemele de dragoste ale lui Donne; îi plăcea muzica lui Satie și a lui Mozart precum și a lui Dire Straits și Bruce Springsteen. Avea prietene, cărora le împărtășea adesea visele, iar uneori împărțea patul cu ele; avea prieteni în compania cărora se simțea bine. Viața lui era plină de muncă și distracții.

Dar când ajunse cu bicicleta la remiză și o puse în stelaj, gândul lui Marcus nu era la antrenamentul ce urma să-l facă pe lacul Carnegie. În timp ce scruta cei 2.000 de yarzi ai cursei de canotaj, controlând viteza și direcția vântului, înainte de a ajunge la remiza bărcilor, mintea lui nu era nici la petrecerea din seara aceea pe care o dădea Janie Ardley, cu care avea o legătură destul de plăcută; Marcus se gândea la Jessie-Ann.

Chiar când ridică barca împreună cu ceilalți membri ai echipei, lăsând-o apoi jos, în lac, când ajunseră la apă, el se întreba dacă ea văzuse revista și dacă nu cumva mai apăruseră și alte materiale în revistele de bârfă sau în ziarele de scandal. Tocmai expresia „cuplu obișnuit” îl îngrijorase... Aceasta implica faptul că Merry și tatăl lui fuseseră adesea văzuți împreună. Desigur, Merry era „Fata de la Royle” și totul ar putea părea perfect normal; în fond, tatăl său era foarte atașat de noul proiect de la Royle. Marcus trase mai vârtos de vâsla lui, în ritm cu numărătoarea antrenorului, întrebându-se între timp dacă tatăl lui se atașase cumva de Merry McCall. În urmă cu câteva luni, ar fi îndepărtat ideea asta ca nebunească, dar în ultimele rânduri când fusese acasă, i se păruse că Jessie-Ann mergea într-o direcție și Harrison în alta. Oare putea tatăl lui să fie atât de atașat de Merry încât să pună în pericol tot ce împărtășise cu Jessie-Ann? Sau era, pur și simplu, furios pe ea că-l neglija? Nu încăpea îndoială că Jessie-Ann era adânc implicată în Imagini și că nu mai avea timpul pe care îl dorea Harrison.

Cârmaciul le comandă să se odihnească, iar el se sprijini de vâslă, transpirația udându-i părul des, deschis, și mușchii care doreau să se destindă. Dacă se întâmpla ceva, era din vina amândurora. Cum pot să fie atât de proști, se întrebă furios, când erau pe cale să piardă atât de mult? Pentru că era sigur că tatăl lui o iubea pe Jessie-Ann, la fel cum era sigur că ea îl iubea pe Harrison.

Să fie al naibii dacă o să stea deoparte și o să-i lase să încurce lucrurile. Va pleca cu mașina la New York chiar în după-amiaza asta, o va găsi pe Jessie-Ann la Imagini și, fără ca ea să-și dea seama, va încerca să afle dacă ea a auzit zvonurile. Apoi îl va întâlni pe tatăl său, singur, și va descoperi care era adevărul. Iar dacă zvonurile erau adevărate, el va face tot posibilul să-l convingă pe tatăl său că era nebun și că risca să îi piardă pe Jessie-Ann și pe micuțul său fiu, Jon, precum și tot ce însemnau ei în viața lui.

* * *

Imagini era într-o stare de agitație surdă. Danae dorise să înceapă lucrul la campania de publicitate Linia trupului pentru Brodie Flyte, la ora 2:30, în după-amiaza aceea, dar trebuise să amâne din cauza unei certe îngrozitoare cu Calvin, care refuzase să i se tundă părul, ca să arate ca al Galei. Ea va da drumul la program la ora patru.

Caroline îi venise în ajutor, desigur. Îl luase pe Calvin deoparte, încercând să-l facă să fie rațional, mângâindu-l liniștitor pe păr, de parcă ar fi fost un copil nefericit.

— Ții minte când ne-am întâlnit prima oară? Îl întrebase ea blând. Nu ți-am spus oare încă de atunci să lași totul pe seama lui Danae și o să ai cele mai bune fotografii pe care le-ai făcut vreodată în viața ta? Ai încredere în ea, Calvin, ea știe ce face.

— O să-mi blocheze alte contracte, răspunse Calvin, îngrijorat de nesiguranță. Ei sunt obișnuiți să arăt așa.

— Atunci, poate-i momentul pentru o schimbare, argumentă Caroline. O să fii tot Calvin – doar că vei arăta altfel.

Caroline aproape îl convinsese, în cele din urmă, când el o văzu pe Gala-Rose.

Calvin o privi fix, cu suspiciune, în timp ce dădea mâna cu ea. Gala avea un halat de baie lung, alb și nici un fel de machiaj. Cu părul ei platinat cu cărare într-o parte și lipit la spate cu gel ca să stea fix pe capul ei frumos ca o mică scufiță strălucitoare, ea arăta timidă și stângace.

— Isuse, mormăi el către Caroline, când se întoarse spre ea, copila asta arată ca păpușa unui ventrilog. Oare asta-i vreo glumă a lui Danae?

— Ai încredere în ea, Calvin, insistă Caroline. El clătină din cap cu îndoială.

— Îmi distrugi cariera, Courtney, replică el, așezându-se resemnat în fața oglinzii, în timp ce Hector își apucă foarfecele. Sper că știți ce faceți.

Isobel lucră pe Gala, folosind formula la care ajunseseră ea și Danae cu o seară înainte. Pe profilul din dreapta, ea folosi un fond de paloarea porțelanului, un pic de roz-levănțică scotea în relief scobitura obrazilor, iar o urmă de ametist accentua adâncimea orbitelor Galei. Aplică un gri închis pe gene și îi umplu sprâncenele cu cele mai slabe și mai ușoare linii de creion levănțică, desenându-i gura moale cu violet. Pe profilul stâng al Galei, Isobel folosi un fond auriu, colorându-i pomeții cu un coraliu sănătos și adăugând soare pe fața ei bronzată, cu fard de pleoape galben și o sclipire de praf auriu care să se potrivească gurii coraliu strălucitoare. Partea dreaptă a trupului ei era pudrată cu o paloare imaculată, în timp ce partea stângă era unsă cu

machiaj de corp auriu. Gala se învârtea când într-o parte, când în alta, uitându-se la două imagini în oglindă și constatând două personalități total diferite. Într-una era o micuță nimfă a pădurii, un Puck care nu ieșise niciodată din verdeața întunecoasă a pădurii la lumina limpede a câmpiilor; iar în cealaltă părea un tânăr atlet alergător cu picioare aurii, din Grecia antică, gata pentru prima sa Olimpiadă.

— Fantastic! Declară Danae, uitându-se critic la ea. Bine, Isobel, acum dă-i drumul la Calvin. Iar Gala, de tine am nevoie pentru câteva fotografii de probă.

Gala o urmă ascultătoare, evitând privirea uluită a lui Calvin când trecu pe lângă el... Doamne, ce frumos era, și atât de... De new-yorkez! Făcuse treburi din astea de o mie de ori și știa exact la ce să se aștepte, dar ea presupunea că era obișnuit să lucreze cu manechine experimentate. El călătorise în toată lumea și, la fel ca și Jessie-Ann, apăruse în toate principalele prezentări de modă europene. Calvin era o stea! Cu inima cât un purice, Gala se așeză pe marginea unui pat îngust cu cearceafuri de mătase, în timp ce Danae măsoara intensitatea luminii și striga comenzi către asistentul ei, Forstie White, care muta de colo-colo lămpile cu halogen, fără să se plângă.

Jessie-Ann stătea pe margine, zâmbind încurajator când ochii speriați ai Galei îi întâlneau pe ai ei.

— E-n regulă, draga mea, îi strigă ea, repezindu-se să o îmbrățișeze în fugă, suntem toți aici să te ajutăm – o să iasă minunat. Ai idee cât de fantastic arăți? Sinceră să fiu, nu știu care jumătate din tine e mai frumoasă... Ești zdrobitoare, Gala-Rose, crede-mă, pentru că e adevărat!

Calvin intră nonșalant în studio, îmbrăcat doar în pantalonașii micuți ai lui Brodie. Trupul lui bronzat strălucea în urma îngrijirilor experte ale lui Isobel, iar părul lui blond tuns scurt avea cărare într-o parte, jos, și era lipit spre spate, ca să se asorteze cu al Galei.

Inima lui Caroline se opri o clipă când îl văzu intrând în cercul de lumini și însăși Jessie-Ann, care era obișnuită cu frumusețea, rămase cu gura căscată.

— Caroline, șopti ea, Danae a noastră știe cu siguranță ce face. Uită-te la perechea asta!

Când se așezară pe pat, profilul stâng al Galei era spre aparat. Trupul ei neted se sprijinea de al lui, iar Calvin puse brațele lui puternice în jurul ei.

— Mai aproape, comandă Danae. Iar tu, Frostie, mai umflă puțin materialul ăla în fundal, te rog... Vreau să arate de parcă acum s-au dat jos din pat. Gala, ești nițel cam țeapănă – ce-ai zice de un pahar de vin ca să te relaxezi puțin?

— Nu! Strigă ea, amintirea îngrozitoare a lui Cam și a serii aceleia din studioul lui Marley revenindu-i brusc... E-n regulă, își spuse nervoasă, aici nu e cum a fost la Cam, aici totul e profesionist. Acum sunt un manechin adevărat și lucrez cu cei mai buni.

— O să fie în regulă, să știi, îi șopti Calvin Galei la ureche, e doar o muncă, dragă. Sprijină-te mai aproape de mine, simte-te cu adevărat

confortabil. Danae o să ne spună ce vrea să facem. Ți-a spus cineva vreodată că ai niște ochi fantastici? Desigur că da, sunt gri ca cerul englezesc, pun pariu.

— Eu sunt din Yorkshire, șopti Gala, permițându-și să se aplece puțin mai aproape spre el – dar Calvin era atât de... Atât de gol. La fel era și ea, doar aceste mici obiecte de lenjerie intimă...

— Am fost odată acolo, spuse Calvin, surprinzând-o, cu văile și toate oile și zidurile joase de piatră... A fost frumos. Am locuit într-un han vechi, ciudat, sus în ținutul mlăștinos, la Grassington.

— Ai fost la Grassington? Chicoti uimită Gala.

— Sigur, am fost, draga mea, am circulat prin jur cu mașina – și mi-a plăcut... Asta nu mă face să fiu aproape ca unul din familie? Adăugă el cu un zâmbet.

— Aproape, recunosc ea zâmbind. Calvin își strânse brațele în jurul ei, în timp ce Frostie termină de aranjat cearceaful.

— Bine, strigă Danae, începem.

* * *

Era 7:30 și Gala aștepta în camera de îmbrăcat, înfășurată în halatul ei de baie voluminos și tremurând de oboseală. Crezuse că se terminase totul, dar pare-se că făceau doar o pauză de o oră și apoi vor începe din nou, folosind un stil cu totul diferit. Fața ei fusese curățată de machiajul exotic și părul îi fusese din nou spălat și uscat de Hector, arătând de data aceasta tapat și aureolat, ca de înger. Urmărindu-și imaginea din oglinda lungă cu becuri pe margine, se gândea că semăna cu un pui bine spălat și pe jumătate jumulit. Cu un oftat, își ridică pe o masă picioarele care o dureau și mușcă nemulțumită din sandvișul cu pui. Un pahar de șampanie aștepta neatins pe masă, alături de picioarele ei și, în timp ce mesteca, se uită la bulele care se ridicau mereu în sus și dispăreau. Puse din nou jos sandvișul. Pur și simplu, nu putea mânca. Era încă prea încordată. Lăsându-se pe spate în fotoliu, ea închise ochii, retrăind ultimele câteva ore... Trupul cald al lui Calvin lângă al ei, cearceaful de mătase șifonat și sânii ei pe jumătate expuși; roșeața fierbinte care îi colorase obraji și îi făcuse să zâmbească, senzația... Senzația bărbăției lui alături de ea. Totuși, Calvin nu o făcuse să simtă ce simțise la Cam în seara aceea, și nici măcar ce simțise pentru Jake... Poate că ce simțise pentru Cam era dorința de sex, iar pe Jake știa că-l iubise. Îi era recunoscătoare lui Calvin pentru că o ajuta, făcând-o să se simtă mai în largul ei, când era cu el.

— Ne prefacem doar, fetițo, îi spusese el. Eu mă prefac că sunt nebun după tine, iar tu te prefaci că îți plac... Iar cum o să arate asta în fotografie, este treaba lui Danae. Tu și cu mine ne facem meseria noastră aici, pe patul ăsta, restul o privește.

Danae îi avertizase că, după pauză, vor abandona starea de spirit romantică, sexy. Îi avertizase să fie vitali și vioi, bucuroși de viață. Vor sări în aer, le spusese ea, vor sta în mâini, vor face tumbe... Apoi, săptămâna viitoare, vor face niște fotografii de vară, la plajă... Se părea că treaba pentru Brodie Flyte nu se va încheia niciodată.

* * *

Marcus așteptă mai bine de un minut înainte de a vorbi, stând pur și simplu în ușa și analizând fetița blondă abandonată, cu tunsoare de înger și cu gura cea mai dulce și mai moale. Ea ținea ochii închiși iar el se uita fix la fața ei, la curbele delicate ale pleoapelor ei de alabastru și la nasul ferm, drept, la curba blânda a pomeților ei. Cine putea fi oare?

— Îmi pare rău că vă deranjez, șopti el, scuzându-se, când ochii Galei se deschiseră surprinși, dar nu e nimeni altcineva pe aici.

— S-au dus cu toții după colț la Blakey, răspunse ea iute. E pauză și le era foame.

— Și duminică nu-ți este? Întrebă Marcus, observând sandwichul neterminat.

Gala se uită la el speriată. Ea era singură în studio și nu-l mai văzuse până atunci - avea totuși ceva familiar.

— Au să se întoarcă imediat, îi spuse ea, strângându-și mai mult halatul. De fapt, ar trebui să vină chiar acum.

— E-n regulă. Am să aștept. Am venit de fapt să o văd pe JessieAnn.

În cazul ăsta, probabil că a venit aici pentru afaceri, se gândi Gala, ușurată. Oricine ar fi fost, avea o față frumoasă, o față demnă de încredere. Și era foarte atrăgător. Îi plăceau ochii lui căprui și coama lui de păr blond închis, care atârna în dezordine, venindu-i drept în ochi. Cine era oare? Se întreba ea, în timp ce se priveau fix unul pe celălalt, în tăcere.

— O cunoști pe Jessie-Ann? Întrebă ea, în cele din urmă.

Marcus îi zâmbi.

— Sigur că o cunosc, e mama mea vitregă. Gala se ridică sufocată.

— Mama vitregă?

— Pare o nebunie, nu-i așa? Dar Jessie-Ann e căsătorită cu tatăl meu. Eu sunt Marcus Royle.

El îi oferă o strângere de mână fermă, iar Gala își mușcă buza jenată. Aproape că fusese dură cu fiul domnului Royle... Ce prostie din partea ei...

— Vă rog să mă scuzați... Se bâlbâi ea. N-am știut cine sunteți.

— Bineînțeles. Marcus se lăsă pe scaun alături de ea, iar privirile lor se întâlniră în oglindă. Și? Întrebă el.

Ea se uită la el uimită.

— Cine ești dumneata? Adică nu, mai bine nu-mi spune... Ești Titania, ești Wendy fără Peter, ești Tinkerbell sau Puck... Cine ești? Sunt dezorientat... Nu pot alătura un nume unui chip atât de rar. Ești oare un manechin faimos? Ar fi cazul să te cunosc?

Gala râse și Marcus se gândi că nu mai auzise un sunet atât de vesel în toată viața lui.

— Sunt doar Gala-Rose, răspunse ea, ghemuindu-se mai adânc în halatul ei și zâmbindu-i în oglindă, și nu sunt cunoscută. Dar Danae și Jessie-Ann îmi spun că voi fi celebră când va fi lansată campania pentru Linia trupului de la Brodie Flyte.

— Spune-mi, Gala-Rose, făcu el aplecându-se mai aproape, ce trebuie să facă un biet muritor ca mine ca să obțină ca un manechin ce-va-deveni-curând-celebru să ia cina cu el?

Gala râse. Toate temerile și grijile ei, toți nervii și inhibițiile ei dispăruseră brusc. Marcus Royle era cald și sincer – și era plăcut. Și nu-și amintea să fi cunoscut acest sentiment foarte des.

— Să iau cina cu dumneata? Repetă ea cu un zâmbet poznaș. Păi, mai întâi va trebui să o întreb pe Danae.

— Danae? Expresia lui Marcus, un amestec de mirare și groază, o făcu să râdă.

— Danae m-a adus aici de la Londra. Ea îmi organizează într-un fel viața – iar până acum, n-am avut voie să ies – la cină – sau pentru orice altceva.

— O să schimbăm situația asta, chiar acum, spuse Marcus cu fermitate, luându-i mâna în mâna lui. Lei masa cu mine în seara asta. Te rog!

Gala își trecu un deget peste șirul de bătăături din palma lui.

— Vâslesc, explică el, când ea se uită la el întrebătoare, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea zâmbi, ochii ei gri fiind la fel de limpezi și de translucizi ca un lac de pădure.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea timid. De fapt, nu-și putea închipui nimic în toată lumea asta largă, care i-ar face mai multă plăcere decât să ia cina cu Marcus Royle.

* * *

Patul fusese înlocuit cu un fundal de cer strălucitor de albastru, cu nori mârșiați de vânt, iar reflectoare fierbinți luminau scena cu puterea unui soare de amiază. Calvin, schimbat deja în șort de box albastru deschis și vesta de alergări, aștepta calm să primească instrucțiuni. Pe sub halat, Gala purta același costum, în roșu aprins.

— Nu cred că am să pot face asta, îi șopti ea lui Marcus, din nou, neliniștită.

— Ba bineînțeles că poți. Oricum, trebuie să stau de vorbă cu Jessie-Ann, spuse el plin de tact, îndreptându-se spre ușă și aproape împiedicându-se de fata care stătea în spate, în umbră.

— Îmi pare rău, exclamă el apucând-o de braț. Sper că nu te-am lovit, călcându-te pe picioare.

— Nu-i nimic, mormăi Laurinda.

— Ești sigură? Ezită Marcus. De fapt, o călcase tare pe picior. Trebuie să o fi durut rău, dar nu o observase acolo în întuneric.

— Sigur, răspunse Laurinda, scuturându-se de mâna lui și plecând. E-n regulă.

— Atunci, încă o dată, îmi cer scuze.

Ea îl urmări dispărând pe ușă, cu o strălucire de interes în ochii ei supărați. Țasta o fi băiatul lui Harrison? Ce căuta el aici? Ce mai avea de gând acum Jessie-Ann? Ai crede că lucrurile au mers destul de departe pentru o singură zi, fără ca Marcus Royle să mai apară în scenă. După ședința aceea rușinoasă de după-amiază, când au făcut-o pe acea sârmană fată tânără,

Gala, să se dezbrace aproape goală și să se tăvălească pe pat cu Calvin... Nu era nevoie să fii specialist ca să știi ce simțea Calvin cu umflătura aceea mare ascunsă în pantaloni... Doamne, o făcea să tremure numai gândindu-se... Nu dorise să se uite, îi aducea în memorie toate amintirile ei urâte, ca și când ea ar fi fost culcată în patul acela... Dar nu fusese în stare să-și ia ochii de la scenă. Danae îl pusese pe Calvin să stea deasupra Galei, el se sprijinise cumva de brațe, ținându-și trupul departe de ea... Iar Laurinda văzuse expresia din ochii lui, privirea fierbinte, arzătoare, schimbată între ei doi. Jessie-Ann va trebui să adauge inocența pierdută a Galei la lista relelor făcute de ea în săptămâna asta, deoarece era sigur că fata era de-acum coruptă. Și iată acum cum îl fixa pe Marcus Royle... Toată caldă și radioasă. Era de ajuns s-o facă pe Laurinda să vomite, privirea asta... Îi aducea în minte toate amintirile acelea urâte ale felului în care tatăl ei obișnuia să o privească pe Jessie-Ann, dorind-o...

— Bine, voi doi, strigă Danae, țineți-vă de mână și, când număr până la trei, începeți și săriți!

Pândind în umbră lângă ușă, departe de luminile puternice, fierbinți și de cercul fermecat al oamenilor frumoși, Laurinda privea fix, în tăcere.

* * *

Jessie-Ann lăasă jos receptorul și îl sărută pe Marcus, strângându-l tare în brațe.

— Ce bucuroasă sunt că te văd! Exclamă ea. Măcar un membru al familiei e acasă! Rămâi peste noapte? Harrison e plecat și m-am gândit că poate tu și cu mine am putea cina împreună.

— Tata e plecat? Întrebă Marcus, indiferent. Jessie-Ann oftă.

— Nu ne organizăm prea bine viețile în momentul de față. Eu sunt totdeauna liberă când Harrison e plecat - iar când eu sunt ocupată, tocmai atunci, bineînțeles, el e acasă!

Ochii ei albaștri erau melancolici, cu gândul la Harrison, și Marcus își dădu seama că nu știe de bârfe. Totuși, era gata să pună pariu că, dacă ceva era adevărat, jumătate din New York ar fi vorbit deja despre asta. Nu se spunea, de obicei, că soția este ultima care află? Ah, la naiba, se gândi el posomorât, era într-adevăr o problemă aici... Va trebui să-l prindă pe tatăl său și să încerce să-l facă să înțeleagă situația, înainte de a merge prea departe.

— Îmi pare rău că nu l-am găsit pe tata, spuse el, firesc. Când se întoarce?

— A, luni sau marți. Are întâlniri în oraș toată săptămâna viitoare.

— În legătură cu cina, spuse Marcus zâmbind, ar fi trebuit să mă prinzi mai devreme. Am o întâlnire.

— Jane?

El negă din cap.

— Gala-Rose, replică el cu un zâmbet nonșalant. De ce ești atât de surprinsă? E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată - mamele vitrege fiind excluse, bineînțeles.

— Bine, răsese ea, dar o să trebuiască să treci de Danae mai întâi! Dar, cunoscându-te, sunt sigură că ai reuși să farmeci orice femeie-cerber care mânuiește sclavii. Distrează-te, Marcus. Și ai grijă de ea – e fragilă.

— Am să am, promise el. Și chiar intenționa să o facă.

Capitolul 18

Laurinda ședea pe podea în apartamentul ei, cu o foarfecă mică ascuțită în mână, înconjurată de reviste dezmembrate și de ziare. Purta o pereche de mănuși subțiri chirurgicale, la fel cum făcea când bătea la mașină scrisorile, fiindcă era prea inteligentă ca să fie prinsă lăsând amprente digitale. În partea ei stângă, era o grămadă îngrijită de tăieturi pe care le adunase în ultimele două luni, toate reprezentând fotografiile ale lui Harrison și Merry. Nu erau chiar atât de multe, dar nu încăpea îndoială în mintea Laurindei că Jessie-Ann îl împinsese pe Harrison în brațele altei femei – și nu era cea nimerită! Femeia trebuia să fie ea, Laurinda – ea era destinată să-i ia locul lui Jessie-Ann ca să poată avea grijă de Harrison și de fiul lui. Iar după rușinoasa comportare din ultimele săptămâni de la Imagini, ea știa că era momentul să acționeze. Mai întâi, îl va salva pe micul Jon și apoi se va îngriji de Jessie-Ann.

Laurinda se uită în jur în micul ei apartament. Nimeni nu venise vreodată aici; era la fel de izolată de parcă ar fi trăit într-o fermă din Montana, dar era un bloc de garsoniere pentru oameni tineri care se luptau să reușească în Manhattan, trăind din credite și cu optimismul tinereții. Un copil ar fi la fel de nepotrivit aici ca și un elefant. Trebuia să găsească alt apartament, mai departe, în suburbie, unde ea s-ar putea pierde în mulțimea obișnuită a femeilor cu copii.

Ar fi ușor. Va trebui însă să-și facă planul cu atenție. Întrebarea era dacă Jessie-Ann va anunța poliția sau va aștepta o notă prin care să i se ceară o răscumpărare din partea răpitorului? Și își va da oare seama că Laurinda era cea care îl răpise? Desigur, exista acest risc, dar ar putea pune pariu că lui Jessie-Ann îi va fi frică să anunțe poliția ca răpitorii să nu-i facă vreun rău copilului. Laurinda își putea prefigura în minte nota de răscumpărare, scrisă cu litere roșii, ca și celelalte, așa încât Jessie-Ann să știe că ținta era ea. Numai că ceea ce voia ea drept răscumpărare nu erau banii ci pe Jessie-Ann. Timpul pe care-l va pierde neducându-se la poliție îi va da Laurindei suficient răgaz ca să-și realizeze restul planului.

Luând mica grămadă de tăieturi, le duse la masă și le introduse într-un plic. Apoi luă mașina veche de scris din locul unde era ascunsă și începu să-și compună scrisorile ca să le aibă pregătite pentru ziua cea mare. Și chiar în după-amiaza aceea, intenționa să ia metroul spre Queens unde să caute un apartament. Voia ceva potrivit pentru o femeie cu un copil, pe o stradă aglomerată, unde să nu fie prea vizibilă. Se va asigura, spunându-i proprietarului că e o mamă singură și că acum băiatul ei stătea cu bunicii în Montana, dar că va reveni la ea curând. Și apoi, când o va prinde pe Jessie-Ann, în sfârșit, singură, îi va spune cu adevărat ce gândea despre ea, adevărul... Întreg adevărul... Nimic altceva decât adevărul...

Ea urmărea literele care se imprimau pe foaia de hârtie, compunând obscenități, cu un zâmbet de satisfacție, ca un copil de grădiniță, bucuros de primele sale încercări de a alcătui cuvinte.

* * *

Harrison se uită în sus surprins, cu un zâmbet de plăcere în colțurile gurii, când Marcus intră pe ușă. Nu se întâmpla des ca fiul lui să vină să-l vadă la birou.

— Îmi pare bine că te văd, fiule, exclamă el. Dar ce te aduce aici la mijloc de săptămână? Sper că nu ai probleme la colegiu!

El răsese când spuse asta, pentru că Marcus fusese totdeauna unul dintre cei mai serioși băieți din câți cunoscuse - muncea din greu, avea calitative bune și era în echipa de canotaj. Ce mai putea cere un tată?

— Am venit aici din două motive. Așezându-se în fața tatălui său, Marcus se aplecă peste suprafața lustruită, liberă a biroului și-i spuse sincer: îmi vine greu să-ți spun asta dar... Ei bine, tată, am citit recent câte ceva în coloanele de scandal - despre tine și Merry McCall. Bănuiesc că totul e mult umflat și disproporționat de presă, dar sunt îngrijorat pentru Jessie-Ann. N-aș vrea să o văd rănită.

Harrison se lăsă pe spate în fotoliul lui turnant, evitând privirea lui Marcus. Băiatul pusese problema atât de delicat pe cât putea; nu-l întrebase dacă era ceva între el și Merry, îi pusese doar întrebarea pe care Harrison și-o pune foarte des - ce se va întâmpla cu Jessie-Ann când va afla? Cu siguranță că nu voia să-i producă nici o durere... O iubea și încă o mai dorea, cu disperare. Dar Merry umplea un gol din viața lui pe care nu se așteptase să-l constate.

— Ai dreptate, Marcus, replică el, în cele din urmă, presa umflă lucrurile. Merry și cu mine suntem adesea împreună când vizitez prezentarea modei Royle, dar nu e nimic care trebuie să vă îngrijoreze, pe tine sau pe Jessie-Ann.

Marcus recunoștea că taică-său l-a dus cu vorba, dar el își realizase scopul. Tot ce era între tatăl său și Merry era treaba lor, dar era al naibii de sigur că nu-l va lăsa pe tatăl său să pună în pericol viața lui Jessie-Ann - și dragostea dintre ei - fără să se lupte.

— Știi că Jessie-Ann n-a aflat încă nimic despre asta, spuse el. Bănuiesc că e prea ocupată cu Imagini ca să aibă timp să citească presa de scandal, i-ar frânge inima, tată, dacă ar apărea niște... Niște neplăceri. Și mă gândesc că ți-ar frânge-o și pe a ta.

— Ți-ai realizat ce aveai în gând, răspuse Harrison, cu răceală, și apreciez ce spui. Pot să te asigur că nu am intenția să-i fac rău lui Jessie-Ann. Acum, adăugă el tăios, adunând niște hârtii și aruncându-le în servieta lui neagră de piele, am o întâlnire în oraș și am întârziat deja. Am putea oare lua cina diseară?

— Îmi pare rău, am și eu o întâlnire. E o întâlnire importantă, adăugă el, uitându-se serios la tatăl lui. Am cunoscut-o abia acum câteva săptămâni, dar sunt îndrăgostit de fata asta, tată.

Harrison ridică din sprâncene.

— Îndrăgostit? La timpul potrivit, ni se întâmplă tuturor.

— E un lucru serios, tată - sau va fi dacă reușesc să o conving pe Gala că e serios.

Harrison se uită la ceas; era deja în întârziere cu cinci minute.

— Îmi pare rău, Marcus, dar într-adevăr trebuie să plec. De ce nu treci să o vezi pe Jessie-Ann? Și nu te îngrijora în privința dragostei. La vârsta ta, vine și se duce.

— Nu de data asta, replică Marcus, liniștit.

— Pot să te duc undeva? Întrebă Harrison în ascensor. Mă așteaptă mașina jos.

— Mulțumesc. Am să merg pe jos.

— La revedere, fiule. Sună-mă, poate luăm cina cu toții mai încolo, în cursul săptămânii. Adu și fata aia nouă după care ești atât de înnebunit. Stai puțin, totuși, trebuie să fiu la Chicago la sfârșitul ăsta de săptămână...

— E-n regulă, tată, altă dată.

— Bine. Îmi pare bine că te-am văzut, fiule.

E rău de tot, se gândi Marcus trist, în timp ce mașina cea mare porni, că atât Harrison cât și Jessie-Ann sunt prea ocupați ca să vadă ce li se întâmplă și prea ocupați ca să-l asculte pe el, când avea ceva important să le spună.

Capitolul 19

Plicul, cu numele și adresa ei scrise la mașină cu roșu, zăcea pe biroul lui Jessie-Ann, în corespondența de dimineață și, de îndată ce văzu, vechea spaimă o făcu să-i crească pulsul și să-i bată tare inima. Cum oare se numea reacția atavică la teamă sau amenințare? Luptă sau fugă... Asta era. Iar ea voia să zboare departe de asta! Luând plicul de un colț, îl aruncă în coșul de hârtii, dar apoi se uită la el liniștită. De data asta, era ceva deosebit cu acest plic, era umflat și greu. Se forță să-și ia privirea de la coșul de hârtii; orice ar fi fost, nu dorea să știe. Plicul rămase acolo, între resturile de gunoarie ale zilei, până după-amiaza târziu. Studiourile fiind tăcute și secretarele plecate după ziua de lucru și neputând să reziste curiozității, ea îl scoase, încercând să se hotărăască dacă să-l deschidă sau nu.

Laurinda se opri în ușă, cu o mică strălucire triumfătoare în priviri, urmărind cum se schimbă expresiile de pe fața lui Jessie-Ann... Nesiguranță. Furie. Teamă. Laurinda simți plăcerea sălbatică de a avea putere asupra unei alte persoane; Jessie-Ann era în mâinile ei - putea să o manipuleze oricum dorea. Ea era cea care, acum, făcea muzica - și va avea grijă ca Jessie-Ann să danseze pe această muzică... Va dansa, și va dansa, și va tot dansa!

Fața se îmbujora de excitație, când intră în cameră.

— Iată cifrele de la Avlon, Jessie-Ann. M-am gândit că trebuie să afli că folosesc vechea șmecherie și nu plătesc la timp. Le-am amintit, ca de obicei.

Jessie-Ann se uită la Laurinda, fără să o vadă de fapt. Se mai gândea încă la plic, întrebându-se ce conținea, de era atât de diferit...

— Și va trebui să fim atenți la acei fotografi care nu sunt la Imagini și care închiriază studiourile și angajează modelele noastre, continuă Laurinda. Mă țin de Dickson Cross de câteva luni deja, dar a pretins mereu că încă nu a fost plătit de clientul său, Blissful Fashions.

— Da? Întrebă ea, fără să asculte.

— Da. Dar am rezolvat și asta. Am dat telefon la Blissful și i-am întrebat când intenționează să-l plătească pe Cross, pentru că ne e dator nouă și nu ne plătește până nu-i achită ei ce au să-i dea. Mi-au spus că l-au plătit pe Cross încă de acum șase săptămâni.

Zău?

— Desigur, am pus iar mâna pe telefon și i-am spus domnului Dickson Cross că, dacă nu plătește, asta a fost ieri, o să apară pe lista neagră la Imagini și nu va mai putea folosi aceste studiouri. Cecul a și sosit azi-dimineață.

Ea îl flutură în fața lui Jessie-Ann.

— Foarte bine, răspunse ea neatentă.

— Te simți bine, Jessie-Ann? Întrebă Laurinda, bucuroasă. Arăți foarte obosită – sau poate ești supărată de ceva.

— Ai dreptate. Sunt obosită. Mă duc acasă. Sunt sigură că am să mă simt mai bine mâine dimineață. Cu o singură mișcare rapidă, aruncă plicul voluminos înapoi în coșul de hârtii. Luându-și geanta, ea se îndreptă spre ușă. Noapte bună, Laurinda, spuse peste umăr, mulțumesc pentru toate informațiile. Ne vedem mâine.

Laurinda se uită urât după ea, apoi luă coșul și recupera scrisoarea. Jessie-Ann n-o să scape chiar așa de ușor. O să găsească plicul ăsta din nou pe biroul ei mâine dimineață – și în fiecare dimineață – până va fi obligată să-l deschidă.

* * *

Sărutându-l pe Jon și spunându-i noapte bună înainte de culcare, Jessie-Ann închise ochii, strângându-l pe băiat la piept, de parcă îi era teamă să-i dea drumul. Jon era înalt pentru cele douăzeci de luni ale lui, cu un trup subțire, elastic și genunchi rotunzi, împodobiți cu fel de fel de zgârieturi și vânătăi, tribut adus firii lui aventuroase. Cu smocul lui de păr negru și ochi mari albaștri, micul Jon Royle avea un farmec de spiriduș care îi răpea inima. El o îmbrățișa strâns pe mama lui, drept răspuns, apoi se smuci să se elibereze, îndreptându-se spre calul balansoar pentru o ultimă călărie înainte de culcare.

— Leagă-mă, mami, leagă-mă, comandă el, simțind starea ei de spirit îngăduitoare și folosind minutele în plus cât avea ocazie.

Jessie-Ann îl legăna și zâmbi văzându-i încântarea când micul căluț se balansa mai repede.

— Ține-te bine, Jon, îl avertiză ea, nu vreau să cazi iar.

Era atât de drăguț în treningul galben și cizmele micuțe de cowboy – de care nu voia să se despartă! Guvernanta trebuia să le pună la picioarele patului, ca să le poată vedea, și tot ele erau primul lucru pe care-l cerea dimineața. Cizmulițe roșii de cowboy, se gândi ea cu un val de dragoste, doar atât le trebuie ca să fie fericiți! Ea ar fi dorit ca Harrison să fi fost acolo ca să-l sărute de noapte bună, dar în ultima vreme Harrison era seara mai mult plecat, decât acasă. Cu o senzație neajutorată de gol în stomac, se întrebă unde greșiseră oare? Se vedeau din ce în ce mai rar, dar atunci când erau

împreună își vorbeau oare cu adevărat? Ea îl iubea... Era sigură de asta și el era cumva iubitor față de ea, într-un mod cam absent însă. Dar unde era oare pasiunea care îi legase chiar de la început? Și ce anume se întâmplase să-i facă să piardă din vedere prioritățile din viața lor? Ea știa că o mare parte a problemei era timpul pe care îl petrecea muncind, dar oare asta era în întregime vina ei? Harrison era și el plecat acum atât de des...

— Încă, mami, încă, se miorlăi Jon, cu fața plină de veselie.

— Gata, băiete, spuse ea ferm, a trecut ora de culcare. Jos cu cizmele astea și în pat.

— Unde-i tata? Întrebă el, stând culcat pe perna cu Garfield.

— Tata lucrează, murmură ea, aplecându-se să-l sărute. Mâine o să fie acasă.

— Acasă, mormăi Jon, somnoros, cu pleoapele deja închise.

— Noapte bună, dragostea mea mică, șopti Jessie-Ann, punând un ultim sărut pe fruntea lui caldă. Jon căscă, ținând ochii închiși. Va adormi încă înainte ca ea să iasă din cameră.

În micuța cameră de zi, masa era pregătită pentru o persoană. Salată, pui rece, o jumătate de sticlă de șampanie răcită – băutura ei favorită și, de obicei, un bun mijloc de învioreare după o zi lungă. Valetul se grăbi să deschidă sticla și să-i toarne un pahar, apoi ieși închizând încet ușa.

Zgomotul circulației intense pătrundea slab în apartament, iar prin ferestrele mari se vedea un cer albastru închis, luminat de jos de strălucirea becurilor de pe stradă, de circulație și de un milion de ferestre sclipitoare. Brusc, se simți foarte mică și foarte singură.

— De ce, vai, de ce, imploră ea cerul Manhattan-ului, de ce merg lucrurile atât de rău acum, când toate celelalte merg bine?

Imagini a ajuns cu adevărat în titlurile ziarelor cu fotografiile erotice pentru Brodie Flyte. Calvin, îmbrăcat doar în lenjeria indiscretă a lui Brodie Flyte, prezentat pe panouri uriașe, din Sunset Boulevard din Los Angeles, până în Times Square din New York, a făcut toată populația feminină a țării să tremure de plăcere. Iar androgina Gala-Rose, cu dubla ei personalitate, era subiectul preferat al New York-ului: pentru o clipă, părea un băiat sau o nimfă, cu picioare lungi mătăsoase împletite cu ale lui Calvin, gura ei moale, palidă, copilărească era aplecată fără suflu asupra lui, iar capetele lor blonde, tunse scurt, asemănătoare, făceau să se nască o întrebare excitantă cu privire la îmbrățișarea lor; în momentul următor, părea o fată băiețoasă bronzată, cu sânii pe jumătate descoperiți pe niște cearceafuri de mătase șifonate, culcată în brațele lui Calvin. Și apoi, în contrast, erau reclamele cu ei doi sărind cu veselie copilărească, mână-n mână, într-o zi albastră, însorită, numai culoare și grație și viață veselă, fericită.

Danae urcase spre stele, călcând pe trupul lui Calvin, se gândi Jessie-Ann, prost dispusă, iar Caroline se îndrăgostise de el. Ei, nu o putea învinui, care femeie ar putea rezista dorinței de a avea grijă de Calvin? Iar acum, New York-ul, totdeauna gata să apuce ceea ce e nou și diferit și să arunce vechiul, s-a prins de Gala ca de cadoul personal al Angliei acordat industriei modei. Danae publicase un reportaj fotografic pe zece pagini în Vogue, care făcuse

valuri în toate mediile de comunicare... Gala în jeanși și pulover, cu picioare lungi grațioase și farmec naiv; Gala – cu bucle false și îmbrăcăminte de casă de modă, catifea neagră scurtă și picioare lungi, lungi, cu fața ei copilăroasă fardată ca să arate ca o mică femeie ușoară ieșită la agățat; Gala într-o rochie de bal de organdi, de 10.000 de dolari, arătând, cu părul ei scurt, ca un înger căzut din cer; și Gala, obișnuită, în propriile ei haine, cu o jachetă amplă în carouri și pantaloni bufanți, prinși în talie cu un cordon de piele împletit, de peste cincisprezece centimetri lățime, șezând pe podea la Imagini, cu picioarele încrucișate, cu cearcăne de oboseală sub ochi, la sfârșitul unei zile lungi.

Fotografiile Galei erau pretutindeni unde te uitai, în toate revistele, prin toate chioșcurile de ziare și apăreau deja zilnic în coloanele de scandal, care o prezentau la petreceri – totdeauna însoțită cu grijă de Danae – ca să susțină Linia trupului de la Brodie Flyte și, de asemenea, să facă reclamă pentru Imagini.

Și, desigur, Danae urca tot mai sus. Avea mai mult de lucru decât putea face față – programul ei la Imagini fiind ocupat din plin pentru următoarele zece luni. Chiar atunci, era plecată pentru o comandă, pe o insulă, împreună cu Gala. Danae era acum parteneră egală, alături de Jessie-Ann și Caroline și Imagini avea mai mult de lucru decât putea efectua. Jessie-Ann presupunea că Imagini ar fi putut pluti la suprafață chiar și numai cu comenzile pentru Royle, dar având în vedere că Avlon, și Brodie, și Vogue le foloseau cu regularitate și că ceilalți fotografi tineri aduceau și ei afaceri bune, Imagini erau gata să zboare de-a binelea.

Atunci, se întrebă Jessie-Ann, după ce-și realizase țelul, tot ce dorise și pentru care muncise, de ce oare i se părea dintr-odată că totul era fără importanță? Știa răspunsul la întrebarea asta. Pentru că lipsea Harrison care să o aștepte și să se bucure de realizările ei, lipsea Harrison care să o felicite, lipsea Harrison cu care să împărtășească totul, la naiba!

Se plimbă prin cameră, gândindu-se cu gelozie la Merry McCall, spunându-și că era bucuroasă că nu trebuia să facă efortul de a fi „Fata de la Royle” și de a arăta totdeauna foarte bine, totuși recunoscuse faptul că, în mod curios, era geloasă pe Merry. Ar fi putut fi ea acolo, pe drum, cu Harrison... ar fi putut fi ea cea lipsită de griji, veselă, în loc să fie omul de afaceri hărțuit, care devenise. Desigur, era puțin îngrijorată că Harrison petrecea atât de mult timp pe drum cu echipa de reclamă a lui Royle – și cu Merry – zburând în fiecare săptămână ca să-i prindă din urmă, la Chicago sau Houston, sau la San Francisco, dar ea avea totală încredere în el. Totuși, se întreba neliniștită când se vor termina toate astea.

Se lăsa obosită într-un fotoliu, scoțându-și pantofii de antilopă negri cu piele de crocodil, de la Maud Frizon și înfundându-se în pernele răcoroase de mătase, căutând locul cel mai moale ca să-și sprijine capul obosit, care o durea. Nu era chiar totul rău, aprecie ea necăjită; Danae era în vârful lumii, fotografilor, Gala se transformase, iar Caroline era îndrăgostită – trei din patru, nu era rău pentru echipa de la Imagini. Doar ea, a patra, era total și disperat de nefericită.

Capitolul 20

Acum, când, în cele din urmă, obținuse succesul binemeritat, cu S mare, Danae hotărâse să se mențină la ceea ce dorise chiar de la început. Cu exemplul lui Brachman întipărit pentru totdeauna în memorie și cu vechiul adagiu „Începe așa cum vrei să continui” drept motto, decisese că doar ceea ce era cel mai bun avea să fie destul de bun pentru ea. Nu că ar fi intenționat să fie dificilă – deși la nevoie, va fi îngrozitor de dificilă! Dar știa instinctiv că, pentru a rămâne în vârf, trebuia să te înconjori de oamenii cei mai buni. Ea folosea doar manechinele cele mai bune – iar asta nu însemna în mod necesar cele bine cunoscute, ci cele pe care ea le considera astfel; și își făcuse o regulă ca toate prezentările să fie alese de ea personal. Danae raționaliza aparițiile Galei-Rose ca zahărul în timpul războiului, acceptând pentru protejata ei doar prezentările de modă cele mai importante, ba chiar și în aceste cazuri folosind-o cu zgârcenie, pentru că știa prea bine că New York-ul putea înghiți o fată proaspătă și s-o scuipe șase luni mai târziu – nemandorind-o pentru că fusese prea mult expusă. Și, bineînțeles, numai ea o fotografia pe Gala-Rose.

Micul avion din Insulele Caraibe o ducea pe Danae și anturajul ei format din patru manechine, plus un machieur și Isobel care o machia totdeauna pe Gala, Hector – coaforul, o stilistă, o editoare de modă de la Vogue, și asistentul lui Danae, plus o grămadă de îmbrăcăminte, pălării, accesorii, pantofi, bijuterii și echipamentul ei de fotografiat. Avionul tocmai se pregătea să aterizeze pe mica insulă Harbor, un loc pe care Danae îl considera destul de departe de cele bătute de obicei, ca să se potrivească stilului ei și ca să învioreze numărul din ianuarie al revistei Vogue cu puțin soare și eleganță de plajă. Prin hubloul aplecat, ea analiză o porțiune de plajă albă mărginită cu palmieri, linsă de o mare în zece nuanțe de albastru, care îți tăia răsufarea. Mai departe era o lagună aquamarin, claritatea ei de cristal și curbele minunate rivalizându-le pe cele ale piscinei cu dale negre aparținând unicului hotel al insulei, Harbor House.

Peluza luxuriantă și bungalourile răspândite frumos între mare și lagună ofereau tot confortul în interiorul holurilor îmbrăcate în terra-cotta.

Micul avion se înclină din nou, făcând ca grupul să scoată sunete de groază prefăcută și râsete. Hubloul lui Danae încadra brusc doar un cer nepătat, strălucind ca emailul albastru în soarele după-amiezei. Succesul venise atât de repede, se gândi ea uitându-se la albastrul acela, încât uneori avea senzația că, dacă s-ar opri să se gândească la asta, întreaga structură delicată s-ar putea prăbuși. Viața ei era o furtună de activitate, dar era activitate creatoare! Brodie Flyte îi dăduse un impuls, dar conceptul ei, fotografiile ei fuseseră acelea care atrăseseră atenția întregii națiuni. Nu fuseseră toate bune, desigur, apăruseră unele critici din partea unor localnici din diverse colțuri ale țării care avuseseră obiecții la fotografiile ei erotice care împodobeau șoselele și străzile lor de pe panouri de peste trei metri înălțime. Dar publicitatea proastă a declanșat un și mai mare interes față de seriile de reclame, iar „Linia trupului de la Brodie Flyte” se vânduse în cantități nevisate.

Însuși Brodie o invitase la dîneu – la Le Cirque (doar ce-i mai bun pentru Danae Lawrence, fotografa as, spusese el). El o ținuse de mână tot timpul mesei, deși ea se plânse că așa îi venea foarte greu să mănânce, dar au băut multă șampanie și au rîs și ea se simțise bine în compania lui, mai bine decît cu oricine, din cîte își putea aminti, cu excepția lui Brachman. Totuși, n-ar fi dorit ca lucrurile să meargă mai departe decît o ținere prietenească de mână și un sărut de noapte bună.

— Asta doar pentru că sunt un tip dur, fără valoare, din Bronx, mormăise Brodie, prost dispus, cînd se oprise la ușa apartamentului ei și ea îi spusese, foarte ferm, „Noapte bună”.

— Eu nu știu cum să tratez o fată ca tine, asta-i problema, nu-i așa?

— Brodie, oftase ea, uită povestea cu băiatul-din-Bronx. Știi la fel de bine ca și mine că ești un bărbat atrăgător, creator, sensibil, în cele mai bune relații cu majoritatea doamnelor importante din țara asta. Dacă ele nu au a se plînge, de ce aș avea eu? Ești un om fermecător, Brodie Flyte, și tu știi asta!

— Atunci, dacă sunt atît de al naibii de fermecător, de ce nu mă lași să rămân aici?

Aerul de inocență necăjită de pe chipul lui aspru o făcuse să rîdă, dar fusese hotărâtă să se țină de planurile ei – deși Brodie era fermecător; și mai era interesant și atrăgător. Dar ea se jurase să-și pună toată energia în muncă. Și, în plus, știa, pur și simplu, că Brodie Flyte îi va crea necazuri – va cere prea mult. Prea mult timp, prea multă pasiune, prea multă energie. În orice alt moment al vieții ei, Danae ar fi putut spune da!... Dar nu acum.

— Du-te acasă, Brodie, îi spusese ea, împingându-l prin ușa deschisă. Am de lucru mâine.

— Și eu am, se plânse el.

— Atunci, amândoi avem nevoie de somn, nu-i așa? Îți mulțumesc pentru o seară minunată. Dîneul a fost delicios și m-am bucurat că am fost împreună.

— Femei care au făcut carieră! Se plânse Brodie, băgându-și mâinile în buzunare și pornind în jos pe coridor. Sună-mă, Danae, cînd mai slăbește presiunea afacerilor, urlă el peste umăr.

Și cu asta, basta. Uneori, singură în apartamentul ei după o zi lungă, cînd încă mai era plină de energia și excitarea ei, Danae luase în considerație ideea să-l sune, dar Brodie nu era tipul de bărbat care să se mulțumească cu o noapte ocazională... Așa încît, în cele din urmă, nu-l sunase niciodată și își petrecuse serile cu Gala.

Gala avea acum apartamentul ei propriu, în aceeași clădire cu Danae, așa încît de acum înainte, putea fi cu un ochi pe ea, iar Gala spusese că o face să se simtă mai în siguranță știind că ea era acolo, doar cu două etaje mai sus. Sărmana, nesigura, micuța Gala nu voise deloc să părăsească raiul apartamentului lui Danae, temându-se că singurătatea pe care o simțise în camera ei din Paddington va reveni; dar cînd apăru Marcus pe scenă, vederile ei se schimbă.

Danae nu se gândise că dragostea ar putea intra în viața Galei-Rose atât de repede; o considerase cumva totdeauna pe Gala ca fiind a ei. Ea fusese aceea care îi spusese Galei cum trebuie să arate, cum trebuie să se îmbrace, cum să se comporte cu presa și la ce festivități de publicitate trebuie să participe. Danae îi alesese apartamentul și îi controla dieta. Gala-Rose fusese proprietatea ei – până la apariția lui Marcus Royle.

Era uluitor, se gândi ea când avionul atinse pista albă prăfoasă, modul în care Marcus o schimbase pe Gala. Ieșise chiar în oraș cu Marcus, în urmă cu câteva săptămâni, fără măcar să o întrebe dacă îi dă voie, deși aveau de lucru ceva important pentru Vogue, a doua zi. Iar după ce Danae petrecuse o noapte de insomnie învârtindu-se prin apartament, Gala se întorsese la ora șase dimineața, arătând extenuată, cu uriașe cearcăne ca niște vânătăi violete pe sub ochii ei gri. Au luat cina la 21, i-a spus ea lui Danae cu exactitate, apoi au dansat în cluburile acelea fantastice pe care le cunoștea Marcus, trei cluburi diferite, apoi s-au dus să ia micul dejun la un mic restaurant non-stop în Sat – „și am vorbit, și-am tot vorbit...”

Danae se uitase urât la ea, în tăcere, cu sprâncenele încruntate, dezaprobatore, iar apoi o informă pe Gala că nici cu Marcus Royle și nici cu altcineva – fie el și un prinț englez – Gala nu avea voie să iasă în oraș în seara din ajunul unei vizionări de modă. Orice vizionare.

— Ca să nu mai vorbească de cea care avea, probabil, să-i schimbe întreaga viață!

— Doar e cea mai importantă zi din viața ta, declarase ea furioasă, în timp ce Gala se pierdea în fața ochilor ei, și tu o strici nedormind toată noaptea. Uită-te la tine! O trăsese pe Gala în fața oglinzii, obligând-o să se uite la imaginea ei obosită, să analizeze daunele pe care le produsese, până îi dăduseră lacrimile. Pentru Dumnezeu, nu plânge! Se văitase Danae, strângând-o în brațe. O să îți se umfle ochii și o să arăți și mai rău...

— Ce putem face? Șopti Gala, făcând eforturi să-și rețină lacrimile de remușcare.

— O să mergem chiar acum la club, declarase Danae, conducând-o spre ușă. O să faci douăzeci de bazine în piscină, apoi o să faci sauna și apoi iar la piscină, să te răcorești. Apoi au să-ți faci cel mai strașnic masaj din viața ta, plus un tratament facial. O să bei un suc de fructe și o să ciugulești o salată – și o să te simți de parcă ai fost într-o vacanță de o săptămână.

Totul mersese bine, iar într-una dintre fotografiile folosite chiar cearcănele de sub ochii Galei ca să îi sublinieze trăsăturile. Gala purta o rochie minusculă, scurtă, strălucitoare, sexy și sandale fine cu tocuri înalte, iar Danae o pusese să tragă după ea, pe jos, capa de sobol, lăsând capul în jos, ca o fetiță bogată obosită, în drum spre casă după o petrecere, cu un steguleț de hârtie și un balonaș pe care le mai avea în mână. De atunci, Gala îi ascultase întotdeauna poruncile, deși Marcus se mai ivera la orizontul lui Danae ca o amenințare.

— O să fim înapoi până în paisprezece? Întrebase Gala chiar săptămâna trecută.

— De ce? Întrebă ea suspicioasă. Ce-i graba asta?

— Marcus ar vrea să mă ia la meciul Harvard-Princeton, răspunsese ea roșind. Dar vreau să spun că nu-i nimic dacă nu ajungem. Nu-mi pasă deloc.

— O să fim înapoi, răspunsese Danae brusc, știind că-i păsa chiar foarte tare. Dar nu-i plăcea să vadă că puterea ei asupra Galei îi scăpa puțin câte puțin de sub control. Ea o crease pe fată, ea trebuia să culeagă rezultatele noii imagini a Galei și nu Marcus Royle! Ea nu o voia pe Gala îndrăgostită - voia doar ca ea să lucreze!

— Nu-i așa că-i frumos? Exclamă Gala în timp ce traversau curtea mică acoperită cu pietriș și intrau în umbrarul văruiat care ținea loc de salon al aeroportului.

— N-am mai văzut în viața mea culori atât de strălucitoare. După asta, Anglia o să mi se pară cam decolorată.

— Să nu crezi asta, replică Danae, sunt tot atâtea culori într-un peisaj verde din Anglia câte sunt în marea albastră de aici. E doar o chestiune de adaptare a vederii - și de filtre! În regulă, acum, să începem! Haideți să ne mișcăm, strigă ea, îndrumându-și trupa și dându-i ordine asistentului ei. Controlează dacă au sosit mașinile, vezi unde-i reprezentantul hotelului, o să avem nevoie de hărți ale insulei și de mașini...

— Danae, relaxează-te, zise oftând Maralyn, editoarea de modă de la Vogue, obosită. Cum rămâne cu oprirea de la Miami și apoi cu întârzierea de la Barbados? Au trecut douăsprezece ore de când am plecat din New York. Hai să mergem pur și simplu la hotel să facem o baie și, cu voia Domnului, să bem și să mâncăm ceva în cameră. Și apoi, în privința mea, cel puțin, la pat. La filmări o să ne gândim mâine.

— Tu o să te gândești mâine, îi aruncă Danae, eu o să mă gândesc în seara asta.

Micul ei grup o privi cu tristețe.

— Hei, Danae, se plânse Hector, nu mai fi un fel de conducătoare de sclavi.

Ea arunca săgeți furioase, șezând tăcută în mașină, în drum spre Harbor House. Ea nu se considera conducătoare de sclavi, se afla aici ca să facă o treabă și era hotărâtă să fie fotografiile cele mai bune, cele mai perfecte pe care le făcuse vreodată. Ea o să se străduiască să devină tot mai bună, de fiecare dată, căutând modalități de a face ca fiecare poză să fie diferită, mai dramatică, mai îndrăznească. Era hotărâtă ca nimeni să nu poată spune vreodată că munca lui Danae Lawrence a devenit rutină. Și era pregătită să-și consacre toată energia și tot timpul muncii ei, chiar dacă ceilalți nu făceau la fel. Desigur, cu excepția Galei-Rose, care va face totdeauna exact ce îi va cere Danae.

* * *

Barul Veranda al hotelului Harbor House era o terasă mare de lemn, cu o tejghea de bambus și cu scaune înalte, deschisă din trei părți spre noaptea întunecată, albastră ca safirul. Pe terasă erau mese joase, împletite, fotolii cu perne moi și un ventilator cu o paletă mare de lemn, care mișca aerul cald tropical dând naștere unei oarecare brize. După ce făcu un duș, se bărbieri și se răcori, în sfârșit, lui Vic Lombardi, îmbrăcat în pantaloni albi de bumbac și

o cămașă albastră largă, i se părea că aici e locul cel mai apropiat de rai pe care-l văzuse în ultimele trei luni. Băutura cu rom, în pahar înalt, preparată de Julio, barmanul blând, zâmbitor, era răcită perfect, iar perspectiva unei cine, când va sta la o masă adevărată, cu o față de masă adevărată, de in, scrobită, și cu șervețele assortate și va fi servit cu mâncare adevărată de niște chelneri cu mănuși albe, era un lucru ce trebuia savurat lent, la fel ca și băutura. Era mai bine decât să stai chircit într-o junglă mlăștinoasă, mestecând o rație de două zile de orez rece, amestecat cu ce mai putea obține de la luptătorii de guerillă, cu care se obișnuise Vic în ultimele luni. De fapt, această perspectivă mai cerea o băătură. În plus, se gândi Vic, va avea șansa să observe mișcarea grupului aceluia cu aspect exotic care se revărsase în bar în urmă cu o jumătate de oră, oamenii arătând la fel de osteniți cum se simțea și el.

Urmări, indispus, cum plecară, unul câte unul, până când rămaseră doar fata cu părul roșu și tână blondă cu aer de copil abandonat.

— Ah, pentru Dumnezeu, Gala-Rose, exclamă Danae, când fata căscă din nou, poți să pleci și tu! Cheamă serviciul în cameră și cere să-ți trimită un sandwich cu pui, fără maioneză și pe urmă dormi, că altfel mâine o să arăți ca o epavă.

— Dar credeam că nu filmăm mâine. Nu trebuie să găsim, mai întâi, locurile potrivite?

— Sigur că da, răspunse ea înțepată, dar o să fie minunat dacă n-o să mai ai iar cearcăne sub ochi. Și ține minte, ferește-te de soare, mâine. Nu vreau urme de bretele peste tot și, oricum, Isobel o să-ți dea cu bronzul necesar, dintr-o sticlă.

— Dar e atât de frumos, se plânse Gala, aș vrea să înot și să zac la soare... Bine, e-n regulă, adaugă ea repede, surprinzând expresia uimită a lui Danae. Știu, am venit aici să lucrez.

Sărutând-o pe Danae pe obraz, se târî obosită de-alungul verandei, prin grădinile tropicale parfumate, înapoi la bungaloul ei.

Luându-și aparatul Nikon, Danae îl îndreptă spre fata care se depărta potrivit obiectivul până obținu luminozitatea potrivită, și făcu o fotografie rapidă a palidei și blondei Gala într-o rochie albă, pe fundalul vegetației tropicale de culoare verde închis, cu un șaj lung, fin, plutind în spatele ei în briza ușoară... O fată fantomatică în junglă...

Ea se așeză la bar pe un scaun înalt din bambus, uitându-se supărată drept înainte.

— Ce doriți, domnișoară? Întrebă Julio, lustruind un pahar.

— A, nu știu, șopti ea, orice, dar mult, proaspăt și foarte rece.

— Încearcă asta, arătă Vic spre paharul lui înalt, plin de gheață, fructe și frunze de mentă. Este versiunea de la Harbor House a unui punc de plante.

Ochii verzi ai lui Danae îl priviră cu răceală. Nu era pregătită pentru o conversație cu turiștii în seara aceea; tot ce dorea cu adevărat era doar o băătură. Totuși, acesta arăta diferit de obișnuitul tip bronzat, aflat aici în vacanță, pentru băătură și femei. Avea ceva peste treizeci de ani, ghici ea,

dar era prea mărunț și, oricum, prea slab. Avea ochi căprui deschiși și păr negru ușor ondulat și arăta așa cum se simțea ea, rece și prudent.

— Mulțumesc, replică ea. Poate că am să iau.

Vic se uită cum scoate un film nou din geantă și încarcă din nou aparatul. Avea un păr grozav, se gândi el, de culoarea unui apus de soare tropical și ochi frumoși, deși erau puțin cam reci.

— E o distracție chestia asta? Întrebă el, când Julio puse băutura în fața ei.

Danae îl privi rece ca gheața.

— Bineînțeles că nu.

— Îmi pare rău, ridică el din umeri, zâmbind, dar dacă mă gândesc mai bine, poate că în locul băuturii ăleia poate ar fi fost mai bine să fi luat o ceașcă de cafea fierbinte - ți-ar putea topi țurțurii de gheață.

Danae își trase scaunul mai departe de el, spre bar.

— Nu simt acum în mod special nevoia de companie.

— Destul de corect.

Terminându-și băutura cu o înghițitură lungă, Vic îl salută din cap pe Julio și o porni leneș în direcția sufrageriei. Dacă doamna nu dorea companie era în regulă, în ce-l privește. În plus, tot ceea ce dorea acum, era cina aceea. O visase destul de des.

Sufrageria era exact așa cum și-o închipuise în nopțile acelea lungi, infestate de găngăni din sălbăticia El Salvador-ului, umblând cu picioarele obosite care-l dureau, cu urechile încă asurzite de bombardamentele zilnice, cu ochii atenți mereu peste tot, dar visând la o sticlă de șampanie bună pusă frumos la răcit într-o frapieră argintie, cu picături reci pe lături. Să viseze la barurile pe care le cunoștea sau la dineurile delicioase în restaurante civilizate era o șmecherie pe care Vic o folosea adesea în călătoriile lui în jurul lumii ca reporter special al postului de televiziune NBC. Constatase că asta îi menținea mintea sănătoasă în cele mai dificile momente de stres. Iar aceste momente nu erau acelea în care se petreceau toate acțiunile, pentru că atunci nu avea timp să se gândească; atunci grija lui era să-și țină capul jos și să-și facă meseria - iar prin asta să transmită oamenilor știri reale, să prezinte aspectele, sunetele și mirosurile războiului, și nu doar vorbe și hărți și modele de plastic. Vic Lombardi cu echipa lui - un cameraman și un sunetist - cutreierase toate punctele fierbinți ale globului deja de șase ani și nu-și putea închipui alt mod de viață mai interesant. Dar știa să se bucure de lucrurile bune ale vieții când avea o pauză de câteva zile.

Alesese din lista de vinuri o șampanie Pol Roger, recolta Winston Churchill 1979, atât în onoarea marelui om de stat al cărui nume îl purta, cât și pentru că era foarte bună, iar sticla aștepta în frapiera cu gheață lângă masa lui, arătând exact așa cum și-o imaginase toate săptămânile astea. Câteva perechi mâncau liniștite la mesele drapate în pânză de în roz, iar un bărbat masiv, un insular, în smoching alb imaculat, cânta la pian melodii delicate de Satie, Ravel și Debussy, precum și de Jerome Kern, Rogers și Hart, la fel cum cântase ultima dată când Vic fusese aici. Satisfăcut că totul se

schimbare doar în bine la Harbor House, el își îndreaptă atenția spre lista de bucate.

— Scuză-mă! Îi zise fata cu părul roșu ce stătea lângă masa lui, trecându-și mâna prin părul deja zburlit și zâmbindu-i cuceritor. Îmi pare rău, continuă Danae. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, am crezut că ești doar un turist oarecare pe-aici...

Vic lăsă capul pe spate, râzând.

— Și, ce te-a făcut să-ți schimbi părerea despre mine? Întrebă el, trăgând un scaun ca să stea și ea alături de el.

— Păi, după aceea, te-am recunoscut. Mă simt atât de prost că n-am știut de la început!

— Nu aveai nici un motiv să știi. În plus, de obicei nu arăt chiar atât de curat la televizor, replică el, în timp ce ea se așezase.

— Îți admir cu adevărat munca, exclamă ea, aplecându-se în față pe scaunul ei, dar trebuie să fie îngrozitor să fii acolo afară, cu toate gloanțele alea care zboară.

Vic ridică din umeri, fără să zâmbească.

— Desigur, e înspăimântător, dar asta mi-e meseria. Sunt reporter și asta-i singurul mod ca să le transmit știri celor de acasă.

Danae își apucă aparatul ei, Nikon, emoționată.

— Mă întreb... Vreau să spun, te-ar deranja? Fapt este că ai o față foarte interesantă, domnule Lombardi. Mă întreb dacă te-ar deranja dacă ți-aș face câteva fotografii?

Ea se uită la el atât de intens încât Vic se gândi că întreaga ei fericire trebuie că depinde doar de o fotografie pe care să i-o facă lui. Ridică din umeri...

— Dacă e atât de important pentru dumneata, domnișoară...?

— Danae. Danae Lawrence. Într-adevăr, e important. Sunt fotografă profesionistă. Poate ai văzut ceva din lucrările mele? El părea uimit și ea continuă grăbită. Reclamele la Linia trupului, pentru Brodie Flyte? Dar cele zece pagini cu Gala-Rose din numărul din septembrie al revistei Vogue? Cosmeticele Avlon?... Nu?

Fața se întrista când el clătină din cap, dar Vic îi zâmbi cu simpatie.

— Îmi pare rău, Danae, dar am lipsit din țară atât demult, bănuiesc că am rămas în urmă cu epoca. Deci, asta faci aici, fotografiezi o prezentare de modă?

— Abia am sosit în seara asta, dar toți ceilalți sunt atât de obosiți încât s-au dus la culcare.

— Dar tu nu te duci? Vic îi făcu semn chelnerului să toarne șampania.

— Eu, niciodată. Aștept doar să se facă ziuă, să pot pleca să caut locuri de filmare. Ard de nerăbdare să încep! Ei îmi spun că sunt o conducătoare de sclavi, recunosc ea rușinată, dar mie îmi place ceea ce fac și aș vrea ca și ei să simtă la fel. Mai cu seamă, Gala-Rose.

— Blonda aceea ca o trestie?

— Ea e. Probabil că pretind prea mult de la oameni. Mă aștept ca și ei să aibă energia mea, atașamentul meu...

— Iar pentru ei, probabil, asta nu înseamnă decât că fac niște fotografii de modă.

Danae îl privi suspicioasă. Oare nu era un accent de sarcasm în vorbele lui?

— Uite ce, Danae Lawrence, am să fac un pact cu tine, zise Vic. Ia cina cu mine și apoi poți face toate fotografiile pe care le vrei.

Danae îl privi în ochii lui căprui deschis, amintindu-și ultima dată când un bărbat îi spusese vorbele astea – Tomaso Alieri la Roma – și amintindu-și cum se terminase acea seară.

— E un pact, fu ea de acord și râse.

— Ce-i atât de nostim? Întrebă el.

— A, nimic... Într-adevăr nimic, răspunse ea, zâmbind în continuare.

— Atunci, ar trebui să încerci să râzi mai des, spuse el blând. Îți stă bine, domnișoară Lawrence.

— Vorbește-mi despre dumneata, îl rugă ea în timp ce mânca o spumă de pește prins lângă insulă în acea dimineață. Sorbind mai mult din minunata șampanie și ascultându-l vorbind, ea se gândi că îi plăcea cum arată, îi plăcea pielea lui ușor măslinie și trupul lui puternic, slab. Și îi plăcea fața lui cu maxilarul ferm, sensibilă, cu mici riduri care radiau în jurul ochilor lui tineri-bătrâni... Ochi pe care voia să-i prindă pe film. Și voia să fotografieze cupa de șampanie prinsă în mâna lui mare, ca o fragilă floare de cristal.

Sprijinindu-se pe un cot, Danae îl urmărea fascinată cum mânca pofticios mai multe feluri superbe. Nu văzuse pe nimeni bucurându-se atât de mult de mâncare, de când Gala-Rose mâncase la restaurantul indian în seara aceea de la început.

— Sunt născut și crescut la New York, îi spuse el, deși, după cum probabil ai ghicit, familia mea e italiană... Imigrantă, în Lower East Side, apoi în Bronx și apoi în confortul suburban din Long Island – de-a lungul a trei generații. Totuși, nu locuiesc în partea elegantă din Long Island, mărturisii el cu un zâmbet. Tata e șofer de taxi. A câștigat destul ca să ne trimită la colegiu, pe fratele meu și pe mine, fără să-i mai rămână prea mult, dar el și cu mama sunt fericiți împreună, în casa lor confortabilă, mică. Cred că-i face plăcere când mă vede la televizor, deși mama mea nu se mai uită la știri din cauza mea. A zis că singura dată când m-a văzut, s-a speriat ca de dracu. Ea nu poate înțelege de ce vreau să-mi petrec viața săpând adăposturi în Beirut sau relatând despre o grămadă de trupuri ucise în India sau în El Salvador. Mama se roagă pentru mine în fiecare seară, îi spuse el lui Danae, în timp ce își sorbeau șampania. Și îmi place să cred că asta mă ajută. E ca și când aş purta un talisman.

— Dar de ce faci meseria asta? Întrebă ea. De ce îți riști viața pentru un reportaj de știri de televiziune?

Vic zâmbi cu același zâmbet din colțul gurii pe care-l observase în reportajele lui.

— Cineva trebuie s-o facă. Altfel, cum naiba am ști noi toți ce se întâmplă cu adevărat? Nu poți trece prin viață cu ochelari de cal. Măcar arătând lumii faptele războiului, lipsa de sens a întregii chestiuni, uciderea

unor nevinovați... Poate devenim toți mai conștienți și, eventual, doar eventual, poate se întreprinde ceva în legătură cu asta.

— Atunci nu o faci doar de dragul aventurii? Insistă ea.

Vic goli paharul lui de șampanie și mai comandă o sticlă.

— Poate că puțin e și așa ceva, recunosc el. Între timp, mă aflu în odihnă și recreere, câteva zile, până la noi conflicte în America Latină și sunt sigur că aş vrea să mă bucur de aceste zile alături de tine, Danae Lawrence.

Ochii lui frumoși căprui ridicau o întrebare pe care Danae o evită, punând la ochi aparatul de fotografiat și încadrându-l în lentile.

— Întrebarea rămâne valabilă, comentă Vic, lăsându-se pe spate în fotoliul confortabil.

— Sunt aici ca să lucrez, răspunde ea cu voce înăbușită.

— Și cum rămâne cu toată energia aceea economisită? Tu și cu mine ne asemănăm, Danae Lawrence. Tu ești o aventurieră, la fel ca și mine, numai că într-o lume diferită. Pun pariu că scena revistelor de modă din New York este chiar mai dură decât războiul în junglă! Dar chiar și aventurierii trebuie să știe că doar munca face ca o persoană să devină plecticoasă. Fără să vrea, Danae râse, țâcănind cu Nikon-ul ei.

— Întoarce puțin capul spre stânga, comandă ea, așa... Nu, doar o idee mai încoace. Bine. Am prins. Acum, uită-te în depărtare... Dumnezeu, ești minunat de bun pentru fotografiat, ai o față atât de încântătoare, numai unghiuri și planuri întrerupte.

— Așa vorbești cu toate modelele tale? Întrebă el, întinzând mâna și depărtând aparatul.

— Nu sunt nici pe departe atât de interesante, replică ea, cu excepția Galei-Rose, bineînțeles.

— Bineînțeles. Ochii lui se îngustară, când îi întâlni privirea. Vrei să vii să dansezi cu mine, Danae?

— Mi-ar plăcea, fu ea de acord toate bunele ei intenții fiind brusc date la o parte.

El întinse mâna, iar când ea și-o lăsă într-a lui, un mic curent electric păru să treacă între ei... O legătură magică ce se putea observa în privirea lor.

* * *

Brațele lui Vic o înconjurau și capul ei se sprijinea pe umărul lui, în timp ce dansau în ritmurile ușoare, senzuale, latine ale unui grup de cinci persoane care cânta în fiecare seară la Clubul Căpitanului din hotel. Nu avusese de gând să facă una ca asta, se gândi visătoare Danae, trebuia să fie în camera ei, plănuiind acțiunea de mâine, dând muncii întreaga ei concentrare. Dar iată, era aici, prinsă în brațele acestui străin și atât de conștientă de bătăile inimii lui alături de ale ei, încât nu se putea gândi la nimic altceva. Își dădea seama de mirosul pielii lui și de slaba aromă a coloniei sale; degetul ei trasă linia mușchiului pe umărul lui, acolo unde se afla mâna ei și, în timp ce își ridică ochii spre ai lui, simți că e copleșită de o emoție nouă, senzuală.

Cu un oftat mulțumit, ea își retrase privirea, îngropându-și capul în umărul lui; mai existaseră și alți bărbați în viața ei, prieteni și amanți – și Brachman – dar niciodată până atunci nu cunoscuse acest impact fizic imediat. Se simțea neajutorată în a opri ce avea să se întâmple... Și mai mult, nici nu voia să oprească. De fapt, știa că dacă cineva ar fi întrebat-o chiar acum ce-și dorea cel mai mult pe lumea asta, ar fi răspuns că vrea să facă dragoste cu Vic Lombardi.

Muzica se opri și ei făcură o pauză, stând în continuare cu brațele unul în jurul celuilalt.

— S-a ridicat luna, șopti Vic, lunecând cu mâna pe brațul ei gol și trimițând mici fiori în tot trupul ei. Ai vrea să te plimbi pe malul mării?

Aerul tropical nocturn îi învăluia, când porniră mână-n mână spre marginea apei. Mici valuri înspumate șopteau nisipului, sunetul moale amestecându-se cu fâșâitul uscat al frunzelor de palmier și cu țârâitul neconținut al greierilor. Se opriră, absorbind frumusețea scenei, o frumusețe care, în orice alt moment, ar fi făcut-o pe Danae să pună mâna pe aparat și să plănuiască felul în care să o folosească drept decor. Dar acum, nimic nu mai conta decât acest bărbat al cărui aspect nonșalant ascundea o intensitate a țelului. Ea se răsuci în cercul brațelor lui... Și atunci Vic Lombardi începu să o sărute, iar ea ar fi vrut ca el să nu se mai oprească...

Bungalourile hotelului Harbor House erau răspândite pe un teren de treizeci de acri, bine depărtate unele de altele și ascunse de paravane din spaliere cu flori agățătoare și leandri înfloriți. Parfumul exotic al unei flori care se deschide noaptea umplea aerul, iar ei, înlănțuindu-se cu brațele, urcară micile trepte spre bungaloul lui, ținându-și pantofii în mână și scuturându-și nisipul de pe picioare pe dalele răcoroase de terra-cotta.

— Un duș, murmură Danae, între sărutări, am prea mult nisip...

Vic o sărută în timp ce îi descheie bluza albă de satin fără mâneci, făcând-o să cadă de pe umerii ei și dezvelindu-i pieptul înalt, ascuțit. El își scoase cămașa și o ținu aproape, iar senzația trupului lui lângă al ei era aproape mai mult decât putea suporta Danae.

— Frumoasă, dulce Danae, șopti el, aplecându-și capul și sărutându-i micile sfârcuri coralii... Ea gemu, apucându-i părul des negru, trăgându-l mai aproape. Voia să-l absoarbă în trupul ei, să-l atingă, să-l guste... Îl dorea cu disperare...

În baia luxoasă, Vic dădu drumul la duș și apoi își scoaseră restul de haine. El stătu gol în fața ei, simbolul dorinței lui atrăgându-i privirea, mâinile, gura. Nu-i putea rezista. Îngenunche în fața lui, îi gustă pasiunea până când el o îndepărtă brutal, cu trupul tremurând.

— Așteaptă, așteaptă, se rugă el, băgând-o sub duș, apoi îi veni lui rândul să îngenuncheze în fața ei. Cu infinită blândețe, Vic îi curăță picioarele, spălând nisipul de pe ele. Îi săpuni trupul neted și Danae își lăsă capul pe spate gemând de plăcere, în timp ce el o explora.

— Te rog, făcu Danae, te rog, Vic... Ah, te rog...

Trupul ei se strânse într-o mare, copleșitoare plăcere, când el o ridică strângând-o aproape, mai aproape și mai aproape, umplând-o cu pasiunea

lui... Până când, încă amețiți, rămaseră strânși, sub apa rece amestecată cu transpirația lor, ce alunecă în mici râulețe din părul lor în jos pe spate.

— Danae, ah, Danae, șopti el, sărutându-i blând fața și netezindu-i părul ud a cărui culoare devenea mai închisă din cauza apei. Arăți ca un cupru vechi etrusc, spuse el, dându-se un pas înapoi ca să o privească. Cât de frumoasă ești, o sirenă udă, sălbatică... Venus ieșind din mare... Sau, în cazul ăsta, de sub duș.

Râseră, sfărâmând interludiul erotic. Vic o îmbrăcă într-un uriaș halat de baie alb și îi înfășură părul roșu într-un prosop, în stil de turban. Cu genunchii încă tremurând, Danae îl urmă afară pe terasă, care dădea spre marea șopotitoare, luminată de lună.

În timp ce priveau calea lunii peste valurile pașnice ale mării, ea întoarse capul ca să-l studieze pe bărbatul care trezise în ea o pasiune pe care nu știa că o posedă. Profilul lui Vic, o siluetă pe fundalul cerului albastru-negru și fără lumină directă, arăta mai tânăr și mai vulnerabil. Părul lui negru se ondula ușor în timp ce se usca, venindu-i peste frunte, și el ridică o mână nerăbdătoare împingându-l înapoi, răsucindu-se ca să-i întâlnească privirea. Pentru prima dată în viața ei, Danae simți că era în pericol să se îndrăgostească.

— Ei, iubito? Întrebă el, fixând-o cu privirea aceea intensă.

Nu trebuia decât să se uite la ea în felul ăsta, ca să simtă un tremur în tot corpul, se gândi Danae.

— Ei? Întrebă și ea.

— Tocmai mă întrebam ce e deosebit la tine. Asta nu e o întâlnire oarecare, Danae Lawrence, îți dai seama, nu-i așa?

Ea acceptă din cap, trasându-i liniile feței cu un deget moale.

— Nu simt astfel pentru fiecare fată pe care o întâlnesc - chiar și după trei luni de trai în sălbăcie! E mai mult decât o simplă reacție a trupului la o fată drăguță; e o pasiune mai adâncă, ceva ce nu pot explica - tot ce știu este că nu mai vreau să-ți dau drumul.

Ea știa că el avea dreptate, că au simțit o pasiune adevărată, de tipul aceleia despre care scriu poezii și pentru care îndrăgostiții tragici s-au sinucis. Dar ea mai știa că trebuia să fie cu mintea limpede, trebuia să țină minte că era o fată cu carieră... Danae Lawrence, fotografă de renume. E doar o pasiune, se liniști ea, numai pasiune, asta-i tot - nu-i dragoste. Dar lui Vic îi spuse:

— Nu-mi da drumul! Strecurându-și brațele în jurul lui și strângându-se mai aproape, îi șopti: Ah, te rog, nu-mi da drumul în noaptea asta.

Și apoi, gura lui se lipi de gura ei dornică, deschisă, iar mâinile lui o mângâiau și magia începea din nou... sub acel cer albastru, cald, de noapte, cu zgomotul mării și al palmierilor și al greierilor în urechi și cu măreția trupului lui pe al ei.

Capitolul 21

Gala fusese foarte îngrijorată în legătură cu Danae, când aceasta nu apăru la întâlnirea de la ora șapte, la micul dejun. Desigur, nu era singura care nu se arătase - celelalte manechine se întorseseră pe partea cealaltă,

ascunzându-și capetele sub cearceafuri când Gala se dusesse în camerele lor ca să încerce să le trezească. Iar Maralyn, editoarea de modă, lăsase pe ușa un cartonaș cu „Nu deranjați”, în patru limbi, iar dedesubt scria: „Asta e pentru tine, Danae Lawrence!” La fel era și cu ceilalți. Nimeni nu părea gata să iasă și să se bucure de această minunată dimineață strălucitoare. Nici măcar Danae, deși Gala bătuse și tot bătuse la ușa ei. În cele din urmă, întrucât nimeni nu încuia ușile pe insula Harbor, ea intră în cameră strigându-o pe Danae, dar patul ei era nedesfăcut.

E-n regulă, își spuse Gala, întorcându-se la bungaloul pe care îl împărțea cu Jane, manechinul cu părul negru. Probabil că Danae nu dormise până la cinci și mai era și acum pe-afară, căutând locuri de filmare. Probabil își dăduse seama că ceilalți nu se vor trezi și, după cum îi era obiceiul, făcea treaba singură. Camerista i-o fi aranjat deja patul.

Sorbind un pahar cu suc de portocale pe terasă și uitându-se la priveliștea unei mări aproape nemișcate, încercând să analizeze punctul exact unde aceasta se unea cu cerul, Gala își imaginează că în grădina raiului trebuia să fi fost exact la fel ca aici. Flori luxuriante atârnavă pe toate zidurile și din pomi, iar frunzișul bogat avea o culoare verde strălucitoare, specială. Limpezimea strălucitoare a luminii soarelui făcea ca peisajul aproape să vibreze din cauza culorilor, într-un fel cum nu se întâmpla la țară, în Anglia cețoasă, cenușie, spălată de ploi. Dar ar fi cu adevărat grădina raiului, dacă Marcus ar fi fost aici cu ea.

Nu se gândise că ar fi posibil să simți într-atât lipsa cuiva pe care l-ai cunoscut doar de câteva săptămâni, dar avea sentimentul că îl cunoștea pe Marcus dintotdeauna. Bineînțeles că nu-i va spune lui Danae, dar Marcus îi telefonase aseară... Doar ca să-i spună „Bună” și „Îmi lipsești” și „Te iubesc...”

Uneori, se gândi Gala, sorbindu-și sucul, se simțea amețită de dragoste. Era o emoție care creștea în spirală, care te învățea și te învățea, mai întâi încet, apoi atât de repede încât ți se tăia răsuflarea și simțea că inima ți se ridică în gât și capul îți plutește de o bucurie curată. Iar fericirea era o emoție total nouă pentru ea. Gândindu-se înapoi la copilăria ei, nu-și putea aminti nici un singur moment în care să fi simțit plăcerea nemărginită pe care i-o dădea simplul fapt de a fi împreună cu Marcus Royle. Au existat momente când fusese bucuroasă, ca de pildă atunci când lucrase cu Debbie Blacker și când se împrietenise cu Jake, dar fericită n-a fost niciodată. Era un sentiment care îi imprima un zâmbet pe față și o făcea să izbucnească ușor în râs; i se umplea inima de emoții noi, minunate, când îl ținea pe Marcus de mână și se plimba cu el prin Central Park sau ședea alături de el într-un separeu roșu, mâncând pizza și bănd vin roșu aspru din Italia; sau când dansa cu el, trup lângă trup, în vreo discotecă strălucitoare din Manhattan... Tot ce făcea împreună cu Marcus era o plăcere curată. Dar nu făcuse încă dragoste cu el.

Ea se uită fix la albina mare, galbenă, care căzuse în paharul ei. Luând o lingură, o pescui, punând-o pe masă unde ea își scutură aripile și își întinse piciorușele, uscându-se la soare. Nu că n-ar fi dorit să facă dragoste cu Marcus, dar nu merseseră niciodată chiar atât de departe. Se țineau aproape

unul de celălalt, schimbând sărutări pasionate, până se simțea în delir de plăcere, dar Marcus nu mergea niciodată mai departe. Îi netezea părul scurt, drept, iar cu mâinile lui puternice îi mângâia fața, curba lungă a spatelui, iar ea stătea nemișcată, așteptând momentul când i-ar putea atinge sânii... Dar nu o făcuse. Și, bineînțeles, nu putea fi ea prima care să-l atingă, adică, pur și simplu, nu putea face una ca asta... Deși ar fi dorit foarte tare., Poate că e nevoie de timp, se gândi Gala, cercetând adâncurile lipsei ei de experiență, pentru a putea da un răspuns. Poate că lucrurile astea nu se întâmplă chiar imediat... Pasiunea are nevoie de timp ca să se acumuleze.

Dacă Danae n-ar fi fost atât de potrivnică prieteniei ei cu Marcus, i-ar fi cerut sfatul. Dar uneori se părea că parcă merge pe sârmă între ei doi. Danae o acuza că-i permite lui Marcus să-i monopolizeze timpul, când ar trebui să se concentreze asupra carierei ei, în loc să alerge la Princeton toată vremea, iar Marcus îi spunea că era dominată de Danae și că ar trebui să aibă propriile ei păreri. El nu înțelegea că Danae o salvase pur și simplu. Fără Danae, ea n-ar fi fost nimic. Ba mai rău, ar fi redevenit Hilda Mirfield - și probabil că s-ar fi întors la Garthwaite, să lucreze în cârciuma locală, sau așa ceva. Danae o făcuse să devină, în cele din urmă, Gala-Rose. Și pentru asta o va iubi în veci pe Danae. Nu exista ceva ce nu ar face pentru Danae. Singura problemă era că nu exista nimic ce n-ar fi făcut și pentru Marcus!

Oftând, Gala decise să se ducă pe plaja aceea minunată, să înoate, dar apoi, amintindu-și instrucțiunile lui Danae, se gândi că ar fi mai bine să se acopere cu o loțiune, cu o cămașă și o pălărie mare de pai și să stea culcată la umbră, așteptând-o pe Danae să se reîntoarcă.

* * *

Grupul, așezat la mese în restaurantul cu umbrar de pe plajă, s-a bucurat de o masă de prânz delicioasă, suplimentată de câteva cani mari de cristal cu băutura specială răcoritoare de la Harbor House. Plină cu fructe și gheață, băutura părea nevinovată, atât la vedere cât și la gust - ascunzând amestecul mortal de vin și rom. Erau într-o stare de spirit foarte voioasă când Danae, într-un costum de baie alb și ascunzându-se după ochelari negri Rayban, veni veselă spre ei dinspre piscină.

— Bună, Danae! Strigară ei zâmbind. Suntem aici de la ora șapte! Te-am așteptat! Unde-i aparatul Nikon, Danae? Ai umblat după locuri de filmare, Danae? Și: Bine, Danae, când o pornim? Suntem aici, prezenți și cum trebuie, pregătiți să mergem. Dă semnalul!

Ei se topiră în chicoteli în timp ce, ignorându-i pe toți ea se aruncă într-un fotoliu împletit plin de perne și comandă chelnerului „un pahar de suc de fructe, foarte mare și foarte rece”. Scoțându-și ochelarii, ea le răspunse sfidătoare zâmbetelor lor în cunoștință de cauza.

— Îmi plac cearcănele de sub ochii tăi, mormăi Maralyn, și semnele alea vineții de pe brațe... mm, de fapt arăți minunat, Danae - văd o mare îmbunătățire. Exact ca o femeie împlinită!

Vic apăru la celălalt capăt al piscinei și, cu un semn vesel către Danae, se aruncă înăuntru și începu să străbată bazinul.

— Acum, adăugă Maralyn, îmi pun întrebarea: oare aceasta să fie sursa micului tău zâmbet satisfăcut ce ți se vede pe față?

Gala remarcă noua tandrețe din privirea lui Danae, în timp ce ea îl urmărea pe bărbatul din piscină și modul ușor, relaxat, în care stătea așezată în fotoliul ei. Asta nu era Danae cea de ieri, Danae cea încordată, ca un arc, dornică să-și elibereze energia în muncă, mânându-i spre fapte noi și mai grozave. Danae arăta așa cum se simțea ea când era cu Marcus!

Luându-și ochii de la trupul bronzat, puternic, al lui Vic, Danae zâmbi sfidătoare.

— Avem cu toții nevoie de o mică relaxare, spuse ea, punând paharul rece la obrazul ei care ardea și bucurându-se de răceala lui. Diseară o să lucrăm.

— Da, ura, se bucurară ei, făcându-i semn chelnerului să mai aducă o cană de băutură răcoritoare Harbor House, o să bem pentru asta.

— Stai așa, ai spus diseară? Întrebă Maralyn.

— Desigur că da, răspunse Danae, gândindu-se la plaja aceea sub lumina lunii și la micile valuri fosforescente, la podoaba palmierilor ce arătau ca niște siluete pe fundalul cerului albastru închis și la Gala-Rose în rochie albă, dispărând în înserarea verde strălucitoare. Simți că-i revine vechiul val de energie creatoare, doar că de data asta era temperat de ceva - o anumită cunoaștere deosebită pe care nu o avusese înainte și care acum avea să fie reflectată în munca ei. Nu exista nimic - nici o experiență sau emoție, care să nu poată fi tradusă și folosită. Ceea ce se întâmplase împreună cu Vic în seara anterioară nu va face decât să se adauge la imaginile pe care le crea prin munca ei.

* * *

Nu încăpea îndoială că Vic îi stricase programul - și echilibrul. Noapțile lungi senzuale petrecute făcând dragoste o făceau să înceapă ziua mai târziu ca de obicei - spre încântarea manechinelor. Cu excepția Galei-Rose care, în mod supărător, se scula și aștepta pe terasă, sorbindu-și sucul ca o fată cuminte, exact la ora șapte dimineața!

Danae se simțea vinovată când, proaspăt ieșită din brațele lui Vic și după un duș cam rece, apărea, în cele din urmă, la micul dejun pe la opt și jumătate. Bineînțeles că făcuseră ședința aceea de fotografiat timp de o noapte întregă, prinzând mai întâi apusul de soare și apoi înserarea, apoi noaptea înstelată de un albastru adânc, apoi așezați în jurul unui mic foc de tabără pe plajă făcut de conducerea hotelului și întreținut de mâini ajutoare, sorbind șampanie și așteptând ca primele semne ale zorilor să lumineze orizontul. Și prinsese exact acel moment, cu Gala-Rose fotografiată ca o naiadă într-o rochie fâlfâitoare, gri-perlă, de șifon, ce se lipea de trupul ei fin din cauza brizei din zori, fața ei întoarsă în sus fiind pictată în rozaliu și auriu de primele raze ale soarelui, încât parcă ar fi întruchipat zorile creației. După această ședință, Danae înțelese că avea comanda în buzunar și că orice altceva ar mai fi făcut în insula Harbor, ar fi fost mai puțin reușit; dar i-a cărat în împrejurimi, la plăji pustii și cascade de junglă, fotografiind lucruri ușoare, pline de soare și de flori, care vor face ca paginile de iarnă ale

revistei Vogue să vibreze de viață și culoare, de promisiunea unei lumi bune, mai însorite, mai strălucitoare.

Ignorând zâmbetele și privirile lor insinuante, Danae cina singură cu Vic în fiecare seară, dornică să-l înțeleagă mai bine. Nu era drept să nu-l cunoască cu adevărat pe bărbatul pentru care simțea atâta pasiune – și dorea să cunoască toate laturile personalității lui Vic Lombardi, inclusiv cea prezentă.

— Vorbește-mi mai mult despre tine, îi ceru ea, când sorbeau cea de a treia șampanie obișnuită, înainte de cină.

El o privi leneș.

— Ce-i de povestit? Întrebă el, gândindu-se cât de drăguță era în acea rochie galbenă de mătase și cu părul de culoarea cuprului lăsat liber.

— Cum erai ca băiețel? Insistă ea.

— O zgâtie ca orice alt copil italian din blocul meu, așa cred, răspunse el zâmbind.

— Nu... Nu asta, vreau să spun ce ambiții aveai?

— Ambiția mea era să mănânc cel mai mare sandviș de la Emilio Deli – vițel, salam și ardei – cât de des posibil. Și trebuie să-ți mărturisesc, doamnă, că era un fel de sandviș de erou!

— Bine, bine, exclamă Danae râzând. Abandonez. Nu mai pun întrebări.

— Atunci e rândul meu?

— Ce vrei să știi? Întrebă ea, îndreptându-se în scaun și prefăcându-se serioasă.

— Care sunt ambițiile tale? Vic sorbi din șampanie, urmărind-o cu ochii îngustați. Hai, o îndemnă el, văzând-o că ezită, tu nu vorbești niciodată despre tine. Hai, spune tot!

— Ți-am vorbit despre familia mea, despre viața mea... Răspunse ea defensiv.

— Și ambițiile? Poți să-mi spui și asta, făcu el luându-i mâna, pentru că ți se văd pe tine, strălucind ca un far. Ești o doamnă ce te-ai consacrat unei cariere, Danae Lawrence. Mă întreb doar...

Ea așteptă cu sufletul la gură să audă ce voia să știe, dar el își sorbi, pur și simplu, șampania și nu mai adăugă nimic.

— Într-adevăr, m-am dedicat acestei meserii, zise ea cu sinceritate, aplecându-se spre el. Sunt bună în ceea ce fac, Vic. Am douăzeci și șapte de ani și am ajuns în vârf într-o lume dură. Ai idee ce înseamnă să te menții acolo? Iată, eu am succes anul acesta – nu crezi că va trebui să nu mă opresc și să încerc orice subtilitate a meseriei, să vin mereu cu idei noi, să scot de fiecare dată un număr câștigător, ca să fiu și anul viitor tot în frunte?

— Înțeleg, răspunse el serios. Doar că mă întreb...

— Ce anume?

— Merită oare? Fotografii de modă, zise el ridicând din umeri, sunt distractive, e adevărat. Dar sunt frivole, de moment, un spectacol trecător. În fond, tu nu faci decât să vinzi rochii unor femei care ar putea la fel de bine să se ducă într-un magazin și să le aleagă de pe umerășe. Cu alte cuvinte, unde-i satisfacția muncii? Ce obții din asta? În afară de niște bani buni, pe câte

bănuiesc, și a faptului că numele tău apare cu litere mărunte pe o pagină din Vogue?

— Sunt litere mari, replică Danae, supărată, și sunt plătită al naibii de bine pentru talentul meu, Vic Lombardi!

— Sunt sigur de asta, oftă Vic. Luându-i mâna, i-o întoarse cu palma în sus și i-o sărută cu tandrețe. Sunt sigur, Danae, dragă. Și meriți fiecare cent. Nu pun la îndoială talentul tău de netăgăduit, nici inteligența ta. Oricum, în ce mă privește, eu mă rezum să citesc revistele Time, Newsweek și Economist, când îl găsesc, și apoi Janes Defence Weekly... Și dă-mi voie să-ți spun că fotografiile din Janes sunt adesea neclare, făcute din satelit, ale unor depozite nucleare, sau ale ultimelor avioane secrete prinse de un aparat spion. Nu citesc reviste din domeniul tău.

— Niciodată? N-ai citit niciodată Town and Country, Harpers Bazaar, Tatler, Harper and Queen...?

Expresia ei de uimire ultragiată îl făcu să râdă și lui Vic îi păru puțin rău că o pusese la zid în felul ăsta, dar ar trebui totuși să știe că în lume sunt și lucruri mai importante decât fotografiile de modă.

— Cât costă o mică expediție ca asta a voastră? Întrebă el, turnând din nou șampanie.

— O grămadă de bani. Și toată șampania pe care putem să o bem.

— Touché, replică el. Eu o plătesc pe a mea.

— Faci un joc greșit, Vic Lombardi, replică ea.

— E nostim. Tocmai gândeam și eu același lucru despre tine.

O durea faptul că îi considera munca trivială și frivolă, dar Danae încerca să fie rațională, spunându-și că el venea dintr-o lume serioasă, unde „fotografiile” erau imagini despre viață și moarte. Cum se putea aștepta ca el să înțeleagă sau să aprecieze succesul ei... Pentru că avea, într-adevăr, succes, acolo, în lumea reală a New York-ului, unde moda avea importanță. Rămaseră un timp în tăcere, apoi Danae spuse:

— Am putea uita, pur și simplu, toată conversația asta?

— Sigur, replică el, și îmi cer scuze dacă am depășit limitele.

— Atunci, ce-ai zice, să luăm cina? Întrebă ea, încercând să refacă vechea lor intimitate.

— Încheiem târgul, dacă promiți că nu vorbești despre moda din Vogue, iar eu promit să nu vorbesc despre Janes Defence Weekly.

— Nici n-aș mai suporta, exclamă ea, făcându-și cruce pe inimă cu o groază prefăcută. Dar oare el lua lucrurile în serios? Dorea să mențină relațiile cu Vic Lombardi, exact așa cum erau - o poveste de dragoste pasionată pe o insulă, destinată, ca și amorurile pe un vapor, să se evapore când se despart pentru a reveni la viețile lor adevărate.

Era duminică dimineața devreme, a șaptea zi, iar Danae plănuise, așa cum cerea Dumnezeu, să se odihnească, dorea să-și petreacă toată ziua și toată noaptea singură cu Vic, explorând insula cu un Jeep închiriat, rămânând la unul din hanurile micii insule. Vor fi doar ei doi, fără ceilalți care să se uite mereu peste umărul ei, făcând glumele lor nesfârșite! Marți vor părăsi cu toții

insula, dar Danae nu voia să se gândească la asta, refuzând să accepte realitatea până nu va deveni iminentă.

Dormeau, goi și calzi, ea cu un picior peste Vic, el cu brațele în jurul ei, trupurile lor potrivindu-se perfect, armonios, când sună telefonul.

— Isuse, exclamă Vic, trezindu-se dintr-un somn adânc, și apucând receptorul.

— Ce este? Mârâi el.

Danae își dădu părul din ochi, sprijinindu-se în cot și urmărindu-l în timp ce el își lua rapid notițe.

— Bine, spuse el. Și. Da, Bill, da, am înțeles. Și apoi,... Am să fiu acolo. Ne vedem, omule.

Căzând înapoi pe pernă, el privi în tavan.

— Ce este, dragul meu? Întrebă Danae. Dar ea știa deja adevărul.

— Trebuie să iau primul zbor înapoi spre Barbados, îi spuse Vic direct, iar de acolo la Londra și apoi la Delhi. Sunt iar tulburări în Amritsar și vor să mă duc acolo.

— Înțeleg, răspunse ea, încercând să-și țină în frâu emoțiile care începeau să se destrame pe la capete. În cazul ăsta, va trebui să-ți faci bagajul... Vreau să spun că nu ai prea mult timp. Mai bine să te ajut.

— Nu e nevoie, spuse el blând, sunt obișnuit să mi-l fac singur. Am devenit destul de priceput la asta de-a lungul anilor.

— Sigur, mormăi ea, așezându-se, cu cearceaful strâns la piept, dorind să nu-i vină să plângă...

Isuse, era ridicol... Era doar un tip pe care-l întâlnește pe o insulă de vacanță și care nu era deloc tipul ei de bărbat. Dacă l-ar fi întâlnit la New York, probabil, că nu ar fi avut să-și spună nici două cuvinte unul altuia... Vic făcea parte din lumea lui și ea din a ei. Oare nu-i explicase el asta destul de clar în seara trecută?

— De ce trebuie să faci asta? Cuvintele ei izbucniră înainte să fi putut să le oprească. De ce trebuie să te duci... Riscându-ți viața?

— Iubita mea! Vic o ținu aproape, cu grijă, de parcă ea ar fi fost cel mai prețios porțelan și el se temea să nu se spargă. Sunt ziarist. Asta-i munca mea. Asta-i viața mea, Danae.

— Înțeleg, izbucni ea, dându-i lacrimile. Tu ai viața ta, iar căile noastre, pur și simplu, nu se întâlnesc decât doar pe teritorii neutre ca acesta.

— Și tu ți-ai ales viața ta, draga mea, spuse el, ținând-o de umeri și uitându-se în ochii ei.

— Iar tu o disprețuiești! Exclamă ea, lăsând ca furia să-i ascundă disperarea că trebuie să-l părăsească.

— Nu o disprețuiesc, replică el cu grijă, doar... M-am întrebat.

Apoi se grăbi să-și împacheteze lucrurile și, în mai puțin de o jumătate de oră, ea stătea pe terasă și se uita la jeep-ul cu prelată al hotelului Harbor care îl ducea spre aeroport, de unde va pleca mai departe, spre est. Și va ieși din viața ei.

Capitolul 22

Brodie Flyte e un tip simpatic, se gândi Danae. Era atrăgător în modul lui aparte de luptător de stradă, era fermecător și avea un dar al conversației amuzante neîntrerupte, care o făcea să râdă fără să se poată abține. De asemenea, reușise foarte bine în viață și era foarte bogat. Atunci, se întreba ea în timp ce lua cina cu el la Four Seasons, de ce se mai aștepta ea încă să simtă fiori când un tip ca Brodie îți spune că e nebun după tine?

— Nu am încotro, se plângea Brodie, jeluitor. Ce-mi trebuia mie decât să mă îndrăgostesc de o fotografie care, de câte ori o să ne certăm, o să facă fotografii care să prezinte hainele altor creatori de modă ca fiind mai frumoase decât ale mele. M-am luptat cu treaba asta, dar am pierdut... Sunt gata să accept competiția, fotografic vorbind. Vrei să fii iubita mea, Danae Lawrence?

— Ah, oftă ea, dramatic, pentru o clipă am crezut că ești gata să-mi propui căsătoria.

El îi zâmbi dezarmant, ochii lui arătând obosiți iar obrazul îi era albăstrui, cu o barbă crescută de două zile, pentru că lucra zi și noapte la noua sa colecție, dar cămașa lui bleu pal era imaculată iar costumul era o perfecțiune a croitoriei. După părerea lui Danae, arăta așa cum ar trebui să arate un creator de modă: elegant dar obișnuit, aspru și masculin... Atunci, la naiba, de ce nu simțea nimic?

— Mai întâi, lucrurile mai importante, spuse el cu veselie. Vrei un inel de logodnă, nu-i așa? Mergem mâine la Hary Winston sau la Van Clef, sau la Cartier? Tu alegi. Tot ce vreau e să-ți dau o șansă să constați dacă poți conviețui cu un tip nebun ca mine. De fapt, Danae, lucrul ăsta nu e adevărat, adăugă el, brusc serios. Nu ți-am cerut direct să te căsătorești cu mine pentru că mă temeam că ai să spui nu. M-am gândit că, în felul ăsta, aș putea să te conving treptat.

— Brodie... Danae își trecu îngrijorată mâna prin părul ei roșu, întrebându-se ce să-i răspundă. Uite ce, spuse ea, în cele din urmă, nu putem lăsa legătura noastră așa cum e acum pentru câtva timp? Sunt totdeauna bucuroasă când sunt cu tine, Brodie... Îmi placi, aproape mai mult decât oricare tip pe care-l cunosc...

— Îți plac? Ridică el o sprânceană întrebător. Aproape? Nu prea sună bine, dragă... Aș putea suporta acel „îmi placi”, cel puțin un timp, până aș putea să te conving să reformulezi fraza, dar „aproape” - asta mă face să mă gândesc că există un tip care îți place mai mult decât mine? E adevărat?

Danae clătină din cap, uitându-se în jos la aranjamentul perfect de fructe în formă de petale de pe farfuria mare, albă din fața ei... Dar, bineînțeles, că Brodie avea dreptate; ea nu fusese capabilă să se elibereze de imaginea lui Vic Lombardi înotând puternic în sus și în jos în piscina ca cerneala din insula Harbor, sau de profilul lui ca o siluetă pe fundalul cerului de noapte de un albastru regal, nici de ochii lui provocatori când pusese sub semnul întrebării valoarea celor ce făcea ea cu talentul ei, și nici de cele ce simțise când el o ținuse aproape, trup lângă trup, în nopțile acelea calde, tropicale, pasionate...

— E-n regulă, Danae, spuse Brodie, luându-i mâna, peste masă. Am încercat să folosesc vechiul stil de colegiu, asta-i tot. Mai rămânem prieteni?

— Dacă mă mai vrei ca prietenă! Ochii ei cafenii-verzui îi întâlneau îngrijorați privirea, iar Brodie Flyte se blestemă că fusese un prost, dar îi plăcea cu adevărat fata asta; îi intrase sub piele cu acel amestec de duritate încăpățânată și vulnerabilă...

— Sigur că te vreau ca prietenă, replică el, sărutându-i mâna, și oferta rămâne în picioare, Danae. Oricând vrei tu.

Dar când mașina se opri mai târziu la apartamentul ei, Brodie nu-i sugeră să vină să bea ceva. Se aplecă doar și o sărută ușor pe obraz.

— Sună-mă săptămâna viitoare, dragă, îi spuse el, o să luăm masa de prânz. Bine?

Danae își decorase apartamentul ei spațios în culorile care o caracterizau, negru și alb, umplându-l cu un amestec eclectic de tehnică înaltă și piese postmoderniste, adăugând pete de culoare prin picturi dramatice abstracte prinse pe pereți, dar în seara asta i se părea impersonal și singuratic... Doar o colecție de obiecte și de idei. Pe un perete erau rafturi de cărți, din oțel strălucitor, cuprinzând șiruri de albume legate în piele neagră, pline cu fotografiile pe care le făcuse și pe care le considerase pe măsura talentului ei. Cu amintirea apartamentului ei anterior, înghesuit și cu lucrările ei prinse pe orice suprafață disponibilă, ea hotărâse să nu-și mai expună niciodată lucrările în casă, cu excepția celei din dormitorul ei, o reproducere de doi metri a primei fotografii pe care i-o făcuse Galei, cu ochi mari, inocenți, și gura moale, senzuală.

Scoase un album din raft și se așeză în genunchi pe scândurile podelei lucioase, lăcuite în negru, și îl deschise. Nu era nevoie să întoarcă paginile ca să găsească ce căuta; albumul se deschise singur la fotografia luată de aproape a lui Vic Lombardi, făcută în Insula Harbor. Îi știa fața din amintire, fiecare linie tensionată; fruntea lată și părul negru; ochii frumoși; bărbia hotărâtă și nasul sever... Era o față fără compromisuri, se gândi ea închizând albumul cu un oftat, și era nebună că își lăsa amintirile să o copleșească, iar niște ziariști fanatici, ca Vic Lombardi, să-i schimbe viața. Promise doar o singură veste de la el, de când se despărțiseră - o carte poștală foarte colorată a unui templu din India - iar inima ei proastă bătuse neregulat în timp ce o citea... „Îmi lipsești, Danae Lawrence” era tot ce scria în ea... Și o semnase simplu „Vic”. Nu „cu drag”, nu „te îmbrățișez”, nu „sărutări”, nu declarații pasionate că nu poate trăi fără ea, când ea era cu adevărat înspăimântată că poate nu va fi în stare să trăiască fără el.

Dar la fel de bine trebuia să privească și ea lucrurile în față, trebuia să se obișnuiască. Vic trecuse prin viața ei ca o cometă - și îl văzuse cam tot atât de puțin. Mai apărea doar la televizor cu regularitate, transmitând dintr-un loc îndepărtat sau din altul, în care nici o persoană în toate mințile n-ar vrea să stea. După primele câteva săptămâni, se autoconvinsese să nu mai caute emisiunile de știri ca să-i zărească fața și se cufundase tot mai mult în munca ei și în ocazionalele ei întâlniri cu Brodie.

Ridicând receptorul, chemă serviciul ei de secretariat.

— Bună, Danae, zise fata. Te-a căutat Gala-Rose - a spus că o să sune mai târziu.

Mai târziu? Se gândi Danae. Gala ar trebui să fie în pat la ora asta, aveau mâine ședința pentru Avlon Junior și trebuia să arate foarte bine pentru fotografiile alea de aproape. Își notă automat celelalte mesaje, gândindu-se tot la Gala. Luând din nou receptorul, formă numărul Galei, dar ea nu răspunse. Întorcându-se, se îndreptă gânditoare spre fereastră, privind afară la orizontul strălucitor al Manhattan-ului, simțindu-se și mai singură decât mai înainte. Deci Gala ieșise - probabil cu Marcus Royle, care părea să-i monopolizeze fiecare moment liber!

Ducându-se neconsolată în dormitor, își scoase hainele și se urcă în pat, tremurând la atingerea cearceafului pe trupul gol. Strângându-se ghem, închise ochii, se îmbrățișa cu brațele, întrebându-se de ce fusese atât de proastă să-l respingă pe Brodie Flyte de dragul amintirii unui străin în trecere, ca Vic Lombardi.

* * *

Extraordinar cât de luminoasă arată Gala azi, se gândi Danae, uitându-se prin lentilele aparatului Haselblad. Orice o fi făcut aseară, era clar că nu avusese un efect negativ asupra ei - dimpotrivă fata strălucea de-a dreptul. Ochii ei aruncau scântei și pielea arăta fără cusur... Gala arăta ca tipul de fată care tocmai venise după o excursie rapidă pe dealuri sau care a condus un yacht de-a lungul coastei până la Vineyard Haven - deși lucraseră toată ziua! Era uimitor cât de repede învățase Gala arta de a arăta diferit în fața aparatului; părea să fie capabilă acum să-și schimbe fără efort personalitatea în raport cu ce anume cerea Danae - și cu ce-i cerea meseria. Era perfectă pentru campania publicitară ce se adresa tinerilor între cincisprezece și douăzeci și patru de ani, pentru că tot conceptul se baza pe o piele superb de curată și strălucitoare de sănătate, iar azi Gala personifica ambele aceste idealuri.

— Minunat, Gala-Rose, arăți fantastic! Îi strigă Danae apărând din spatele aparatului. O să facem câteva polaroide doar ca să controlăm lumina. Ea se uită la asistentul ei, Frostie White, în timp ce acesta făcu pozele, examinându-le pe fiecare pe măsură ce se uscau.

— Nu pot greși, Gala, strigă Danae veselă. Nici nu trebuie să fac încercări - tu faci toată munca în locul meu!

Gala se uita la lentile și își imagina că era într-un loc minunat cu Marcus, că mergea poate pe o plajă liniștită, cu vântul în păr și cu nisipul răcoros între degetele de la picioare... Că el îi lua mâna și, din când în când, se întorcea și se uita la ea, privind-o drept în ochi... Și apoi poate că o va săruta.

— Grozav, Gala... Fantastic... Menține aerul ăsta visător în ochi doar câteva momente, apoi vom încerca ceva diferit.

Gala își aminti de Marcus, care o așteaptă în camera lui de la Princeton. Plănuise să ia trenul de 5:30, iar privirea ei se muta îngrijorată la ceasul de pe peretele studioului. Era deja 4:15 și Danae continua să fotografieze. Chiar dacă va termina într-o jumătate de oră, va fi foarte greu, va trebui să încerce

să găsească un taxi, apoi să se lupte să traverseze New York-ul la o oră de aglomerație – și machiată complet, pentru că nu va avea timp să se demachieze.

— Și nu-i plăcea ca Marcus să o vadă cu machiajul ei de manechin de modă. Când era cu el, voia să fie ea însăși.

— Isuse, Gala! Ce s-a întâmplat? Strigă Danae. L-ai pierdut – așa într-o clipă. Brusc, arăți ca o soție din suburbie, nervoasă, într-o zi proastă! Gala se uită la ea rănită, în timp ce Danae o chemă pe stilistă.

— Hai, Monica, îmbrac-o cu hainele englezești... Poate atunci o să-și recapete inspirația.

— Dar, m-am gândit... Începu Gala, dar văzând expresia furioasă a lui Danae, se opri.

— Da, Gala, la ce te-ai gândit? Că am terminat pe ziua de azi? Ți-am văzut ochii pe ceas. Unde crezi că te afli, Gala-Rose? Într-o fabrică unde sună clopoțelul la 4:30 și punem cu toții jos uneltele și plecăm acasă, iar schimbul următor ne ia locul? Se uită furioasă la Gala, gândindu-se în același timp cât de grozav arăta. Dispăruse copilul părăsit, patetic, din Londra – arăta ca o fată subțire, șic, cu o frumusețe stranie din... De unde? Nu din New York, nici din California... Nu, Gala era europeană. Și căpătase o asemenea...

Vitalitate... la te uită acum la ea, privește urât spre mine... N-ar fi făcut așa ceva în urmă cu câteva luni... Și, la naiba, n-ar trebui să facă asta nici acum!

— I-am promis lui Marcus că am să prind trenul de 5:30, spuse Gala. Nu mi-am dat seama că o să lucrăm atât de târziu... În fond, suntem aici de la zece dimineața...

Danae simți că i se scurge energia. Mersese în continuare, știind că ședința se desfășura grozav, iar acum Gala o dăduse gata.

— Tot mereu e Marcus, în ultima vreme, nu-i așa? Se înfurie ea trântind aparatul Nikon pe masă. Doar la el te gândești mereu. Când nu e aici, ești bosumflată și când este, tot ce dorești este să fii cu el! Nici un gând la munca sau la răspunderile tale...

— Danae, nu-i adevărat... Protestă Gala. Știi că am să lucrez cât de târziu vrei, oricând vrei... Nu l-am pus niciodată pe Marcus înaintea muncii noastre...

— Și cu mine cum rămâne? Urlă Danae. De mine nu-ți mai pasă? Eu sunt aia care te-a adus aici, și-amintești de mine? Eu te-am salvat din gaura aia în care trăiai la Londra... Nu Marcus Royle!

— Desigur că tu, și am să-ți fiu totdeauna recunoscătoare, murmură Gala, cu lacrimi alunecându-i pe obraji. Cum pot să-ți dovedesc asta? Ți-am spus deja că am să lucrez... Am să-l sun pe Marcus chiar acum și am să-i spun că nu pot veni.

— Nu te obosi! Replică Danae, lacrimi de autocompătămire curgându-i necontrolate pe față și apoi pe cămașa ei albă de satin. Eu te-am creat, Gala-Rose, și acum Marcus vrea să mi te fure. La naiba, nu-i cinstit!

— Dar tot manechinul tău am să fiu, Danae, n-am să lucrez niciodată cu altcineva, pleda Gala în hohote, îți promit că o să-ți stau totdeauna la dispoziție, oricând vei dori, ca și acum...

— Ah, da? Aș vrea să văd asta când Marcus spune, „Hei, Gala, vino la Princeton pentru meciul cu Yale” și, în aceeași după-masă, avem o ședință de lucru. Sau dacă am nevoie de tine în Europa, o să te învârti ca o somnambulă și o să te uiți plictisită spre aparat, pentru că ți-e dor de iubitul tău. Dragoste! Pfiu, urăsc dragostea!

Învârtindu-se pe călcâie, ieși furioasă din camera de îmbrăcat, lăsând-o pe Gala plângând neajutorată. Ștergându-și propriile-i lacrimi pe mâneca bluzei ei de satin, Danae urcă scările și deschise brusc ușa biroului, trântind-o apoi după ea.

— Vai, vai, făcu Vic Lombardi, zâmbind din fotoliul ei de piele neagră, Eames, de lângă fereastră. Ce se întâmplă? Un război în lumea modei? O furtună în ceașca revistei Vogue?

— Tu? Ah tu! Urlă Danae, scuturându-și părul de culoarea cuprului din ochi și bătând furtunos din picior. Al naibii să fii, Vic Lombardi! De ce a trebuit să apari tocmai acum?

Capitolul 23

Chiar și lenevind pe canapeaua ei, Vic arăta mai viu decât arătau majoritatea oamenilor când alergau pe stradă, se gândi Danae când întinse mâna după aparat, întrebându-se dacă era posibil să prindă pe film această energie nemărginită tensionată... Nu color, bineînțeles, o față ca a lui puternică avea nevoie să fie bine definită de umbra și textura alb-negrului. Dar nu putea face nimic, ambianța era total nepotrivită. Ochii care priveau în obiectivul ei văzuseră prea multă tragedie, știau prea multe, în timp ce apartamentul ei stilizat părea ireal de straniu, în comparație cu realitățile lui Vic...

— Bănuiesc că te simți mai bine, comentă el, punând jos ceașca pe măsuța de oțel, alături de rămășițele mâncărurilor chinezești luate pentru a fi servite acasă, aflate în cartoanele lor.

— Ce vrei să spui cu „mă simt mai bine”, întrebă Danae, suspicioasă.

— Văd că ai luat iar în mână aparatul de fotografiat, așa că mi-am închipuit că te simți mai bine. Oare din cauza bucătăriei chinezești? Sau pentru că am spus eu ceva anume?

Danae râse.

— Îmi pare rău, Vic. N-am vrut să fiu brutală. Și așa... Neprimitoare.

— Atunci, ești bucuroasă că mă vezi?

— Nu te-aș fi chemat aici, în seara asta, dacă nu eram bucuroasă, replică ea, ocupându-se cu descărcatul aparatului dar evitându-i privirea.

Vic se aplecă în față, rezemându-se în coate, sorbind din cafea și urmărind-o. Nu trebuia să fii un geniu ca să observi că Danae fusese mai necăjită astăzi decât recunoscuse, dar până atunci nu pomenise nimic despre asta.

— Nu cumva ai vrea să-mi spui ce a fost cu scena aceea de azi după-amiază? Întrebă el.

Ea îl privi precaută, apoi se întoarse la aparatul ei, introducând un film nou.

— E clar, ridică el din umeri, dar oricând vrei s-o faci, eu sunt un auditoriu bun.

— Ar fi un lucru prea trivial pentru urechile tale intelectuale, replică Danae perfid. Apoi, lăsând jos aparatul, se uită la el rușinată. Îmi pare rău, Vic. N-am vrut să spun asta. Doar că, vezi tu, planurile mele au fost puțin date peste cap azi-dimineață și brusc, m-am simțit dezorientată, ca și când tot pentru ce am muncit în ultimii câțiva ani ar putea dispărea brusc. A, știu, toată lumea crede că eu sunt dură și neînduplecată. Ei nu știu cât de greu mi-a fost. Nimeni nu pornește în felul ăsta, nu-i așa, Vic? Vreau să spun că am fost doar un copil obișnuit ca toți ceilalți, am mers la școala de balet și am jucat mingea - toate treburile astea. Femeile care fac carieră nu se nasc - ele se făuresc!

— Ceea ce ai tu nevoie, tânără Danae, este o schimbare, replică Vic, cu vechiul lui zâmbet vesel. Iar eu sunt exact tipul care poate să ți-o ofere. Plec mâine la Washington. Am o nouă sarcină - să fac reportaje despre luptele intestinale din capitală, ca variație. Merg pe urmele diplomaților, Danae.

— Petreceri, recepții, limuzine și șampanie. De ce n-ai veni cu mine? Adu-ți aparatul și prinde câteva chipuri ale băieților cu putere și ale fetelor la lucru - și joacă-te. Pot să-ți garantez că va fi plin de surprize... Și, în plus, vreau să fii cu mine. Ce zici?

De ce n-ar apuca și ea fericirea, atât cât se poate? Se gândi Danae, pentru că era sigură că, alături de acest bărbat, cu viața lui plină de evenimente, de acțiune rapidă, mereu pe drumuri, fericirea nu putea dura. Iar la Washington, ar putea vedea din interior centrul puterii... Ar face, cu siguranță, un eseu fotografic măreț. La naiba cu toate, se hotărî ea, aruncând răspunderea pentru Imagini ca pe o haină prea grea.

— Am să vin cu tine, Vic, spuse ea, cu ochii strălucind.

— Ce te-a convins? Întrebă el zâmbind. Washington-ul sau eu?

— Amândoi, răspunse ea simplu.

Luându-i din mâini aparatul, îl așeză cu grijă pe masă.

— Mă așteptam să spui asta, șopti el cuprinzând-o în brațe, pentru că ăsta era singurul motiv pentru care am acceptat o asemenea sarcină. Ori, amândouă, Danae și Washington, ori renunța la Washington.

Sprîjinindu-și capul pe umărul lui, Danae oftă mulțumită... Avea nevoie de Vic Lombardi în seara asta, avea nevoie de siguranța lui calmă, de forța lui. Deoarece sub toată încrederea ei, uneori era încă nesigură și speriată. Când își ridică fața și gura lui se apropie de a ei, îi trecu orice îndoială, iar supărarea pe Gala și toate îngrijorările privind cariera ei dispărură. Era doar Danae îndrăgostită.

— Asta-i, spuse Vic, conducând-o de la taxi în sus pe scări, în hotelul Watergate, în drum spre a treia petrecere în seara aceea. Aici se încheie toate înțelegerile - la recepțiile ambasadelor, la cocktailuri ale industriașilor și la dineuri organizate de doamnele din societate. Hotărârile guvernamentale se finalizează pe coridoarele hotelului, iar contractele cele mai bune se încheie în toaleta bărbaților. Până acum am întâlnit vreo jumătate de duzină de spioni și tu nici măcar n-ai recunoscut vreunul!

— Ba, cu siguranță că da! Răspunse ea. Ce zici de tipul ăla de colo, care fumează un trabuc mare la recepția presei, chiar acum? Pun pariu că a vândut câteva secrete la vremea lui.

— Acela, draga mea ignorantă, Danae, era unul dintre cei mai respectați senatori ai națiunii noastre, replică Vic, trăgând-o cu el într-o cameră deja aglomerată, unde avea loc o recepție de bun venit pentru o companie de balet dintr-o insulă, și care nu cu mulți ani în urmă, era aproape să provoace căderea unui președinte. Apucând două pahare de la un chelner în trecere, el o conduse spre un loc mai liniștit, la fereastră, oftând în timp ce îi înmâna șampania.

— Dumnezeu știe pentru ce mă aflu aici, murmură el.

— Am crezut că știi pentru ce, replică ea, ochii ei întâlnindu-i pe-ai lui, într-o privire adâncă, intimă.

— Touché, rânji el, și ai dreptate. Dumnezeu știe cu siguranță de ce mă aflu aici. Pentru că te iubesc.

Un pic de șampanie se vărsă din paharul ei pe cămașa lui, iar ea îl privi uimită.

— Mai spune o dată, Vic Lombardi, îl rugă ea, mai spune asta o dată... rar și limpede...

— Eu... Te. Iubesc. Danae... Lawrence, repetă el, atât de tare și clar, încât oamenii se întoarseră să se uite și să zâmbească. Deși verși șampania pe mine.

— Iartă-mă, iartă-mă... Ah, vreau să zic... Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur, replică el, părând uimit, de ce mă mai întrebi?

— Doar, pentru că... Păi, nimeni nu s-a îndrăgostit de mine până acum, recunosc eu.

Chiar așa să fie? Se întrebă el cu tandrețe. Uită-te la ea, dulceața asta mică și dură din Manhattan, care îi spune tristă că nimeni nu a iubit-o vreodată. Isuse, ar fi dorit să o cuprindă cu brațele, aici și acum, și să-i spună că asta n-are importanță.

— Hai să ieșim de aici, zise el, apucând-o de mână. Vreau să fiu singur cu tine... Ah, cât de tare îmi lipsește insula...

— Și căsuța, și plimbările pe plajă sub clar de lună, șopti ea, în timp ce el o trăgea prin mulțime. M-am gândit atât de mult la tine, mi-ai lipsit atât...

— La hotelul Four Seasons, spuse Vic șoferului de taxi, și vezi că ne grăbim...

Apartamentul lor era luxos și plin de flori, iar patul era uriaș și aștepta și se doreau atât de tare unul pe celălalt... Danae se pierdu iar în brațele lui, înecându-se în senzații și simțuri pe care nu știuse că le posedă. Dragostea pe care o făceau era grăbită și disperată, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea să nu mai aibă vreodată ocazia... Dar vor mai avea, se gândi ea, cu siguranță că vor mai avea. Era ceva prea puternic pentru a fi o simplă legătură, era sigură că, așa ceva nu se putea termina doar după câteva zile furate și petrecute împreună la Washington - într-un răgaz rupt de răspunderi și de realitate.

— Și eu te iubesc, șopti ea, înlănțuindu-și trupul cu al lui. Nu mă părăsi...

* * *

Danae își mută aparatul de pe un umăr gol pe celălalt, pentru că îi făcea un semn roșu pe piele. Rochia ei scurtă, de seară, de la Saint Laurent, cu corsajul strâmt, din catifea neagră de mătase, fără bretele și cu fusta albă de tafta umflată, era fermecătoare, dar nu lăsa nici un loc potrivit unde să-și atârne aparatul foto, fără ca acesta să arate foarte nelalocul lui. De fapt, după patru zile petrecute în circuitul social și politic al Washington-ului, se simțea străină. Era ruptă din mediul ei, se simțea umilă... Făcea parte dintr-o categorie ușoară într-o lume serioasă.

— Aici nu am putere, se plânsese revoltată, înainte de a pleca la acest bal de binefacere pentru fondul „Salvați copiii!” - sau era cel cu „Prietenii operei” în seara asta? Pierduse șirul...

— Numai pe terenul meu mă simt rege!

— Regină, o corectase el, zâmbind.

— Obsedatule, replicase ea.

Dar vorbise serios. La Washington, se simțea pierdută, ca și când talentul ei nu conta. Ea nu însemna nimic pe coridoarele puterii adevărate. Iar pentru ea, puterea fusese totdeauna adevărata atracție.

— Aici erai! Exclamă Vic. Te-am pierdut în mulțime.

— Iau doar niște poze cu chipuri, mormăi ea, ridicând aparatul.

— Aceleași vechi fețe sclipitoare, o încercă el. Sunt toți la fel, nu-i așa, Danae? Și astea sunt femeile cărora tu te străduiești să le plăci.

— Nu-i așa, spuse ea, înfruntându-l furioasă. Industria modei este o parte importantă a economiei acestei națiuni și eu ajut la propășirea ei. Fotografiile mele ajută să se vândă mărfuri în valoare de milioane de dolari.

— Bine... E în regulă. Dacă asta poate să te facă fericită. Desigur că ești bună la treaba asta, Danae. Pun pariu că tu vinzi mai mult ca oricine.

— La naiba, țipă ea printre dinți, de ce mă tot înțepi mereu?

Luându-i mâna, el o trase mai departe de mulțime.

— Pentru că eu cred că ești prea talentată pentru toate astea; ești prea puternică, prea reală ca să rămâi pentru totdeauna în lumea asta strălucitoare. Ai nevoie să te extinzi, să crești, trebuie să-ți dovedești că poți mai mult. Și știu că poți face asta. De aceea te înțep, Danae.

— Și ce anume îmi sugerezi să fac, mai exact? Întrebă ea roșindu-se de furie. Te aștepti să-mi abandonez cariera pentru care am muncit - să renunț la tot ce câștig? Pot să-ți spun doar atât, Vic Lombardi, asta e de o duzină de ori mai mult decât primești tu! Tu nu m-ai putea îmbrăca la Saint Laurent, pentru Dumnezeu!

Vic se uită la ea cu răceală.

— Ai dreptate, spuse el, în cele din urmă. N-aș putea. Și banii sunt adevărata piatră americană de hotar în privința succesului, nu-i așa? Scuză-mă, Danae, dar am de lucru. În fond, trebuie să-mi câștig și eu pâinea.

Întorcându-se cu spatele, el dispăru în mulțimea elegantă.

Isuse, se gândi Danae, cuprinsă de o cumplită durere de cap. Ce se așteaptă să fac? Să zbor la Beirut? Să-mi risc viața, cum face el, ca să fac fotografii cu blocuri dărâmate și femei bătrâne în rochii negre? Doar nu l-am răbdat pe Brachman și nu m-am muncit toți anii aceștia ca să mă las împușcată! Sunt bună la ceea ce fac, la naiba, toată lumea spune că sunt cea mai bună. Ce naiba fac eu aici? Își aminti cu vinovăție de ședințele amânate... Își risca acum cariera pentru un bărbat! Și oare nu-și jurase ea totdeauna că nu va permite să se întâmple una ca asta?

Luptându-se cu lacrimile, se îndreptă spre toaleta doamnelor. Aplecându-se peste chiuvetă, își dădu cu apă rece pe față. N-avea rost, lucrurile nu vor merge bine niciodată între ei. Deși îl iubea pe Vic, erau despărțiți de modul de a privi lumea... Mai bine să dispară pur și simplu, se gândi ea, adunându-și poșeta și aparatul; o să plece în liniște și o să se întoarcă la New York, acolo unde e lumea ei. Erau șanse ca Vic să fie atât de ocupat, încât nici măcar să nu îi simtă lipsa.

Capitolul 24

Campusul idilic de la Princeton, cu pajiștile verzi bine îngrijite și clădirile frumoase – un amestec de stil colonial, gotic și modern, îi păru ochilor uluiți ai Galei plin de fete drăguțe, încrezătoare. Chiar cu Marcus, care o ținea de mână, se simțea deplasată.

— Uite, asta-i, anunță Marcus, deschizând larg ușa spre camera lui.

Gala se uită uluită la haosul din interior. Apartamentul ei nou-nouț era mic, dar ea îl ținea curat ca un ac de gămălie nou.

— Ei, cum ți se pare? Întrebă el cu mândrie. Tatăl meu a avut exact aceeași cameră, acum mai mult de douăzeci de ani.

— Și era mai ordonată atunci? Întrebă ea, îngrozită de haos.

El eliberă un scaun, aruncând pe jos o serie de cărți și pulovere.

— Crezi că aici e brambureală? Ar trebui să vezi și altele cum arată! Să știi, Gala-Rose, că asta e una dintre cele mai bune camere din campus. Hai să-ți arăt unde dorm.

Luând-o de mână, o duse spre un alcov în formă de L, unde două paturi înguste stăteau cocoțate pe picioare lungi de lemn, aproape de tavan. Spațiul de sub ele era o îngrămădeală de haine și teancuri strâmbe de cărți și, în ciuda dezaprobării, Gala râse.

— Dar de ce dormi atât de sus? Întrebă ea.

— Cu paturile așezate mai sus de podea, avem mai mult spațiu și, după cum observi, probabil, ne este necesar. Bine. Acum, ai văzut totul – știi unde îmi petrec viața – când nu sunt cu tine, bineînțeles. Acum te duc la bar la Conte, să luăm o pizza.

* * *

La Conte pe Witherspoon era plin, iar Marcus părea să cunoască pe toată lumea. Gala privi atentă la fetele pe care le saluta Marcus, observând felul cum purtau părul – drept, strălucitor și lung, uneori strâns la spate cu elastic, în coc sau coadă de cal. Purtau bluze de tricot sau bluze cu guler și șorturi bermuda, arătându-și picioarele lungi, bronzate. Unele aveau pulovere legate neglijent în jurul soldurilor sau pe umeri și toate țineau în brațe cărți

sau rachete iar în ochii Galei, toate aveau un aer vag de omul potrivit la locul potrivit. Uimită de autoîncrederea lor, se uita fix la ele, invidiindu-le accesul la o lume liberă, tinerească, pe care ea nici n-o visase că există, deși era de aceeași vârstă cu ele. Ar fi dat orice să fie una din fetele acelea fără griji, inteligente, care umblau atât de natural prin campusul verde al Princeton-ului și care arătau că aparțin locului acela.

Marcus urmărea diferitele expresii ce se perindau pe fața ei, întrebându-se ce gândea. Frumusețea delicată, încântătoare ascundea o mulțime de incertitudini. Cum se face că o fată care a trecut prin ce a trecut ea – și a supraviețuit – să fie atât de uluitor de naivă! Era fata cea mai nesigură pe ea pe care o întâlneau vreodată și cea mai vulnerabilă. Povestea vieții ei îl emoționase adânc. Se îndrăgostise de Gala-Rose imediat, dar ea avea un simț atât de fragil în privința autoaprecierii, încât îi era teamă să nu i-l tulbure cu gesturi greșite. El dorea să-i capete încrederea, să o convingă că el nu-i va face niciodată vreun rău, că o va iubi totdeauna – pentru că așa era. Ea îl fascina, îl intriga, îl atrăgea cu simplitatea ei și cu lipsa ei de prefăcătorie. Gala era celebră, chipul ei era cunoscut în toată America, dar el știa că ea nu-și dădea seama că fiecare fată se uita la ea cu invidie, analizându-i aspectul, stilul, simpla prezență. Azi, pentru că nu lucra, nu era machiată, iar părul ei de culoarea mierii cădea într-un franj drept, simplu, peste ochii ei depărtați. Purta o fustă largă de doc și o bluză de pânză albastră de cowboy, prinsă la gât cu un ac mare de argint și turquoise și pantofi simpli, fără tocuri. Gala arăta ca o fată tânără, foarte îngrijită, cu unghiile lăcuite cu o surprinzătoare culoare roșie, iar părul îi mirosea delicios a parfum de plante.

— Dau un ban pentru gândurile tale, șopti el.

— A... mă gândeam... Ei, n-are importanță.

— Dă-mi voie să-ți spun eu. Te gândeați cât de drăguțe sunt fetele astea. Sigur că sunt. Iar ele se gândesc cât de grozav arăți tu. Nu le-ai prins cum se uitau fix la tine? Probabil că n-au mai văzut până acum un manechin celebru și, cu siguranță, nu așa frumoasă.

— Dar fetele astea sunt de vârsta mea, Marcus, și uite că sunt în școala asta minunată, fără nici un fel de griji și cu un viitor minunat în fața lor. Eu mă simt la ani lumină depărtare de toate astea.

— Tineriiăștia au trebuit să muncească al dracului de mult ca să intre aici, răspunse Marcus, tăios, iar mulți dintre ei trebuie să aibă și slujbe ca să-și poată permite să studieze. Poate ție ți se pare că e un mare club și că tot ce facem e să ne pierdem timpul pe aici și să mergem la petreceri, dar suntem un grup foarte serios. Noi ne folosim timpul aici ca să ne asigurăm un viitor, să ne făurim o carieră. Tu ai făcut-o într-un mod diferit, asta-i tot – recunosc că a fost o cale mai dură, mai singulară, dar ești exact la începutul unei cariere îndelungate și pline de succes. Tu nu înțelegi că fetele astea ar avea motive să te invidieze pe tine? Că în ochii lor, tu ești cea norocoasă, cea care trebuie admirată, copiată?

Ea se uită fix la el, întrebându-se de ce ar invidia-o ele - în fond ea nu era nimic, în realitate - era doar un trup pe care se atârnavă haine, un chip pentru fotografiile lui Danae pentru reviste.

Întorcându-i mâna cu palma în sus, el i-o sărută blând.

— Ce să mă fac cu tine, Gala-Rose? Gemu el.

— De asta îți place ție să fii cu mine? Întrebă ea cu suspiciune. Vrei să fii văzut cu un manechin celebru?

Marcus nu știa dacă să râdă sau să se supere pe ea.

— Am să uit că ai spus asta, Gala, zise el liniștit.

Ea privi la el, căindu-se. Cum putuse spune un lucru atât de prostesc? Marcus Royle nu avea nevoie de un manechin la brațul lui ca să atragă atenția. El era atrăgător, bogat, încântător - și atât de drăguț... Putea să-și aleagă o duzină de manechine dacă voia, putea să iasă cu oricare din fetele din campusul acela.

— Îmi pare rău, șopti ea, nu vreau să ne certăm.

— În regulă, fu el de acord, dar e momentul să vorbim despre influența sub care te ține Danae Lawrence. Nu înțelegi că ea îți conduce viața? Dacă Danae îți spune că arăți grozav, o crezi. O lași pe Danae să-ți spună ce să mănânci - sau, mai curând, ce nu mănânci - și pun pariu că n-ai să-i mărturisești că ai luat o pizza azi după-amiază. Danae îți spune la ce oră trebuie să fii în pat, când poți să te scoli - și unde... la ora de gimnastică, la clubul de sănătate, la studiou, la petrecere... La naiba, trebuie să mă adresez lui Danae până și când vreau să-ți dau o întâlnire!

— Dar, Marcus, exclamă ea disperată, trebuie să înțelegi că fără Danae n-aș fi ajuns nicăieri - nimic! Danae m-a scos din șanț, m-a transformat, m-a făcut să fiu Gala-Rose...

— Asta-i o prostie. Danae nu te-a creat, Gala, ea doar a scos în evidență ceea ce erai! Ea a făcut partea ușoară, lustruindu-te ca să te potrivești cu ce avea ea nevoie. Dar ea avea nevoie de fapt de tine, de Gala-Hilda, de persoana ta, de persoana care ai devenit. Tu ești manechinul faimos, nu marioneta lui Danae Lawrence! Și, în plus, adăugă el, aplecându-se peste masă și uitându-se intens în ochii ei, eu te iubesc pe tine - Gala-Hilda-Rose.

Lacrimi de fericire îi înțepau pleoapele... El o iubea, acum era sigură de asta... El nu dorea doar imaginea de pe panouri și din reviste, el dorea cu adevărat acea personalitate de nedefinit care era ea.

— Și eu te iubesc, șopti ea, uitând de chelnerul-student cu bluza de tricot în dungi roșii, care aștepta lângă masă, cu o uriașă pizza fierbinte în mână.

— Ei, voi aștia, strigă el nerăbdător, despărțiți-vă. Fiți mai prezenți aici... Pizza să fie jumătate cu salam, jumătate cu ciuperci, e bine?

Își despărțiră mâinile de nevoie, iar el puse pizza pe masă între ei.

— Două beri, strigă el, vinee, imediat...

— Vrei să te măriți cu mine, Gala? Întrebă Marcus, peste pizza.

— Da, șopti ea, fericită. Ah, da, Marcus. Am să mă căsătoresc cu tine. Încrucșiându-și degetele pe sub masă, Gala spera că el va înțelege totuși că

ea trebuia să vorbească mai întâi cu Danae... Și să se asigure că ea va înțelege...

Capitolul 25

O croazieră în jurul lumii era un lucru pe care Rachel Royle îl plănuiuse destul de des cu soțul ei dar, când ajungeau la cumpărarea biletului pentru apartamentul luxos de pe puntea transatlanticului, Morris găsea întotdeauna o duzină de alte activități care aveau prioritate. Desigur, era vorba de muncă; ea îi spunea totdeauna că muncește prea mult, tot atât de des pe cât îi spunea că trebuie să ia o vacanță. Dar Morris era, prin natura lui, foarte muncitor, munca era cea care conta în viața lui – și foarte probabil că din cauza ei murise.

Era păcat, se gândi Rachel, că Morris nu profitase de ocazie cât fusese în viață, pentru că, deși, în cele din urmă, a trebuit să o facă de una singură, croaziera în jurul lumii cu transatlanticul Regina Elisabeta II fusese foarte plăcută.

Inspectându-și ținuta în oglinda Rolls-ului, ea își îndreptă o șuviță rebelă de păr alb, admirându-și fața ușor bronzată. Era mai curând o culoare bună ce exprima sănătate, mai degrabă decât o expunere la soare, pentru că, în mod firesc, fusese foarte atentă și folosise cu regularitate crema antisolară de la Estée Lauder și purtase o pălărie cu boruri largi. Se instala mai comod pe pernele confortabile gri, în timp ce Warren conducea mașina luxoasă de la debarcaderul șapte, înscriindu-se în traficul de pe Wall Street și îndreptându-se spre casă.

Croaziera fusese o experiență bună. Desigur, la bord fuseseră și unele persoane pe care nu ți-ar face plăcere să le inviți acasă – ca de pildă, grupul mai tânăr, mai extravagant, apoi mai erau destui dintre aceia care credeau că, pur și simplu, dacă aveau bani destui, aceasta le dădea dreptul să fie admiși în clubul exclusiv căruia ea îi aparținea în mod firesc. Cei din micul ei grup, cum îi plăcea să îi considere, se descoperiseră repede unul pe altul, printr-un proces reciproc de recunoaștere și eliminare, și se simțiseră foarte bine, stând împreună, mergând la cocktailurile și petrecerile pe care le dădeau fiecare și jucând apoi bridge în calmul și liniștea sălii de joc, fără să simtă nevoia să se ducă în apropierea acelei infernale discotecii. În general, se gândi Rachel, se distrase bine. Noii ei prieteni discutaseră deja între ei să rețină locuri la croaziera din anul următor... Și nu auzise ea oare că erau unii care se duceau în fiecare an? Rachel înțelegea acum de ce o făceau deși, dacă cineva i-ar fi sugerat așa ceva mai înainte de a fi trăit ea însăși experiența croazierei, ar fi râs de ei ca fiind absolut ridicoli.

Acum, când ajunsese din nou acasă și pe pământ ferm, se cam temea că îi va lipsi viața de pe vapor. De fapt, apartamentul ei mare i se va părea foarte gol în seara aceasta.

Totuși, se gândi Rachel, uitându-se pe fereastră la circulația din Manhattan, avea și compensații. Îl va vedea pe nepotul ei cel mare în seara asta, deoarece azi era ziua ei de naștere și el venea totdeauna la masă de ziua ei. Și, desigur că Harrison și Jessie-Ann vor fi și ei acolo. Va afla vești despre nepoțelul cel mic, Jon, și despre mersul afacerilor, ce mai era nou, ce

mergea bine și ce nu. Inclusiv despre Fata de la Royle și despre noul catalog. Și avea în geantă o listă de invitații încântătoare pe care urma să le analizeze – i se solicita prezența în diverse vile din Dallas și Houston, ca și la o plantație în Virginia, precum și în niște adevărate palate din Anglia și Franța... Toți erau oameni minunați. Desigur, va organiza și ea câteva primiri în plus; era foarte plăcut să fii din nou acasă și să comanzi.

* * *

Gala era acum unul din manechinele cel mai bine plătite, iar Danae o sfătui să-și cumpere un apartament. Ideea de a-și cumpăra un cămin al ei propriu i-ar fi părut un vis imposibil, fără încurajarea lui Danae și fără ajutorul ei, dar acum, micul apartament era al ei. Mai avea încă mult de plătit, totuși, era al ei. Îl decorase în întregime în alb, înlăturând amintirea înfricoșătoare a camerelor sordide gri-maronii în care fusese obligată să locuiască la Londra.

Gala se bucura de canapelele și covoarele ei complet albe, de perdelele simple, albe, de mătase și de baia în faianță albă. Chiar și micuța bucătărie avea un cuptor alb. Hainele și le atârna de îndată ce le dezbrăca, pantofii erau așezați în dulapurile spațioase, iar ea umbla în picioarele goale, ca să nu murdărească covorul alb, moale. Deseori, ea împrăștiase enormele buchete de flori albe, înghesuindu-le pe rafturile de sticlă, pe măsuța de cafea și pe frumosul birou – o versiune mai mică, incoloră, a celui albastru al lui Jessie-Ann, primit cadou de la ea cu ocazia mutării în casa nouă. Marcus îi dăduse o scoică albă, mare, perfect curbată, pe care o găsisese odată pe plajă la Eleuthera, iar ea o ținea pe noptiera lăcuită în alb, lângă un ceas deșteptător de email alb (care îi era foarte necesar pentru că, ferească Dumnezeu, să întârzie vreodată la ședințele cu Danae).

Marcus stătea trântit pe canapeaua ei albă cu picioarele pe bucata de sticlă ce constituia masa ei de cafea, cu mâinile sub cap, arătând foarte confortabil. Dar pe fața lui fină, atrăgătoare, tânără, se citea o expresie de încăpățănare.

Gala ședea pe marginea scaunului, cu o cută de îngrijorare între ochi și cu mâinile împreunate strâns. Se gândea că, în această stare de spirit, Marcus arăta exact ca Harrison în fotografia de pe biroul lui Jessie-Ann, aceeași bărbie puternică, același nas proeminent, arogant și cu o gură fermă. Ea nu-l întâlnea niciodată pe Harrison Royle, dar putea pune pariu că Marcus era ca o așchie din copac.

— Știi ce, sugerează Marcus. Am să te duc în oraș la cină, ce-ai zice de localul acela mic, franțuzesc, unde am fost acum câteva săptămâni, acela care ți-a plăcut mult? Sau obișnuitul Cornegie Deli. Te las pe tine să alegi, îi zâmbi el.

— Eu nu trebuie să mănânc mâncăruri din acelea, răspunse Gala, automat.

— Atunci hai să mergem la localul franțuzesc, mie îmi convine.

— Marcus, te rog. Știi că trebuie să te duci la bunica ta în seara asta, mi-ai spus tu singur că te duci întotdeauna la ea de ziua ei de naștere.

— Bine, atunci am să mă duc. Dar îmi cunoști condițiile.

Și își încrucișa din nou picioarele pe măsuța de cafea, lăsându-se mai jos pe canapea, arătând de parcă ar fi fost fericit să-și petreacă următoarele câteva ore exact acolo unde se afla.

Gala scoase un oftat de disperare; el știa de ce nu voia ea să vină cu el la bunica lui. În primul rând, Rachel Royle nu o invitase și pe ea – de fapt bunica lui nici nu știa că există! Iar Gala nu era deloc sigură că doamna Royle ar fi bucuroasă de legătura ei cu Marcus. Ea simțea că acesta nu era un lucru pe care să i-l arunce în față într-o seară ca asta – fără nici o discuție preliminară. În plus, din câte auzise despre Rachel Royle, atât de la Jessie-Ann cât și de la Marcus, era mai mult decât speriată de o întâlnire cu ea.

— Haide, Gala, o îndemnă Marcus, zâmbindu-i cuceritor, vii cu mine? Te rog! O să fie în regulă, îți promit. Jessie-Ann o să fie acolo și tu știi că te iubește, și o să fie și frățiorul meu Jon – care te adoră.

— Și tatăl tău – care nu mă cunoaște!

— Tata nu e o problemă. El o să cadă sub vraja ta, imediat. E sensibil la femeii frumoase.

— Deci, rămâne bunica ta, spuse Gala, încordată. Cum o să se simtă ea când aduci o persoană complet străină la o întâlnire intimă de familie?

— Dar tu faci parte din familie, Gala. Tu o să fii soția mea.

Ridicându-se de pe canapea, se duse să îngenuncheze lângă ea pe covorul alb. Scoțând din buzunar o cutiuță albastră de la Tiffany, i-o oferii.

— Primul inel pe care tatăl meu l-a dat mamei, când aveau doar șaptesprezece ani, era făcut din pocnitorile de Crăciun, îi spuse el. După aceea, când s-au logodit, tata a comandat o copie la Tiffany – cu diamante și smaralde veritabile. Când a fost înmormântată, purta amândouă inelele. Dar la Tiffany au păstrat în registre acest model și l-au comandat Pentru tine. Pentru noi. Știu că mamei mele i-ar fi făcut plăcere ca tu să-l porți.

Lacrimi de fericire îi umplură ochii, când el îi puse inelul în deget.

— Marcus... E atât de frumos...

Ea privea copleșită la inelul care arăta lumii că Marcus Royle o iubește.

— E minunat, șopti ea când el o cuprinse în brațe. Te iubesc atât de mult.

— Acum când ești în mod oficial o viitoare Royle, murmură Marcus, sărutându-i tandru degetele, vrei să vii cu mine la cină la ziua de naștere a bunicii?

Gala ezita în continuare.

— Nu sunt sigură că e momentul potrivit ca să le spui... Nu putem să păstrăm asta ca un secret al nostru? Doar pentru un timp!

Chiar când pleda în fața lui, se gândea nu numai la ce va zice doamna Royle ci și cum va reacționa Danae... Ah, de ce era viața atât de complicată? Se gândi ea, îngrijorată.

— Nu sunt de acord, replică Marcus ferm. Vreau să fii soția mea și vreau al naibii de mult ca toată lumea să o afle! Iar tu ar trebui să faci la fel.

Știa că el avea dreptate, ar trebui să fie mândră că Marcus o iubește... Se vor căsători și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, la fel ca fetele pe care le invidiase din romanele Barbarei Cartland, pe care le citea pe sub

masa de la recepție când nu era agitație la sala de gimnastică. Brusc, viitorul i se păru plin de optimism și fericire; cu Marcus alături, putea face față lumii... Totul va merge perfect, era sigură.

Marcus o săruta, iar ea își strecură brațul în jurul gâtului lui, strângându-l mai aproape, trecându-și degetele prin părul lui des de la ceafă. Simțea chiar bătaia fermă a inimii lui lângă sân...

Ridicându-și gura de pe gura ei, el șopti:

— Te iubesc atât de mult, foarte mult, Gala...

Ea își lăsă capul pe spate, fericită de atingerea lui, când el o sărută lent pe gât, apoi mâinile lui îi cuprinseseră sânii, iar ea nu dorea ca el să se oprească din mângâiere... Voia doar să facă dragoste... Să nu-i dea drumul niciodată...

— Gala, nu putem... Nu trebuie... Gemu Marcus ținând-o departe de el.

— E bine, șopti ea, dându-și seama că mâinile lui tremurau, ținând-o.

Vreau să...

— Și eu vreau, Doamne, cred că îți dai seama de asta!

Ochii gri ai Galei erau mari și plini de o dorință egală cu a lui, dar ea era fata cea mai inocentă pe care o întâlnise în viața sa; felul dulce în care voia să se dăruiască chiar acum, felul în care reacționa, îl făcu să ezite.

— Nu vreau să te grăbesc, șopti el, ținându-i strâns mâinile în ale sale.

O să ne căsătorim curând, pot să mai aștept...

Ochii Galei erau amețiți de dragoste pentru el și în ea izvora o fântână de tandrețe neatinsă. Avea un sentiment de dragoste atât de pură și de adevărată încât știa că nu e un rău dacă face dragoste cu Marcus... Voia doar să-i dea toată iubirea ei.

— Nu-i nevoie să așteptăm, dragul meu, murmură ea, punându-și obrazul cald lângă al lui. O să ne iubim unul pe celălalt totdeauna, așa că de ce trebuie să așteptăm?

Simțea mâinile tari dar blânde ale lui Marcus pe trupul ei, se topea în ochii ei, apoi îi săruta gura cu putere, fără să-și rețină pasiunea... Și atunci Gala știa instinctiv că a face dragoste nu însemna doar să dai... Sărutările, mâinile, trupul lui... Și ea dorea să-l atingă, să-l guste, să-l ia. Ochii Galei s-au închis în extaz, când Marcus o posedă. Încă nu știuse că așa era dragostea. Că totul va fi atât de frumos.

Capitolul 26

Jessie-Ann ședea la masa ei de toaletă, periindu-și părul și privind la imaginea lui Harrison din oglinda de argint. Arăta obosit și absorbit de gânduri, de parcă era copleșit de atâtea lucruri. Oare era îngrijorat de ceva la Royle? Sau poate că nu se simțea bine? Știa că el lucruse mult în ultima vreme - prea mult - tot mereu zbura undeva, la Los Angeles, în Orientul Îndepărtat, în Europa. Aruncând jos peria, ea veni prin dormitor, spre el.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, spuse ea, luând capetele lavalierii negre de mătase și zâmbindu-i.

Harrison era deja îmbrăcat pentru cina de la Rachel și, în timp ce îi înnota expertă funda, se gândea cât de frumos arăta soțul ei. Își înclină capul într-o parte, observând noile riduri de pe fața lui.

— Bună, spuse ea blând.

— Bună și ție, murmură Harrison cu un zâmbet slab.

— Ți-am spus vreodată că te iubesc?

— Pe câte-mi amintesc, cred că mi-ai spus asta. Ochii lui negri îi întâlnește pe ai ei cu seriozitate.

— Eu nu spun niciodată ceea ce nu cred, replică ea, un zâmbet slab atingându-i colțurile gurii.

— Atunci să consider că încă mă mai iubești?

Era spus cu un aer atât de melancolic, încât inima lui Jessie-Ann se muie.

— Eu nu m-am schimbat, Harrison, șopti ea. Pot fi vinovată că sunt prea implicată în Imagini, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc. Doar că... Se pare că avem o problemă în a face legătura unul cu altul în ultima vreme, nu prea vorbim între noi...

— Ești o femeie ocupată, Jessie-Ann, remarcă el, ridicând umerii în haina de seară.

— Și tu ești un bărbat foarte ocupat! Sări ea brusc, în fond, nu era doar vina ei.

— Adevărat.

— La naiba, Harrison, îmi pare rău. Doar că... Ei, bănuiesc că nervii mei sunt puțin tensionați în ultima vreme. Poate ai avut dreptate, în fond, poate n-ar fi trebuit să încep cu Imagini. Dar acum sunt angajată și e ca și când ai un copil pe care îl iubești tare: vrei să-l hrănești, să-l îngrijești și să-l vezi crescând, până își capătă locul cuvenit în lume. Și tot timpul apar atâtea probleme, adăugă ea, gândindu-se la scrisoarea murdară pe care o primise chiar în dimineața aceea.

— E ceva în legătură cu care aș putea să te ajut? Harrison arăta îngrijorat și imediat ea se simți vinovată.

— Eu ar fi trebuit să-ți pun întrebarea asta. Tu ești cel care arăți de parcă ai fi moștenit toate grijile omenirii! Nu ne-am luat o vacanță de peste un an, spuse ea. Poate de așa ceva avem nevoie, de câteva săptămâni la Eleuthera. Am putea-o lăsa acasă pe guvernanta asta bătrână și mizerabilă și l-am avea pe Jon numai pentru noi.

— Ideea asta mi se pare grozavă. Când putem pleca?

Ea se întrista brusc, când își aminti de obligațiile ei.

— Păi, sunt cam ocupată în următoarele câteva săptămâni. Deschidem cele două noi studiouri și sunt destul de bine închiriate... Și ar trebui să fiu acolo pentru viitoarele ședințe pentru Avlon, fiindcă nu mă pot baza pe Danae, de teamă să nu fie luată de val. E puțin cam distrată în ultima vreme.

— Să mă anunți, replică Harrison brusc. Se uită la ceas. Suntem în întârziere la cina de aniversare a lui Rachel. Îmbracă-te, Jessie-Ann.

— Îmi pare rău, dragul meu, mormăi ea, contrariată, în legătură cu vacanța. Am să mă străduiesc, îți promit. Mi-e dor să fiu singură cu tine - departe de toate. Aș vrea să... Să ne regăsim din nou unul pe celălalt.

Harrison o privi serios.

— Nu crezi că ar trebui să te grăbești? Amintește-ți că Rachel o fi avut ocazia să se uite în noul Catalog Royle. S-ar putea să fie război în seara asta, Jessie-Ann.

Isuse! Uitase desigur că Rachel nu văzuse încă acel catalog, căci fusese plecată trei luni în croazieră.

— Nu te îngrijora, adăugă el, primele cifre ale vânzărilor sunt mult mai mari. Imagini se justifică - deși nu încapă îndoială că ea tot o să facă scandal din cauza schimbărilor.

Jessie-Ann își puse o rochie scumpă, simplă, de șifon și așteptă ca Harrison să-i încheie micii năsturei din spate; el o sărută ușor unde umblaseră degetele lui, iar ea se întoarse, ușurată.

— Am crezut că ești supărat pe mine, exclamă ea zâmbind din nou.

— Cum aș putea să fiu supărat pe tine, când arăți așa! Răspunse el blând. Acum grăbește-te.

— Sunt gata, sunt gata, exclamă ea, învârtindu-se prin cameră, intrând în sandalele argintii și luându-și poșeta. Bine, Rachel, sosim!

* * *

Rachel așteptă până o auzi pe Parsons, camerista ei, conducându-i pe primii oaspeți în salon. Uitându-se la ceasul frumos de aur și email albastru de pe biroul ei de sub ferestrele ce dădeau spre Park Avenue, observă că erau în întârziere cu zece minute. Tipic pentru Jessie-Ann, se gândi ea disprețuitoare. Cum o fi putut fata asta păstra o slujbă în care punctualitatea însemna bani, asta nu înțelegea. Catalogul Royle se afla pe biroul ei, coperta lui lucitoare prezentând un grup de familie, așa cum fusese totdeauna de când Morris Royle preluase întreprinderea de la tatăl lui. Doar că acum era altfel. Fotografia nu prezenta familia asta ca o unitate solidă, problemă fundamentală pentru americanul mijlociu și pe care și clienții întreprinderii Royle se așteptau să o vadă în revistă. Această familie nu era a unor oameni care petrec serile lungi de iarnă lângă foc, cu o mamă care croșetează sau pregătește masa de seară și cu tatăl cufundat în citirea ziarului, în timp ce băiatul își arată patinele noi cu rotile, iar sora lui adolescentă își arăta rochia nouă în carouri. Desigur, în realitate nu erau chiar așa, se gândi Rachel, dar, într-un fel, copertele Catalogului Royle lăsaseră totdeauna această impresie. Știai exact ce vei găsi în interior: produse de bună calitate, nimic prea aventuros pentru că nu-ți puteai permite să fii prins în schimbări rapide ale modei, mobilă solidă, bunuri de gospodărie de marcă, tot ce aveai nevoie de la bucătărie la grădină - totul era acolo, în paginile demne de încredere ale lui Royle. Dar fiecare membru al acestei familii, care arăta modern, ținea o literă aurie strălucitoare. Tatăl ținea un R - un tată mai tânăr decât cel folosit în mod normal la Royle și prea frumos și athletic, de parcă putea ieși să joace baseball în loc să privească meciul la televizor. Mama îl ținea pe O, cu o față drăguță, discret machiată, și trupul bine făcut, elegantă, într-o bluză de mătase și o fustă de in, prezentându-se ca o femeie din ziua de azi. Sora, cocoțată pe un braț al aceluia Y auriu, purta un maiou de balerină și pantaloni strâmți din tricot și afișa un zâmbet larg, iar un băiat mai mic se ținea de un L răsturnat, ca să-și mențină echilibrul pe patinele cu rotile. O pereche de

bebeluși, în pijamale, una roz și una galbenă, erau sprijiniți de E, în timp ce apostroful care puncta numele era agățat de un cui mare pe un fundal de cer albastru deschis, iar un cățeluș, care arăta ca scăpat de la serviciul de ecarisaj, ținea un picior în sus pe S-ul auriu de la sfârșit.

Rachel fierbea. Toată treaba era de un prost gust extrem. Fotografia era un dezastru. Interioarele arătau prea costisitoare; clienții lui Royle, vor fi îndepărtați în felul ăsta. Cât privește paginile cu costume de baie – ehei! Erau ultragiant de sexy – chiar și ea putea vedea asta! Era un dezastru, iar cifrele de vânzare de la Royle pe trimestrul acesta o vor dovedi, cu siguranță.

În seara asta, Harrison trebuia să răspundă pentru multe, se gândi ea supărată. Atât îi trebuie, să-i ia apărarea lui Jessie-Ann. Înțelegea acum de ce avuseseră grijă să nu-i arate rezultatele înainte de a pleca în croazieră. Nu se va mai întâmpla așa ceva, se jură ea, va avea grijă ea personal de asta! Cu catalogul sub braț, porni spre salon, oprindu-se surprinsă când îl văzu pe Marcus cu o fată alături de el.

— Bunică Royle, exclamă el, venind spre ea și aruncându-și brațele în jurul ei. La mulți ani – și bine ai venit acasă! Doamne, bunico, ce-au făcut! Parcă te-au micșorat, în croaziera aia! Nu ți-au dat nimic de mâncare? Nu cântărești mai nimic, ești ușoară ca un fulg. Ridicând-o în brațele lui puternice, o învârti împrejur.

— Marcus! Te rog! Exclamă ea, zâmbind fără să vrea. Îl găsisese irezistibil totdeauna pe nepotul ei, chiar de mic copil. Era cu adevărat un copil fermecător iar acum, când Morris nu mai era, Marcus era cel ce deținea cheia inimii ei.

— N-am știut că aduci un oaspete, spuse ea uitându-se direct la Gala.

— E un oaspete foarte special, bunico, oaspetele meu de onoare, replică Marcus. Pot să ți-o prezint pe logodnica mea, Gala-Rose? Gala-Rose, asta e bunica mea, Royle.

— Ai spus, logodnica? Întrebă Rachel, uluită.

— Sigur că da, bunico. Sunt foarte mândru să spun că Gala a fost de acord să se căsătorească cu mine.

Rachel închise ochii, ținând încă strâns catalogul. Era prea mult – prea ridicol, ca el să se gândească la căsătorie – sau măcar la logodnă. Era mult prea tânăr, era încă în colegiu... Și, oricum, cine era fata asta? Nu era dintr-o familie pe care s-o cunoască personal – iar ea cunoștea pe toată lumea. Deschizând din nou ochii, ea întâlni privirea provocatoare a lui Marcus, dar, pentru prima oară în viața ei, Rachel nu-și găsea cuvintele.

— Eu, bine... Tatăl tău știe ceva despre asta? Spuse ea în cele din urmă.

— Dumneata ești prima, bunico. Abia am aflat-o noi înșine, nu-i așa? Îi zâmbi Galei. Hai, bunico, nu ne feliciți? Cel puțin vino s-o cunoști pe Gala – pentru asta e aici, ca să o poți cunoaște.

— Bineînțeles că nu am să te felicit pentru ceva ce consider că este doar un moment de nebunie tinerească între tine și domnișoara Rose, parcă, nu-i așa? Zise ea, privind spre Gala.

— Gala-Rose – ca Jessie-Ann, murmură Gala, țintuită locului de privirea rece a lui Rachel.

Femeia mai în vârstă o inspecta de sus până jos și, instinctiv, Gala se înalță mai mult, ridicându-și capul arogant.

Eu sunt Gala-Rose, manechinul celebru, își spuse ea în tăcere. Am succes și câștig mai mulți bani decât, am crezut vreodată că e posibil... Iar Marcus Royle mă iubește, port inelul lui – și urma trupului lui, sunt mândră de mine. Și mândră de Marcus. Să fiu afurisită dacă am să mă prăbușesc sub puterea acestei femei bătrâne...

— Gala-Rose? Continuă Rachel, egal. Bine, dragă, văd că ești foarte tânără, dar trebuie să-ți spun acum că, dacă îți închipui că o căsătorie cu un membru al familiei Royle o să-ți aducă în plasă, în cele din urmă, o avere în tribunalele de divorț – pentru că e clar că divorțul va fi inevitabil sau poate chiar plănuț din partea ta – dă-mi voie să te informez, odată pentru totdeauna, că Marcus nu va avea banii lui proprii până nu capătă fondurile lui, la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Dacă ai de gând să te căsătorești, atunci trebuie să fii pregătită să-l întreții în stilul larg cu care e obișnuit. După cum știi, Marcus, adaugă ea întorcându-se spre nepotul ei, plănuisem să-ți las ție cea mai mare parte a averii mele, dar dacă continui cu prostia asta, atunci am să-ți tai numele din testamentul meu.

— Stai puțin, bunico, exclamă Marcus. I-am cerut Galei să se căsătorească cu mine. Cu mine, Marcus – nu cu averea familiei Royle! Doamne, bunică Royle, ai crezut întotdeauna că lumea se învârte în jurul afacerii familiei și a banilor ei – ei bine, dă-mi voie să-ți spun că de data asta greșești!

— E-n regulă, Marcus, spuse Gala, vocea ei răsunând tare în camera în care se lăsase brusc tăcerea. Doamnă Royle, nu e nevoie să ne ameninți, pe mine sau pe Marcus, cu banii dumitale. Eu câștig o grămadă de bani ca manechin, iar Marcus poate dispune de fiecare bănuț, dacă-l vrea.

— Ha, încă un manechin! Sări Rachel. Ca și când câștigul tău se poate compara!

Harrison se opri la ușă, văzând scena încordată din salon. Ochii lui se întâlniră o clipă cu ai lui Jessie-Ann, apoi reveniră la Marcus și la frumoasa blondă care o înfrunța pe mama sa într-o adevărată bătălie.

— Ce naiba se întâmplă? Îi șopti el lui Jessie-Ann. Și cine-i fata?

— Dacă presupun bine, șopti ea, trăgându-l pe Harrison înapoi în hol, aș zice că Marcus tocmai i-a spus lui Rachel că e îndrăgostit de Gala-Rose. Poate chiar că vrea să se însoare cu ea.

— Îndrăgostit? Să se însoare? Dar cine e ea? Cum de nu am cunoscut-o, dacă Marcus ține la ea atât? Și, oricum, e prea tânăr ca să se căsătorească.

— Gala-Rose este manechinul lui Danae, din Anglia, e o fată încântătoare, foarte dulce, blândă și care are un mare succes. Tu nu ai întâlnit-o niciodată, Harrison, pentru că în ultima vreme nu ești acasă destul de des ca să cunoști pe cineva. Și nu-ți amintești câți ani aveai când te-ai îndrăgostit prima oară și te-ai căsătorit? Cum e tatăl, așa e și fiul, nu așa se spune?

— La naiba, Jessie-Ann, pe Michelle am cunoscut-o toată viața... Asta-i altceva. Vreau să spun, de cât timp o cunoaște Marcus pe fata asta... De săptămâni? De câteva luni?

Ea se uită la el puțin cam tristă.

— Ar putea să nu fie cel mai bun exemplu ce merită a fi citat, spuse ea liniștită, dar cu cât timp ne-am cunoscut noi înainte de a ne căsători... Doar câteva săptămâni. Mai puțin decât câteva luni. De ce te aștepti ca Marcus să se comporte altfel decât tatăl lui? În plus, sunt sigură că o iubește pe Gala. Zău, Harrison, e cel mai dulce lucru pe care l-ai văzut vreodată, doi oameni frumoși, tineri, îndrăgostiți la disperare. Ca Romeo și Julieta!

Ochii negri ai lui Harrison îi întâlniră pe ai ei, dar nu putu să le citească expresia - erau prea multe gânduri, prea multe... Schimbări...

— Bine, replică el, gânditor, atunci poate ar fi mai bine să intrăm acolo și să lămurim situația - înainte ca mama mea să manevreze astfel încât să oprească mersul dragostei adevărate. Luându-i mâna, i-o sărută ușor. Mă bucur că m-am căsătorit cu tine, Jessie-Ann, murmură el, chiar dacă te-am cunoscut doar câteva săptămâni. Dar...

— Dar? Întrebă ea cu ochii albaștri măriți.

— Dar... Mai bine să ne ducem în ajutorul celor doi tineri.

Mână-n mână și zâmbitori, intrară în salon.

— La mulți ani, mamă, spuse Harrison, și bine ai venit acasă. Se pare că ți-a priit croaziera, arăți foarte bine, deși puțin... Cam încordată! Ochii lui negri sclipiră când o sărută pe amândoi obrazii, apoi o ținu la distanța brațelor, examinându-i fața de gheață. Da, arăți foarte bine, mamă. Ce păcat că nu ai reușit să-l faci pe tata să meargă cu tine.

— E bine că tatăl tău nu e aici în seara asta, replică Rachel, ținând la vedere voluminosul Catalog Royle, între acest... Dezastru și acest... Acest fiasco, zise ea, arătând spre Marcus și Gala care stăteau mână-n mână în mijlocul camerei. Probabil că se răsucește în mormânt!

— Nu ți se potrivește să fii melodramatică, Rachel, exclamă Jessie-Ann, sărutând-o pe soacra ei, cum îi era datoria.

— Îmi pare bine că te văd, Marcus, zise Harrison, îmbrățișându-l. Și ea e Gala-Rose, bineînțeles. Am auzit multe despre dumneata de la Jessie-Ann. Luând mâna Galei în mâinile lui, adăugă: Trebuie să spun că tot ce mi-a spus era extrem de laudativ, iar acum văd că avea dreptate.

Gala simți un mic tremur de ușurare undeva în centrul stomacului. Cel puțin, nu va trebui să se lupte cu toată familia Royle în seara asta.

— Pot să-ți spun de pe acum că Gala și cu mine ne-am logodit și ne vom căsători, zise Marcus, așteptând îngrijorat reacția tatălui său.

— Logodiți? Adevărat? Ei, poate e puțin cam brusc, dar bănuiesc că știți amândoi ce vreți. După cum mi-a amintit Jessie-Ann acum câteva minute, și eu m-am căsătorit de tânăr. Așadar, ce drept am eu să mă opun? Felicitări amândurora. Asta înseamnă că trebuie să-mi sărut viitoarea noră?

Fața Galei se luminează de ușurare.

— Desigur că da, exclamă ea, aruncându-și impulsiv brațele în jurul lui Harrison și vă mulțumesc, domnule Royle.

— Mai e doar un singur lucru, spuse el. Insist ca Marcus să termine colegiul.

— Nimic nu mă poate opri, răspuse el zâmbind. O să fie o cursă lungă, tată, dar într-o bună zi Royle își va avea propriul arhitect care să-i plănuiască noile magazine.

— Prostii, exclamă Rachel, uitându-se furioasă la ei; făcu un adevărat act de voință ca să nu bată cu piciorul în podea – lucru pe care nu-l făcuse în viața ei. Îmi cunoști părerea, Marcus, și am să o discut cu tatăl tău mai târziu. Se pare că ai de gând nu numai să mergi înainte cu nebunia asta, ci să abandonezi și întreprinderea Royle! Arhitectură, auzi colo, asta îți mai lipsea! Și pot să te întreb, cine o să conducă afacerile familiei când tatăl tău o să se retragă? Un străin? Oricum, așa cum merg treburile, nu prea cred că vor mai exista noi magazine Royle! Aruncând catalogul lucios pe o masă lăcuită de abanos, ea se iută urât la Jessie-Ann. Să presupun oare că toată mascarada asta e realizarea ta?

— Desigur, nu-mi pot aroga tot meritul, răspuse modestă Jessie-Ann, e o producție scoasă de Imagini.

— E rușinos! Exclamă Rachel, cu nările încordate fremătând de furie. Cum îndrăznești să schimbi imaginea lui Royle și să superi generații de clienți devotați?

— Tocmai asta-i, replică Jessie-Ann, simțindu-se brusc veselă. De data asta, Rachel era cea pusă la zid; era învăluită și în minoritate. Catalogul Royle, continuă ea, era învechit și fără stil – trebuia să fie adus în pas cu vremea. Am folosit doar oameni obișnuiți, așa cum îi vezi mergând pe orice stradă din suburbii. Și eu știu asta, pentru că am crescut pe una din acele străzi.

— Gunoi, sări Rachel, bătând în copertă cu o unghie imaculată dată cu oje roz. Uită-te la asta... la animalul ăsta!

— Știi cum sunt câinii, răspuse Jessie-Ann, poți să fii sigură că o să se poarte necuviincios într-un moment nepotrivit. Ne-am gândit că adăugăm un strop de realitate.

Rachel se întoarse spre fiul ei... Era sigură că el urăște catalogul la fel de mult ca și ea, în ciuda loialității față de soția lui, dar va îndrăzni oare să nege faptele?

— E clar, zise ea, că cifrele vânzărilor din ultimele două luni trebuie să dovedească faptul că această nouă imagine e un dezastru pentru Royle, Harrison. Sugerez să ne reducem pierderile reeditând pur și simplu catalogul de anul trecut, adăugând intercalări cu articolele de sezon și cu produsele pe care avem interes să le promovăm. Trebuie să revenim la formatul nostru vechi imediat și să organizăm un nou catalog de îndată ce este posibil. Fără îndoială că fotografiile pe care firma Royle i-a folosit ani de zile – și care ne sunt loiali – vor face o treabă satisfăcătoare în stilul stabilit de tatăl tău.

— Nu e chiar așa, mamă. Harrison nu voia s-o supere mai mult, dar ea trebuia să afle adevărul. Noul catalog s-a dovedit imediat a fi un succes. Cifrele de vânzări au crescut cu un masiv 37% peste cele din anul trecut în aceleași luni. Nu numai atât, dar Catalogul Royle devine un obiect de colecție.

Se discută despre el pe Madison Avenue – la fel și Imagini. De catalogul nostru se ocupă ziarele, revistele și televiziunea din întreaga țară. De fapt, mamă, cred că firma Royle ar trebui să le mulțumească celor trei tinere femei răspunzătoare de el: Jessie-Ann, Danae Lawrence și Caroline Courtney. Împreună, ele au scos firma Royle din anii patruzeci și au adus-o în anii optzeci și cred că vorbesc în numele restului conducerii când spun că suntem cu toții încântați de rezultate.

Rachel apucă marginea mesei negre lăcuite, întrebându-se dacă nu cumva va leșina. Dar nu, ea nu era tipul celor care se prăbușesc, ea a avut totdeauna curajul convingerilor ei și nu era să se schimbe acum, chiar dacă trebuia să-și schimbe puțin tactica. Nu voia să-l îndepărteze pe Harrison părând irațională, nici, din același motiv, să-și piardă nepotul.

— Nu pot să mă opun acelor cifre, spuse ea plat. Poate că am greșit. Bănuiesc că sunt o femeie mai bătrână decât credeam. Mi se pare că în seara asta spun doar lucruri greșite.

Se așeză obosită pe micul scaun auriu, a cărui tapiserie fină o cususe ea însăși, privindu-i pe cei patru printre gene.

— Presupun că ai putea deschide șampania, Harrison, se pare că avem de sărbătorit ceva în plus, în afară de ziua mea de naștere.

— Noi plecăm, bunico, spuse Marcus, luând-o pe Gala de mână și îndreptându-se spre ușă.

Jessie-Ann se uită surprinsă la Rachel. Vocea ei suna puțin spartă; să fi zărit oare lucirea unei lacrimi în ochiul ei?

— Adu-o pe Gala s-o cunoască pe bunica ta, Marcus, spuse Rachel, reușind să zâmbească. Se pare că va trebui să mă înclin judecății voastre mai bune și să vă las pe voi, ăștia tineri, să continuați. O să bem pentru logodna ta și pentru catalogul de succes al firmei Royle. Apoi vom lua cina. Jessie-Ann, vrei să-l suni pe Parsons și să-i spui că Gala-Rose rămâne la cină? Apoi vreau să-mi spuneți ce face celălalt nepot al meu.

Urmărind-o pe Rachel cum îi permite Galei să depună un sărut pe obrazul ei neted, rece, Jessie-Ann se întreba ce avea de gând, pentru că era al naibii de sigur că nu era caracteristic pentru Rachel să dea înapoi în orice situație ar fi fost. De un lucru era sigură, acesta nu era ultimul ei cuvânt în privința căsătoriei lui Marcus și nici a catalogului.

* * *

Mai târziu, în noaptea aceea, Jessie-Ann stătea ghemuită în brațele lui Harrison, încă strălucind de dragostea pasionată pe care o făcuseră, simțindu-se mai fericită decât fusese de luni de zile. Se întrebă dacă, văzându-i pe Marcus și Gala atât de fericiți, asta îi făcuse cumva și pe ei amândoi să înțeleagă ce pierdeau. Dragostea pe care o făcuseră fusese aproape un act de consolare, parcă ar fi sfidat soarta care voia să le ia ceea ce aveau. Brusc, prioritățile ei în viață îi deveniră clare – bărbatul și copilul ei. Poate acum, când Caroline are ferm sub control Imagini, ea ar putea începe să se desprindă din afaceri, puțin câte puțin, și să înceapă să-și petreacă mai mult timp cu Harrison. Pentru că acum, când stătea să se gândească, viața fără Imagini era suportabilă, dar viața fără Harrison era de neconceput.

Capitolul 27

Era luni dimineața, ora zece și Caroline se uita fericită prin noul ei birou. Imagini se dezvoltase rapid și avea acum în total patru studiouri cu un birou de primire și o recepționeră nouă, tânără, foarte eficientă. Fiecare dintre cele trei parteneri avea acum biroul ei propriu, spațios, iar într-o cameră lungă, aerisită, Laurinda supraveghea contabilitatea, urmărind rău-platnicii ca un câine de vânătoare pe urmele unei vulpi, iar două tinere secretare băteau neconținut la mașinile lor de scris.

Caroline își decorase singură biroul, folosind nuanțe reci de gri și alb. Avea acolo un covor moale gri-porumbel și o canapea de catifea gri-bleu, un birou pătrat, lăcuit în alb, și numeroase plante cu frunze mari verzi. Efectul era simplu și odihnitor. Punând pe birou un braț cu trandafirii ei preferați și margarete galbene, ea își atârna mica jachetă de la Anne Klein pe cuierul-pom lăcuit în alb, oprindu-se lângă fereastră să vadă cum arată noile plante în vasele lor albe. Frunzele lor se înălțau sub lumina soarelui și Caroline zâmbi mulțumită. Acasă cu Calvin, și la Imagini erau singurele locuri din întreaga lume unde dorea să se afle.

Avusese nevoie de un spațiu suplimentar pentru că, într-un fel, biroul ei devenise un fel de paradis al grupului efemer pe care îl constituiau clienții de la Imagini. Caroline era cea la care alergau manechinele în lacrimi când se hotărau să facă tărăboi din cauza felului cum arăta părul sau machiajul lor. Și Caroline era cea care, cu puțin farmec și o ceașcă de ceai fierbinte, le făcea să simtă că îi păsa într-adevăr, de cariera lor și de problemele pe care le aveau cu prietenii lor. Și așa era. Întotdeauna, la biroul ei se rătăcea, în căutare de coca-cola, câte un membru al grupurilor de rock, care veneau pentru fotografii de album sau publicitate.

— Coca-Cola se găsește în frigider, le spunea ea tăios.

Fuseseră momente când nu avusese încotro și trebuise să închidă ochii la anumite lucruri, dar să fie afurisită dacă va încuraja vreo chestie cu droguri!

Nu încăpea îndoială că își găsisese meseria, se gândi ea, ocupată cu desfacerea corespondenței de dimineață. La Imagini era la fel ca pe Broadway, dar în pilule, fiecare din cele patru studiouri având propriul lui spectacol – un matineu dimineața și un spectacol seara, cu propria distribuție de personaje și propriul scenariu. Ea conducea Imagini eficient, ocupându-se personal de clienți. Cea mai recentă lovitură a ei fusese angajarea unui bucătar, astfel încât clienții să nu mai trebuiască să alerge după colț la Blakey sau să trimită după mâncare. Bufetul avea acum mâncăruri gătite de un specialist de mare clasă și era subiectul de discuție al lumii modei și publicității, constituind unul dintre acele mici stimulente care aduceau noi clienți, poate chiar mai repede decât altele.

Eficiență, politețe, amabilitate, erau cuvintele la ordinea zilei pe care Caroline le-a impus la studiouri.

„Ce amabil din partea dumneavoastră că ați ales Imagini”, le spunea ea noilor clienți. „Sunt sigură că nu veți regreta decizia dumneavoastră și vă rog să nu uitați să ne dați amănunte despre orice doleanțe speciale în privința

mâncării și a vinului. Bucătarul nostru e grozav”. Sau: „E atât de drăguț din partea dumneavoastră” răspundea ea, zâmbind larg, când îi mulțumeau la sfârșitul unei ședințe. Scria totdeauna scrisori curtenitoare nu doar executivilor de la agențiile de publicitate și editorilor de reviste de modă, ci și membrilor, mereu în schimbare, ai grupurilor de rock de succes, pentru ale căror fotografii de publicitate Danae era foarte căutată.

„Așteptăm cu nerăbdare să vă vedem aici din nou”, le scria ea, „ne-a făcut plăcere să vă fotografiem. Vă mulțumim că ați folosit Imagini.”

Ea avea grijă să existe mereu o cantitate suficientă de vin rece sau șampanie la gheață, pentru clienții care îi vizitau și se ocupase ea însăși de echipa de la CBS care venise să facă un spot publicitar de zece minute despre Imagini, spot care s-a transmis în toată țara, la oră de vârf, exact după știri, făcând ca numele lor să devină dintr-odată un cuvânt la ordinea zilei.

Nu mai era o problemă să capete de lucru; comenzile curgeau. Problema era să fie plătite! Și tocmai conturile mari le creau cele mai multe necazuri. Cu o seară înainte, Laurinda îi prezentase bilanțul cifrelor lunare, din care se vedea că intrarea numerarului era într-adevăr îngrijorătoare. Extinderea aceasta fusese foarte costisitoare, în ciuda faptului că Jessie-Ann s-a lansat și a cumpărat construcțiile adiacente cu propriile ei economii. Costul mereu în urcare al transformărilor, plus noile echipamente de care au avut nevoie au fost cele care au secat bugetul la Imagini și depășirea contului în bancă reprezenta o cifră care o făcea pe Caroline să înghită în sec! Desigur că plățile vor intra în cele din urmă, se gândi ea, tăind un plic cu un cuțițaș cu mâner de perle și desfăcând o nouă notă de plată. Dacă nu ar fi fost afacerea permanentă cu Royle – și erau deja avansați bine la catalogul pentru anotimpul următor – Imagini putea să se fi trezit la ananghie.

Punând-o într-un teanc pe care să-l dea Laurindei, ea se gândi la logodna Galei cu Marcus Royle. Nu putea afirma că era o surpriză totală, pentru că în mod vizibil erau atât de înnebuniți unul după celălalt, încât asta era singura concluzie logică pentru toată lumea, cu excepția lui Danae. Și ce va spune Danae în legătură cu asta era cu totul altă chestiune. Slavă Domnului, că era plecată din oraș pentru câteva zile. Cel puțin se mai prelungea un timp această situație confuză, deoarece cu siguranță că va fi un scandal când va afla că protejata ei o șterge.

— Dacă se gândea bine, nici nu știa exact unde plecase Danae. Pur și simplu, venise și spusese: „Îmi iau câteva zile libere; mă întorc la timp pentru ședința cu Marriot, săptămâna viitoare. La revedere”. Și dispăruse. Ei bine, se gândi Caroline, sper că e vorba de un bărbat și că e fericită – Danae e prea mult timp singură, lucrează prea intens. Se concentrează pe munca ei și nimic altceva nu mai are importanță pentru ea. Fiecare are nevoie de o pauză, din când în când, se gândi ea, și nimeni mai mult decât propria lor fotografă de renume.

— Caroline! Jessie-Ann băgă capul pe ușă. Ești singură?

Caroline se uită la ea, încruntată.

— Ești groznic de palidă! Ce s-a întâmplat?

— Am primit mai înainte un telefon de la Rachel Royle, explică Jessie-Ann, nefericită. Voia să știe dacă am auzit de zvonurile despre Harrison și Merry McCall. Auzi, Harrison și Merry McCall, Caroline! Mi-a spus că sunt fotografii cu ei doi peste tot, în fiecare revistă și în coloanele de scandal.

— Păi, bineînțeles că sunt, interveni Caroline. Merry este „Fata de la Royle” și Harrison e mereu plecat să facă reclamă liniei lor de modă...

Ea privi fața îndurerată a lui Jessie-Ann, dorind să creadă ceea ce spusese mai înainte.

— I-am zis că n-am citit nimic de felul ăsta și că treburile stau minunat între Harrison și mine...

— Vrea, pur și simplu, să te atace din cauza catalogului, asta-i tot, exclamă Caroline cu indignare, încearcă să se amestece în viața ta personală.

— Adevărul este, Caroline, spuse tristă Jessie-Ann, că până la sfârșitul săptămânii trecute, lucrurile mergeau foarte prost între noi. Ah, știu că totul e din vina mea, trebuia să-mi petrec mai mult timp acasă și să nu fiu atât de ocupată cu punerea pe picioare a Imaginilor, nici să fiu atât de grăbită să-mi satisfac propriile ambiții... Și se pare că am fost prea ocupată ca să am timp să citesc bârfele despre propriul meu soț! El a fost plecat atât de mult timp pe drum cu Merry...

— Sunt sigură că totul a fost în legătură cu afacerile, replică loială Caroline. Nu mi-ai spus tu cât de bucuroasă ai fost la sfârșitul săptămânii trecute?

— E adevărat, recunosc eu, luminându-se. Poate că nu-i decât imaginația mea de vină, acum când Rachel mi-a vorbit despre bârfele alea.

— Știi cât de grozavi erați totdeauna, tu și Harrison împreună, exclamă Caroline. Eu vă invidiam mereu.

— Până când l-ai întâlnit pe Calvin, încheie Jessie-Ann, râzând.

— De acord.

Își zâmbiră una celeilalte, cu înțelegere.

— În regulă, mă întorc la lucru, spuse Jessie-Ann. Am o întâlnire cu Brodie Flyte peste o jumătate de oră, deși bănuiesc că el spera să o vadă pe Danae. Apropo, unde-i Danae?

Caroline ridică din umeri.

— Tot ce știu, e că Danae se întoarce săptămâna viitoare.

Jessie-Ann ridică sprâncenele spre cer.

— Un iubit secret? Sau a plecat singură cu aparatele ei? Pun pariu că e vorba de a doua variantă. Brodie Flyte o să o ducă greu cu Danae a noastră. La revedere.

Traversă covorul gri-porumbel al lui Caroline, întorcându-se din ușă cu un zâmbet.

— Știi ce? Cred că-mi place biroul tău mai mult decât al meu. O să trebuiască să schimb combinația aia de roșu cu albastru...

— Atunci, așteaptă până o să ni se facă plățile! Exclamă Caroline râzând.

Dar zâmbetul ei dispăru când se închise ușa. Nu era nici o îndoială că Rachel Royle țintea inima lui Jessie-Ann și încă cu un pumnal otrăvit. Caroline

mai spera totuși că lui Harrison îi venise mintea la cap și îi mulțumi lui Dumnezeu că iubitul ei, Calvin, nu era un om atât de dinamic ca Harrison. Ea nu și-l putea imagina pe Calvin alergând peste continente după vreo fată, se simțea prea confortabil în legătura lor și în căminul lor, ca să se străduiască să alerge după fete, iar Caroline știa că atunci când nu călătorea pentru treburile lui, o va aștepta totdeauna să sosească acasă de la lucru. Va sta culcat pe canapea, cu picioarele goale, cu părul blond răvășit și cu Cosmo Oțel, motanul argintiu, culcat între picioarele lui. Va avea grijă să existe o sticlă din șampania lor favorită în frigider la răcit și, eventual, vor face dragoste înainte de cină – sau după – sau chiar ambele, în funcție de starea lor de spirit. Plină de fericire, râse din toată inima. Dorea să-și arunce brațele în jurul lui Calvin chiar acum și să-i mulțumească, pentru că o făcuse atât de fericită, atât de suprem de fericită.

Capitolul 28

Caroline privi uimită când Danae ieși furioasă din studio, urlând peste umăr către asistenta ei, Frostie:

— Pentru Dumnezeu, adună-ți mințile!

De când se întorsese de la Washington, în urmă cu o lună, Danae părea cu nervii la pământ. Chiar mai rău, se gândi Caroline. Era ca o femeie posedată de diavol. Artiștii machiori și coaforii mocneau nemulțumiți din cauza orelor suplimentare pe care erau acum obligați să le facă, în timp ce manechinele se certau unele cu altele, uitându-se furioase la Danae și mormăind în spatele ei că era greu de lucrat cu ea.

Stilista, Monica, mânca mereu bomboane din cauza nervilor, iar sărmana Frostie purta aparatele de colo-colo, ținându-și în frâu temperamentul ei de vulcan în erupție.

Era atât de incorect din partea lui Danae să se poarte astfel cu oamenii, se gândi Caroline. Ea nu i-ar învinui nici un pic, dacă, pur și simplu, ar pleca și ar lăsa-o baltă. Dar fotografiile lui Danae erau fantastice; lucrările ei erau cerute de toate revistele importante și ea era adorata editorilor de modă și a celor ce se ocupau cu publicitatea. Dacă lucrezi cu Danae, te scaldai în gloria ei renumită, așa că nimeni nu o lăsa baltă. Dar atmosfera la Imagini se schimbase drastic. Lui Caroline îi plăcea totdeauna să considere Imagini ca un club de teatru în care toată lumea se cunoștea și își respectau unul altuia talentele specifice, dar acum avea sentimentul unui spectacol de provincie în preajma unui apropiat dezastru! Danae Despotul era numele pe care-l auzise vehiculându-se în spatele lui Danae, iar ea se temea că avea dreptate.

Bineînțeles că era implicat un bărbat – oare nu era totdeauna asta? Se gândi ea cu tristețe, coborând scările la studioul 3 ca să vadă ce se mai întâmplase de data asta. Gala îi spusese că problema era Vic Lombardi, reporterul de la știri de televiziune pe care Danae îl întâlnise în Insula Harbor. Și, bineînțeles, că Danae fugise cu el la Washington, lăsându-i mască și pradă unui grup de clienți înnebuniți, față de care au trebuit să-și ceară scuze. Ei bine, dacă acesta era modul în care Danae voia să-și spele păcatele, nervozitatea ei depășea orice limite.

Ea se opri la ușa studioului 3, trăgând cu urechea ca să aibă o idee despre ce se petrecea acolo, dar nu era decât tăcere. Nici muzică, nici voci, nici plânsete... Și nici râsete. Fuseseră „cei trei mușchetari”, după cum le poreclise Danae la început... Dar acum nu mai era vorba de „unul pentru toți și toți pentru unul”. Atât Jessie-Ann cât și Danae se implicau prea mult în problemele lor personale, pe seama Imaginilor. Și la baza acestei situații erau bărbații!

Deschizând ușa, Caroline privi scena înspăimântător de tăcută: o văzu pe Gala, într-o rochie de mătase neagră strâmtă, scurtă, sprijinită de peretele alb, cu pantofii de antilopă cu tocuri foarte înalte aruncați într-o parte, cu un aer de oboseală teribilă pe fața foarte frumos machiată. Chiar și când era obosită, fata avea o frumusețe magică, se gândi Caroline, zâmbindu-i încurajator. Frostie ședea în scaunul ei, aplecată primejdios pe spate, clătînând o cutie de Coca-Cola și arătând palidă dar stoică. Monica sugea ultima bucătică de bomboană pe băț, hârtia celor două mâncate înainte fiind aruncată cocoloș la picioarele ei. Hector fuma tăcut într-un colț, deși fumatul era strict interzis la Imagini, în timp ce Isobel ședea pe masa plină de gunoaie din camera de îmbrăcat, ținându-și capul în mâini, uitându-se fix la imaginea ei tristă din oglindă. Un șir de haine minunate de la mai multe case de modă americane de renume așteptau atenția lui Danae, împreună cu valize deschise, pline de accesorii – pantofi, cordoane, genți, bijuterii, panglici, eșarfe.

— Presupun că nu e cazul să întreb ce s-a întâmplat? Zise Caroline cu un oftat.

— Doar ce se întâmplă de obicei, asta-i tot, mormăi Monica, un scandal tipic de-al lui Danae.

— Nu chiar tipic, o corectă Gala cu dezgust. Doar că a pierdut patru ore întregi fotografiind rochia asta și nu e mulțumită cu nici o fotografie – o acuză pe Monica, pentru că nu i-a dat aerul potrivit cu accesoriiile ei, țipă la Hector că părul meu nu stă bine, deși am încercat o jumătate de duzină de alte pieptănături și tot nu i-a plăcut niciuna. Isobel a schimbat culorile machiajului de la auriu la bronz, la roz aprins, a încercat să-mi facă o figură sofisticată și una inocentă – dar niciuna nu a satisfăcut-o pe Danae. Sărmana Frostie nu poate face nimic cum trebuie.

— Și pentru toate astea o învinuiește pe Gala, adăugă Hector. Danae a ținut-o pe sărmana fată sub luminile alea fierbinți de la ora unsprezece dimineața – n-a lăsat-o nici măcar să șadă pentru că rochia, fiind atât de strimță, o să se șifoneze... Monica trebuie să o cojească literlamente de pe ea, de fiecare dată când Isobel trebuie să-i refacă machiajul. E destul de rău pentru noi ceilalți, dar Dumnezeu știe cum de înghite Gala o asemenea batjocură! Știi, fetițo, spuse el întorcându-se spre Gala, tu ești chipul numărul unu în Statele Unite. Nu ești obligată să accepți rahatul ăsta – tu poți să alegi ce slujbă vrei și ce fotograf îți place.

Gala se uită fix la picioarele ei umflate, acolo unde o strânseseră pantofii cu tocuri înalte și cu o jumătate de număr prea mici.

— Sunt sigură că Danae nu vrea să ne supere, murmură ea. Doar că nu vede în obiectiv ceea ce caută... Pur și simplu, nu-i reușește. Și se simte nemulțumită! Nu puteți s-o înțelegeți?

— Sincera să fiu, eu, nu pot, replică Frostie, cu răceală. Ea știe, la fel de bine ca și mine că atât tu cât și rochia arătați grozav de bine... Ea, de fapt, n-are de făcut mare lucru ca să-i facă fericiți pe clienți, ci doar să găsească un unghi decent și o lumină bună, ceea ce am avut.

— Se comportă de parcă ar fi un nu știu ce Rembrandt sau cam așa ceva, adăugă Hector, revendicativ, și ne înnebunește pe toți.

Stând în deschizătura ușii, Danae îi privea cu răceală.

— Chiar așa, Hector? Bine, dacă vă înnebunesc prea tare, atunci poți pleca - înainte de a te da eu afară

— Îmi convine! Mârâi Hector uitându-se urât la ea.

— Hei, voi doi, strigă Caroline repede, nu-i nevoie să duceți lucrurile chiar atât de departe. În regulă, Danae, are o zi liberă. Avem cu toții dreptul la așa ceva, inclusiv tu, Hector. Sunteți cu toții oameni de creație, știți cum e când lucrurile merg foarte bine - și cât de ucigător este când orice faci este lipsit de acea scânteie aparte. Lăsați-o pe Danae să răsuflă. Ea se străduiește să realizeze ceva deosebit.

— Mă străduiam, o corectă Danae, dar nu o mai fac. Pur și simplu, vă părăsesc!

Se uitară la ea, înmărmuriți.

— Ce faci? Întrebă Caroline.

— Vă părăsesc.

Danae se trânti pe un scaun, lăsându-se pe spătar și trecându-și mâinile prin părul ei roșu, încurcat, care arăta deja de parcă ar fi fost atacat de un ciclon.

— Am chemat-o pe editoarea de la Vogue și i-am spus că nu am nimic nou de adăugat la aceste haine. Am un manechin de prima mână și eu sunt cea mai bună fotografă care există - dar pur și simplu, urăsc ce am lucrat.

— Ai sunat-o pe editoarea de la Vogue și i-ai spus asta?

— Sigur că da.

Danae se uită atât de intens la plafon, de parcă acesta ar fi fost capodopera lui Michelangelo din Capela Sixtină, și era ușor încruntată. Arăta ca un copil care știe că a fost obraznic, se gândi Caroline furioasă, dar care mai știa și că-i are pe cei mari în buzunar.

— Și s-ar putea să știm și noi ce a spus editoarea de la Vogue? Adăugă ea cu răceală.

— Sigur. A fost de acord cu noua mea idee. Privirea lui Danae trecu la Gala, care încă se mai sprijinea de perete, temându-se să se așeze ca să nu șifoneze rochia, ținându-și în mână piciorul care o durea.

Ei așteptară ca Danae să continue, dar ea nu spuse nimic.

— Ei? O îndemnă Caroline, care a fost noua ta idee?

— I-am spus, pur și simplu, că hainele astea sunt prea asemănătoare, nu e nimic nou în ele, iar ea a fost de acord cu mine. I-am spus că aceste cârpe au nevoie de farmec de modă veche - de felul cum găseai în anii

douăzeci și trei. Am nevoie de decoruri minunate și de schimbări îndrăznețe, care să le transforme în îmbrăcăminte magică pentru femei senzaționale... Genul de femei pe care bărbații le consideră provocatoare. Crezi că poți face față la așa ceva, Gala-Rose? Întrebă ea batjocoritor. Gala ridică din umeri.

— O să fac orice vrei tu să fac, Danae. Hector se uită la ea, dezgustat.

— De ce nu te aperi, Gala-Rose? Întrebă el. Ce-i cu tine, Gala-Rose?

— Gala-Rose e deșteaptă, asta-i tot, replică Danae. Ea știe că nimeni nu o poate face să arate așa cum arată. Fără mine, Gala-Rose nu există.

Hector se uită fix la Gala, așteptând un răspuns, dar ea se uită, pur și simplu, la podea, cu obraji roșii, mușcându-și buza.

— E mai rău decât credeam! Exclamă el dezgustat. Tu, Danae, nu-ți închipui cumva că ești Rembrandt? Vorbești de parcă ai fi Dumnezeu!

— Asta și sunt - în lumea mea mică, replică Danae. Și cui nu-i place, poate pleca imediat.

— Asta înseamnă că eu sunt acela, foarte bine! Fără să se uite înapoi, Hector intră în camera de îmbrăcat și începu să arunce zgomotos uscătoare și perii și sticle de șampon, mormăind în șoaptă despre cățeaua-zeiță.

— Așteaptă, Hector, te rog. Gala stătea în deschizătura ușii, ochii ei gri implorându-l. Nu-și dă seama ce spune, e doar foarte... Foarte supărată în momentul ăsta. E vorba de tipul ăla pe care-l cunoaște - cred că el a rănit-o destul de rău și acum se răzbună pe ea însăși. Noi am primit doar în parte ceea ce simte ea personal.

Hector se opri.

— Ea ți-a spus asta? Întrebă el, cu vocea încă furioasă.

Gala nu voia să-i spună lui Hector amănuntele, dar în seara când se întorsese de la Washington, Danae o chemase și îi ceruse să vină imediat. Gala se dusese și o găsisse pe Danae în lacrimi și furioasă - pe ea însăși și pe Vic Lombardi. Se hotărâse să-și croiască drum prin câte sticle de șampanie va putea să bea, înecându-și necazul în felul ei propriu, pentru că nu-i plăcea gustul alcoolului. După ce golise a doua sticlă de șampanie, povestea celor spuse de Vic începu să iasă la iveală. Nu-i ceruse Galei comentarii sau simpatia ei, ci voia doar ca ea să stea acolo și să asculte, în timp ce ea își pleda cazul ei, afirmând că ea avea dreptate și că el nu făcea altceva decât să-i minimalizeze munca, talentul - personalitatea, pentru Dumnezeu. Apoi trecu la punctul de vedere al lui Vic, spunând printre sughițuri de plâns că, bineînțeles, el avea dreptate, că munca ei era trivială, era doar o experiență tehnică și că ea nu învățase încă să o folosească așa cum trebuie. „El recunoaște că am talent, se plânsese ea, dar acum încep să mă îndoiesc. Nu m-am îndoit de mine până acum, Gala, și e îngrozitor, îmi subminează toată siguranța - tot ce am învățat, toată baza pe care mi-am clădit cariera...”

— Crede-mă, îi spusese Gala lui Hector, liniștit. Danae n-a spus nimic cu rea intenție. E supărată pe ea însăși, nu pe tine, sau pe mine, sau pe altcineva dintre noi. Nu o părăsi, Hector.

Expresia ei rugătoare era irezistibilă, și, în ciuda furiei sale, Hector se relaxa.

— Da... Nu. În parte.

— În regulă. Poate am sărit și eu peste cal, recunosc eu el, dar, pentru Dumnezeu, Gala, n-ar trebui să o lași să vorbească așa cu tine. Nu e drept – și nu e adevărat!

— Poate... Răspunse Gala vag, dar în sufletul ei se gândea că era adevărat. Fără Danae, Gala-Rose manechinul nu ar fi existat.

— Vă rog, începu Caroline, când Hector și Gala ieșiră din camera de îmbrăcat, să nu ne risipim. Imagini are nevoie de voi toți. Haide, Danae, știi că n-ai să găsești un coafor pe care să-l admiri mai mult decât pe Hector, iar tu, Hector, știi că Danae este cea mai bună fotografă din New York.

— În regulă, îmi pare rău, oameni buni, spuse Danae, fața ei pierzându-și brusc forma de mască de oțel. Recunosc că azi am fost o cățea, dar acum s-a terminat. Îmi cer scuze, nu-i așa? Ascultați, vă ofer la toți un pahar de șampanie! Și să fie cea mai bună care există la Imagini, Caroline, pentru echipa mea – pentru că suntem în continuare o echipă, nu-i așa?

Ea le zâmbi cuceritor, cu ochii ei verzi strălucitori. Panglica galbenă de pe cap era trasă în jos până la sprâncene, peste părul dezordonat de culoarea cuprului, iar bluza de satin albă avea mânecile suflecate până la cot; Gala era de părere că arăta ca un jucător de tenis excentric și prea slab. Dar se părea că numai ea putea discerne încordarea din spatele zâmbetului amețitor al lui Danae și pâlpâirea de îngrijorare din ochii ei... Danae era mai fragilă decât bănuia oricare dintre ei.

— Bine, atunci, fu de acord Hector, apropiindu-se și sărutând-o pe Danae.

— Ah, pentru Dumnezeu, aduceți șampania, gemu Frostie, obosită, în timp ce ceilalți o îmbrățișau și o sărutau pe Danae cu lacrimi în ochi, și haideți să punem pe roate spectacolul ăsta!

Șezând în taxi, în spate, în drum spre casă, Gala se întrebă cum să-i spună lui Marcus că va pleca la sfârșitul săptămânii pentru un timp mai îndelungat, ca să facă fotografii... Danae nu știa cât de lungă va fi călătoria – trei săptămâni – patru sau cinci, spusese ea vag.

— Asta nu e doar o fotografiere a modei, este un eseu fotografic despre modă. Vogue plănuiește să-l publice în trei numere consecutive. Va fi un triumf, Gala, cel mai înalt punct al carierei mele. Până acum.

Tocmai acest „până acum” o îngrijora pe Gala. Pentru ce se va mai lupta oare? De fapt, Danae, cu toată energia ei debordantă, te extenua! Se lăsă obosită pe spătarul ponosit al taxiului. Ea nu-i putea învinovăți pe ceilalți că se mirau de ce înghițea atât de multe de la ea. Știa că ei credeau că e vrăjită cumva de Danae și că era prea slabă ca să lupte împotriva acesteia și poate chiar așa era. Se uită în jos la picioarele ei în pantofi de sport gri cu alb de la Fratelli Rossetti, cumpărați în urmă cu puține zile de la magazinul lor elegant și scump din Madison Avenue, amintindu-și cum se uita plină de dorință la vitrina lor din Bond Street și își mai aminti de copiile ieftine ale acestora care se rupseseră după câteva săptămâni de cutreierat prin străzile ploioase ale Londrei, în căutarea unei slujbe. Acum avea o duzină de perechi de pantofi de la Rossetti, avea rochii de cocktail de la Valentino și haine de toată ziua de la Ralph Lauren și, dacă ar fi dorit să poarte blănuri, și-ar fi

putut permite să și le cumpere. Avea propriul ei apartament și avea, după părerea ei, o grămadă de bani la bancă. Era recunoscută oriunde se ducea ca un manechin cu o carieră de succes în fața ei. În plus, și ăsta era cel mai bun lucru din toate, avea dragostea lui Marcus. Adevărul era că, fără Danae Lawrence, nu ar fi avut nimic din toate astea.

Plătind taximetristului, ea trecu prin ușile batante, grăbindu-se prin holul discret, elegant, care era mai mare decât toate camerele din vechea lor casă din Yorkshire puse la un loc. Uriașele buchete de flori expuse erau schimbate la câteva zile cu o mulțime de trandafiri, garoafe și crini proaspeți, iar ascensorul căptușit în lemn pal era cam de mărimea dormitorului ei vechi din Garthwaite. Răsucind cheia, deschise ușa apartamentului ei alb... căminul care era în totalitate al ei, unde totul era nou și nefolosit de nici o altă persoană. Îl întreținea curat lună, ea singură, îmbrăcată în jeanși și cu părul legat cu un fular, aspirând, ștergând praful, spălând chiuvetele și băile cu plăcerea deosebită a posesiunii absolute. La început, fusese cu adevărat speriată să locuiască la etajul douăzeci - se gândise că nu se va obișnui niciodată cu clădirile verticale din Manhattan - îi reaminteau vechile temeri și coșmarurile despre Wayne Bracewell umblând pe acoperișul acela cu pământul atât de departe în jos, dar deja se mai obișnuise și reușise să uite întâmplarea.

Scoțându-și pantofii frumoși, merse la telefon în picioarele goale pe covorul alb și sună serviciul de înregistrare a apelurilor. Dar nu era nici un mesaj de la Marcus, așa că se duse în dormitor, se dezbracă și își atârână hainele îngrijit. În timp ce stătea sub bătaia aspră a dușului cu mai multe jeturi, oboseala începu să dispară din oasele dureroase și își lăsă capul pe spate ca apa să-i curgă pe față și prin păr, spălând tot gelul, fixativul și tensiunile unei zile de lucru.

Ceea ce nimeni nu-și dădea seama era că o iubea pe Danae. Danae era adevărata ei prietenă. Pentru Gala fusese un șoc să înțeleagă faptul că nu e neapărat necesar să fii sărac ca să te simți singur - iar Danae, cea plină de succes, era acum la fel de însingurată cum fusese ea la Londra. Danae nu trăia decât pentru muncă - iar toate petrecerile publicitare și prezentările de modă la care participa nu puteau înlocui niciodată viața personală, particulară. Când Danae venea acasă seara, găsea un apartament gol și un telefon care suna doar ca să apeleze la serviciile ei sau la prezența ei la o premieră sau la o prezentare de modă, și nicidecum ca cineva să-i spună: „Bună, Danae” și să bârfească și să râdă împreună cu ea. Gala știa că Brodie Flyte fusese scos din viața lui Danae și el nu o mai suna; ce bărbat ar fi acceptat să se învâртеască în jurul ei fără șansa ca Danae să-și schimbe gândurile? Iar acum, dezastrul care se întâmplase cu Vic Lombardi... Și, de data asta, o rănise adânc.

Ea o va ajuta pe Danae să treacă prin aceste momente dificile, la fel cum Danae o ajutase pe ea, făgădui Gala ieșind de sub duș și uscându-se cu prosopul, pentru că de asta există bunii prieteni. Dacă ar refuza acum să plece cu Danae în deplasare, atunci această fațadă arțăgoasă, cu nervi încordați, căreia parcă de nimic nu-i pasă, s-ar putea prăbuși, pur și simplu.

— Iar Danae ar fi distrusă. Spera ca Marcus să înțeleagă, măcar atât!
Capitolul 29

În timp ce făcea turul studiourilor de la Imagini, Jessie-Ann se întreba, necăjită, unde dispăruse emoția. Afacerile mergeau bine și Imagini era la ordinea zilei în discuțiile din oraș, deși se pare că încă erau la bancă la limită din punct de vedere financiar. Oare nu reușise în tot ceea ce încercase? În munca ei ca manechin? În privința Imaginilor, și în căsătoria cu Harrison, și ca mamă? Ce mai putea cere o femeie? Se întrebă ea. Atunci, de ce mai exista acea mică îndoială meschină în mintea ei? De ce oare, tocmai când Imagini avea mai mare nevoie de ea, începea să-și pună întrebarea dacă ea avea nevoie de Imagini?

Îi va spune lui Caroline că ea își va reduce activitatea și atunci îi va cere lui Harrison să facă același lucru. Era prea multă distanță politicoasă între ei în ultima vreme. El era în Japonia de două săptămâni și ea îi simțea nebunește lipsa.

Ușa biroului ei era deschisă și Laurinda pune pe biroul ei un teanc de hârtii.

— Bună, Laurinda, o strigă ea. Mi-ai adus și mai mult de lucru?

— Doar niște note de plată pe care aș vrea să le aprobi înainte de a le achita, răspunde Laurinda, ferindu-și privirea de la plicul mare, umflat, maroniu pe care tocmai îl pusese pe tava de corespondență a lui Jessie-Ann. Era cel cu tăieturile – reambalat, ca Jessie-Ann să nu-l recunoască.

Șezând în fotoliul ei mare de piele albastră, Jessie-Ann luă teancul de note de plată, punându-și inițialele pe unele din ele ca Laurinda să știe că trebuie să le achite și lăsând altele să le vadă Caroline. În timp ce le restituia Laurindei, observă plicul cel mare maroniu.

— Ce-i asta? Adăugă ea zâmbind. Sper că nu tot note de plată?

— Nu știu, mormăi Laurinda îndreptându-se spre ușă, era aici când am intrat eu... Mulțumesc, Jessie-Ann...

Laurinda era puțin cam repezită azi și foarte grăbită, se gândi ea, desfăcând cu un cuțit plicul cel mare. Poate că o puneau să muncească prea mult pe fata asta? O să-i vorbească despre asta mai târziu lui Caroline. Deși nu o plăcea, fata era bună în munca ei și n-ar vrea să o piardă. O grămadă de tăieturi de presă căzută din plic și ea le sortă presupunând că erau de la serviciul săptămânal care le trimitea fiecare cuvânt tipărit în presă despre Imagini. Se uită uluită la o fotografie mare a lui Harrison cu Merry „dansând obraz lângă obraz într-un local din San Francisco”, apoi la alta „râzând împreună la masa de prânz”, într-un restaurant din Washington; și o alta cu ei lângă o piscină elegantă din Palm Beach, Florida. Parcurse, fără să-i vină să creadă, grămada de fotografii și citatele din coloanele de scandal, oprindu-se la fotografia lui Merry și Harrison la o cină în Japonia. Merry purta un chimonou larg de mătase, își ținea brațele în jurul gâtului lui Harrison și obrazul lângă al lui, într-o poză de o asemenea intimitate, încât în mintea lui Jessie-Ann nu mai rămase nici o îndoială că Merry îl cunoștea pe soțul ei la fel de bine ca și ea... ba poate chiar mai bine...

Starea de neliniște pe care o simțise mai devreme se transformă în panică și tremura. Deci Rachel avusese dreptate, în fond! Oare Rachel îi trimisese astea? Putea oare Rachel să fie chiar atât de crudă, atât de vindicativă? Răspândind tăieturile pe birou, văzu bilețelul și, cu un sentiment de disperare în suflet, recunoscuse scrisul familiar cu litere roșii: „Ar trebui să-ți speli gura cu săpun, citi ea în șoaptă bilețelul. Ești o persoană groaznică, crudă, nebună”. Apoi realitatea o izbi și un suspin îi izvorî din gât. Lacrimi fierbinți îi curgeau din frumoșii ei ochi albaștri, în timp ce se jelea: „O, Doamne, fă să nu fie adevărat, te rog... Fă să nu fie adevărat”. Dar știa că era adevărat și că nici nu voia să se gândească la asta, pentru că o durea prea tare. Nu voia să se gândească la Merry, cât de drăguță era și cât de încântătoare – și cât de disponibilă. Și nu voia să se gândească la Harrison și Merry, singuri, în Japonia. Durerea dragostei pierdute o sfâșia și împinse tăieturile de ziar la coșul de gunoi cu o mișcare a brațului. Într-o clipă, ieși pe ușa albastră de la Imagini, intră într-un taxi și se îndreptă spre casă. Acasă? Oare apartamentul fusese vreodată cu adevărat așa ceva? Își aminti confortul suburban în stil de fermă, al copilăriei ei – casa veselă tot mereu plină de cărți, reviste, haine, discuri; telefonul care suna mereu; mirosurile plăcute ce veneau de la bucătărie; prietenii care treceau pe acolo. Fusese o casă obișnuită, puțin cam învechită, veselă – un cămin adevărat.

Lacrimile îi șiroiau pe față în timp ce taxiul își făcea drum prin circulație, iar ea le ștergea în zadar cu o batistă udă.

— Nu fi atât de necăjită, Jessie-Ann, îi spuse șoferul, recunoscând-o, sunt destui bărbați în jur!

A ghicit bine de prima dată, se gândi ea, nefericită.

În timp ce aștepta ascensorul în holul elegant, durerea ei se transformă în enervare. Cum a putut Harrison să-i facă una ca asta? Își zise ea cu furie. Cum a îndrăznit? Se gândise el oare la bunăstarea lui Jon când zbura peste continente ca să fie împreună cu Merry McCall? Tremurând de furia acumulată, intră în apartament și urcă direct în camera copilului, de la etaj, strigând-o nerăbdătoare pe guvernanta Maitland.

Jon tocmai își termina cina, fericit, cu degetele băgate într-o farfurie de jeleu roșu. Guvernanta se uită surprinsă la fața lui Jessie-Ann, udată de lacrimi.

— Împachetează totul, ordonă Jessie-Ann, sărutându-l pe Jon și ștergându-i jeleul de pe obraz, plecăm.

Guvernanta o privi curioasă. Doamna Royle arăta foarte supărată și nu era defel în apele ei... S-a întâmplat ceva rău de tot, se gândi ea.

— Dar ce e, doamnă Royle, spuse ea, plecăm cumva în vacanță?

— Nici o vacanță. Împachetează toate lucrurile lui Jon, jucăriile... Totul. Plecăm de aici de tot!

Guvernanta aproape că simțea că pălea.

— Dar, doamnă Royle, e prea brusc, nu pot să adun totul într-o clipă. Și nu ar trebui oare să așteptăm să vorbim și cu domnul Royle?

— Nu trebuie să vorbim cu domnul Royle, replică Jessie-Ann cu răceală.

— Am nevoie de timp, protestă guvernanta, înțelegând că cele mai rele temeri ale ei în legătură cu tânăra doamnă Royle erau bine întemeiate. Fata era aiurită, instabilă, oscilând între răspunderile ei de acasă și acele groaznice Imagini și cu micul Jon care oscila între cele două, ca un yo-yo. Nu, hotărî ea, așa nu se poate.

— Cheamă femeile de serviciu să te ajute, spuse Jessie-Ann, ridicând receptorul și formând numărul hotelului Carlyle.

— Dar, doamnă, eu cred că ar trebui mai întâi să vorbești cu domnul Royle. Vocea guvernantei se poticni, când Jessie-Ann se uită urât la ea. Sau măcar vorbești cu doamna Rachel Royle...

— Plecăm de aici peste o oră, și sper să fii gata, spuse Jessie-Ann.

O oră și jumătate mai târziu, ea cu Jon, cu o duzină de valize și un mare număr de cutii de carton cu jucării, plus guvernanta, șovăitoare, se mutau în cel mai bun apartament al hotelului Carlyle.

Jon alerga emoționat dintr-o cameră în alta, căutând în bufete și sertare și deschizând robinetul de la bideul din baie, până ce apa țâșni atât de sus, încât aproape că atinse plafonul. Guvernanta arăta mizerabil și trebuia să-i dea ceai, ca să-i calmeze nervii ei englezești. Iar Jessie-Ann analiză singură rezultatele acțiunii ei precipitate, încuindu-se în luxosul și impersonalul ei dormitor, plângând de mama focului.

Capitolul 30

Rachel Royle descoperise că lumea – sau acea mică parte ce constituia lumea ei – sărise totdeauna să-i execute dorințele. Ea nu avusese niciodată probleme ca să obțină de la oameni tot ce voia; chiar și soțul ei, Morris, se închinase în fața dorințelor ei, deși uneori se plânsese că îi cedează prea mult. Și Harrison dăduse totdeauna impresia că urmează hotărârile luate de ea în locul lui. Învățase bine în liceu și excelase la colegiu. Se căsătorise cu fiica unor prieteni de familie – o fată pe care ar fi ales-o și ea însăși – și au produs un fiu bun, pe nepotul ei Marcus. Ea încercase din greu să-l ajute în acel prim an îngrozitor, după moartea lui Michelle, dar pare-se că el prefera să nu discute despre asta. Harrison tratase moartea soției lui la fel cum făcuse ea când murise tatăl lui. Ea presupunea că acceptase realitatea în tăcere, pur și simplu, la fel cum acceptase faptul că el trebuia să preia afacerea familiei. În mod firesc, ea nu-l întrebese niciodată dacă asta era ceea ce ar fi dorit el să facă. Ca unic fiu al ei, fusese de datoria lui să ducă mai departe afacerea și, bineînțeles, el dovedise că judecata ei fusese corectă, mai ales în anii de după moartea lui Michelle, când se cufundase total în muncă, cumpărând companii și preluând altele, mărin profiturile, până când afacerea Royle ajunsese în rândul marilor corporații ale Americii.

De fapt, Harrison fusese fiul perfect până când sucombuse brusc în fața farmecului facil al acestei tinere manechine, proaste, al cărei unic merit era că îi dăduse lui Rachel un al doilea nepot care să ducă mai departe numele și imperiul familiei Royle.

Când guvernanta o sunase să o informeze despre fuga lui Jessie-Ann la hotelul Carlyle, Rachel știu că venise momentul unei confruntări. Acum, va acționa înainte ca Harrison să afle ceva.

— Doamna Rachel Royle e aici, madame, spuse guvernanta Maitland, sunând ușurată. Poate că totul se va lămuri acum, se gândi ea și se vor putea reîntoarce acum în acel minunat apartament. Pur și simplu, nu era drept să iei un băiat din casa lui fără știrea tatălui său... Vai, nu. În Anglia, oamenii nu se comportă așa, oricum, nu în familiile pe care le cunoștea ea. În Anglia, chiar dacă erau divergențe, nu le aflai niciodată... Viața continua liniștit în salon și în camera copiilor - și era sigură că și în dormitor.

Desprinzându-se din moliciunea unei canapele galbene unde moțăia - scoțându-și puțin părleala pentru toate nopțile de insomnie - Jessie-Ann se simți dezordonată și mototolită alături de soacra ei, îmbrăcată în impecabilul costum bleumarin cu crem, de la Chanel.

— N-am să irolesc vorbe și timp, Jessie-Ann. E suficient să spun că sunt aici ca să-l iau acasă pe nepotul meu.

Cu fața cenușie, Jessie-Ann se uită fix la Rachel, neîncrezătoare.

— Ce-ai spus?

— Un hotel nu e un loc pentru un copil mic. Trebuie să stea acasă. Dacă tu ai hotărât acum - cam arbitrar și fără să te gândești la nimeni altcineva - să te muți, îți propun să-l duci pe Jonathan acasă la tatăl lui. Și întrucât Harrison e atât de ocupat, am să stau eu însămi în apartament și o să am grijă de el.

Inspirând adânc, Jessie-Ann încercă să-și controleze furia.

— De unde ai aflat că l-am părăsit pe Harrison? Întrebă ea. Abia aseară am știut eu însămi. Nici n-am vorbit cu el, încă.

— Exact! Ai luat problema în propriile tale mâini, fără să ai măcar o discuție cu el. Nu crezi că Harrison ar fi trebuit consultat înainte de a-i muta fiul?

Scoțându-și mănușile, Rachel le așeză cu grijă în geantă, aranjându-și automat inelul mare cu diamant și rubine.

— Slavă Domnului că sunt oameni în casa ta printre salariați care au un grăunte de bun simț și pe care te poți baza că vor face exact ce trebuie, comentă ea cu răceală.

— Înțeleg, replică Jessie-Ann, liniștită. Guvernanta Maitland. Ea a fost întotdeauna de partea ta, Rachel.

Stând în fața căminului de marmură sculptat, Rachel o provocă pe Jessie-Ann să îndrăznească să o sfideze.

— O să o pun pe guvernantă să împacheteze lucrurile lui Jon și îl voi lua cu mine acasă, acum, spuse ea hotărât. Desigur că înțelegi, Jessie-Ann, că ceea ce fac este în interesul băiatului. Știi că e un Royle!

— Un Royle! Strigă Jessie-Ann. Femeie proastă, intrigantă, bătrână! Doar pentru că ai trăit ca o pisică mângâiată toată viața și pentru că ți s-a acceptat și permis să faci pe regina deasupra tuturor, nu ai dreptul să-mi iei fiul de lângă mine. Iar dacă ai să îndrăznești să încerci, dacă ai să pui măcar un deget pe Jon, am să-mi chem avocații aici atât de repede, și poliția, și procurorul de district, încât o să te miri ce ți-a căzut pe cap! Iar cu publicitatea pe care ți-o va face treaba asta, o să te întreb ce pacoste a căzut pe întreprinderea Royle. Am să povestesc ziarelor și rețelelor de televiziune și

coloanelor de scandal cum ai încercat să-mi iei fiul; vor sta cu cortul în fața casei tale, așteptând să te fotografieze, când ieși din apartament... Te avertizez, Rachel, stai deoparte în treaba asta. Ceea ce s-a întâmplat este ceea ce ne privește doar pe Harrison și pe mine. Este viața noastră - iar Jon este fiul nostru.

Când Jessie-Ann înainta ca o valkirie, Rachel se retrase spre ușă.

— Să nu-ți închipui că-mi poți lua mie nepotul, amenință ea, pentru că nu poți, o să afli asta în curând!

Jessie-Ann se uită, tremurând, cum se închise ușa în urma lui Rachel. Nici măcar acum, se gândi ea, femeia nu o trântise! Se îndreptă spre camera lui Jon, unde știa că guvernanta asculta.

— Doamnă Maitland, o strigă ea. Împachetează-ți lucrurile. Ești concediată!

Ignorând furia femeii, ea ridică receptorul cu mâna încă tremurând. Ezită, întrebându-se pe cine să sune ca să o ajute. Desigur, se gândi ea cu un sentiment brusc de ușurare, o să-l cheme pe Marcus... Poate că el va ști cum să se comporte cu bunica lui.

Capitolul 31

Caroline mergea grăbită pe Third Avenue, menținându-se pe partea înșorită a străzii pentru că vântul devenise brusc rece, aducând un iz de iarnă în aerul de toamnă. Ignorând taxiurile, ea mergea repede, ținându-și capul în jos, o cută de îngrijorare subliniindu-i fața ei drăguță.

Situația financiară de la Imagini devenise brusc drastică și, cum Jessie-Ann era încurcată cu propria ei viață particulară complexă, nu avea cu cine să discute această criză. Danae era plecată la Kitzbuhel, sau în Groenlanda, sau în Wyoming, făcând o nouă serie de fotografii cu Gala, dar, oricum, se gândi Caroline tristă, ea nu i-ar fi putut fi de nici un ajutor. Danae era cu capul pierdut într-un nor creator și lăsase toate deciziile de afaceri pe seama lor. Peste toate, Laurinda nu fusese la lucru de două zile... Nici măcar nu sunase să-i spună când va reveni, iar Caroline presupuse că era prea bolnavă ca să se ducă la un telefon public, dar era ridicol ca Laurinda să nu aibă telefon pentru cazuri de urgență, ca acesta. Încruntată, ea așteptă ca un camion mare de gunoi să treacă încet prin intersecție, apoi se avântă brusc să traverseze prin fața mașinilor ce veneau în momentul când se schimbă semaforul, ignorând pumnii ridicați și înjurăturile la adresa ei. La naiba, mai lasă-i să aștepte, toți încearcă să treacă peste stop!

Se întrebă dacă Jessie-Ann ar considera că e cam nepotrivit dacă i-ar telefona mai târziu la Carlyle să discute situația financiară de la Imagini. În fond, Harrison era o figură cheie în actuala situație și sumele datorate de Royle, prezentate și plătite totdeauna prompt, erau acum în întârziere cu două luni și, de câte ori chemase să întrebe de ce s-a produs această amânare, fusese dusă cu vorba. Nu era în felul lui Harrison să fie meschin - și în fond, tehnic vorbind, el fusese partea vinovată, așa că nu avea rost să se răzbune pe Imagini. Ea nu credea că el era vinovat de treaba asta - de fapt, acum, analizând situația, bănuia că era vorba de amestecul obraznic al lui Rachel Royle la serviciul contabilitate. Tipii ăia în vârstă fuseseră acolo din

vremea soțului ei și îi erau toți credincioși lui Rachel. Totuși, ea nu-l putea suna pe Harrison și să-l abordeze în această chestiune, căci Jessie-Ann nu i-ar fi iertat-o niciodată. Pe baza succesului catalogului anterior, Danae și-a făcut de cap cu ediția curentă, cheltuind o avere și dând frâu liber imaginației. Între cheltuielile încă neplătite și onorarii, Royle datora sute de mii de dolari la Imagini. Acum, dobânzile creșteau zilnic depășind contul în bancă cu niște cifre astronomice, de care Caroline nici nu voia să-și amintească. Ah, la naiba, se gândi ea furioasă, traversând strada și îndreptându-se spre casă. Cel puțin era sigură că va fi bine primită de Calvin și că o va asculta cu toată dragostea.

* * *

Calvin era la telefon în dormitor.

— Bună, îi strigă ea, aruncând pe un scaun servieta ce conținea ultimele dovezi ale dezastrului Imaginilor, urmată de jacheta și de geanta ei. Aruncându-și pantofii, se îndreptă spre dormitor, zâmbindu-i lui Calvin care stătea întins pe pat, vorbind în receptor.

— Bine, draga mea, trebuie să plec acum, spuse el, în timp ce Caroline se întorcea în camera de zi, aplecându-se să ridice pisica ce o urmărise mieunând.

— Dragoste de bufet, mormăi ea în blana ei gri, moale, tot ce vrei de la mine e mâncarea...

— Bună, draga mea.

Calvin o cuprinse cu brațele, sărutându-i părul, iar pisica sări din brațele lui Caroline cu ghearele scoase și urechile date pe spate, de teamă.

— Au! Strigă ea întinzând brațele și examinând zgârietura lungă, din care curgea deja sânge. Ai speriat-o, Calvin!

— Îmi pare rău... Zău, îmi pare rău, iubita mea. Hai, lasă-mă să-ți pun un dezinfectant.

Grăbind-o spre baie, scoase din dulăpior un antiseptic și i-l aplică pe zgârietură.

Caroline îl urmări, întrebându-se cui i-o fi spus la telefon, draga mea.

— În regulă, Courtney, o să supraviețuiești! Ce-ai zice de o sticlă Blanc de Blanc... Arăți de parcă ți-ar prinde bine! Ce s-a întâmplat? V-a căzut acoperișul în cap la Imagini?

— Se poate spune și așa, oftă Caroline, sau cel puțin eu cred că e gata să cadă.

Aplecându-și capul într-o parte, Calvin îi studie chipul trist.

— Pot face ceva să vă ajut?

— Nimic. Mulțumesc. Dar niște șampanie mi se pare că ar fi minunată.

Târându-se abătută înapoi în camera de zi, se prăbuși pe canapea, strângându-și picioarele sub ea și sprijinindu-și bărbia pe mână.

— Șampania sosește imediat, draga mea, strigă Calvin îndreptându-se spre bucătărie.

Telefonul sună și Caroline se uită la el, furioasă. Nu era nimeni, dar absolut nimeni cu cine să fi dorit să vorbească în seara asta... Afară doar dacă era Jessie-Ann. Apucând receptorul ea mormăi:

— Alo?

— Bună, Calvin e acolo?

Vocea era feminină și nu-i era cunoscută lui Caroline.

— E pentru tine, strigă ea, lăsând receptorul să cadă pe canapea.

Calvin veni leneș înapoi prin cameră, ridicând receptorul și întinzându-se peste fotoliul mare de lângă fereastră.

— Da? Spuse el. Și apoi. Hei, tot tu ești! Haide, dragă, nu ți-am zis să nu mă suni... Da, bine, știi asta... Sigur că și eu... Cu receptorul prins în căușul umărului, se ridică și începu să umble pe porțiunea dintre covor și perete.

Caroline se uita la picioarele lui bronzate umblând înapoi și încolo, fără să mai pretindă că nu ascultă. Antenele ei îi spuneau că această conversație o privea atât pe ea cât și pe Calvin și brusc, lumea ei sigură se cutremură.

— Sigur că da, draga mea, spuse Calvin, dar, știi cum e... ah, haide, să nu fim așa... Da, bine, și eu. Da. Îmi pare rău, draga mea, nu te superi? Sigur. Oricând. La revedere.

Lăsând receptorul în furcă, se îndreptă iar spre bucătărie. Strânsoarea pe care Caroline o simțea în stomac era acum cu adevărat dureroasă. Poate că era doar o proastă și spera că greșea, dar se părea că persoana cu care vorbise Calvin îi era foarte bine cunoscută. „Intim” era un cuvânt mai corect pentru a descrie situația. Ah, Doamne, se gândi ea ținându-se de stomac și dorindu-și să nu aibă dreptate...

— Uite aici, draga mea, spuse Calvin grăbindu-se de la bucătărie cu o tavă cu pahare pline, șampania este cel mai bun revigorant pentru muncitorii oboseți.

— Și o ceașcă de ceai se știe că face minuni, replică ea distant, evitând să pună întrebarea care îi tremura pe buze.

— Și? Ce-i nou la Imagini?

El nu avea de gând nici măcar să menționeze cele două telefoane și se comportă de parcă nici nu existaseră. Caroline se uită în paharul ei, fără să spună nimic.

— Hei, Courtney, lucrurile nu pot să stea chiar atât de rău, spuse el, luându-i mâna și strângându-i-o. Nu există nimic ce nu se poate rezolva.

— Azi se pare că am mai multe probleme decât aș fi avut nevoie! Izbucni ea brusc. Cui naiba îi spuneai, „draga mea” la telefon, Calvin Jensen?

El se uită fix la ea un minut fără să răspundă, apoi spuse:

— Haide, Courtney, asta nu trebuie să te preocupe pe tine.

— Zău? Și de ce nu trebuie să mă preocupe? Eu nu locuiesc aici cu tine? Courtney și Calvin nu sunt oare perechea fericită? Deci, cine-i „draga mea”?

— Nu e cineva important, Courtney, doar cineva pe care o cunosc... Am cunoscut-o...

— Deci, aparține trecutului? O rază de speranță îi apăru în ochi, dar Calvin ezită din nou. Era o ironie, se gândi ea, că unul dintre lucrurile care îi

plăcuseră totdeauna la Calvin era onestitatea lui directă; Calvin spunea totdeauna adevărul, totdeauna vorbea ceea ce gândea...

— Uite ce, iubita mea, de ce să ne ocupăm de toate astea? Replică el în cele din urmă. Ți-am spus, nu e nimic.

— Nimic? Cum poate să fie nimic? Te-a sunat deja de două ori în seara asta. Poate vrea să vină să stea aici, așa cum fac prietenii vechi?

Caroline îl privea aspru, mușcându-și buza ca să-și oprească lacrimile. Își dori brusc să fi fost în altă parte, oriunde, numai aici nu, spunându-i asemenea lucruri bărbatului pe care îl iubea...

— Courtney, ascultă, nu e nimeni, doar o fată - un manechin... Una de pe când lucram în Suedia, cu Vikingii...

— În Suedia? Dar slujba cu Vikingii a fost doar acum două săptămâni, ba și mai puțin - poate zece zile.

— N-a fost nimic, draga mea, ea nu înseamnă nimic... E doar o fată drăguță și cred că în seara asta se simțea puțin cam singură, așa că m-a sunat pe mine.

— La fel cum a făcut în Suedia? Calvin se uită la ea, jenat.

— Ți-am spus deja că nu a însemnat nimic pentru mine. Știi cum e când ești plecat în deplasări, e dezorientant, ireal... Te simți singur, Courtney! Lucrurile se întâmplă! Dar nimeni nu le ia în serios... N-au importanță... Doar... O simplă distracție...

Caroline așeză jos cu mare atenție paharul ei plin, ținând bărbia în sus ca lacrimile să nu-i alunece pe obraz. Apoi, se ridică, traversă camera, reluându-și pantofii din colțul unde îi aruncase.

— Hei, Courtney... Dragă mea, îmi pare rău. La naiba, Courtney, de ce a trebuit să mă întrebi! Calvin se uită fix la ea, furios, și ea se uită urât la el, pe jumătate orbită de lacrimile care acum îi curgeau liber.

— La naiba, de ce a trebuit să-mi spui? Urlă. Ea. Puteai să te prefaci... Puteai să te gândești la vreo scuză... Ah, idiot ești, Calvin Jensen! Te urăsc! Ea îl lovi cât putu de tare, dându-i una în fluierul piciorului.

— Isuse! Calvin sări înapoi, frecându-și piciorul. De ce faci asta, Courtney. Hei, hei... Așteaptă un moment... Se ascunse după canapea când ea se apropie de el amenințătoare. Haide, Courtney, nu e nimic, îți jur că n-a fost nimic. Dragă mea, te iubesc... Acum uite ce ai făcut din seara noastră frumoasă, pașnică...

— Ce am făcut eu? Doamne!

Fierbând de furie stăpânită și de durere, Caroline se uită mânioasă la el, căutând ceva de aruncat, dar singurul obiect la îndemână era o delicată vază de porțelan plină cu trandafirii galbeni perfecți, pe care el îi cumpăra mereu și nu putea suporta asta... Dar, la naiba, voia să-l lovească, să-l rănească la fel de rău cum a rănit-o el... Uită-te la el, în puloverul lui de cașmir și în pantaloni albi... Darul lui Dumnezeu pentru manechine singuratice... Brusc, înțelese ce are de făcut. Răsucindu-se pe tocuri, se îndreptă spre dormitor. Dulapul lor în perete era plin de haine și obiecte de sport, din care trei sferturi erau ale lui Calvin. Întinzând mâna, Caroline scoase jacheta de piele a lui Calvin de la Versace, duzina lui de costume de la Armani și pardesiul lui de la

Gianfranco Ferre, băgându-le într-o valiză mare și aruncând nebunește deasupra pantofii de sport de la Gucci.

Cu un singur gest al brațului, curăță un raft de pulovere de cașmir ce valorau o mică avere, împingându-le peste pantofi și închizând forțat capacul, așezându-se pe el. Închizând încuietorile, se uită triumfătoare la Calvin care stătea în deschizătura ușii uitându-se la ea uimit.

— Courtney? Întrebă el. Ce se întâmplă? Ce faci cu hainele mele?... Hei, doar nu ai de gând să mă dai afară, nu-i așa? Pentru că dacă vrei asta, te avertizez că nu plec...

Gemând sub greutatea valizei, Caroline o trase prin hol. Deschise ușa și împinse bagajul afară, apoi se întoarse spre Calvin, uitându-se la el furioasă, pentru ultima oară înainte de a-i trânti ușa în față. Furia îi dădea putere când duse valiza grea la ascensor, ținând degetul apăsat pe buton până când ușile se deschiseră. Știa exact ce avea să facă, se gândi ea supărată, în timp ce trăgea bagajul înăuntru, știa exact unde să-l lovească pe Calvin.

— Courtney, așteaptă... Hei, așteaptă... Calvin se aruncă în ascensor când ușile se închiseră.

— Draga mea, ce faci? Unde pleci cu lucrurile mele?

Caroline privea drept înainte, ignorându-l, tăcută, dorindu-și ca ascensorul să se grăbească! Dar acesta se opri cu un clang mic și un cuplu elegant, de vârstă mijlocie, intră înăuntru. Ei se uitară curioși la obrazul lui Caroline pătat de lacrimi, apoi la valiza umflată din care ieșeau mâneci și craci de pantaloni. Femeia își îndreptă privirea spre Calvin, uitându-se fix la picioarele lui, iar el îi urmări privirea, întrebându-se ce nu era în regulă.

— Ei, făcu el încercând să zâmbească, cred că am uitat să-mi încălț pantofii. N-are importanță, sunt destui în valiza aia - nu am decât să o conving pe doamna să mă lase să scot o pereche!

— Nu mi se pare că va fi o sarcină chiar așa de ușoară, fiule, declară bărbatul, făcându-i cu ochiul lui Caroline, când ascensorul se opri și ei plecară.

— Hai, lasă-mă să te ajut la treaba asta, exclamă Calvin, în timp ce Caroline se lupta cu bagajul greu.

— Nu mă atinge! Pleacă, urlă ea.

El făcu un pas înapoi, uimit de furia ei.

— Courtney, parcă n-ai fi tu, exclamă el, în timp ce ea își făcu loc prin ușa batantă spre trotuar. Nu mai ești liniștita, calma, raționala, logica, frumoasa Caroline Courtney pe care o cunosc!

— Poți să pariezi că nu! Mârâi ea, oprind un taxi și urcând valiza în mașină.

— Unde mergem? Întrebă Calvin, ținând ușa deschisă.

— Tu, Calvin, răspunse Caroline, trântindu-i portiera mașinii, n-ai decât să te duci unde vrei.

— Isuse, Courtney, îmi îngheață picioarele aici afară, urlă el țopăind, când un trecător se întoarse să râdă.

— Încotro mergem, doamnă? Fața șoferului era nepăsătoare, nu voia să se amestece într-o dispută familială...

— Du-mă în Riverside Drive, îi spuse ea șoferului, depărtându-se de chipul rugător al lui Calvin, de la fereastră.

Calvin privi fără să-i vină să creadă cum mașina porni, apoi opri repede un alt taxi.

— Urmărește taxiul ăla, strigă el sărind înăuntru și trântind ușa.

— Vorbiți serios? Șoferul se uită la el curios.

— Sigur că vorbesc serios, la naiba, prietena mea e acolo - cu toate hainele mele!

— Ar fi putut măcar să-ți lase o pereche de pantofi, spuse șoferul uitându-se plin de simpatie la picioarele lui goale. În regulă, am priceput... Zău totdeauna am vrut să fac asta. Știi, nimeni nu mi-a cerut până acum să urmăresc un taxi. Nu e uluitor, în tot Manhattan-ul? Credeam că nimeni nu se uită la filmele astea cu Bogie și Edward G...

— Mișcă-te! Urlă Calvin, aplecându-se înainte și urmărind în aglomerație taxiul lui Caroline. Riverside Drive, asta a spus, își aminti el triumfător.

— Riverside? Bine, e ușor... O să ajungem acolo înaintea lor...

Apăsând pe pedala de accelerație, șoferul se strecură prin trafic, cu un zâmbet de satisfacție pe față.

Caroline studie drumul, căutând un loc potrivit.

— Chiar aici, te rog, oprește, șofer, îi strigă ea imperios, vocea sunându-i exact ca a mătușii Catriona.

Șoferul trase lângă marginea drumului și se uită la ea curios.

— Sunteți sigură că vreți să continuați cu treaba asta, doamnă? Sărmanul tip era cam distrus...

— Sărmanul tip, cum i-ai spus dumneata, e un meschin și un înșelător care joacă pe două nunți. Îl urăsc, răspunse Caroline cu o voce tremurândă.

— În cazul ăsta, oftă șoferul ieșind din mașină, lasă-mă să te ajut cu valiza asta. E prea mare pentru o copilă ca dumneata.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil.

El puse valiza lângă ea pe trotuar și Caroline îi puse în mână o hârtie de zece dolari.

— Ei, doamnă, ce fac cu restul? Urlă el, când ea luă bagajul și o porni în jos pe stradă spre locul ales.

— Păstrează-l, e al dumitale.

Clătinând din cap, el o urmări alarmat, când ea se opri lângă parapetul de la malul râului... Englezoaica n-o avea de gând să se arunce în apă, nu-i așa?

Taxiul lui Calvin trase la marginea drumului cu un scrâșnet de frâne și el se zvârli afară, pe ușa din spate.

— Courtney, strigă el, draga mea, nu face asta! Aplecându-se, Caroline deschise geamantanul.

— Privește, Calvin, strigă ea. Apoi, apucând un braț de haine scumpe, le aruncă peste parapet, în râu. Scoase o jumătate de duzină de pantofi de la Gucci și îi aruncă după celelalte lucruri.

Calvin se opri din mers, uitându-se fix la ea, uimit. Cei doi taximetriști îi priveau pe amândoi.

— Isuse, spuse unul dintre ei, aprinzându-și o țigară. Am crezut totdeauna că englezii sunt oameni drăguți, liniștiți... Cam așa ca Majestatea Sa, Regina, știi...

Caroline aruncă peste parapet jacheta de piele a lui Calvin, de la Versace, urmând-o cu o jumătate de duzină de pulovere.

— Te uiți la asta? Comentă celălalt șofer. Ea aruncă în râu toată garderoba tipului - ba l-a mai lăsat, sărmanul, și în picioarele goale.

Calvin se grăbi să ajungă, schimonosindu-se când calcă pe o piatră. Șchiopătând spre marginea râului, se uită cu ochi mari la Caroline, apoi jos spre râu. Jacheta lui de la Versace plutea pe apa maronie, cu brațele desfăcute ca un înotător relaxat, iar costumele și puloverele, ghemotoace ude de lână, se mișcau deasupra curentului, alunecând la vale. Un singur pantof sport de la Gucci se clătina pe micile valuri ascuțite, ca un caiac minuscul pregătit să treacă pragurile.

Caroline apucă un nou braț de haine, luptându-se să le ridice deasupra parapetului.

— Hai, lasă-mă pe mine, spuse Calvin, politicoș. Luând brațul de jachete de la ea, se aplecă în față și le aruncă în apă.

Caroline se uită fix la el, apoi din nou la hainele lui care pluteau în jos pe râu.

— Calvin, acela a fost costumul tău favorit de la Armani pe care l-ai aruncat acolo!

El dădu din cap, urmărind înaintarea hainelor lui în josul râului.

— Știi. Se întoarce să se uite la ea. Ochii ei erau roșii și umflați și buclele ei castanii răvășite de vânt. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

— N-are importanță, spuse el. Niciunul din astea - n-a avut cu adevărat importanță pentru mine, Courtney. Sunt doar haine. Singurul lucru de care îmi pasă în lume ești tu și dacă ai să mă părăsești vreodată, cred că probabil aș vrea să mă duc după hainele mele - în râu. Iartă-mă, Courtney. N-am vrut să-ți fac rău. Te iubesc. Și numai pe tine.

— Ah, Calvin! Ea se aruncă în brațele lui și el o sărută și toată furia ei dispăru, ștearsă parcă dintr-o dată de gestul acela de a-și arunca cele mai prețioase lucruri ale lui - doar ca să afle că în fond ele nu aveau importanță. Nimic nu mai avea importanță, nici manechinul din Suedia, nici orice alt manechin -se iubeau unul pe celălalt.

Taximetristul fluieră ușor.

— Ai văzut-o vreodată pe Lauren Bacal în filmul ăla cu Bogart? Sau, ia stai, nu era cumva Ingrid Bergman? Știi, ăla în care ea se urcă în avion și îl părăsește? Ei bine, vreau să-ți zic, prietene, chestia asta-i mai bună decât filmul ăla! Rânjind, șoferul strigă:

— Ei, voi de colo, mergeți acasă, sau ce faceți?

— Mergem acasă, Courtney? Întrebă Calvin, sărutând-o în continuare.

— Unde altundeva? Șopti ea cu ochii închiși.

Se mai întoarseră o dată să se uite la hainele lui care pluteau pe valuri, iar Calvin începu să râdă.

— Ia te uită ce-ai făcut, tu, femeie nebună, strigă el sufocându-se de râs. Ești nebună și eu te iubesc! Să-ți spun ceva, strigă el. Putem s-o luăm de la început!

Cu o singură mișcare rapidă, el ridică valiza și tot restul hainelor și o aruncă în râu. Înconjurându-se cu brațele unul pe celălalt, se aplecară peste parapet, hohotind în râsete, în timp ce taximetristul care aștepta se scarpină în cap, uimit.

— Nebuni, comentă el, gânditor. Parcă Noel Coward a fost ăla care a zis că englezii sunt nebuni!

Capitolul 32

Marcus Royle stătea în fața bunicii lui, în partea opusă a salonului ei elegant, în roz, dorind să nu fi avut de spus ceea ce zicea. În ciuda purtărilor ei matriarhale, el o iubea foarte mult. Dar Rachel Royle era mai puternică decât mulți oameni, era bogată și era învățată să facă ce voia. Putea fi o femeie foarte periculoasă.

— Ei, Marcus, ce surpriză! Exclamă Rachel. Presupun că ai auzit ultimele noutăți? Da, pentru asta ești aici, desigur - în loc să fii la colegiu. O expresie de supărare adâncă îi apărură pe față. Jessie-Ann ne strică tuturor viața, cu acțiunile ei stupide.

— Bunică Royle, cred că greșești încercând să-l iei pe Jon de la Jessie-Ann, spuse Marcus, intrând direct în luptă. Ar trebui să-l lași pe tatăl meu și pe soția lui să-și limpezească propriile lor vieți și să nu încerci să te amesteci.

— Zău, zău? Vocea lui Rachel era plină de sarcasm. Și între timp, nepotul meu e singur cu fata aceea stupidă, isterică. Dumnezeu știe ce o să facă cu el. Probabil că îl va expedia în Montana, la familia ei, dacă are cum.

— Și de ce n-ar face asta? Jon este și nepotul familiei Parker, tot atât cât este și al tău. Singura diferență între ei și tine, bunico, este că tu ai mai mulți bani.

— Jonathan e un Royle, replică ea tăios, la fel cum ești și tu, Marcus. Sunt surprinsă auzindu-te spunând asemenea lucruri. Tu nu ai nici un sentiment de loialitate față de familia ta?

— Față de familia mea, da. Dar nu față de tine, când te porți astfel. Marcus făcea un efort ca să-și mențină vocea egală. Nu voia să o supere pe bunica sa. Jessie-Ann face parte din familia noastră - doar că tu nu ai acceptat niciodată faptul acesta.

— Prostii, fata asta nu s-a asimilat cu noi. Nu a fost niciodată o soție potrivită pentru Harrison. Presupun că va fi destul de bucuroasă cu suma îndestulătoare pe care i-o va oferi, fără îndoială; îi va băga, probabil, pe toți în agenția aia prostească de manechine, risipind banii buni de la Royle! Dar băiatul e al meu.

Ochii ei ca de vultur îi întâlneau pe ai lui Marcus cu o strălucire de triumf. În mintea lui Rachel, bătălia era deja terminată și câștigată.

— Bunico, spuse Marcus, rar, te avertizez să știi că, dacă încerci să-l iei pe Jon de la mama lui, atunci ai să-ți pierzi celălalt nepot.

Rachel inspiră zgomotos, apucând marginea biroului, ca să se liniștească.

— N-ar trebui să-mi spui mie asemenea lucruri, Marcus, replică ea slab.

— Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, bunico, dar, în fond, tu o ameninți în același fel pe Jessie-Ann... Tu vrei să-i iei fiul pentru totdeauna.

Netezindu-și spre spate părul, deja neted, Rachel se lăsă în scaunul cu tapiseria lucrată de ea.

— Nu trebuie să te opui buniciei tale, Marcus. Nu ești decât un băiat... Trebuie să respecti hotărârile oamenilor mai bătrâni și mai înțelepți decât tine, oameni care au avut mai multă experiență în viață...

— Asta-i un nonsens, bunico, și tu o știi foarte bine!

— Și atunci, ce propui?

— Să așteptăm. Să-i lăsăm pe tatăl meu și pe soția lui să decidă ei între ei.

— Să aștept! Mârâi Rachel. Să aștept - în timp ce fata plănuiește să-l ia nu numai pe nepotul meu dar și banii familiei.

Marcus oftă... Totdeauna era același lucru cu bunica, afacerile și banii erau pe primul plan. Nu i-ar trece niciodată prin minte că lui Jessie-Ann ar putea să nici nu-i pese de banii familiei Royle, că ar putea să-l iubească cu adevărat pe tatăl lui și că relațiile dintre ei puteau fi, pur și simplu, încurcate. Jessie-Ann era grozavă; lui îi plăcea mult și era sigur că, în mintea ei, nu era nici un gând nesincer... Ea, pur și simplu, nu-și dădea seama ce-i făcuse tatălui lui.

— Ești foarte plin de forță, Marcus, spuse Rachel, retrăgându-se în spatele măștii ei reci, obișnuite, dar asta nu rezolvă problema

— Tu poți rezolva una dintre probleme și pentru asta am venit aici. Traversând camera până la scaunul ei, o luă de mână. Te iubesc, bunico, știi asta. Îți amintești, când eram mic și tata era plecat în Europa sau, pur și simplu, prea ocupat? Întotdeauna eram cu tine - în ciuda tuturor acelor doici elegante și a guvernantelor pe care le tot angajai pentru mine. Îmi mai amintesc că te jucai cu mingea cu mine în casa ta mare, din Connecticut.

— Și am spart vaza din epoca Ming! Replică Rachel. Tu erai cel mai puternic băiețel, deși arătai atunci ca o insectă.

— Și mă duceai la picnic în fundul grădinii - mie mi se părea că era o distanță de câteva mile, iar acolo era un pârâu în care ne bălăceam împreună...

— Și te-ai tăiat la picnic într-o piatră... Ah, Marcus, îmi lipsesc toate astea, îmi lipsesc - cu Jon.

Ochii ei aveau o expresie pierdută și, pentru prima dată, Marcus se gândi că bunica lui își arăta vârsta. Îngenunchind pe jos alături de ea, îi sărută blând mâna.

— O să fie totul în regulă, îți promit, spuse el. Dă-le doar timp. Și știi ceva? Pun pariu că dacă ți-ai îmblânzi atitudinea față de Jessie-Ann, ea ar fi mai mult decât fericită să te lase să participi la viața lui Jon. În fond, nu se spune că bunicile trebuie să fie acolo ca să-i răsfete și să-i strice pe nepoți? Nu-l putem lipsi pe Jon de asta acum, nu-i așa?

Ochii lui maronii, atât de asemănători cu ai bunicului său, îi cereau compasiune pentru tatăl lui și pentru Jessie-Ann și, amintindu-și băiețelul dulce, micuț, care fusese el, Rachel simți lacrimile venindu-i în ochi... Dar nu mai plânsese de la moartea lui Morris și, cu siguranță, că nu avea să plângă acum, își spuse ea cu asprime.

— Haide, bunico, promite-mi acum. Nici un amestec?

— Ah, bine, spuse ea cedând cu un oftat, dar sper, desigur, să ai dreptate, Marcus. Acum, dă-i bunicii o îmbrățișare și o sărutare. Mă simt brusc cam singură.

— Nu e nevoie să te simți singură, bunico, atât timp cât te plasezi în afara jocului, șopti el, sărutându-i obrazul moale, ușor pudrat. Știi ceva - sunt nebun după tine... Întreci pe orice bunică pe care o cunosc...

— Destul, destul, replică ea, zâmbindu-i. Acum, vrei să stai să iei masa de prânz cu o femeie bătrână care se simte singură?

— Autocompătimire? Întrebă el cu un zâmbet.

— Probabil, replică Rachel.

— Cel mai bun tratament pentru asta este o masă la Le Cirque, hotărî el. Haide, bunico, pune-ți pălăria... Ard de nerăbdare să văd mutrele celor de la restaurant... au să se întrebe toți dacă nu cumva Rachel Royle și-a luat un amant tânăr!

— Marcus, exclamă ea șocată. Dar râdea și în ochi avea o strălucire pe care el nu o mai văzuse acolo de multă vreme. Poate că bunica lui era singură, se gândi Marcus, dureros, mai singură decât s-au gândit ei vreodată, pentru că totdeauna menținuse acea fațadă de forță și voință de neînfrânt. Bunica Royle avea nevoie să se distreze mai mult, să mai iasă încolo și încoace. În timpul mesei, o să o convingă să-și mai ia un bilet la o croazieră și, eventual, o vilă pe Riviera, în vara asta! Poate s-ar duce acolo toată familia... Dacă îi va putea uni pe toți la timp... Rachel și cei doi nepoți ai ei, Gala-Rose, Jessie-Ann și Harrison. Bunica lui avea nevoie să aparțină familiei, la fel ca și oricare dintre ei, și dacă... Ei bine, când lucrurile se vor fi rezolvat, avea intenția să aibă grijă ca ea să-i aparțină.

Capitolul 33

Cei din anturajul dezordonat al lui Danae se târâră pe pista aeroportului din Salzburg, îndreptându-se nerăbdători spre controlul pașapoartelor și spre vamă, iar apoi spre mașinile care îi așteptau să-i ducă la stațiunea internațională de schi, Kitzbühel. Aceasta era cea de a cincea săptămână - și, slavă Domnului, ultima - de când erau pe drum, se gândi Frostie, controlând aparatele și echipamentul și urmărind șirul de cutii lungi de plastic, ce conțineau prețioasele haine și blănuri, în timp ce se încărcau într-un camion, înainte ca mica lor caravană să pornească.

Seria de fotografii, în trei numere, pe care o făcea Danae, avea să se numească „Surprise” și - desigur - erau cu Gala-Rose. În ultimele câteva săptămâni, călătoriseră pe jumătate de glob, căutând locurile cele mai fermecătoare pe care le dorea Danae. O fotografiase pe Gala în Islanda, într-o rochie de seară complicată, cu multe bijuterii și arătând părăsită, singură la malul unei mări cenușii, reci, nordice - o frumusețe exotică, asemeni unui

vapor eșuat, în șifon jad și cu smaralde; o fotografiase pe Gala ca un ostracizat elegant în smoching, cravată neagră și diamante uriașe pe un arhipelag din Finlanda, populat doar de pinguini alb-negri și pescăruși gălăgioși; și o fotografiase pe Gala goală, înfășurată într-o haină de sobol în valoare de 200.000 dolari și cu safire imense, pe o sanie trasă de câini polari, în Norvegia înghețată. Frostie și ceilalți erau înfodoliți în pufoaice și cu fulare și cizme căptușite și o compătimiteră pe Gala când făcea acele fotografii înghețate. Reușise să arate liniștită și calmă, dar privirea pierdută din ochii ei ascundea faptul că era înțepenită de frig.

Căutând căldură, zburaseră în Turcia, și cu toate că soarele era departe de puterea lui de vară, pentru ei era ca în rai, după atâta frig. Au privit cu îndoială când Danae, într-un heliicopter, o fotografiase pe Gala, balansându-se primejdios la prova unei bărci cu motor, în viteză, arătând în machiajul auriu al lui Isobel ca un fel de antică figură sculptată, de la bordul vapoarelor. Cu ochii îngustați și părul fluturând în spate de vânt, tot trupul Galei era încordat de tensiune și se prăbușise apoi, tremurând de frică. Dar Danae spusese că meritase efortul; fotografiile erau minunate. Iar ei trebuiau să recunoască faptul că erau într-adevăr.

Străbătuseră Europa în lung și-n lat, căutând un teren mlăștinos bătut de vânt și găsimdu-l în, în sfârșit, în Irlanda. O înfășuraseră pe Gala în șaluri vechi, prețioase din cașmir și cu ultimele tweeduri aspre ale creatorilor de modă japonezi și, de data asta, sărmanei fete îi fusese cald. Frostie se gândea că nu văzuse niciodată pe cineva să arate mai vulnerabil decât Gala, cu gleznele ei fine ieșind de sub straturile voluminoase de haine. Într-un fel, fotografiile aminteau de o epocă în care chiar și o gleznă descoperită era considerată ca un lucru deosebit de erotic. Apoi, Danae descoperise în Franța o pădure plină de mistreți și comandase ca trupul gol, frumos al Galei să fie vopsit ca să se confunde cu copacii pădurii. Îngrozită de mistrețul sălbatic, Gala întruchipase spiritul naturii... Cu fața ei ca de copil pierdut în lumina slabă filtrată a pădurii înverzite, cu smaralde atârându-i în jurul gâtului și la urechi, strălucind cu o radiere străină, proprie.

Frostie o văzuse pe Gala dând înapoi doar o dată, iar asta fusese când Danae o pusese să stea pe marginea unei stânci ce dădea spre mare. Purtând o rochie de bal virginală, din tul alb de mătase, o pelerină neagră care flutura în spatele ei, se îndreptase spre margine și apoi se oprise, cu fața cenușie. Tremurând de frică, se întoarse implorătoare la Danae, care o îndemna să meargă mai departe.

— Mergi, Gala, strigă ea. N-are rost să rămâi acolo. Mergi drept, până la margine!

Frostie observase pumnii Galei albindu-se când strângea pelerina umflată, apoi Gala închisese ochii strâns și mai făcu un pas înainte, dar încă nu suficient ca să o mulțumească pe Danae. Fotografiile au fost un dezastru, declarase ea în seara aceea, aveau un impact nul – și totul era din vina Galei. Se uitase furioasă la Gala, care spusese liniștită:

— Îmi pare rău, Danae, m-am simțit puțin amețită, asta-i tot. N-o să se mai întâmple...

Frostie spera să fie așa, pentru că se părea că acțiunile lui Danae deveneau mai mult decât periculoase - atât pentru Danae cât și pentru Gala. De când descoperise helicopterele, Danae găsisese o duzină de unghiuri noi pentru o temă familiară și era ca un copil care căpătase o jucărie nouă.

Ținută doar de centurile de siguranță, ea atârna din helicopter ca și când ar fi fost un cascador într-un film cu James Bond, iar ei se uitau, cu sufletul la gură, cum zbura deasupra lor.

Ce-i prea mult, e prea mult, spuse Frostie, obosită, în timp ce mașinile depuneau echipa lor la renumitul Romantikerhotel Tennerhof, la baza cunoscutului munte acoperit cu zăpadă, Kitzbühelerhorn. Nu mai suporta noi călătorii de genul ăsta cu Danae; ea îi mâna mereu înainte, până când cădeau din picioare și, în plus, nu-i plăcea noul element care se insinua în ședințe. Ei i se părea că Danae era atât de cufundată în lupta ei pentru o idee de perfecțiune, încât nu-și dădea seama de riscurile pe care și le asumă. Aceasta era ultima lor oprire, iar când se vor întoarce la New York, Frostie se hotărâse să-și dea demisia.

* * *

Gala stătea culcată, mulțumită, pe pernele moi ale patului ei luxos, simțindu-se relaxată și îngrijită după o baie fierbinte și o masă servită în cameră, cu o supă delicioasă - singurul lucru pe care avea chef să-l mănânce. Trupului ei obosit îi era cald de data asta și era plăcut să fie singură în apartamentul ei simpatic, panelat cu lemn, cu soba frumoasă de faianță din colț care emana o strălucire veselă. Dorea ca Marcus să fi fost aici să împartă cu ea acest rai luxos. I se părea un loc și mai intim când privea afară pe fereastră la peisajul munților acoperiți cu zăpadă.

Cealalți își puseseră îmbrăcămintea de seară și se duseseră la cazinou la Goldener Grief Hotel, dornici de „puțină petrecere”, cum spusese Hector, după ce stătuseră atâta timp în locuri pustii. Iar Danae plecase de una singură, explorând străzile înzăpezite ale micului și încântătorului orașel cu un zid din secolul al doisprezecelea. Gala refuzase să meargă în ambele expediții, pretinzând că avea nevoie de somn, dar bineînțeles, că tot ce dorea era să fie singură ca să poată vorbi cu Marcus. El îi va telefona din moment în moment, iar când o va face, ea va pune receptorul la ureche, va închide ochii și aproape că i se va părea că este împreună cu el.

Marcus nu fusese supărat când îi spusese că va pleca împreună cu Danae pentru comanda aceasta, pentru un timp nedeterminat. Se uitase doar la ea gânditor, când îi explicase în grabă că, pur și simplu, nu o putea lăsa baltă pe Danae.

— E important pentru mine, Marcus, încheiase ea, rugătoare.

— Desigur că este. Credeai că eu n-am să înțeleg asta? Replicase el.

Sper doar ca Danae să găsească acolo, afară, ceea ce caută, Gala, dar în ce te privește pe tine, sunt cam îngrijorat. Te bagă în pământ. Îți monopolizează întreaga ta viață activă și nu cred că e sănătos - nici pentru ea, și nici pentru tine. Nu știi dacă ai realizat vreodată lucrul ăsta, dar când Danae te-a căutat la Londra, ea avea nevoie de tine tot atât de mult cât aveai tu nevoie de ea. El ridică mâna când Gala protestă. Danae este tipul de femeie care o să

meargă înainte la infinit, căutându-și himera ei proprie și n-o va găsi niciodată.

— E adevărat, recunosc Gala, neavând încotro.

— Promite-mi că asta va fi ultima dată, Gala, spuse el. Deși nu știe încă, Danae nu mai are nevoie de tine - iar tu n-ai nevoie de ea. Fii prietena ei, Gala, nu cârja ei.

— Oare nu cumva înțelege lucrurile pe dos? Întrebuse ea. Nu crezi că Danae este cârja mea?

— Nu, nu mai este, replică el, ferm. Cred că tu, Gala-Rose, ești o fată frumoasă, un manechin renumit și ești iubita mea.

Gala ascultă zgomotul slab al zăpezii pe geamuri și clinchetul clopoțelilor de la sâni și copitele cailor în curte, dincolo de camera plăcută. Ea știa că Marcus analizase situația foarte corect; Danae căuta ceva ce ea nu îi putea oferi. Ea era doar un manechin, un trup subțire pe care să se atârne haine și o față frumoasă pe care să desenezi expresii. Acum, pretențiile lui Danae o făceau să tremure, doar gândindu-se la ele; helicopterul care trecea prea aproape, îngrozitoarea barcă cu motor și, mai rău decât toate, stânca aceea. Nu trebuia să se gândească la ea, își spuse, înăbușindu-și panica ce se ridica în ea; mai era doar o singură săptămână - doar câteva zile - și totul se va termina.

* * *

Danae se învârti pe Hinderstadt, adulmecând aerul rece de noapte; mirosea a fum de lemne, a cacao cu lapte fierbinte, a ștrudel cu mere și a o sumedenie de alte prăjituri din brutării și cafenele; mirosea a pom de Crăciun acolo unde se vindeau pini proaspăt tăiați, lângă biserica Sfânta Ecaterina, și mirosea a cai, ale căror harnașamente sunau din clopoței ca o melodie de Crăciun, în timp ce sania aștepta să ia un client fericit într-o călătorie ca-n povești prin micul orașel. Chiar și sunetele erau diferite aici, înăbușite de căderile mari de zăpadă timpurie... Hârșăitul slab al tălpilor saniei, bocănitul cizmelor birjarilor pe pământul înghețat când tropăiau din picioare ca să se încălzească, amestecul limbilor diferite, franceză, engleză, germană, care se auzeau clar în aerul nemișcat și sunetul comic al fanfarei care cânta pe terasa cafenelei hotelului Zur Tenne.

Cu aparatul în mână, ea admiră casele și hotelurile din secolul al XIII-lea, zugrăvite în roz, în ocru, în albastru și în verde, fiecare fereastră și ușă fiind împodobită cu arhitrave pictate în sistem „trompe oeil” și cu jaluzele și ghirlande de flori, fiecare din ele fiind o operă de artă. Ziduri groase încercuiau orașul vechi, iar arcade decorate duceau în mici alei fascinante. În spate, în jur și deasupra, erau munții uriași, învăluitoari și cu vârfurile strălucitoare înzăpezite, sub o lună aproape plină.

Uitându-se în sus la ei, Danae își ținu respirația. Într-o parte, vârful Kitzbühelerhorn împungea cerul de noapte, iar în cealaltă se înălța Hannenkahn, cu văile sculptate în gheață la lumina lunii. Pentru prima dată, își dădu seama ce înțelegeau cățărătorii prin „magia munților”, de ce se simțeau obligați să încerce să-i urce, să le cucerească frumusețea rece, neviolată. Munții, se gândi ea, sunt suprema provocare.

Un grup de instructori de schi, cu trupuri vânjoase și bronzăți, în costumele lor roșii elegante de schi, trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre o cafenea să ia masa de seară și deodată simți că îi era foame. În timp ce intră după ei în cafenea, îi veni ideea... Instructori de schi în costumele lor roșii, aspectul lor frumos, viril – și Gala în fantastica rochie roșie de seară de la Bill Blass, și luna luminând munții... Vedea totul în gând, acum! De fapt, știa exact ce dorea! Ar putea fi nevoie de câteva zile ca să organizeze totul, pentru că Gala nu fusese pe schiuri în viața ei, dar în câteva zile, sub îndrumarea unuia dintre tipii ăștia, va fi în stare să coboare pe pârtiile astea ca o specialistă. Nimic nu este imposibil, decise Danae, în timp ce comandă vinul fiert aromat cu coniac și scorțișoară, băutura perfectă ca să-i scoată frigul din picioare și din mâini. Absolut nimic nu era imposibil. Nici măcar ideea cu Gala-Rose pe schiuri.

* * *

Pe Gala o durea tot corpul atât de rău, încât abia putea pune un picior cu bocanci de schi în fața celui alt, în timp ce își lua la revedere de la instructorul ei. Ridicându-și schiurile pe umăr, se târî peste pantele pentru copii, la sfârșitul celei de a doua zile de curs. Două zile era tot ce avea la dispoziție, o informase Danae, pentru că în a treia seară, luna va fi plină și atunci vor trebui să fotografieze.

— Fă-o doar să se poată ține pe schiurile alea, îi ordonase instructorului de schi. Nu vreau să-și rupă piciorul – nu înainte de a fi terminat, cel puțin!

Râse, văzând fața indignată a Galei.

— N-am spus-o în serios, promise ea. N-aș vrea nicidecum să-ți rupi un picior, Gala. Oricum, te-ar costa o avere – nu sunt prea multe slujbe pentru manechine cu picioare în ghips!

Danae a stabilit ca bază a lor o cafenea la jumătatea muntelui; ea însăși schioară experimentată, în urma unor ani de vacanțe tinerești în Munții Stâncoși, hotărâse că pârtia ondulată de pe Hannenkahm, unde se făceau concursurile, era exact provocarea necesară pentru fotografiile ei.

— Dar e o nebunie, madame, să vă așteptați ca o începătoare să schieze pe pârtia aceea, îi spusese instructorul șocat.

— Nu intenționez ca ea să schieze de-adevăratelelea, replică ea, ci doar să dea impresia asta.

— E riscant, o atenționa el, fata este o atletă naturală bună, într-o săptămână sau chiar zece zile, s-ar descurca, dar în două zile, asta înseamnă să ceri prea mult!

— Doar atât timp avem la dispoziție, spuse Danae, cu hotărâre, și sunt sigură că va fi destul de bună. Gala nu mă lasă baltă niciodată.

Gala se întoarse să se uite la pârtiile de pe Hannenkahm și la micile siluete ale schiorilor ce alunecau pe pârtiile cunoscute. Muntele arăta foarte frumos; ea înțelegea exact ce voia Danae, dar ideea ca ea să fie pe pârtia aceea, la mile întregi deasupra văii, îi provoca fiori de groază pe șira spinării. Refuzase fără drept de apel să urce sus cu unul din acele îngrozitoare telecaune care purtau schiorii sus, deasupra văii, până în vârful pârtiilor, iar azi instructorul o luase sus pe munte cu telecabina. Se ținuse strâns cu mâna

de bara de metal din cabină și închisese ochii, ca să nu vadă trecând în goană pantele muntelui și golul de dedesubt, deschizându-i doar când cabina se opri cu un zgâlțâit. Genunchii îi tremurau când coborî din cabină și simți transpirația de frică alunecându-i pe șira spinării, și respiră des, trăgând aer curat, rece, ca un scufundător care se ridică din ocean. Apoi se uită în jos și descoperi că se afla în vârful lumii! Valea se întindea sub ea ca o tapiserie în miniatură, înconjurată de munții ascuțiți... Galei începuse să i se învârtă capul, cuprinsă de teama veche, familiară... E în regulă, își spusese ea, scrâșnind din dinți, acolo sus erau zeci de oameni, ia te uită la ei, cum schiază în jos pe pantele alea țipând de bucurie! Bineînțeles că totul era în regulă... Era doar amintirea aceluia acoperiș alunecos și a ochilor îngroziți ai lui Wayne... Reușise cumva să termine cu bine ziua aceea, dar era bucuroasă că se sfârșise.

Nici să nu te mai gândești la asta! Își spusese ea în timp ce se îndrepta spre autobuzul hotelului. Mâine seară o să fie în regulă. Instructorii vor fi acolo și o să fie întineric – nici măcar n-o să știi cât de sus ești. Și în plus, Danae n-o să-ți ceară să faci ceva prea riscant, tot ce vrea este ca tu să pozezi cu instructorii... O să se termine, înainte de a-ți da măcar seama. Acum, nu mai dorea decât o baie fierbinte, îndelungată!

* * *

Previziunea meteorologică spunea că peste noapte se vor aduna norii și o să cadă ceva zăpadă. Danae se uita îngrijorată la cer. Era negru, înstelat și luminat de o lună perfectă, imensă. Era ca o lanternă uriașă, se gândi ea, uitându-se la munții strălucitori, cristalini.

Înfășurată într-o capă lungă de vulpe argintie, Gala se uită și ea în sus la lună, dorind ca aceasta să dispară, pentru că la lumina ei vedea cât de sus se aflau și asta era încă și mai înspăimântător la lumina lunii decât în timpul zilei. Pârțiile păreau nefiresc de tăcute, fără schiorii îmbrăcați vesel, iar pinii de pe pârțiile mai joase suspinau lugubru în vântul aspru.

— Gala în vulpi argintii și cu bocanci roșii de schi de la Salomon, strigă Danae, râzând în timp ce inventa explicația. Bine, oameni buni, strigă ea, hai să dăm drumul acțiunii. E prea rece ca să facem polaroide, nu vrem ca Gala să înghețe de moarte, nu-i așa? Cred că avem cel mult cinci minute de lucru.

Gala își prinse schiurile cu legăturile, forțându-se să fie calmă, făcând automat ce se cerea. Cu Rudi, instructorul ei, alături de ea, îi urmă pe ceilalți pe pârții. Instructorii își aprinseră torțele și le ținură în sus, luminând drumul înghețat, așa cum făceau la obișnuita lor procesiune săptămânală, luminată de torțe, în josul muntelui. Danae controla legătura la casca roșie de protecție a Galei și apoi îi scoase blana, dându-i-o lui Frostie. Aerul înghețat, mult sub zero grade, o săgeta pe Gala ca o lovitură și ea rămase cu gura căscată de șoc, strângând și mai tare bețele de schi.

Danae schie mai jos pe pârție, oprindu-se la locul ales.

— Bine, urlă ea, îi dăm drumul. Cu aparatul Rollei pregătit, ea urmări cum Gala, înconjurată de păzitorii ei cu torțe, se lansă elegant în jos pe pârția de gheață.

— Minunat, urlă Danae, trăgând fotografie după fotografie, în timp ce Gala, cu rochia ei de bal roșie de tafta, strânsă între picioare, schia în jos pe pârtia înghețată.

— E grozav, strigă Danae, excitată, cele mai bune de până acum... Coboară mereu... Aproape am terminat...

Fusta lungă a Galei, fâlfâind în vânt, se încurcă în picioarele ei și cu un țipăt brusc, se aruncă înainte, schiurile zburând prin aer. Danae îi auzi pe ceilalți țipând și își ținu respirația când instructorul se răsuci pe loc ca să ajungă în fața Galei, oprindu-i alunecarea pe gheața pârtiei. Ajutând-o să se ridice, Rudi controla dacă fusese lovită rău, făcând semn cu degetul mare în sus, celorlalți ca să-i anunțe că Gala nu pățise nimic. Apoi, scoțându-și jacheta, o înfășură în jurul ei și o ajută să se urce din nou pe panta înșelătoare.

Danae dădu drumul aerului din plămâni, într-un oftat de ușurare. Doamne, pentru o clipă se gândise că Gala fusese cu adevărat rănită! Rudi se aplecă să ridice ceva din zăpadă, apoi schie spre ea.

— Poftim, madame, spuse el mușcător, ținând spre ea un cercel fără preț cu un rubin înconjurat de diamante, pentru asta riști viața fetei aceleia, nu-i așa? Spune-mi, vrei s-o omori prin expunere la frig, sau, pur și simplu, rupându-i gâtul? Destul, madame, eu nu vreau să mai particip mai departe la această nebulie.

— Dar nu e deloc așa, protestă Danae, când el se depărta. Bineînțeles că nu vreau să-i fac rău Galei!

Întorși la cafenea, Gala fu înfășurată în blănurile ei, iar Monica îi masa brațele și picioarele. Hector îi dădea să înghită câte puțin vin fierț, iar Danae zâmbi ușurată, observând că începea deja să-i revină culoarea în obraz.

— Slavă Domnului că n-ai pățit nimic! Exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— S-a prins fusta de un schiu, oftă Gala, și până să-mi dau seama, ele zburau în aer și eu alunecam în josul muntelui, îi zâmbi ea galeș lui Danae, dar a fost în regulă, nu-i așa? Ai obținut ce-ai dorit?

— Desigur! Danae o îmbrățișa zâmbind. Tu ești cea mai grozavă, știi asta, nu-i așa? Șopti ea. Neînfricatul meu manechin. Ai să provoci pe oricine din paginile revistelor alea - ai să arăți minunat, Gala.

— Ei, slavă Domnului că s-a terminat totul acum, răspunse ea cu un zâmbet de ușurare.

Danae îi răspunse la zâmbet.

Gala se uită la ea, îngrijorată, iar ea adăugă în grabă.

— Încă una doar, Gala, îți promit că asta este ultima.

Gala se ghemui în blănurile ei, încercând să nu lase să se vadă teama în ochi. Se uită fix în paharul cu vin fierț, controlându-și cu efort tremurul nervos.

— Numai una, Danae, fu ea de acord, dar asta-i tot. Numai una.

— Nu putea doar să se prefacă? Întrebă Hector, uitându-se în sus la acoperișul încântătoarei vile de lemn, cu cornișele sculptate și balcoane ornamentate, îmbrăcat în vreo treizeci de centimetri de zăpadă și cu o ghirlandă de țurțuri de mărimea unor stalactite. Silueta acesteia pe fundalul

unui cer strălucitor de albastru, limpede; arăta ca o căsuță de pe o felicitare de Crăciun.

Un sac uriaș roșu, cu blană pe margini stătea întins pe acoperișul acoperit de zăpadă, răspândind o sumedenie de bijuterii, iar Gala, tremurând în satinul alb ce valora 5.000 dolari, plus o jumătate de milion în diamante, stătea aplecată grațios sprijinindu-se de coș, cu o pelerină de Moș Crăciun, de catifea roșie, lăsată mai jos de fața și umerii ei frumoși.

— N-a vrut să facă asta, știi, șopti Frostie, mi-a spus că e îngrozită de înălțimi. Ai văzut ce s-a întâmplat când Danae i-a cerut să se ducă spre marginea stâncii ăleia?

— Atunci, Isuse, de ce face asta? Exclamă Hector, furios. Danae e nebună - îți dai seama de asta, nu? Când mă gândesc la câte a supus-o pe Gala ca să-și facă afurisitele alea de fotografii, mă întreb dacă nu și-a greșit meseria. Poate ar trebui să facă filme... Acolo cel puțin o să aibă acțiunea după care aleargă... E mai curând un afurisit de regizor de film, decât o fotograf!

— Agățați-vă de pălării, oameni buni, strigă Frostie, sosește...

Micul helicopter galben își făcu apariția clătinându-se, traversând valea, înainte de a face o întoarcere și a se opri deasupra vilei.

— Bine, Gala, strigă Frostie, ai grijă acolo sus. Scrâșnind din dinți, Gala încercă din toate puterile să nu se uite în jos, pentru că atunci când făcea asta, întreaga scenă se schimba și vedea din nou curtea asfaltată a școlii și rândul de bare de fier cu vârfurile lor ascuțite ca niște săgeți... Dar își jurase că nu se va gândi la Wayne Bracewell... Nu trebuia. Când helicopterul bâzâi din cer spre ea, Gala își aminti cum se agățase de marginea acoperișului școlii cu Wayne alături de ea... El o întăritase să o facă, bineînțeles, îi spusese că e molâie și o îmboldise până când precauția ei naturală și timiditatea se transformaseră în furie și în dorința de a le arăta ea - tuturor acelor copii care râdeau și își băteau joc adunați în cerc în jurul ei, chinuind-o.

— Bine, du-te atunci, urlau ei, plângăcioasă de Hilda, bătrână, nu poate nici măcar să se urce pe trepte...

Fuse adevărat, ea fuse un copil cu mișcări necoordonate, devenită și mai neîndemânică din cauza timidității. Disperată, dorea să le dovedească faptul că și ea era la fel de bună ca și ei; își amintea de înaintarea nesigură a lui Wayne în sus, pe contrafortul de piatră înclinat, și cum acolo, pe marginea unei ferestre, ea se ținea înspăimântată cu degetele scormonind în spațiile dintre pietre. Apoi piciorul ei găsisse un sprijin și se ținea cu mâinile de jgheab, trăgându-se în sus, peste margine, apoi pe acoperiș. Un minut șezuse acolo, privind în sus la Wayne care era deja cocoțat pe marginea cu olane de pe vârf. Râsul lui batjocoritor răsuna ca un ecou în toată curtea școlii.

— Pun pariu că acum nu poți ajunge aici sus, în vârf, o provocase el.

Gala simțea și acum cum i se păruse că i se oprește respirația în timp ce își făcea drum peste panta abruptă a acoperișului... Și, când în cele din urmă, reușise, Wayne îi răsă în față.

— Pun pariu că așa ceva nu mai poți face, pisică speriată! Râsesse el, stând în picioare și balansându-se pe coama de țiglă a acoperișului, cu brațele întinse ca un dansator pe sârmă. Teama îi dăduse putere să se ridice în picioare acolo și să-l imite și mersese încet după el, făcând câte un pas plin de ezitare, spre coșul cenușiu din mijloc, neîndrăznind să se uite în jos. Când aproape că ajunsese la destinație, el se întorsese și rânjise spre ea.

— Uite-o pe pisica noastră sperioasă, o să cazi, o ațâță el, legănându-se cu aroganță, cu mâinile în șold.

Gala se uitase în sus la el, în panică, apoi în jos la curtea școlii și la grupul de copii batjocoritori de sub ea... Apoi, brusc, cerul i se păruse că se învârtește în jurul ei și era amestecat cu imaginea lui!... Și vedea fețe și auzea țipete și zgomote... Frica îi muiase membrele în timp ce se agățase de coș. Deodată, auzi alt sunet, un sunet ce venea din cer... Zgomotul unui avion sau al unui helicotper... Ca într-un film dat cu încetinitorul, văzuse piciorul lui Wayne alunecând de pe coamă și apoi, brusc, el se prăbușea jos de pe acoperișul în pantă, trecând pe lângă ea, cu brațul întins spre ea... Hilda, Hilda... Urlase el cu ochii îngroziți, privind în ochii ei, iar ea întinsese brațul spre el... „Hilda!” urlase el în timp ce dispărea peste margine... Lăsând-o agățată de coș cu mâna încă întinsă spre locul unde fusese el... Auzise un singur țipăt îngrozitor, apoi un geamăt colectiv, moale... Aah... De la grămada de copii din curte. Și atunci, se uitase în jos și îl văzuse pe Wayne, răstignit peste gard, cu sângele curgându-i din gură și din corp și alunecând pe picioarele lui albe ca iarna, care i se păruseră brusc atât de mici, de copilărești și de neajutorate...

Helicopterul galben se apropie și Gala se uită în sus, îngrozită, uitase unde se află, ce anume trebuia să facă... Era ca și când ar fi fost cu Wayne și în curtea școlii... Ea îl lăsase pe Wayne să cadă, ea nu reușise să-i dea mâna... Știuse, când Wayne alunecase pe lângă ea, că dacă i-ar fi prins mâna, ar fi ajuns și ea în gardul acela... Iar acum parcă se repeta totul... În timp ce helicotperul galben se apropia mai mult, Galei i se părea că îi acoperă soarele, că toată lumina dispărea și că ea era din nou pe celălalt acoperiș, alunecând și alunecând...

— Doamne, Gala! Urlă Frostie. Ține-te...

Dar Gala nu se mai putu ține. Rochia ei de satin albă se înfășură în jurul ei ca un giulgiu elegant, alb, când ea căzu peste marginea acoperișului frumoasei și pitoreștei vile.

Capitolul 34

Când dormea, Gala avea fața unui copil inocent, se gândi Caroline. Era palidă de oboseală și de șocul suferit, curba adâncă a genelor ei lungi suprapunându-se cu cearcănele violet-gri de sub ochii ei închiși, iar gura moale era întredeschisă întrucât respira prin tubul introdus în gât. Marcus ședea lângă ea, ținându-i mâna moale în mâna lui, mângâind-o blând și uitându-se la chipul ei de parcă ar fi putut doar prin puterea dragostei lui să o facă să se trezească. Dar era trist faptul că Gala nu se trezise încă de la îngrozitoarea ei cădere de pe acoperișul acelei vile. În mod miraculos, zăpada groasă de peste un metru îi amortizase căderea și nu suferise leziuni ale șirei

spinării, dar o coastă ruptă făcea să nu mai funcționeze un plămân, iar oasele șoldului stâng suferiseră fracturi în mai multe locuri. După o operație lungă, aceste oase îi erau acum prinse cu cleme de oțel. Dar, deși o radiografie a creierului nu indica nimic rău, Gala nu ieșise din coma în care intrase în momentul nenorocirii.

Telefonul isteric dat de Frostie și Hector la New York o treziseră pe Caroline în primele ore ale dimineții și ascultase, fără să-i vină să creadă, cum o condamnau pe Danae... Danae fusese neglijentă, fusese egoistă și nepăsătoare, o pusese în mod deliberat în pericol pe Gala ca să obțină fotografiile mai bune... Îi spusese că Gala fusese transportată cu avionul la un spital și era acum în sala de operații și că Danae umbla pe coridor ca o nebună, întrebând cum se simte Gala, plângând că Gala era ca și sora ei, că o iubea și că își dădea seama că a omorât-o... Și că totul era din vina ei... Și crede-mă că așa a fost! Acestea fură ultimele cuvinte afurisite ale lui Hector.

Dar asta nu prea semăna a Danae, se gândi Caroline, îngrijorată, nu cu Danae cea pe care o cunoștea. Acea era entuziastă, da; dedicată muncii, desigur; și o perfecționistă, fără îndoială. Dar egoistă, neglijentă, nepăsătoare? Ce se întâmplase oare că Danae, cea pe care o cunoscuseră, se schimbase într-atât? Acum era imposibil să afle adevărul, pentru că Danae dispăruse, pur și simplu. Nimeni nu știa unde era; serviciul ei de secretariat din New York primea apelurile pentru ea, dar spuneau că de o săptămână nu mai știau nimic de ea și nu luase legătura cu Imagini sau cu Jessie-Ann. Caroline o sunase pe mama lui Danae în California, dar nici acolo nu era... Pur și simplu, nu exista nici o urmă.

Marcus se aplecă înainte, atingând pleoapele închise ale Galei cu vârful degetului. Era un gest de atâta tandrețe, încât lui Caroline îi dădură lacrimile... Sărmanul Marcus, sărmana, sărmana Gala... Ah, te rog, Doamne, te rog, se închină ea, fă să trăiască Gala, fă să fie sănătoasă... Dar ochii îi erau atrași ca de un magnet prin camera aflată în semiîntuneric, de aparatele care controlau creierul Galei. Semnalele care arătau bătăile inimii și pulsul licăreau în tăcere pe un alt monitor, care număra ritmul vieții Galei. O viață atât de tânără cu atât de multe lucruri în perspectivă... Cu atât de multe dorințe încă neîmplinite. Ah, Danae, se gândi Caroline, neajutorată, Danae, cum ai putut să faci una ca asta?

Ea se uită în sus speriată, când vocea lui Marcus sparse tăcerea.

— Caroline, de ce nu te duci înapoi la hotel să te odihnești? Am să stau eu aici cu Gala.

Oboseala pe care nu voia să o recunoască, o cuprinse brusc și se gândi dornică la pat.

— Am să te chem... Dacă e nevoie, spuse Marcus, încet, fără să pună în cuvinte lucrul de care se temeau amândoi.

Ea își puse brațele în jurul lui și se ținură așa un moment fără să vorbească, înainte ca ea să părăsească odaia tăcută. Hotelul era doar la câteva blocuri depărtare și, după ce lăsă un mesaj la recepție să fie trezită imediat dacă suna cineva de la spital, Caroline căzu obosită în pat. Ultimul ei

gând înainte de a adormi a fost că, dacă cineva o putea ajuta pe Gala, atunci acela era cu siguranță Marcus.

— Gala! Marcus se aplecă mai aproape ca să fie sigur că ea îl putea auzi. Gala, dragostea mea, sunt aici cu tine, te țin de mână... Dormi doar, draga mea, iar când o să te trezești, va fi ca și când ai fi avut un coșmar... Doar un coșmar, draga mea, doar atât... Și știi ce o să facem când o să te simți mai bine? O să plecăm într-o vacanță - tu și cu mine, Gala - ce părere ai, dragă? O să mergem la Eleuthera, o să-ți placă acolo - casa este pe plajă și o să lăsăm ferestrele deschise noaptea ca să putem asculta zgomotul mării; și o să te hrănesc cu mango și pepene galben la micul dejun, iar pentru cină o să prindem homari... Soarele va fi atât de cald, Gala, și marea atât de liniștită și moale, ca mătasea. Păsările or să cânte când o să te trezești dimineața, iar seara vor cânta greierii - o să fie niște nopți atât de blânde și calde, Gala, cum nu ai mai cunoscut până acum...

Vocea lui se auzi toată noaptea aceea lungă, purtând o conversație plăcută cu fata inconștientă, mângâindu-i mâna, sărutându-i obrazul, fredonând o melodie care le plăcea, spunându-i planurile sale pentru viitorul lor, explicându-i ambițiile sale, spunându-i cât de mult îl iubea pe fratele lui mai mic, Jon, și cum vor avea și ei într-o bună zi copii... O mulțime, îi promise el...

— Scuzați-mă, domnule, zise infirmiera elvețiană, privindu-l cu simpatie, dar cred că ar trebui, poate, să vă odihniți puțin; ați stat aici toată ziua și toată noaptea. Priviți afară - s-a făcut aproape ziuă.

— Dă la o parte draperiile, comandă brusc Marcus, să vadă și Gala soarele de dimineață.

Infirmiera se uită la el ezitând; nu cumva tânărul era puțin nebun? Vorbise non-stop ore în șir și acum credea că sărmana fată inconștientă ar putea să vadă.

Se iveau zorile, iar soarele arăta ca o minge roșie pe cerul cenușiu, ca de vată.

— Gala, trebuie să vezi asta, exclamă Marcus, ținând-o strâns de mână. E ca și facerea lumii acolo, afară, Gala. Hai, draga mea, vino cu mine și uită-te...

El se uită fix la ea îndemnând-o să deschidă ochii, dar singurul semn de viață era ușoara ridicare și coborâre a pieptului ei și luminițele aparatelor, ce sclipeau, de parcă îi spuneau că - într-un fel - Gala era acolo.

Căzând înapoi în scaunul lui, epuizat, Marcus o privi trist.

— Să vă aduc o cafea, domnule, sugeră infirmiera, și trebuie să mâncați ceva. Nu puteți continua așa.

Acceptând doar cafeaua fierbinte, Marcus se uită fix la tuburile care o țineau pe Gala în viață: tubul din gât care o ajuta să respire, lărgindu-i plămânul rănit, până ce acesta va putea funcționa singur din nou; tubul care picura doze măsurate de antibiotice; tubul care o hrănea cu lichide esențiale, electrozii de pe cap și de pe piept... Lăsând jos ceașca, îi luă din nou mâna în mâna lui.

— Gala, spuse el ferm, ascultă-mă acum! N-am să te părăsesc niciodată, știi asta, așa că ai face mai bine să te grăbești să te trezești, pentru că sunt o grămadă de locuri mai bune decât ăsta, unde am putea fi... Vreau să te iau acasă, Gala... Hai, iubita mea, hai să mergem acasă...

Adormise cu mâna Galei încă strânsă în mâna lui, când Caroline se întoarse ceva mai târziu, în dimineața aceea.

— Nu vrea să plece de lângă ea, șopti infirmiera, vizibil emoționată de devotamentul lui. Îi vorbește și îi vorbește mereu, ca și când ea l-ar putea auzi și i-ar răspunde... N-am mai văzut așa ceva. Se uită din nou la monitor. Pulsul a scăzut, murmură ea surprinsă, e aproape de ritmul normal în stare de somn... Și bătăile inimii sunt regulate. Ieri pe vremea asta, erau încă foarte neregulate.

Ea îl chemă pe doctor care veni să o examineze pe Gala și afirmă că e mai bine și că nu mai avea nevoie de tubul de respirație. Gala respira acum singură. În cele din urmă, asta era o rază de speranță, se gândi Caroline, deși ieri crezuseră că nu mai exista niciuna. Șezând liniștită lângă pat, o păzea pe Gala în timp ce Marcus moțăia.

Marcus se trezi cu o tresărire. Uitându-se la Caroline, îi spuse:

— Aș putea să jur că Gala mi-a strâns mâna!

— Ești sigur, Marcus? Ai adormit și poate că dorești asta atât de mult, încât ți-ai închipuit doar.

— Nu, exclamă el vehement, n-a fost un vis... Am simțit mâna ei mișcându-se. Îți spun, Caroline, că Gala a mișcat!

— Gala, murmură el, aplecându-se să o sărute, Gala, iubito, sunt aici, am simțit mâna ta într-a mea. Mai strânge-o o dată, draga mea, atunci am să știu că mă auzi.

Mâna Galei se mișcă ușor în a lui, iar el o privi pe Caroline triumfător.

— Gala, ah Gala, spuse el, râzând și plângând, ah, draga mea... În sfârșit...

Era după-amiază târziu când Gala vorbi, deși încă nu deschisese ochii. Întâi buzele se mișcară fără să scoată un sunet și o galaxie de expresii se perindară pe fața palidă, de parcă ar fi încercat să găsească mușchii potriviți care să îndeplinească funcția vorbirii și să scoată cuvintele potrivite din creierul ei confuz, pentru a spune ce simțea nevoia să exprime.

— Marcus, șopti ea cu vocea ca o adiere, slabă. Marcus... Unde-i soarele... Du-mă... Acolo...

— Am să te duc, Gala, murmură el, îndată ce ai să te simți bine. Soarele te așteaptă, și casa de pe plajă... Tot ce trebuie să faci acum, iubito, e să te faci mai bine...

El întâlni privirea înlăcrimată a lui Caroline.

— Asta-i, fata mea, murmură el, vocea spărgându-i-se de emoție. E o luptătoare, Gala mea - și o să câștige!

* * *

Gala se cufundă din nou în somn, dar doctorii le spuseră că, de data asta, era de un somn diferit, era somnul vindecării. Dar Caroline se gândi că fața ei arăta tulburată și ochii ei se mișcau neliniștiți pe sub pleoapele

închise, de parcă ar fi avut vise îngrijorătoare. Abia în cea mai întunecată oră a nopții, chiar înainte de ivirea zorilor, ea deschise, în sfârșit, ochii și se uită la el.

— Trebuie... Să vă spun, șopti ea cu pauze, că nu e vina lui Danae... Vă rog nu o învinuiți... Era ceva... Din trecut... Ochii ei gri erau îngrijorați când o privi pe Caroline. Vina mea... Prostească...

— Nu te îngrijora, draga mea, îi spuse Caroline, mângâind-o liniștitor pe cap, a trecut totul. Te rog, nu te mai gândești la asta.

Gala își întoarse privirea spre Marcus, cu fața neliniștită.

— Unde este... Danae? Murmură ea.

— Danae nu e aici, iubito, îi spuse el, evitând întrebarea. După ce a aflat că ești bine, a plecat...

— Știu că... A fugit... Dar nu e vinovată... Trebuie s-o găsești... Spune-i... E-n regulă... Găsește-l pe Vic... Vic o să... O. ajute... Trebuie să-l găsești pe Vic... Insistă ea cu voce șoptită. Danae are nevoie de el acum.

Ochii se închiseră din nou și pieptul se ridica și se lăsa repede, din cauza efortului de a vorbi.

— Am să o găsesc, Gala, îi promise Caroline privind-o îngrijorată.

— Vic, murmură ea din nou, Danae...

— Promit că o să-l găsim, spuse Marcus. Nu te îngrijora din cauza asta, draga mea, odihnește-te acum.

— Marcus, nu pleca, șopti Gala, cu fața liniștită de parcă s-ar fi descărcat de o mare povară. Te... iubesc...

Caroline ieși, plină de tact în vârful picioarelor din cameră, lăsându-i singuri, cu mâinile strânse pe cearceaful alb, în timp ce o nouă zi pătrundea în odaie, cu o lumină aurie. Înapoiindu-se la hotel, ea dădu o serie de telefoane urgente la New York, lui Jessie-Ann, care aștepta cu disperare vești, ca și postului de televiziune ca să-l găsească pe Vic Lombardi.

* * *

După convorbirea cu Caroline, pe o linie de telefon internațională groaznică, plină de fâșâituri și pocnituri, Vic se duse imediat la aeroportul din Delhi, opindu-se la biroul de telex din drum, ca să notifice rețelei lui de televiziune planurile sale, înainte de a lua primul avion care pleca. Avionul zbura la Londra, iar de acolo avea să ia un zbor de legătură spre New York.

În timp ce refăcea povestea la nesfârșit, în minte, se întreba cu amărăciune, cât de mult din cele întâmplate erau din vina lui. Oare nu el o determinase pe Danae să încerce să se afirme în fața lumii întregi? Să încerce să arate că ea putea să creeze noi frontiere acolo unde ele nu existau? Ah, Danae, Danae, iubita mea, își spuse el, nu asta am vrut eu să spun... Am vrut doar să-ți lărgesci orizontul, să-ți deschizi ochii față de potențialul tău... Să te eliberezi din lumea mică în care te găseai...

El o sunase pe Danae de mai multe ori după cearta din Washington, dar ea nu fusese niciodată acasă și el pusese totdeauna receptorul jos fără să lase un mesaj. La ce ar fi folosit un mesaj predat unui serviciu de răspunsuri telefonice, când el era la trei mii de kilometri depărtare? Cum putea să repare această ruptură dintre ei? Singurul remediu era o confruntare față-n față... O

ceartă cu un „dar ai spus...” și „nu, tu ai spus...” și poate cu niște lacrimi și apoi din nou el să o îmbrățișeze. Pentru că Danae Lawrence era o parte a vieții lui, fie că ea știa sau nu asta, deocamdată. Dacă n-ar fi fost trimis în India cu o treabă urgentă în ziua de după dezastrul de la Washington, poate că lucrurile n-ar fi ajuns aici. Crezuse că va dura doar o săptămână și apoi se va întoarce la New York și va lămuri lucrurile, dar trebuia să-și fi dat seama că nu va fi așa. Nimic nu ținea doar o săptămână în munca lui – putea să dureze doar douăzeci și patru de ore dar și șase săptămâni sau mai multe luni. Asta era natura muncii lui.

Dar de data asta, nimic – nici măcar slujba lui – nu-i va mai sta în cale. Caroline îi spusese că Danae are probleme; era disperată... Danae credea că a omorât-o pe Gala și numai Dumnezeu știe unde era și ce era în stare să facă.

La o bere de unul singur în salonul de tranzit din aeroportul Heathrow din Londra, Vic își dădu seama unde ar putea s-o găsească... Pentru că Danae nu avea unde să fugă decât acasă.

Danae moțâia în fotoliul ei negru de piele, cu ecranul televizorului pâlپând tăcut în întineric, când sună telefonul. Se ridică brusc, când telefonul țârâi imperios. Nu putea răspunde, nu putea să ridice receptorul și să audă vestea îngrozitoare – că Gala murise. Pentru că acesta putea fi unicul motiv pentru care cineva să o sune, era sigură de asta. Sunetul se opri brusc și camera reintră într-o tăcere atât de densă, încât se putea auzi respirând.

Închise televizorul și se duse în picioarele goale la fereastră, deschizând draperiile spre o nouă zi. New York-ul se etala în fața ei, șirurile de canioane de oțel și sticlă și zgârie-norii semănând cu o fortăreață pe care toți care veneau în acest oraș se simțeau obligați să o cucerească. Ce se întâmplase oare, se întrebă ea, cu fata cu ochi luminoși, din California, cu aparatul de fotografiat în mână și cu idealurile și ambițiile ei înalte strălucind ca un far în fața ei? Unde dispăruse fata aceea drăguță, cu părul roșu și cu zâmbetul vesel?

— Sunt pierdută, își spuse disperată. Sunt doar încă o cifră în lista de accidente a New York-ului... M-am distrus ca mulți alții, prinsă în caruselul succesului...

Plecând de la fereastră, se duse la baie, aprinse lumina deasupra oglinzii și se uită fix la imaginea ei. Părul ei lung, roșu, era răsfirat în jurul feței palide, iar ochii îi erau roșii de plâns neconținut. Își trecu un deget peste buzele crăpate, apoi dădu drumul la robinet, adunând apa rece în palme și își udă fața. Arăta îngrozitor – dar ce importanță mai avea? Cine era acolo ca să-i pese? Cine ar mai fi vrut oare să vorbească cu ea...?

Brusc, sună soneria la ușă, iar ea se uită precaută, din baie, ca și când oricine ar fi fost, ar fi putut vedea în apartamentul ei. Nimeni nu știa că era acolo. Nu răspunsese la telefon și nu ieșise afară de când ajunsese acasă. Mâncarea îi fusese adusă. Poate era un comisionar? Oare comandase ceva și uitase? Lapte sau suc de fructe de la micul magazin de peste drum? Nu-și putea aminti – totul era neclar.

Soneria sună din nou, de data asta fără să se oprească. Persoana de afară rămăsese cu degetul pe buton! Danae merse în vârful picioarelor prin cameră și se uită prin vizor. Se dădu înapoi cu gura căscată. Nu se poate! Se uită din nou pe vizor. Era Vic! Ah, nu! Nu acum... Arăta îngrozitor... Era într-un hal... Nu voia să-l vadă pe Vic, nu din nou... Și el o să o urască oricum, la fel ca și ceilalți...

— Danae, deschide ușa, comandă Vic.

Ezită un moment, apoi ascultă ordinul lui, deschizând încet ușa și dându-se înapoi, ținându-și capul plecat, ca un criminal care își așteaptă sentința.

— Danae, dragostea mea, exclamă el, șocat de aspectul ei, ce-ți faci tu însăși? Ah, Isuse, Danae, de ce îți impui toate astea tu însăși...?

El se mișcă să-și pună brațele în jurul ei, dar ea se dădu repede înapoi.

— N-o să vrei să stai când vei afla ce s-a întâmplat, spuse ea, așa că pot să-ți spun acum și să terminăm.

— Nu-i nevoie, spuse el clătînând din cap. Știu totul - ba mai mult, am un mesaj pentru tine - de la Gala-Rose. Capul ei tresări și ochii ei verzi înspăimântați îi întâlniră pe ai lui. A spus să-ți spun că nu a fost vina ta. Tu nu ești vinovată, Danae. Nu helicopterul a speriat-o, ci amintirea unui accident din trecutul ei. Situația a fost asemănătoare și doar teama ei, de care și-a amintit, a făcut-o să cadă. El se apropie, în timp ce ea îl privea neîncrezătoare, i-am promis că am să-ți spun, zise el. Gala nu o să aibă odihnă până n-o să afle că tu știi asta. Pot să-i spun că ai iertat-o, Danae?

— Să o iert pe Gala? Pentru că aproape am ucis-o? O, Doamne, gemu Danae îngropându-și fața în mâini. Am crezut că e deja moartă...

— Gala-Rose e foarte vie și chiar acum așteaptă să-i telefonezi. El veni mai aproape și îi puse mâinile pe umeri. Ești mult prea aspră cu tine, Danae. Și știi ceva? Te chiniești prea mult. Vino aici, dragostea mea mică, vino la mine. Lasă-mă să te țin, lasă-mă să-ți spun că totul va fi în regulă... Că nu vreau să te mai las...

Danae plânse zgomotos la pieptul lui, iar el o lăsă să-și elibereze emoțiile reținute, așteptând până ce ea se liniști puțin.

— Bine, Danae Lawrence, spuse el blând, acum du-te și te spală pe față, cât fac eu cafeaua în bucătăria aia prea curată a ta, apoi eu și cu tine o să avem o discuție directă. De acord?

— De acord, răspunse ea, arătând grav, ca un copil murdar de lacrimi. Ajunsă la ușa băii, se întoarse.

— Vic?

Da?

— Ești sigur că Gala e bine?

— O să fie bine, îi spuse el. Acum toți suntem îngrijorați din cauza ta. Prietenele tale se preocupă de tine, Danae, Jessie-Ann, Caroline, Gala.

Chipul lui Danae se luminează de un mic zâmbet de speranță.

— Deci mai suntem prietene, în ciuda celor ce am făcut?

— N-ai făcut nimic în afară de faptul că ai fost foarte zăpăcită, replică el. Acum, du-te și spală-ți fața și piaptănă-te.

— Vic!

Da?

— De ce ai venit aici?

— De ce am venit aici? De ce crezi că sunt aici? Pentru că te iubesc, bineînțeles. Acum adună-te, Danae Lawrence, apoi o să vorbim.

Ea intră în baie, simțindu-se de parcă povara lumii fusese brusc ridicată de pe umerii ei. Gala-Rose o să se facă bine – și Vic era aici. Și o iubea. În oglinda din baie, fața ei era tot umflată și roșie, dar ochii arătau că era altă persoană decât cea dinainte. Imaginea vădea o femeie care se împăcase brusc cu viața și cu dragostea.

Capitolul 35

Jessie-Ann era bucuroasă să se afle în birou, pentru că ea și Jon păreau să nu se simtă bine în acel apartament singuratic, prea liniștit, de la Carlyle. Agenția de personal casnic era în căutarea unei noi guvernante, dar de data asta știa ce fel de fată voia și nu accepta nimic altceva. Între timp, se asigură ca Rachel Royle să nu ajungă în preajma lui Jon; și nu-l scăpa pe băiat din ochi. Era cu ea aici chiar și acum, cu o cutie de hârtii colorate și rupea bucuros bucăți dintr-un carnet de comenzi, ignorând toate jucăriile scumpe pe care alergase să le cumpere. Știa, bineînțeles, că Imagini nu era un loc potrivit pentru un copil, dar asta nu va dura mult timp.

Laurinda stătea în ușa biroului lui Jessie-Ann, cu un zâmbet de simpatie pe față.

— Intră, îi strigă Jessie-Ann, ridicând ochii de pe programul de închirieri al săptămânii.

— Am vrut doar să spun... Dacă pot să te ajut cu ceva, mi-ar plăcea s-o fac, Jessie-Ann. Absolut orice. Tu m-ai ajutat pe mine odată și aș vrea să te răsplătesc.

— Mulțumesc, Laurinda. Jessie-Ann reuși să zâmbească, dar ar fi dorit ca fata asta să nu tot apară totdeauna la momentul nepotrivit... Simțea înțepături pe șira spinării, de fiecare dată când Laurinda îi zâmbea.

— Aș face orice, repetă Laurinda, cu ochii ei mici negri fixați asupra lui Jon. Aș sta cu copilul oricând ai dori, așa cum am făcut la Spring Falls. Știu că ai să fii ocupată cu... Se uită într-o parte părând jenată, avocați și altele și bănuiesc că nu poți lua un copilăș în asemenea locuri.

Jessie-Ann se gândi că, în fond, fata încerca doar să fie amabilă.

— Mulțumesc, oricum, dar deocamdată vreau să-l țin pe Jon cu mine.

Nu avea de gând să intre în amănunte în legătură cu motivele ei, deși, fără îndoială, Laurinda auzise deja totul prin telefonul fără fir al bârfelor...

— Păi... Laurinda își muta greutatea de pe un picior pe altul părând îngrijorată, mă gândeam că pentru un copil e o zi lungă să stea închis în casă. Vreau să spun că nu prea are ce să facă la Imagini, cu siguranță că o să se plictisească. Ce-ar fi să-l duc la o plimbare? Știi... În parc sau pe stradă spre magazinul de jucării... Sau poate l-aș duce pe Jon la grădina zoologică.

— Mulțumesc din nou, replică Jessie-Ann, îți apreciez oferta, am să o rețin, fii sigură.

Zâmbetul Laurindei dispăru când închise ușa după ea, lăsându-i fața ca o mască lividă de furie și frustrare. Nu o observă pe Caroline ieșind din biroul ei, până nu dădu peste ea.

— Scuză-mă, mormăi ea, evitându-i privirea.

Caroline se uită după ea uimită, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Avusese loc vreo ceartă? Dar pentru ce? Probleme de contabilitate? Avea oare Laurinda probleme cu Jessie-Ann? Ezită, uitându-se la ușa închisă a biroului lui Jessie-Ann, întrebându-se dacă să intre și să afle ce se întâmplă, dar o privire aruncată spre ceas îi confirmă că era deja în întârziere pentru întâlnirea de la agenția de publicitate Nicholls Marshall. Orice ar fi fost, trebuia să mai amâne.

Laurinda trânti în urma ei ușa de la toaleta femeilor și se îndreptă spre șirul de chiuvete. Aruncându-și geanta pe un scaun, se uită la fața ei furioasă reflectată în oglinda lungă, netezindu-și cu un deget tremurător liniile încruntării și curbele amare coborâtoare ale gurii. Crezuse că va fi atât de ușor! Când auzise că guvernanta Maitland fusese concediată și că Jessie-Ann avea singură grijă de Jon până găsea o înlocuitoare, crezuse că acum era momentul pe care-l așteptase. Era situația perfectă – și dacă era deșteaptă, Jessie-Ann i-ar fi dat pe mână băiatul! Apartamentul cel nou era gata, cu un pătuț pentru Jon în care să doarmă și cu câteva jucării care să-l distreze – își umpluse și congelatorul cu acel tip de lucruri cu care bănuia că se hrănesc copiii. Intenționa să-l țină în siguranță la ea, până când se răzbuna pe Jessie-Ann și putea să i-l dea înapoi lui Harrison – împreună cu ea însăși, ca noul lui înger păzitor. Desigur, dacă ceva nu mergea cum trebuie – și ca matematiciană cunoștea legea probabilităților, admitând că ceva ar putea tulbura structura bine concepută a planului ei – atunci s-ar putea ca micul Jon să trebuiască să fie sacrificat. Dar, de fapt, nu voia să-l rănească pe Harrison făcând așa ceva. Nu trebuie să fii sentimentală în chestiunea asta, se avertiză ea însăși, ochii ei negri privind fix în oglindă, doar pentru că îl iubești pe Harrison Royle! Ține minte, Jon este și copilul lui Jessie-Ann și aceeași lege a mediilor subliniază faptul că el va moșteni o parte rea de la aceasta.

— A, bună, Laurinda. Ușa se deschise larg, în timp ce Annabelle, inițial manechinul lui Hector, iar acum una dintre stelele de la Imagini, intră grăbită în sală. Doamne, oftă ea, a trebuit să fumez o țigară, iar aici e singurul loc unde pot să vin să trag liniștită una fără ca Jessie-Ann să mă prindă! Sprijinindu-se de chiuvetă, scoase un pachet de Marlboro din buzunar și aprinse una, alungând fumul cu o mână îngrijită. Te simți bine, Laurinda? Întrebă ea, uitându-se surprinsă la fată, gândindu-se că arată extraordinar de palidă și... Mă rog... Stranie.

Laurinda își băgă mâinile în buzunarele puloverului, întorcându-se de la oglindă.

— Mă simt bine, puțin obosită, asta-i tot, replică ea brusc.

— Prea multe nopți nedormite, hm? O tachina Annabelle. Trebuie să le mai reduci, Laurinda, nu ești cuminte!

Trăgând din țigară, ea tuși, gonind din nou fumul cu mâna.

— Doamne, ar trebui să mă las de asta, știu că ar trebui... Mă omoară.

Mâna Laurindei se strânse în jurul metalului rece al cheilor din buzunar -cheile apartamentului. Până mâine, Jessie-Ann ar putea găsi o nouă guvernantă și va fi prea târziu... Nu mai putea aștepta. Azi trebuia să-l ia pe Jon. Fără să vorbească, trecu pe lângă Annabell, cu fața rigidă de dispreț.

— Hei, îmi pare rău, strigă Annabelle după ea. Te tachinam doar, n-am vorbit serios, Laurinda. Ea privi mirată, când ușa se închise ferm după fata care plecase. Isuse, mormăi ea nervoasă, a fost doar o glumă!

* * *

A fost o zi de iad! Se gândi Jessie-Ann, când se cufundă sleită în fotoliul ei; era ora cinci și tensiunea nu scăzuse nici un minut. Fiecare studio fusese ocupat și Imagini plesnea pe la cusături de manechine și fotografi și comisionari. Era mai rău decât dacă Danae ar fi fost aici și asta însemna mult, având în vedere felul cum se comportase Danae înainte de accident... Un fel de amestec între nebuna din Chaillot și Orson Welles, învârtindu-se prin studiouri, declarând că nimic nu era cum trebuie și că nimeni nu corespundea așteptărilor ei. Așteptări, se gândi Jessie-Ann, acesta e un cuvânt pe care fiecare îl interpretează altfel. Care fuseseră așteptările ei când se măritase cu Harrison? Se așteptase oare la altceva decât la trăinicia dragostei lor? În ce o privește, această așteptare s-a realizat, pentru că ea încă îl mai iubea pe Harrison ca o nebună și aproape că dorea să nu-l iubească, pentru că atunci ar dura-o mai puțin. Dacă crezuse cumva că lucrând toată ziua la Imagini asta îi va ușura durerea sau măcar îi va abate gândurile de la problemele ei, atunci greșise. Pentru că el era mereu prezent în adâncul minții ei, chiar când discuta despre închirieri și contabilitate, sau când controla situația din studiouri. Și de fiecare dată când se uita la micul Jon, cu privirea lui deschisă, albastră și părul negru, îi amintea atât de mult de Harrison, în cât îi producea o durere fizică în inimă.

Fiul ei dormea pe canapeaua albă de tweed, iar micile lui piciorușe slăbuțe cu genunchii lor osoși îi ieșeau la iveală ca și mânuța lui îndoită sub obraz, Nimeni nu putea ști cât de mult îl iubește ea pe copilul ăsta... El nu-i adusese decât bucurie din ziua în care se născuse, iar acum la aproape doi ani, era atât copilul cât și prietenul ei. Jon era un băiat inteligent, plin de curiozitate față de lumea din jurul lui; părea că înțelege lucruri de care, de obicei, copiii mici nu sunt conștienți. El îi simțea totdeauna starea de spirit, chiar și atunci când ea avea impresia că reușește foarte bine să se prefacă să pară veselă și fericită, iar de câte ori își lăsa libere emoțiile adevărate, el o privea liniștit întinzând o mânuță încurajatoare și îi spunea: „Te iubesc, mami”. Dar uită-te la el acum, se gândi ea cu tristețe, în vremuri normale ar fi fost plecat cu guvernanta să se joace ca alți copii prin parc, iar acum trebuie să se joace singur în biroul ei. Jon se adaptase la această schimbare a obiceiurilor ca un soldat, o urma în rondurile pe care le făcea în studiouri, era fascinat de telefon și de calculator. Dar în după-amiaza aceea, mai devreme, o întrebuse când avea să-l vadă pe tata și dacă ar putea să-i scrie o scrisoare, iar ea îi ținuse mâna în care strângea creionul roșu, formând literele... Dragă tată, mi-e dor de tine, te iubesc, Jon, adăugând încă o serie de xxxxx-uri și ooooo-uri. Mândru tare, Jon o urmărise solemn, în timp ce ea

punea scrisoarea mâzgălită într-un plic, lipindu-l și lăsându-l pe el să lipească timbrul.

— O să o punem la poștă diseară în drum spre casă, îi promisese, dar acum se părea că mersul acasă va mai întârzia puțin. Aveau probleme în studioul 3 și Danae fiind plecată iar Caroline fiind în oraș toată după-amiaza, îi rămăsese ei să lămurească lucrurile. Se uită îngrijorată spre Jon, nu voia să-l trezească, dar ar fi trebuit să se ducă acolo și să aibă grijă de treburi.

— Jessie-Ann. Laurinda era iar la ușă, cu un teanc de hârtii în mână. Voiam să-ți dau astea, înainte de a pleca.

Ochii ei reci, supărați, se îndreptară spre Jon, adormit pe canapea.

— Ah, Laurinda, exclamă Jessie-Ann, ușurată. Ai putea să-mi faci un serviciu? Trebuie să mă duc jos la studioul 3 – am să lipsesc cinci sau zece minute maximum cincisprezece... Nu vreau să-l trezesc pe Jon când doarme așa liniștit. Ai putea să stai doar aici cu el în locul meu? Promit că n-o să stau mult.

Fața de obicei palidă a Laurindei se roși când puse hârtiile pe biroul lui Jessie-Ann și luă loc pe canapea alături de Jon.

— Nu-ți fă griji, spuse ea liniștită. Vezi-ți de treabă, Jessi-Ann.

— Laurinda, ești un înger, exclamă ea deja pe jumătate ieșită pe ușă. O să lipsesc doar atât cât să lămuresc lucrurile în studiou. Probleme cu manechinele – asta îmi lipsea azi! Mulțumesc de un milion de ori, Laurinda.

Laurinda așteptă până auzi dispărând zgomotul pașilor lui Jessie-Ann jos pe scară, apoi merse pe coridor uitându-se cu grijă pe casa scării. Auzi o frântură de melodie când se deschise ușa studioului, apoi se închise și mai așteptă câteva secunde, ascultând dacă mai era ceva prin jur. Nu se auzea nici un sunet din celelalte birouri. Era aproape 5:30 și recepționera și secretarele plecaseră demult. Se întoarse în biroul lui Jessie-Ann și se uită un moment la copilul adormit. Era într-adevăr drăguț, se gândi ea, și atât de nevinovat, exact așa cum arătase în seara aceea la Spring Falls, când plânsese și ea îl ținuse în poală până au adormit amândoi.

— Trezește-te, Jon, îi șopti ea aplecându-se peste el, e timpul să plecăm.

Ochii albaștri ai lui Jon se deschiseră imediat, speriiind-o.

— Mergem acasă? Întrebă el interesat. Tata acasă?

— Sigur, răspunse Laurinda. Tata-i acasă. Hai, să mergem.

Ochii lui Jon o priveau cu precauție.

— O vreau pe mama, declară el cu glas tare.

— Sigur că da, replică Laurinda, trăgându-i puloverul peste brațele care nu se lăsau îmbrăcate. Mama așteaptă afară. A spus să ne grăbim.

— Bine, replică el, fața lui mică luminându-se, când ea îi încheie jacheta.

Laurinda se grăbi pe coridor și în jos pe scară, cu copilul în brațe. Holul era liniștit și ea deschise ușa cu o mână, ieșind pe stradă și închizând-o apoi încet. Cu inima bătându-i puternic, ea se grăbi pe trotuar, strângându-l la piept pe Jon, mergând atât de repede, încât lui i se clătina capul. Reușise!

— Unde-i mami? Strigă Jon ținându-se strâns de brațul ei. Unde-i mami a mea?

— Acasă, răspunse ea scurt. E acasă cu tata.

— Nu, strigă el, lovind tare cu ghetuțele lui roșii. Mama, o vreau pe mama!

— Fii cuminte! Spuse Laurinda printre dinți, fiind conștientă că oamenii îi priveau când treceau pe lângă ei în grabă. Abia când dădu colțul și se uită pe Third Avenue după un taxi, își dădu seama că nu-și luase geanta. La naiba, nu avea bani! Panica o cuprinse și simți un fior pe șira spinării; punându-l pe Jon jos pe trotuar, îl ținu strâns cu o mână, căutându-se cu cealaltă mână prin buzunare. Cheile erau acolo și mai avea câteva monede pe care le ținea de obicei la îndemână pentru frecventele ei drumuri la automatul de gustări. De data asta, apetitul ei pentru dulciuri dădea roade – avea destui bani pentru metrou! Apucând mâinile lui Jon, îl trase de-a lungul străzii.

— Au, strigă el, au, mă doare.

Strânsoarea de mână a Laurindei slăbi și ea îl grăbi.

— Hai acum, spuse ea, reușind să zâmbească strâmb, vrei să-i vezi, pe mama și pe tata, nu-i așa?

Era o seară răcoroasă și ea uitase hăinuța lui Jon și își dădea seama cât de neobișnuit arătau, când el izbucni în lacrimi.

Ridicându-l, îi șterse fața cu mâna.

— Haide, mergem la metrou acum, îi zise ea. Ai mai fost cu metroul până acum? Sunt sigură că o să-ți placă, Jon.

Grăbindu-se prin barierele de oțel, ea menținu un crâmpei de conversație, încercând să-l sustragă să nu provoace o scenă în metrou, dar Jon deveni interesat de lumea străină, nouă, și de trenul care alerga, așa încât uită de mami. Șezând cu el în brațe, Laurinda se simți ca o mamă adevărată, care își duce copilul acasă la cină și brusc, îi zâmbi lui Jon. Tensiunea dispăruse, era acasă și liberă.

* * *

Caroline intră la Imagini, oprindu-se un minut în hol ascultând să vadă cine mai era pe acolo, dar în afară de ceva activitate în studioul 3, peste tot era liniște. Alergând ușor în sus pe scări, băgă capul în biroul lui Jessie-Ann, dar era gol. Probabil că plecase deja acasă... Sau, se corectă ea cu tristețe, mai bine-zis, se dusese înapoi la hotelul Carlyle. De fapt, pentru Jessie-Ann se întorsese Caroline în seara aceea la Imagini. Ar fi trebuit să se ducă direct acasă după întâlnire – în fond Calvin o așteaptă – dar Jessie-Ann era prietena ei și era îngrijorată din pricina ei. Dorise să-i cheme, pe ea și pe Jon, la ea la cină, dar bănuia că ajunsese prea târziu.

Totuși, o va suna pe Jessie-Ann mai târziu să se asigure că totul era în regulă, decise ea, îndreptându-se spre toaleta doamnelor. Aprinzând lumina, își aruncă neglijent geanta pe un scaun, întorcându-se exasperată când aceasta căzu jos, dărâmând și geanta altcuiva și împrăștiindu-i conținutul pe covor. Ea adună obiectele răspândite, îndesându-le în geanta neagră de piele, întrebându-se a cui putea fi. Erau o pudră compactă, un tub de machiaj într-o nuanță foarte pală, un ruj cireșiu – geanta asta cu siguranță că nu aparținea

unuia dintre manechine, se gândi ea zâmbind, în timp ce băga înăuntru un pieptăn dur, cu dinți rari de metal. Ridică o mică sticlă de parfum, strâmbând din nas când îl recunosc. Desigur, geanta îi aparținea Laurindei. Probabil lucrase târziu și o uitase. Ridică de pe covor un plic alb și îl aruncă înăuntru împreună cu celelalte lucruri ale Laurindei, când privirea surprinse niște litere dactilografiate cu roșu. Caroline se opri, nu-i plăcea să se amestece în lucrurile altei persoane, dar era ceva cu plicul acela... Ceva parcă familiar. Îl scoase încet din geantă, întorcându-l cu fața-n sus. Literele îndrăznețe, roșii, de tipar, parcă îi săreau în ochi... Era adresat lui Jessie-Ann Parker la Imagini, exact la fel ca și toate celelalte scrisori – toate acele scrisori murdare, obscene, amenințătoare, adresate lui Jessie-Ann.

Se uită fix la plic cu o senzație de greață în stomac. Nu putea fi adevărat! Nu putea fi Laurinda! Nu era ea oare Laurinda, cea sărmană dintr-un mic orașel, pe care Jessie-Ann o ajutase? Caroline își aminti de sentimentul de neplăcere pe care îl avea ori de câte ori Laurinda era în apropiere, amintindu-și de relatarea lui Jessie-Ann despre viața de familie tulburată a Laurindei și brusc, totul se limpezi. Laurinda fusese tot timpul geloasă pe Jessie-Ann! Uitându-se fix la scrisoarea obscenă, Caroline nu mai avea nici o umbră de îndoială că Laurinda era vinovată și că era total nebună.

Lăsând geanta Laurindei pe scaun, se grăbi să iasă temându-se brusc că poate Laurinda va veni să-și caute geanta. Va lua imediat un taxi și va fi acasă în cincisprezece minute, iar apoi o va suna pe Jessie-Ann la Carlyle.

— Bine băieți, strigă Jessie-Ann, dorind să se simtă tot atât de bine dispusă precum voia să pară. Ne vedem toți altă dată.

Făcu veselă semne cu mâna spre persoanele care plecau, închizând după ei ușile la Imagini, cu un oftat de ușurare și uitându-se la ceas. Desigur, îi luase de două ori – ba nu, de trei ori – timpul pe care îl apreciasse că o va ține pe Laurinda sărmana să o aștepte!

Alergă sus pe scări simțindu-se vinovată, apoi pe coridor, strigând.

— Am sosit!

Când intră pe ușă, se opri brusc, văzând biroul gol.

— Laurinda! Strigă ea, ieșind din nou în coridor și uitându-se în sus și în jos. Laurinda! Jon! Am terminat.

Nu primi nici un răspuns și Jessie-Ann se duse pe coridor spre birou! Laurindei, ghetetele ei de piele, moi, fără toc, nefăcând aproape nici un zgomot. Birourile de la Imagini erau tăcute. Grupul de la studioul 3 se hotărâse să plece mai devreme decât era planificat, așa că de data asta, și celelalte studiouri erau goale. Deschise ușa Laurindei presupunând că l-a luat pe Jon în biroul ei, ca să încerce să-l distreze.

— Hei, voi, strigă ea. Biroul era însă în întuneric și, uimită, Jessie-Ann lăsă ușa să se închidă, uitându-se pe coridorul pustiu. Poate lui Jon i se făcuse foame și Laurinda ieșise cu el să-i dea ceva de mâncare... Dar, la naiba, asta nu trebuia să facă! Nu fără să o întrebe – în plus, nu voia ca Jon să mănânce vreo mâncare veche, proastă. Cu siguranță că Laurinda i-a lăsat un bilet. Alergă îndărăt pe coridor și scotoci printre hârtiile în dezordine de pe birou. Dar nu era nici un bilet!

Se apucă de marginea biroului, forțându-se să nu intre în panică; trebuia să existe o explicație logică la toate astea. Totul era în regulă... Jon era cu Laurinda, o prietenă a familiei, așa că nu se putea întâmpla nimic rău. Fata, pur și simplu, nu se gândise și nu-i lăsase nici un mesaj, asta era tot, dar cu siguranță că se va întoarce curând...

Sună telefonul și ea apucă receptorul bucuroasă:

— Laurinda?

— Jessie-Ann, acolo ești! Exclamă Caroline. Te-am tot sunat și sunat la Carlyle. Ascultă-mă, trebuie să te văd imediat. E urgent! Vital!

— Urgent! Vital! Jessie-Ann strângea receptorul, cu fața cenușie.

— Jon, e vorba de Jon?... Cârâi ea cu vocea pierdută.

— Jon? Nici vorbă. Caroline ezită și ea oftă ușurată. Ascultă, Jessie, e vorba de scrisorile alea pe care le tot primeai...

— Scrisori, repetă ea vorbele lui Caroline, zăpăcită.

— Jessie-Ann, n-o să mă crezi, dar Laurinda e cea care îți scria scrisorile alea îngrozitoare.

Genunchii lui Jessie-Ann cederă și ea căzu moale în fotoliu.

— Laurinda, șopti ea, ai spus că Laurinda a scris scrisorile alea?

— Am găsit una azi în geanta ei, îți era adresată ție. Laurinda probabil că era geloasă pe tine de când erați copii. E nebună, Jess. Laurinda e nebună!

Vocea precisă, englezească, stârnea ecou în capul lui Jessie-Ann, repetându-se din nou și din nou în mintea ei... Nebună. Nebună. Nebună. Laurinda e nebună...

— Caroline, făcu în cele din urmă o voce tremurată, ah, Caroline... S-a întâmplat ceva îngrozitor... Laurinda l-a luat pe Jon...

— Ce vrei să spui că l-a luat pe Jon? Întrebă Caroline. Jessie-Ann, răspunde-mi... Vorbește, Jessi! Vai, Doamne, ascultă, draga mea, stai acolo pe loc, o să fim acolo în zece minute.

Jessie-Ann puse înapoi receptorul în furcă, la fel de precis de parcă ar fi fost ultima piesă într-un joc de cuburi, uitându-se la el înmărmurită. Jon era cu Laurinda, iar Laurinda era nebună. Laurinda îi trimisese scrisorile acelea - de atâția ani - spunându-i toate lucrurile acelea îngrozitoare. Și Laurinda fusese aceea care o amenințase că o omoară! Fu brusc cuprinsă de o teamă atât de puternică, încât începu să tremure... Voia să țipe, să scape de frică, să și-o smulgă din inimă ca să nu mai fie adevărată... Teama că Laurinda l-a omorât pe Jon. Uitând de minutele care treceau, Jessie-Ann ședea tremurând în tăcere, așteptând-o pe Caroline. Caroline va ști ce trebuie făcut... Ea era cea capabilă, ea se va ocupa de asta... Ea o să-i găsească pe Laurinda și pe Jon.

— Jessie-Ann!

Caroline alergă în cameră și se aruncă în genunchi lângă prietena ei, înconjurând-o cu brațele liniștitor.

— E-n regulă, Jessie-Ann, șopti ea, totul o să fie bine. Spune-mi ce s-a întâmplat și curând o să-l avem pe Jon înapoi.

Calvin aștepta în spate, în timp ce Jessie-Ann povesti întâmplarea simplă.

— Vezi, șopti ea în cele din urmă. Eu i l-am încredințat pe Jon Laurindei. Eu, Caroline, chiar eu! Sunt răspunzătoare că mi-am dat copilul pe mâna unei femei nebune! Ah, Doamne, Doamne...

Ea își acoperi fața palidă cu mâinile, gemând încet, iar lacrimile i se prelingeau printre degete.

— Trebuie să chemăm poliția, exclamă Caroline, întinzând mâna după telefon.

— Stai așa, spuse Calvin repede. Dacă Laurinda a răpit copilul lui Jessie-Ann, n-o să-i placă dacă ne adresăm poliției. Următoarea ei mișcare va fi să ia legătura cu Jessi și să ceară o răscumpărare. Ce trebuie să faci acum este să-l chemi pe Harrison.

Jessie-Ann își luă mâinile de pe față și se uită din nou la ei.

— Harrison? Șopti ea. O, Doamne, Caroline, el o să înnebunească, îl adoră pe Jon.

— Unde-i Harrison? Întrebă Calvin. El mai repetă o dată întrebarea, căci ea nu-i răspunse.

— Haide, Jessie-Ann, trebuie să știi unde se află.

— Nu știu... Nu l-am văzut. Nici măcar nu știu dacă e în New York, pentru că nu m-a sunat. Am crezut că o să mă caute, adăugă ea uitându-se la ei cu jale, chiar dacă l-am părăsit, totuși, m-am gândit că o să mă sune.

— Am să sun eu, hotărî Caroline. Warren știe, de obicei, pe unde e Harrison.

Ea formă numărul, bătând nervoasă cu degetele în biroul albastru, până i se răspunse.

— Caroline Courtney la telefon, spuse ea grăbită. Domnul Royle e acasă? Nu este. Ai putea să-mi dai, te rog, un număr de telefon unde ar putea fi găsit? Ea ascultă un moment, apoi țipă: La naiba, Warren, nu-mi spune mie prostiile astea ale valeților englezi, e o problemă de viață și de moarte! De viață și de moarte, îți spun! Dă-mi imediat numărul lui Harrison!

Lăsând jos receptorul, ea scrise numărul repede.

— Washington, le spuse ea, uitându-se la Jessie-Ann, în timp ce forma numărul.

— Cu domnul Royle, vă rog, spuse ea, Caroline Courtney la telefon. Ascultă, apoi spuse furioasă: Atunci vă rog întrerupeți ședința. Ar putea fi cel mai important telefon pe care l-a avut domnul Royle în viața lui!

Ochii lor erau fixați asupra ei, în timp ce aștepta, degetele ei bătând din nou toba pe birou.

— Harrison, strigă ea ușurată, slavă Domnului! Nu... Nu e vorba de Jessie-Ann, e aici alături de mine acum, e vorba de Jon... El e... el a fost răpit... Așteaptă, Harrison, mai întâi trebuie să-ți spun că Jessie-Ann primea scrisori groaznice, obscene, în care era amenințată cu moartea. N-a vrut să te îngrijoreze cu ele, dar, Harrison, acum știm că Laurinda era cea care le scria, și Laurinda e cea care l-a luat pe Jon! Bine, spuse clătînând din cap. În regulă, o să ne ducem la voi la apartament și vom aștepta. Foarte bine, fără politețe. Zbori chiar acum? Desigur, o să așteptăm. Și, Harrison,... Îmi pare îngrozitor de rău.

Puse jos receptorul, obosită.

— E pe drum. A pus pe cineva să cheme pilotul să pregătească avionul în timp ce vorbea cu mine. Și trebuie să așteptăm în apartamentul vostru, Jessie-Ann.

Se uită neajutorată la Calvin, în timp ce Jessie-Ann rămase nemișcată în fotoliu, cu fața în mâini.

— Haide, draga mea, spuse Calvin, îmbrățișând-o tandru pe Jessie-Ann. O să fie totul bine. Harrison o să fie acasă înainte să-ți dai seama. Și pun pariu că la fel o să fie și cu Jon.

Capitolul 36

Laurinda urmărea intrarea la Carlyle de peste o oră, mergând în sus și în jos, de-a lungul blocului, uitându-se după mașini ale poliției și controlând fiecare persoană care intra sau ieșea, ca să vadă dacă arată a polițist în civil. Știa că este riscant, dar scrisoarea trebuia să ajungă la Jessie-Ann în seara asta, și însemna că trebuia să o ducă ea însăși. Așteptă până când holul se aglomera și atunci intră repede, având de gând să lase scrisoarea, pur și simplu, pe masa de la recepție și să iasă imediat, dar funcționarul de la recepție o observă imediat.

— Un moment, spuse el tare.

Laurinda încercă să o șteargă, în timp ce oamenii se întorceau să se uite.

— Ce-i asta? Întrebă el. Ferindu-și fața, Laurinda mormăi:

— O scrisoare pentru doamna Royle. O așteaptă. Apoi ieși repede pe ușă și fugi în jos pe scări, alergând și alergând până simți că plămâni au să-i plesnească. Se opri la ușa unui magazin, să-și recapete suflul. Apoi, văzând un taxi în trecere, îl opri, dornică să plece de acolo. Șoferul o lăsă la un centru comercial aglomerat din Queens, iar de acolo merse pe jos două blocuri până la noul ei apartament, grăbind pasul când se apropie de ușă.

Legea probabilităților îi fusese potrivnică chiar mai repede decât își închipuisese - și asta dintr-un motiv complet neașteptat. Ea crezuse totdeauna că partea cea mai riscantă va fi să-l ia pe Jon de la Jessie-Ann, dar asta se dovedise a fi ușor. Adevărata problemă apăruse când îl adusesese pe Jon acasă. El începuse să țipe și să urle de îndată ce ieșiseră din metrou, iar când oamenii se întorceau să se uite, Laurinda fusese nevoită să pretindă că era o mamă nervoasă, amenințându-și copilul cu o palmă dacă nu se purta cum trebuie. Dar amenințarea nu-l liniștise, când îl târa grăbită prin holul clădirii unde era apartamentul, fiind obligată să-i țină mâna la gură ca să-i înecă țipetele. Nu fusese ușor să-și caute cheile, încercând să deschidă ușa și, în același timp, să caute să-l oprească, pe afurisitul de copil să mai urle. Când închise, în sfârșit, ușa în urma lor, îl împinse pe Jon în noul pătuț din dormitorul ei, tremurând de furie și de teamă.

Jon plânse necontenit, iar Laurinda se uita la el înnebunită, întrebându-se cum să facă să-l țină liniștit. Pastilele de dormit au fost soluția cea mai bună, deși, desigur, fusese foarte atentă, sfărâmându-o mai întâi și apoi dându-i o cantitate mică. O amestecase cu banane făcute piure și îi băgase în gură lui Jon amestecul acela, ținându-i maxilarul până ce copilul fusese

obligat să înghită. Acționase ca prin farmec și Jon adormi în câteva minute. Tremurând și acoperită de transpirație, Laurinda se cufundă într-un fotoliu, întrebându-se cum avea să-l țină liniștit în următoarele câteva zile, pentru că era al naibii de sigur că o să înceapă să țipe după mama sa de îndată ce se va trezi. Poate că, pur și simplu nu-l va lăsa să se trezească – adică nu de tot. Îl va ține mereu sub sedative, ca în spital, până ce va face ceea ce avea de făcut. Dar asta însemna că Jon nu va putea să mănânce, iar un copil mic ar putea să moară dacă nu mănâncă mai multe zile.

Laurinda stătu acolo analizând situația timp de o oră și apoi se hotărî. Va trebui să grăbească lucrurile și să-și asume câteva riscuri – ca de exemplu să predea scrisoarea în loc s-o expedieze prin poștă, așa cum intenționase – dar acum nu-și putea permite să piardă timpul. Trebuia să se ocupe de Jessie-Ann în noaptea asta. Inima îi tresărise la acest gând. Nu avea altceva de făcut decât să compună scrisoarea și Jessie-Ann va veni în goană, dornică să-i facă pe plac. Și atunci, Laurinda va fi stăpână pe situație.

Jon încă mai dormea, când ea se întoarse după predarea scrisorii; se aplecă peste pătuț, controlându-i pulsul nervoasă, ca să vadă dacă trăiește – deși era sigură că-i dăduse doar o cantitate foarte mică de sedativ. Pulsul lui Jon fâlfâi sub degetele ei ca aripile unui fluture, iar ea zâmbi, gândindu-se cât de liniștit arăta.

Cu un oftat de ușurare, luă o cutie de Coca-Cola din frigider și, trăgând inelul de metal, îl aruncă cu grijă în lada de gunoi. Bău cu sete și își șterse buzele cu un șervețel de hârtie. Apoi, luă un capac de plastic din sertar și îl puse pe cutie, ca să o închidă. Luând o cârpă, șterse barul cenușiu de plastic unde stătuse cutia de Coca, uitându-se în jur satisfăcută. Bucătăria ei strălucea de atâta frecat, iar cele două scaune erau acoperite frumos cu plastic transparent, la fel ca și canapeaua, și fotoliile din camera cealaltă. Ca și mama ei, Laurinda își ținea lucrurile curate.

Întorcându-se în dormitor, ea umblă în dulap. Asta era o ocazie specială, cea mai importantă noapte a vieții ei, și va trebui să arate foarte bine. Cumpăraseră rochia în urmă cu câteva luni, dintr-un impuls, și era cu totul diferită față de tot ce purtase până atunci. Era neagră și strălucitoare, cu paiete negre foșnitoare care străluceau la lumină ca pielea cu solzi a unui șarpe periculos.

O văzuse în vitrina unui mic magazin sărăcăcios de pe Third Avenue și îi atrăsese privirea Laurindei ca un magnet, solzii mari strălucitori atrăgând-o când trecea, fascinată în fiecare zi, de farmecul ei strălucitor, imaginându-se îmbrăcată cu acea piele de reptilă. În sfârșit, sucombuse în fața rochiei, într-o vineri, la pauza de prânz, când avea în geantă salariul. O costase mai mult decât salariul pe o săptămână. Nu o încercase, îi spusese doar vânzătoarei ce măsură dorea și apoi plăti. N-o interesa că poate nu va avea niciodată ocazia să poarte o asemenea rochie; doar faptul că o poseda îi dăduse o plăcere stranie. Acum, se gândi ea, scoțând-o triumfătoare din hârtia de mătase, acum știa că probabil asta avusese în gând în seara când o cumpăraseră. Rochia ca un șarpe era exact ce trebuia pentru sărbătorirea morții lui Jessie-Ann.

Scoțându-și fusta și bluza, căută în dulap un dres negru, îmbrăcându-l, încruntându-se când îl agăță cu unghia ei ascuțită. Stând în fața oglinzii, își trase rochia neagră peste cap, netezind-o peste sânii și șoldurile greoaie. Rochia era lipită de trupul ei plin, strălucind sub lumina lămpii, și Laurinda se simți ca și când ar fi devenit imaginea rochiei. Se simțea ca un șarpe, sinuoasă... Foarte diferită de eul ei obișnuit. Rochia avea un guler rotund, înalt, și mâneci lungi, acoperind-o de la gât până sub genunchi. Laurinda nu era o curvă, ca Jessie-Ann, să-și arate sânii în rochii cu decolteu mare și să-și expună pulpele în fuste crăpate, arătându-se bărbaților... Laurinda era pură și puternică... Iar această rochie neagră, strălucitoare confirma statutul ei.

Își perie părul aspru, supunându-l cu câteva mișcări dure și ancorându-l bine cu clame puternice de metal. Apoi, își dădu cu fard roșu făcând să-i lucească obraji și așa roșii și își aplică un ruj cireșiu, dându-se înapoi să admire efectul, cu un zâmbet satisfăcut. Câteva stropituri abundente dintr-o sticlă nouă cu parfumul ei favorit de mosc, apoi pantofii cei noi negri cu toc înalt, care se asortau cu rochia ei strălucitoare. Traversă fericită camera, ca să-și ia paltonul. Desigur, ar fi trebuit să fie un palton negru, de vizon, ca să se potrivească la rochia ei splendidă, dar deocamdată va merge cu haina ei de tweed maronie. Mai târziu, când Harrison își va da seama, recunoscător, că ea fusese cea care îl salvase de influența nefastă a lui Jessie-Ann, atunci va avea un vizon.

Laurinda se uită la ceas. Era ora nouă - aproape timpul să-i telefoneze lui Jessie-Ann pentru întâlnire. Expiră încet, savurând momentul, simțindu-se cu adevărat fericită pentru prima dată în viața ei. Curând, trecutul ei va fi răzbunat. Doar o singură lovitură de cuțit, și ea va fi din nou o fată în stare să-și retrăiască tinerețea. Ea nu va fi ca oricare alta! Ea va fi liberă!

Băiețelul se mișcă neliniștit în pătuțul lui, iar ea se uită neliniștită la el; nu se poate trezi deja! Nu terminase ce avea de făcut. Alergă repede în baie și scoase încă o pastilă din tub. O fărâmiță în bucătărie, scoase o mică parte într-o cană o amestecă cu puțină apă. Ridicându-i capul lui Jon, îi deschise forțat gura și îi turnă medicamentul picătură cu picătură, până se goli ceașca. Apoi îl culcă înapoi pe pernă, acoperindu-l cu un cearceaf, zâmbind fericită. În fond, dacă va trăi, acest băiat va fi curând propriul ei fiu.

Străzile erau întunecate și goale, în timp ce Laurinda se grăbea prin cartierul acum tăcut, tocurile ei înalte sunând pe trotuarul înghețat. Ezită la intrarea în metrou; s-ar putea să aștepte mult sosirea unui tren și era grăbită, dar metrourul era anonim - nimeni nu va observa o fată obișnuită ca ea... Decât doar, bineînțeles, se gândi ea cu un chicotit sălbatic, dacă și-ar scoate paltonul și ar dezvălui-o pe noua Laurinda! Nu mai era nevoie să se mai ascundă, își dădu seama brusc, își putea ține capul sus, aproape că își lăsase trecutul în urmă deja. În noaptea asta va fi liberă, ca toată lumea să o poată vedea.

Oprind un taxi care trecea, se urcă în el, instalându-se pe banchetă cu un zgomot de paiete negre.

— Third Avenue colț cu Strada Patruzeci și Opt, zise ea, și repede, că sunt grăbită.

Capitolul 37

Harrison intră în apartamentul liniștit, dându-i lui Warren servieta, iar acesta îi spuse că ceilalți așteaptă în bibliotecă. El deschise ușa, ochii lui căutând-o pe Jessie-Ann, dar femeia prăbușită în fotoliul verde de mătase părea să fie la o distanță de ani lumină față de fata vitală, vioaie, pe care o cunoscuse. Părul ei blond, de obicei lins, era în dezordine, iar fața ei arăta desfigurată de teamă.

— O să fie în regulă, draga mea, spuse el liniștitor, îți promit că totul va fi bine. Am chemat deja un detectiv particular cunoscut și va fi aici în curând. Dar mai întâi voiam să vorbesc cu tine.

Caroline și Calvin se ridicară să plece.

— Vă rog nu plecați, spuse el, ochii lui dezvăluindu-i tensiunea. Știți despre toate astea la fel de multe ca și Jessie-Ann. Am să am nevoie de ajutorul vostru.

Desfăcând degetele rigide ale lui Jessie-Ann de pe brațele fotoliului, el o ajută să se ridice și o luă să stea alături de el pe canapeaua mare de mătase verde.

— Bine, draga mea, spuse el liniștit, mai întâi trebuie să stabilim câteva fapte. Îți va fi mai ușor să mi le spui mie iar apoi eu voi putea vorbi cu detectivul.

Ținându-i mâna, el reuși s-o facă să relateze cum se oferise Laurinda să o ajute și cum o lăsase cu Jon pe la 5:15 în după-amiaza aceea.

— Totul e din vina mea, spuse Jessie-Ann, cu disperare. L-am dat pe Jon unei femei nebune.

— Nimic nu-i din vina ta, îi spuse el cu fermitate. Ai făcut un lucru perfect rațional; ai rugat o fată, pe care ai cunoscut-o aproape toată viața, să stea cu copilul tău câteva minute, o persoană care era o prietenă a familiei și care era salariată la tine. Oricare dintre noi, eu, Caroline, mama sau tatăl tău, ar fi făcut exact același lucru.

— Dar n-ar fi trebuit! N-ar fi trebuit să-l las niciodată, Harrison... ar fi trebuit să fie acasă, acolo unde îi e locul.

Își lăsă capul în jos și începu să plângă cu suspine, iar Harrison o mângâie pe păr cu blândețe.

— Încearcă să nu plângi, șopti el. Avem nevoie de toată puterea noastră ca să trecem prin nenorocirea asta.

Se uită trist la ea câteva momente, apoi se duse la Caroline și Calvin care așteptau discret în capătul îndepărtat al camerei.

— Trebuie să cunosc faptele, Caroline, spuse el. Vreau să știu de cât timp primea scrisorile alea, cât de des, și ce scria exact în ele – sau ce amenința. Ah, Doamne, strigă el disperat, de ce nu mi-a spus?

— N-a vrut să te neliniștească, voia să rezolve singură problema, explică repede Caroline. Jessie-Ann a folosit detectivi și un timp a avut un paznic în cursul zilei, dar n-a mai primit scrisori mult timp, așa că l-a expediat. Îmi dau seama acum, exclamă ea, cu ochii măriți de groază, bineînțeles că n-a primit scrisori de când Laurinda a venit să lucreze la Imagini.

— Hai să începem cu începutul, sugerează Harrison, uitându-se la ceas. Matt Barclay va fi aici în câteva minute și aș vrea să o scutesc pe Jessie-Ann de cât de multe întrebări va fi posibil.

Scoțând din geantă plicul, Caroline i-l oferă.

— Am găsit scrisoarea asta azi, printr-o întâmplare. Era în geanta Laurindei. Așa am aflat. Și apoi, desigur, toate piesele se potriveau perfect. N-am deschis-o.

Harrison deschise plicul și citi repede notița, cu o cută între sprâncene.

— Doamne! Șopti el îngrozit. E oribil!

— Le-a tot primit, încă de când a câștigat pentru prima oară concursul de manechine, îi spuse Caroline, dându-i amănunte lui Harrison, în timp ce el nota date și momente și locuri. Impulsiv, ea îl apucă de mână.

— Te rog, nu o învinui pe Jessie-Ann, imploră ea. Te-a părăsit pentru că nu a știut ce să facă altceva. Știu că s-a urât pe sine însăși după ce a făcut asta; a avut sentimentul că ar fi trebuit să stea și să lămurească lucrurile. Știi că ceea ce aveți voi e prea bun ca să fie, pur și simplu, aruncat la lada de gunoi a căsătoriei. Și iată că acum s-a întâmplat treaba asta. N-o să și-o ierte niciodată, Harrison, dar eu sper că tu vei putea să o ierți.

Harrison știa că nu era nimic de iertat, era și vina lui în aceeași măsură ca a lui Jessie-Ann.

— Dacă pot să-l capăt pe fiul meu înapoi, viu și nevătămat, spuse el, atunci toate celelalte se vor rezolva.

— Domnul Barclay e aici, domnule, anunță Warren.

Matt Barclay avea cincizeci de ani, era mic și cu un început de chelie. Purta un costum elegant, albastru închis cu dungulițe, cu o cămașă de comandă, de mătase cu monogram, care lăsa să se vadă prea mult manșetele, o pereche de pantofi de aligator de 500 de dolari și un inel cu un diamant foarte mare pe degetul mic. Fața lui aspră era bine rasă, iar Caroline îi simțea colonia chiar din partea opusă a camerei.

Caroline se gândi că arată ca un avocat dubios sau ca un coafor foarte bogat, nu se putea hotărî între aceste două variante. Dar reputația lui Matt Barclay îl preceda; era pur și simplu cel mai bun în profesia sa; își conducea compania de investigații multimilionară dintr-o fermă mare din Texas, construită ca o fortăreață și păzită la fel ca Fortăreața Knox - pentru a-l feri de răzbunarea celor care considerau că Barclay le distrusese viața din pricina investigațiilor sale obraznice. Căsătoriile - sau, mai curând, divorțurile - împreună cu o activitate bănoasă în spionajul industrial, formau bazele afacerilor lui Matt, iar onorariile lui masive îl făcuseră multimilionar. Era un miracol că Harrison putuse să pună mâna pe Matt Barclay atât de repede, pentru că își avea sediul în Texas. Probabil că îl descoperise în New York.

Strângându-i cu putere mâna lui Harrison, Matt ascultă povestea.

— Bine, Jessie-Ann, spuse el, stând în fața ei cu mâinile la spate, concentrează-te puțin pentru că trebuie să stăm de vorbă. Harrison mi-a relatat faptele, iar acum am nevoie să-mi dai unele amănunte. Vreau să știu unde locuia Laurinda - și cum locuia - și cu cine locuia. Ai cunoscut-o pe fată de când erați copii la școală, familia ta o cunoaște bine. Am să te întreb cum

arăta, unde obișnuia să se învâртеască, unde lua masa, cine erau prietenii ei, ce făcea seara când se ducea acasă. Vreau să te gândești bine la Laurinda acum, Jessie-Ann, pentru că trebuie să ajung la sufletul fetei ăsteia.

Ochii albaștri ai lui Jessie-Ann îl analizau pe bărbatul mărunț, straniu, bine îmbrăcat.

— O să-l găsești pe Jon? Întrebă ea în cele din urmă.

— Cu ajutorul tău, am să-l găsesc, promise el.

Un mic oftat de ușurare îi scăpă printre buze, când privirile lor se întâlneau; ea știe că se poate încrede în Matt Barclay.

Îndemnată de Matt, Jessie-Ann o descrie pe Laurinda pe care o cunoscuse în școală, pe fata care lucrase pentru tatăl ei și pe care o ajutase mama ei. Ea făcuse portretul unui copil sărac, singuratic, a cărui viață fusese dominată de alcoolismul mamei ei, până acolo încât fusese frustrată de ambiția ei de a merge la colegiu și a-și cultiva unicul talent pe care-l avea.

— Unde sunt scrisorile? Întrebă Matt. Ea clătină din cap.

— Le-am distrus de fiecare dată.

— Uite aici e cea pe care a găsit-o Caroline azi, spuse Harrison, dându-i-o.

Sprâncenele lui Matt se ridicară de surpriză, în timp ce o citea.

— Aici e ceva mai mult decât doar gelozie și frustrare, comentă el, împăturind scrisoarea și băgând-o în buzunar, fără îndoială că, mai târziu, vom afla exact ce anume. Bine, acum, Caroline, tu ești cea care ne poți spune unde locuiește Laurinda.

— Mi-e teamă că nu pot... Vreau să spun că știu unde locuia, dar mi-a zis că se mută și nu mi-a spus unde.

Matt dădu din cap, calm; oamenii ăștia nu-i făceau treaba ușoară, dar oricum, nimic nu era niciodată ușor...

— Și n-ai primit nici o comunicare de la ea până acum?

— Niciuna, confirmă Caroline, amintindu-și brusc că Jessie-Ann locuise la Carlyle. Doar dacă Laurinda a încercat să intre în legătură cu Jessie-Ann la Carlyle.

— La Carlyle? Sprâncenele lui stufoase se ridicară întrebătoare.

— Jessie-Ann a stat acolo cu Jon, răspuse Harrison.

Fața lui Matt era impasibilă, când dădu din cap.

— Bine. Atunci cred că o să sunăm la Carlyle și o să întrebăm dacă s-a primit vreun mesaj.

— Am să fac eu asta, spuse Caroline, sărind la telefon, dornică de acțiune.

— Sunt Caroline Courtney, spuse când i se răspuse. Doamna Royle ar dori să știe dacă a primit vreun mesaj telefonic. Nimic. Înțeleg, mulțumesc. A, dar e o scrisoare... Adusă de cineva?

Matt îi luă repede receptorul din mână.

— Da, sunt Matt Barclay. Scrisoarea aceea - uită-te la ea pentru mine. Bine, descrie-o. Așa. Pe la ce oră a fost adusă? Acum o oră! La naiba! Și cine a adus-o? A intrat înăuntru. Vin imediat, omule, ține scrisoarea aia pentru mine și doamna Royle, bine? Vei primi ceva bani pentru ea, băiete...

Trântind receptorul, el se întoarse spre ei, cu fața din nou impasibilă.

— Se pare că mai avem încă o scrisoare din alea - cu roșu și toate cele - și după descriere, a fost adusă de însăși Laurinda. Mă duc acolo să stau de vorbă cu funcționarul ăla de la recepție și să încerc să aflu în ce stare de spirit era și cum se comporta, apoi ne vom uita la scrisoarea aia.

— Trebuie să fie o notă de răscumpărare, exclamă Harrison. Plătim oricât, oricât, ca să căpătăm băiatul înapoi.

— N-aș pune pariu pe așa ceva, spuse Matt, gânditor. Pur și simplu, n-aș paria că fata asta vrea numai bani. Se duse repede la ușă. Ne vedem peste o oră. Am senzația că va trebui să acționăm rapid în problema asta. Între timp, se uită la Harrison în chip de avertisment, fără politețe - deocamdată. În regulă? Și nu o scăpați din ochi pe doamna Royle.

Capitolul 38

La hotelul Carlyle, Matt examina plicul cu atenție. Era identic cu cel din buzunarul lui, scris la o mașină electrică cu o panglică nouă, roșie, care lăsa o urmă densă și era adresat doamnei Royle, Hotel Carlyle. Mesajul era scurt, doar două rânduri: „Jessie-Ann, scria, stai lângă telefon și nu lua legătura cu Harrison sau cu poliția - dacă ții la viața fiului tău”.

La naiba, se gândi Matt, se așteptase la mai mult decât atât. Femeia era o psihopată; sperase că ea va acționa din impuls, revărsându-și cererile într-o scrisoare lungă care îi va da o idee de locul unde se afla și ce dorea în realitate, deși se temea că știa prea bine treaba asta. Răzbunare, nu bani, era numele jocului Laurindei. Voia ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Laurinda o voia pe Jessie-Ann. Singura întrebare era: pentru ce anume voia să se răzbune? O fată obișnuită și o fată frumoasă? O viață de familie fericită și una mizerabilă? O femeie de succes și una frustrată? O mamă și o femeie fără copil? Aveai de unde alege și totuși nu puteai găsi răspunsul corect, pentru că mai era încă un element care reieșise puternic din scrisorile acelea: sexul. Cum oare să le fi legat problemele de sex pe Laurinda și Jessie-Ann, asta încă nu știa. Totuși, un lucru era sigur, Jessie-Ann era în pericol, la fel ca și fiul ei.

Băgând scrisoarea în buzunar, strecură o hârtie de cincizeci de dolari peste tejghea, ascultându-l pe funcționar care îi dădea o descriere corectă a Laurindei, spunându-i că scrisoarea fusese lăsată în jurul orei 7:30.

Matt se uită la ceas; acum era ora nouă și nu se primise încă nici un apel telefonic pentru doamna Royle. Luând cheile de la apartamentul lui Jessie-Ann, se duse la telefonul public și dădu câteva telefoane rapide, punându-și în mișcare trupa. În următoarele cincisprezece minute, patru oameni vor păzi apartamentul familiei Royle, unul în holul din față, unul la ușa lor, unul în apartament și unul la intrarea din spate a clădirii. Un specialist în instalarea de microfoane era pe drum și, în câteva minute, va pune sub control telefoanele familiei Royle. Între timp, Matt va aștepta sus telefonul care urma să vină, mai curând sau mai târziu. Laurinda riscase să fie prinsă când adusesese personal scrisoarea, iar pentru Matt asta însemna că era disperată și voia să acționeze.

* * *

Jessie-Ann stătea culcată în dormitorul ei întunecat, cu o cârpă udă înfășurată pe capul care o durea și cu un pahar neatins ce conținea un sedativ pe noptieră. Cum ar fi putut dormi sau chiar să se relaxeze – așa cum îi spusese să facă – atât timp cât Jon era în pericol? Se învârtea neliniștită, hotărâtă să nu lase să-i pătrundă în colțurile minții ideea că Jon ar putea să fie rănit – sau mai rău – și totuși această idee o obseda. E doar un băiețel, își spuse cu disperare, are doar doi ani... Un copilaș, nimeni n-ar face un rău unui copil, nu-i așa? Dar Laurinda era nebună – iar oamenii nebuni fac orice le vine în minte. Simțul binelui și al răului fusese eliminat de Laurinda, ca să se potrivească celorlalte nevoi ale ei... Laurinda era capabilă de orice! Jessie-Ann se ridică brusc în pat, tremurând de furie; supărarea era atât de puternică și arzătoare, încât dacă Laurinda s-ar fi aflat în cameră, ar fi atacat-o cu mâinile goale... ar fi omorât-o.

Furia fierbinte trecu, lăsând-o transpirată și înfrigurată, furia era tot prezentă numai că acum devenise brusc calmă și calculată, ca și când un calculator ar fi luat locul emoțiilor ei, spunându-i ce să facă. Ținându-și capul în mâini, Jessie-Ann încercă să se pună în locul Laurindei, încercând să-și închipuie ce ar fi putut face în continuare. Bineînțeles că l-a luat pe Jon într-o ascunzătoare – acesta fusese un plan conceput mai demult și nu o acțiune făcută în pripă. Probabil că a avut ceva pregătit – de aceea se mutase din vechiul ei apartament. Dar Laurinda putea fi oriunde în New York, pur și simplu, oriunde, se gândi ea, neajutorată. Totuși, va trebui să intre în legătură cu ea – poate că scrisoarea aceea lăsată la Carlyle dădea amănunte despre următoarea mișcare a Laurindei. Poate a stabilit chiar o întâlnire unde să-i poată da banii de răscumpărare și să-și capete copilul înapoi. Dar Matt Barclay nu comunica nimic.

— Ziceți-i lui Jessie-Ann să stea liniștită și calmă până o să avem nevoie de ea, îi spusese el lui Harrison la telefon. Apoi, au venit oamenii ăia, au pus microfoane la telefon ca să poată intercepta apelul Laurindei și acum erau paznici peste tot.

Își dădu seama brusc că nimeni nu intenționa să-i spună nimic din ce se întâmpla. Începu să o țină liniștită, în timp ce ei îi căutau, pe Laurinda și pe Jon. Nu era drept... Jon era fiul ei... Ea trebuia să-l protejeze, să-l găsească... Să-l iubească. Nu mai putea sta pur și simplu acolo... Trebuia să acționeze! Dar cum? Ce? Unde? Ținându-și din nou capul în mâini, Jessie-Ann gemu cu disperare. Trebuie să se gândească! Trebuia să existe un răspuns undeva – vreo indicație în privința mișcărilor Laurindei; dacă ar putea raționa, ar descoperi asta.

Reluă întrebările, pe care le pusese Matt Barclay și la care nu avusese răspunsuri. Pe cât știa, Laurinda nu avea prieteni; nu povestea, cum făceau celelalte fete de la Imagini, unde fusese cu o seară înainte. Laurinda părea să caute tot mereu muncă suplimentară, luându-și de lucru și acasă la sfârșit de săptămână – totuși, odată ajunsă la New York, nu și-a dus la îndeplinire ambiția de a merge la colegiu seara și să studieze pentru examenele de contabilitate. Îi veni brusc în minte că exista un singur loc pe care Laurinda l-

ar alege ca să se întâlnească cu ea. Bineînțeles, se gândi Jessie-Ann, totul îi devenise atât de clar acum. Știa unde va fi Laurinda!

Telefonul sună brusc și ea se uită fix la aparat, dorind cu disperare să ridice receptorul, dar îi interziseseră să facă așa ceva. Putea fi Laurinda care încerca să ia legătura cu ea... Întinse mâna spre el – apoi se auzi un clic, în timp ce apelul fu receptat în altă parte în apartament. Rigidă de încordare, ea așteptă sunetul ușor al telefonului care arăta că acela ce făcuse apelul a închis. Când se auzi, ea așteptă să vină cineva să-i spună ce se întâmplă, dar nu apără nimeni. Merse în vârful picioarelor prin cameră, deschise ușa și se uită afară. Coridorul era tăcut. O să rezolve ea singură treaba asta. Știa unde era Laurinda și nu avea de gând să mai aștepte.

Îmbrăcându-și o pereche de jeansi, mai adăugă un pulover călduros și o jachetă neagră de lână. Își băgă picioarele într-o pereche de pantofi de sport, legându-i cu degete tremurătoare, blestemându-se că se mișcă atât de încet. Împingând deoparte un șir de haine ale lui Harrison, în fundul dulapului din perete, ea scoase panoul care acoperea un mic seif, formând repede cifrul, așteptând clicul care arăta că încuietorile s-au deschis. În seif erau o grămadă de cutiuțe moi de piele de căprioară, frumos așezate, conținând o avere, în safire și diamante și perle. Totdeauna refuzase să-și păstreze bijuteriile la bancă pentru că se bucura să le poarte. Jessie-Ann le-ar fi dat pe toate de bunăvoie, împreună cu apartamentul acesta frumos și toate operele de artă de neprețuit, care atârnavă pe pereții îmbrăcați în mătase, ar fi negociat Imagini și tot viitorul ei numai să știe că Jon era în siguranță și că în curând îl va ține din nou în brațe. Și să știe că Harrison o mai iubea încă.

Luând din seif un pachetel învelit în piele de căprioară, îl desfăcu, atentă. Revolverul stătea pe patul lui de piele moale, crem, curat, precis și strălucitor, părând a fi o bucată oarecare de metal. Doar când era ținut în mână de un om, el devenea mortal, se gândi ea când controla Beretta să vadă dacă era încărcat. Lui Jessie-Ann, pistoalele nu-i erau străine; fusese de copil, cu tatăl ei, la trageri la ținte mișcătoare și petrecuse multe ore cu el la tragerile cu pușca de la Spring Falls, exersând până ce devenise o trăgătoare expertă.

Băgând revolverul Beretta în buzunar, se duse la ușă, apoi controla coridorul. Se auzeau voci mai depărtate din bibliotecă, în dreapta, și ezită, mușcându-și buza cu îngrijorare; va fi foarte dificil să iasă fără să fie văzută, dar cu siguranță că dacă va fi deșteaptă, va reuși. În unghi drept cu ușa bibliotecii era coridorul larg care ducea la sufragerie și la bucătărie. Și dincolo de bucătărie era ținta lui Jessie-Ann – scara de incendiu care ducea de la apartament până la parter. Era, de asemenea, și un ascensor de serviciu, dar dacă lua ascensorul, risca să fie prinsă.

Picioarele cu pantofi sport nu făceau zgomot pe covorul gros, în timp ce mergea pe coridor. Se opri când ajunse în dreptul luminii puternice ce venea de la ușa pe jumătate deschisă a bibliotecii. Ezită un moment, apoi trecu repede și se grăbi pe coridor, trecu de sufragerie și intră în bucătărie. Dacă Warren sau altcineva dintre servitori ar fi fost acolo, ar fi trebuit să găsească repede o scuză, dar bucătăria bine luminată și pusă la punct era goală.

Oamenii de serviciu aveau propria lor cameră de zi și ea bănui, pe bună dreptate, că ei erau acolo și discutau despre cele întâmplare, pregătindu-se să vegheze în timpul acelei nopți îngrozitoare, alături de stăpânii lor. Observă câteva mașinuțe de jucărie ale lui Jon, uitate pe masa din bucătărie și văzu prinse de ușa frigiderului literele cu magnet pe care, doar cu câteva zile în urmă, îl ajutase să le aranjeze, formând numele lui. Jon Royle era scris acolo în roșu, albastru și galben.

Interzicându-și să plângă, se uită prin panoul de sticlă al ușii de serviciu. Nu era nimeni acolo și ea se strecură prin ușă, apoi alergă în jos la etajul următor, ținându-se de balustrada de metal, în timp ce se învârtea în jurul scării și din nou coborî un etaj... Alergând mereu. După zece etaje, se așază pe o treaptă, gâfâind, încercând să-și recapete suflul și întrebându-se dacă acum ar putea lua ascensorul în siguranță. Dacă paznicul pus de Barclay aștepta jos, va observa, cu siguranță, oprirea ascensorului, dar dacă îl lua doar până la etajul doi, putea apoi să se furișeze pe ultimele trepte și astfel să fie în siguranță.

Seara, ascensorul de serviciu era totdeauna gol; ea se sprijini de perete, respirând adânc și analizându-și șansele. Dacă paznicul o zărește, o să fugă pur și simplu, hotărî ea. Ascensorul se opri, iar când se deschise ușa, se uită precaută într-o parte și în alta, dar coridorul era gol și se duse după colț și în jos pe scări, mergând repede de data asta, un palier, două, trei, patru și ajunse jos.

Prin panoul de sticlă al ușii de ieșire, zări umbra unui bărbat. Paznicul era exact acolo unde îl plasase Matt! Ah, la naiba, la naiba! Lacrimi de ciudă îi înțepau pleoapele, în timp ce se uita furioasă la silueta care o împiedica să ajungă la întâlnirea cu Laurinda – și la șansa ei de a-și salva copilul. O voce bărbătească răsună în tăcere, făcând-o să înlemnească.

— Hei, urlă vocea, hei, Bill... Capul siluetei se întoarse.

— Ce-i? Răspunse el.

— Ambrose vrea să vii imediat sus, Brad pleacă la Carlyle.

Acum se vedeau două capete, două siluete și Jesse-Ann își ținu respirația, ascultând.

— Și atunci cine stă aici? Întrebă Bill. Nu pot lăsa intrarea asta nepăzită!

— Bine, bine, dar așa cum ți-am zis, Matt ne vrea, pe Brad și pe mine, imediat. Trebuie să acopere hotelul Carlyle, iar eu trebuie să mă duc cu Matt. Avem un om mai puțin până ajunge aici un înlocuitor. Uite, până ajungem noi la colțul blocului, Ambrose o să fie aici să se întâlnească cu tine și o să stea el până vine înlocuitorul. Au să mai vină doi tipi în plus aici, într-o jumătate de oră. Între timp, facem ce putem.

Mormăind și înjurând, ieșiră din raza vizuală a lui Jessie-Ann, iar ea așteptă câteva secunde, înainte de a deschide ușa. Ei erau deja la vreo douăzeci și cinci de metri, mergând repede și vorbind tare în continuare... Avea la dispoziție vreo zece secunde. Închizând încet în urma ei ușa grea de fier, se strecură pe alee, alergând fără zgomot pe lângă perete, aplecându-se

când lumina de la felinarele de pe stradă o luminau și rugându-se tot timpul ca ei să nu se uite înapoi ca să verifice situația.

Îi trebui mai puțin de un minut ca să ajungă la strada luminată, aglomerată, dar i se păruse o eternitate. Afară, pe Park Avenue, înghețată, viața se desfășura normal, iar Jessie-Ann se uita uluită la oamenii îmbrăcați elegant, îndreptându-se spre restaurante și cluburi de noapte, în timp ce ea era antrenată într-o acțiune de viață sau moarte.

Opri un taxi la colțul dintre Park și Strada Cincizeci și opt, uitându-se peste umăr ca să vadă dacă fusese urmărită, în timp ce taxiul se depărta de marginea străzii, dar nu era nici urmă de paznici și ea scoase un oftat de ușurare. Nu voia să-i periclitizeze cineva planul, pentru că știa că doar ea putea să trateze cu Laurinda. Iar dacă ea eșua, atunci Laurinda o va omorî pe ea și îl va omorî și pe Jon.

— Încotro, doamnă? Întrebă nerăbdător șoferul.

— Încotro? Repetă ea, tresărind din gândurile ei. La Imagini, bineînțeles.

Capitolul 39

Matt ridică receptorul la primul apel.

— Hotel Carlyle, spuse el sec.

— Dar... Vreau să spun... Am cerut să vorbesc cu doamna Royle.

Se așteptase probabil ca Jessie-Ann să răspundă și se bâlbâia nervoasă, iar el înțelese că o ghicise... Era Laurinda Mendosa, care se pregătea săucidă.

— Doamna Royle a ieșit puțin mai înainte, madame. Doriți să lăsați un mesaj unde puteți fi găsită?

— Nu... A, nu...

Ea părea în panică și Matt vorbi repede.

— Dacă e urgent, madame, o puteți găsi la numărul ei de acasă.

Ea închise telefonul fără să răspundă, iar Matt își sună omul din apartamentul familiei Royle.

— O să sune curând, îi spuse el lui Ambrose. Mișcați-vă.

Telefonul se închise și Matt știa că banda de înregistrare va aștepta să primească apelul Laurindei. Spera doar ca Harrison să o poată ține de vorbă destul de mult, ca ei să o poată depista. Între timp, își folosea toate contactele ca să descopere noua locuință a Laurindei. Informația că Laurinda avea un cont la aceeași bancă folosită de Imagini a fost singurul lui mijloc de a o găsi. Metodică, Laurinda îi spusese lui Caroline că era mult mai ușor să facă toate tranzacțiile sub același acoperiș. Se întâmplase că Matt îi făcuse cândva un serviciu președintelui acelei bănci și se gândi, frecându-și palmele și admirându-și inelul cu diamant, că o favoare făcută cere să se răspundă cu o favoare. Președintele luase legătura cu un vicepreședinte care se afla în bancă acum, controlând personal fișele. Matt considera că o fată ca Laurinda, care lucra la contabilitate, cu siguranță își păstra fișa la bancă în regulă. Putea paria pe ghetetele lui de 500 de dolari că i-a informat despre schimbarea adresei. Putea paria că dăduse telefon la apartamentul familiei Royle imediat

după ce pusese jos receptorul, la încheierea convorbirii cu el. Sări să răspundă când sună telefonul.

— Da!

— Matt? A sunat, Harrison a vorbit cu ea, dar i-a închis telefonul. N-am avut posibilitatea să aflăm de unde sună.

— Isuse! Exclamă Matt cu ciudă. Au fost al naibii de puține elemente despre muierea asta... Am să te sun eu, spuse, trântind receptorul.

Se învârti nerăbdător prin apartamentul elegant de hotel, uitându-se la ceasul lui Rolex, de aur de 18 karate, la fiecare câteva minute, așteptând apelul. Când telefonul sună, în cele din urmă, zece minute mai târziu, se repezi la el ca o panteră înfometată care se aruncă asupra prăzii.

— Barckay, mârâi el în receptor.

— A, domnul Barckay, sunt James Waltham. Președintele și prietenul nostru comun, Edwin Green, mi-a cerut să vă remit o informație.

— Da, da, mârâi Matt, oprind vorbăria pedantă a bancherului. Aveți adresa?

— Avem o adresă a domnișoarei Laurinda Mendosa, da. Desigur, însă, strict vorbind, n-ar trebui să vă dau această informație...

— N-ai vorbit mai devreme cu președintele? Întrebă Matt, brusc. Da? Bine, atunci dă-mi adresa aia, fii băiat bun. În regulă, spuse el, scriind preocupat pe carnețelul de lângă telefon. Bine, am înțeles. Mulțumesc, domnule Waltham. Și nu te îngrijora de regulament, știi... Bătrânul Ed Green îmi era dator asta!

Trântind receptorul, rupse din carnet foaia cu adresa și formă numărul lui Royle.

Răspunse Harrison, cu vocea lui nervoasă și încordată.

— Harrison, sunt Matt. Am adresa Laurindei. Sunt la tine în zece minute. Spune-i lui Jessie-Ann să fie gata - o să avem nevoie de ea acolo, dacă o fi să ne târguim pentru copilul vostru.

Lăsând jos receptorul, se grăbi spre ușă. Șoferul lui așteptă și, dacă reușea să păcălească circulația din Manhattan, ca de obicei, vor fi acolo în mai puțin de zece minute.

* * *

Îl așteptau la ușă. Caroline era în lacrimi și Harrison arăta consternat.

— Jessie-Ann a dispărut, spuse Calvin.

— Nu e în apartament, adăugă Caroline. Am căutat-o de la un capăt la celălalt.

— Am crezut că oamenii tăi păzesc locul, spuse Harrison, nervos. Cum naiba a putut să dispară, pur și simplu?

— Asta e ceva ce am intenția să aflu chiar acum, răspunse Matt, îndreptându-se spre cei doi paznici care patrulau pe coridor. Ei explicară că singurul moment în care se putuse întâmpla era când Bill lăsase nepăzită intrarea de serviciu un moment, până s-au schimbat. Nu erau semne că s-ar fi întâmplat ceva în camera lui Jessie-Ann, dar era vizibil că își schimbase hainele... Harisson bănuia că era în jeans și pantofi de sport.

— Bine, amândoi sunteți concediați, urlă Matt. Chiar de acum!
Întorcându-se cu spatele la ei, reveni la grupul din bibliotecă. Sunteți sigură că Jessie-Ann nu cunoștea adresa de acasă a Laurindei?

— Nu... Cel puțin a zis că nu o știe și nu am avut motive să nu o cred, îi spuse Caroline.

Matt se încruntă. Nu ajungea nicăieri în chestia asta... Și nu-i plăcea să fie înfrânt, mai ales că era la mijloc viața unui copil.

— Luați-vă hainele, spuse el, plecăm acasă la Laurinda. Cred că știu unde sunt soția și băiatul tău, Harrison.

* * *

Jessie-Ann închise în urma ei ușa albastră de la Imagini, tresărind când încuietorea făcu un clic zgomotos. În holul tăcut, micul zgomot sună ca focul unui pistol. Cu inima bătând puternic, se uită pe coridorul foarte bine luminat, așteptând ca Laurinda să se repeadă la ea în orice clipă. Își ciuli urechile în liniște, cu toate simțurile în alertă... Dar nu se auzea nici un sunet.

Scoase din buzunar revolverul mic, negru. Se potrivea în palma ei la fel ca un calculator mic și ea ridică siguranța, clipind când auzi sunetul glonțului care pătrunse în camera încărcătorului. Apoi, cu degetul pe trăgaci, merse fără zgomot prin hol și de-a lungul coridorului. Pentru prima oară ar fi dorit ca Imagini să nu se fi dezvoltat atât de rapid. La început, ar fi fost doar două camere și un studio de lucru. Acum, complexul de studiouri se întindea neprietenos în fața ei, ascunzând-o pe Laurinda – și, odată cu ea, pericolul.

Stând tot timpul cu spatele la perete, Jessie-Ann urcă scările, aprinzând lumina în primul birou în care ajunsese, camera lui Danae. Era gol. Biroul lui Caroline era următorul – și acela era gol. Se opri în fața ușii închise care ducea la propriul ei birou, respirând adânc. Nu trebuia să-i fie frică acum... Trebuia să o găsească pe Laurinda și să-l capete pe Jon înapoi. Aruncându-se înainte deschise ușa cu piciorul. Se ascunse înapoi în coridor, lângă perete, îngrozită... Dacă nu ar fi fost atât de speriată, își spuse ea, întinzând mâna pe lângă perete spre întrerupătorul de lumină, s-ar fi simțit ridicolă, ca o femeie detectiv într-un serial de televiziune. Degetele găsiră întrerupătorul și brusc, biroul ei familiar fu inundat de lumină. Era gol.

Se prăbuși în fotoliu lângă biroul ei, cu inima bătând tare, întrebându-se ce să facă mai departe. Mai erau și alte birouri în această parte a clădirii, dar nu credea că Laurinda o pândea în serviciul de contabilitate sau în toaleta doamnelor... Și totuși, era sigură că se afla aici – simțea. Își reaminti că nu avea acum de-a face cu Laurinda, contabila obișnuită, metodică, ci se afla aici ca să se întâlnească cu o Laurinda nebună, care îi furase băiatul, femeia nebună care scrisese ani de zile acele scrisori murdare... Și că Laurinda și-ar dori un loc potrivit pentru scena finală. Desigur – trebuia să se afle în studiouri! Dar în care? Ar fi o prostie să continue să umble pimplă și să aprindă luminile, ar fi o țintă directă pentru orice tentativă a Laurindei. Conștiința că Laurinda era acolo, așteptând-o în studioul întunecat, făcea ca nervii să i se încordeze, iar transpirația îi curgea pe spate, lipicioasă. Cu un efort, se obligă să analizeze situația. Studioul 1 era cel mai vechi și mai mic, studioul 2 fusese curățat chiar astăzi, pregătit pentru zugravii ce urmau să

vină săptămâna asta. Fotografii care folosea studioul și își lăsase toate aparatele valoroase acolo, îl încuiase la plecare. Deci rămânea doar studioul 3 care era cel mai mare și avea încă așezate la locul lor decorurile pe care le folosiseră în după-amiaza aceea. Era un decor futurist, cu fotolii și mese de oțel și un fundal gol; alb și negru - una dintre ideile lui Danae pentru noul catalog. Studioul 3 avea o galerie de-a lungul unui perete, ce ieșea în afară ca un fel de scenă. Desigur, se gândi Jessie-Ann, acolo trebuie să fie Laurinda!

Se gândi la Jon, singur și speriat, și apoi, cu revolverul strâns în mână nervoasă, Jessie-Ann merse fără zgomot înapoi pe coridor, în jos pe scară și în hol. Studioul 3 era la capăt și ușile duble, grele, de fier, erau închise. Nu se auzea nici un sunet înăuntru și când merse în vârful picioarelor spre ușă, Jessie-Ann își auzea bătând propria ei inimă. Dacă voia să-l mai capete pe Jon înapoi vreodată, trebuia să fie curajoasă. Și mai era ceva... Trebuia să știe de ce Laurinda o ura atât de tare, încât să vrea să o omoare.

Deschise ușa cu mâna fără zgomot. Era o beznă totală și așteptă puțin ca ochii ei să se obișnuiască cu întunericul. Credea că știe studiourile astea ca pe propria-i palmă, dar acum, proporțiile și dimensiunile păreau schimbate. Căută cu disperare întrerupătorul de lumină, dar nu-l găsi. Era ridicol, pentru că știa că era acolo, în partea stângă! Se opri un moment, ținându-și respirația și ascultând. Tăcerea goală avea totuși ceva diferit, se gândi ea. Exista o dimensiune în plus, tangibilă aici. Simțea prezența Laurindei, la fel cum ar fi simțit dacă ar fi fost un animal în cameră.

Ținând micul pistol în fața ei, Jessie-Ann înainta de-a lungul peretelui studioului, îndreptându-se spre treptele care urcau spre galerie. Întunericul îi apăsa pleoapele și ea se opri brusc, dându-și seama îngrozită că Laurinda ar fi putut să stea chiar în fața ei... Acum! Un suspin de groază se ridică în gât... Singurul lucru liniștitor în acest întuneric era că nici Laurinda n-o putea vedea.

Jessie-Ann uitase decorul complicat și se împiedică greoi când intră direct într-o masă de oțel, răsturnând-o. Îngheță de groază, când zgomotul făcu ecou în camera întunecată.

Sus, în galerie, Laurinda zâmbi fericită. Deci, musca intrase în cursă fără să fie chemată. Apăsă un întrerupător, aprinzând reflectoarele puternice cu halogen, luminând studioul ca o sală de operație, prinzând-o pe Jessie-Ann în raza lor. Stătea, pur și simplu, acolo, înmărmurită. Laurinda se gândi, sfidătoare, că ar fi putut s-o omoare cu ușurință. Apoi, observă că Jessie-Ann ținea în mână un revolver!

Nu se gândise la eventualitatea unei arme și se încruntă. Dar n-avea importanță, asta va adăuga doar puțină savoare jocului ei de-a tortura. Se încruntă din nou... Jessie-Ann nu era îmbrăcată așa cum ar fi dorit ea... Dacă ar fi putut-o găsi la telefon, ar fi instruit-o ce să poarte, i-ar fi spus să-și îmbrace costumul de curvă... O rochie roșie, strimță și alunecoasă, care îi arăta trupul pe care tatăl ei îl dorise atât de mult. N-are importanță, se gândi repede, oricum, tatăl ei o văzuse pe Jessie-Ann totdeauna în jeanși. Chiar și la paisprezece ani, nu avusese nevoie de rochii roșii ca să arate ca o păcătoasă.

Laurinda ședea la mica măsuță cu vasul de flori frumoase albe și albastre, privind-o în tăcere pe Jessie-Ann, savurându-și momentele de putere, așa cum își promisese mereu că va face. Cuțitul scurt cu mâner grosolan, cu lama ascuțită, strălucea în fața ei pe fața de masă albă, curată.

Umbrindu-și ochii cu brațul, Jessie-Ann se uită în sus, dar luminile cu halogen se reflectau înapoi spre decor, lăsând galeria în umbră. Laurinda, probabil, că trăsese toate lămpile din celelalte studiouri, ca să instaleze această baterie, se gândi ea. Acum, când sosise momentul, se simțea calmă și neînfricată. O va ucide pe Laurinda, ca să-l capete pe Jon înapoi, era simplu. Tot ce avea de făcut, era să fie mai deșteaptă decât ea... Și cu siguranță că nu putea fi prea greu să o depășești pe Laurinda în inteligență.

— Bună, strigă ea, ești acolo, Laurinda? Laurinda o urmărea, micul zâmbet încă arcuindu-i buzele, gândind că Jessie-Ann arăta ca o găză prinsă în căldura lămpilor.

— Laurinda, strigă Jessie-Ann, îmbietor, știu că ești acolo și trebuie să vorbim. Nu ești de acord, Laurinda? Știu că tatăl meu ar fi vrut să audă ce ai de spus despre faptul că l-ai luat pe Jon fără să-mi spui.

Ochii Laurindei scăpărară.

— Să nu vorbești despre tatăl tău! Urlă ea. Apoi tăcu iar... Jessie-Ann o păcălise, ca s-o facă să-și dezvăluie poziția... Dar n-avea de gând să vorbească despre domnul Parker, cu nici un chip... Nici de doamna Parker... Ei nu fac parte din aceeași lume cu Jessie-Ann.

— Bine, bine, n-o să vorbim despre el, promise Jessie-Ann, îndreptându-se încet spre scările din partea dreaptă a camerei. Dar vreau să știi, Laurinda, că am apreciat faptul că ai stat cu Jon în locul meu. Am văzut imediat că ții la el cu adevărat... Din felul cum îl îmbrățișai, ținându-l strâns la piept în seara aceea, la Spring Falls, când ne-am întors de la restaurantul Moara veche, îți amintești? Nu l-ai lăsat să plângă, l-ai ținut până a adormit din nou...

Jessie-Ann nu știa cum de reușea să se controleze și să vorbească de una singură, când tot ce voia să facă era să alerge pe scările alea și să tragă un glonț în Laurinda; acum nu se mai teme de ea. Se afla aici ca să se lupte pentru copilul ei și pentru propria ei viață.

— Haide, Laurinda, hai să vorbim despre asta, nu vrei? O îmbie, dorind să poată ieși de sub luminile alea afurisite. Harrison e în drum spre noi, adaugă ea, va fi aici dintr-un moment în altul.

— Nu! Nu! Harrison nu poate veni aici! Asta nu făcea parte din plan, se gândi Laurinda, înnebunită... Nu putea veni aici - nu înainte de a fi terminat ea...

Jessie-Ann alergă ultimii metri până la scară, ocoli stâlpul scării și se urcă pe prima treaptă, stând cu spatele la perete, cu revolverul îndreptat în sus, spre galerie.

Apucând cuțitul, Laurinda alergă în capul scării, oprindu-se când ochii ei îi întâlneau pe ai dușmancei. Acum le despărțea doar o duzină de trepte.

Jessie-Ann se uită uluită la Laurinda. Fata arăta incredibil... Grotesc... Cu rochia aceea îngrozitoare cu paiete strălucitoare, enorme... O rochie pentru o cântăreață de bar ieftin, aflată în decădere în privința spectacolului

sau pentru o prostituată de pe strada Patruzeci și doi... Iar fața Laurindei era vopsită în culori aiurite, trebuie să fi umblat în cutia de machiaj a lui Isobel, punând pe ea tot ce găsisese... Cercuri negre în jurul ochilor, obraji de un roșu viu, iar gura arăta ca o pată mare, strălucitoare, de sânge. Jessie-Ann ridică spre ea revolverul.

— Bine, Laurinda, spuse ea clar, vreau să-mi spui ce-i cu toate astea. Spune-mi unde este Jon, apoi sunt sigură că putem lămuri totul și să nu se întâmple nimic rău. Mai putem fi încă prietene, Laurinda, nu-i așa? În fond, tu și cu mine ne cunoaștem de multă vreme...

— De multă vreme, mormăi Laurinda, coborând o treaptă, dar n-ai fost niciodată prietena mea, Jessie-Ann. Totdeauna ai râs de mine, ți-ai bătut joc de mine...

— Niciodată, replică Jessie-Ann. N-am făcut asta niciodată. Imaginezi lucrurile...

— Tu și prietenele tale, un grup atât de mic și închis, rânji Laurinda, totdeauna împreună, totdeauna râzând în spatele celorlalți, tu erai totdeauna șefa grupului, care le îmboldeai... Tu erai cea care...

Se opri brusc și Jessie-Ann văzu cuțitul strălucitor în mâna Laurindei... Fata se putea rezezi la ea în orice moment, dar ea nu putea trage până nu știa unde era Jon... Și trebuia să afle de ce...

— Îmi pare rău că te simțeau lăsată în afară, spuse ea în grabă, dar nu păreai niciodată să vrei să stai cu noi ceilalți. Vreau să spun, că tatăl tău venea totdeauna să te ia de la școală și...

— Curvă, urlă Laurinda, alergând sălbatic pe scară în jos. Se opri exact cu două trepte mai sus de ea, cu cuțitul strălucind sub lumini. Degetul lui Jessie-Ann se încorda pe trăgaci, dar tot nu putea trage. Laurinda părea că nu-și dădea seama de revolver... Era pierdută într-un torent de acuzații.

— Îl ațâțai... Îl excitai... Te urmărea cum îți mișcai fundul tău mic, tot drumul de la școală spre casă... Ah, încă de atunci știai cum să-i exciți pe bărbați... Am văzut cum te uitai înapoi la el peste umăr, cu zâmbetul ăla libidinos... Apoi. Apoi. El își vărsa năduful pe mine... Vocea se prefăcu în șoaptă... pe mine mă lua în dormitorul din spate, pe mine mă atingeau... Pretinzând că ești tu...

Capul ei se ridică brusc și se uită urât la Jessie-Ann, cu ochii ei grotești încercuți cu negru, arătând ca o vrăjitoare dintr-o comedie muzicală.

— Cu tine visa el să facă amor... Râsul gălgâi din gâtul ei, când îi aruncă dușmancei vorba urâtă. Da, cu tine, Jessie-Ann... Când mă pângărea pe mine, în acel drăguț și curat dormitor suburban, în fiecare după-amiază după școală... Mă împungea cu trupul lui până sângeram; și știi ce? Mama mea nici nu întreba ce era cu sângele de pe cearceaful meu... Ea doar schimba așternutul și mai bea încă o sticlă de Southern Comfort.

— Doamne! Șopti Jessie-Ann, cu ochii fixați pe fața amară contorsionată a Laurindei. Îmi pare atât de rău... Cum a putut să-ți facă una ca asta... Propriul tău tată...

— Nu era vina lui, urlă Laurinda, era vina ta, Jessie-Ann... A ta! Tu îl făceai să se poarte așa! Vocea ei scăzu și ea se uită calmă la Jessie-Ann. Și acum, am să teucid, spuse ea ca un fapt divers.

— Tatăl meu l-ar fi omorât pe tatăl tău dacă ar fi știut, strigă disperată Jessie-Ann. E îngrozitor, teribil... Îmi pare atât de rău, Laurinda.

— Tatăl tău nu trebuie să știe niciodată, strigă Laurinda, în panică. Nimeni n-o să știe. Doar tu. Trecu un deget de-a lungul tăișului amenințător al cuțitului, un zâmbet strălucitor luminându-i fața. Tata folosea ăsta ca să curețe trandafirii, spuse ea ca să zică ceva, de parcă luau ceaiul de după-amiază și discutau despre mersul grădinilor lor. Curios, totuși, el era totdeauna atât de blând cu plantele. Mi-a spus că nu voia să taie ramurile puternice, dar trebuia să o facă pentru ca să le permită altora să trăiască. Și apoi, mă bătea pe mine cu o curea, până ce îmi lăsa dungi sângerânde.

Ea se mișcă o treaptă mai aproape și degetul lui Jessie-Ann se încorda pe trăgaci, dar cu groaznică poveste a Laurindei, furia ei se evaporase. Tot ce dorea acum era să-l ia înapoi pe Jon... Iar Laurinda trebuia să-i spună unde era...

— Unde-i Jon? Întrebă ea liniștită. Te rog, spune-mi. E prea mic ca să fie lăsat singur așa... Are nevoie de noi, Laurinda, trebuie să ne întoarcem să-l luăm pe Jon...

— Jon? Zâmbetul de nebunie al Laurindei apărură brusc din nou. Jon e al meu acum... Iar când tu n-o să mai fii, am să stau cu Harrison și am să am grijă de el. Am să am grijă de amândoi.

— Dar unde e acum, Laurinda? Harrison va fi aici, în câteva minute, minți Jessie-Ann, cu disperare, o să vrea să știe. Poate ar fi bine ca tu și cu mine să mergem acolo chiar acum... Împreună

— Crezi că sunt proastă, nu? Spuse Laurinda moale, jucându-se în continuare cu tăișul cuțitului, trecându-și degetul în sus și în jos pe lama ascuțită, până curse sânge. Dar nu sunt.

Mai coborî încă o treaptă și Jessie-Ann își ținu respirația, tremurând, dar știa că nu putea trage în Laurinda, pentru că dacă trăgea, s-ar fi putut să nu-l mai găsească pe Jon niciodată.

— Ascultă, îmi pare rău în legătură cu tatăl tău, spuse ea repede, lasă-ne să te ajutăm. Sunt sigură că Harrison ar plăti pentru orice ai avea nevoie... Uite cât de mult te-a ajutat deja.

— M-a ajutat? Ochii negri ca nasturii de ghetă ai Laurindei străluciră malițios când ajunse exact la două trepte deasupra ei. N-am nevoie de ajutorul tău, Jessie-Ann... Am nevoie doar să fii moartă.

Fața ei se contorsiona cu o furie nebunească în timp ce se aruncă, urlând, asupra lui Jessie-Ann. În timp ce revolverul căzu pe podea, Jessie-Ann miroși parfumul grețos-dulce și simți sângele curgându-i cald pe față. Brațul stâng al Laurindei prinse părul ei lung ca un șurub în timp ce o lovea cu cuțitul și Jessie-Ann țipă de durere și groază când cuțitul o prinse din nou și din nou, tăind-o pe brațe, pe umeri, pe mâini, în timp ce se lupta cu atacatoarea ei... Lovind cu picioarele, răsucindu-se și învârtindu-se.

— Nu, nu, Laurinda, urlă ea, când se prăbușiră amândouă în jos pe scară. Împingându-i în sus brațul cu cuțitul, cât mai departe de ea, zăcea gâfâind de frică sub fata nebună.

— Acum! Strigă Laurinda ținând în sus cuțitul, savurând momentul, culmea tuturor acestor ani de vinovăție și durere. Acum, te-am prins, Jessie-Ann... ai face mai bine să te rogi lui Dumnezeu să te ierte – pentru că eu nu o s-o fac niciodată.

Ușa studioului se deschise cu zgomot și Laurinda se răsuci țipând, când Matt Barclay și Harrison năvăliră în studiou. Apucându-i mâna ridicată, Matt i-o întoarse la spate, răsucindu-i-o, în timp ce ea urla de durere și furie.

— În regulă, drăguță, mârâi el, apucând cuțitul și trântind-o dur la podea, s-a terminat totul acum, așa că poți să nu mai urlî. Nu mi-au plăcut niciodată zgomotele stridente, adăugă el, trăgându-i Laurindei mâinile la spate, în timp ce Brad îi puse cătușele și le încuie.

— Cineva să cheme o ambulanță, spuse el, uitându-se la Jessie-Ann, și poliția...

— Jessie-Ann, ah, Jessie-Ann, dragostea mea, gemu Harrison, ștergându-i fața însângerată cu batista lui, ce ți-a făcut?

Ea se uită zăpăcită la sânge.

— Jon? Șopti ea. Laurinda trebuie să ne spună unde este Jon.

— Jon e afară în mașină, cu Caroline. E bine, dragostea mea, Jon e bine.

Cu un oftat de ușurare, Jessie-Ann închise ochii. Jon era în siguranță și Harrison era aici... Și tot o mai iubea.

— Laurinda, murmură ea când o cuprinse leșinul, sărmana Laurinda.
Capitolul 40

Jessie-Ann urma să vină acasă de la spital, iar Harrison umpluse apartamentul cu flori. Trandafiri de culoarea piersicii, care arătau ca proaspăt culeși dintr-o grădină englezească, își lăsau capetele grele în vase joase de argint, umplând camerele cu parfumul lor delicat, iar crini roșcați, exotici, lăsau să se scuture polen ca șofranul pe mesele antice, lustruite ca mătasea. Violetele, pe care Jon le alesese pentru mama lui, erau aranjate în mici vase de cristal lângă patul ei, împreună cu un desen făcut de el. O sticlă din șampania ei preferată, Krug 76, se răcea într-o frapieră de argint ornamentată, datând de la începutul secolului, luată de la Christoffe, din Paris, iar o cămașă de noapte cu dantelă și un negligée de o nuanță despre care vânzătoarea îi spusese lui Harrison că se numește stridie, dar lui i se părea mai curând perlă, erau așezate pe pat.

Jon alerga emoționat din cameră în cameră, urmărit de noua lui guvernantă de douăzeci și doi de ani, proaspăt ieșită de la școala de guvernante Nordland din Londra, plină de înțelepciune practică, la care se adăuga o mare bucurie de a trăi, care se potrivea cu a lui Jon. Warren stătea la ușă, gata să o deschidă larg și să-i exprime doamnei Royle, în numele întregului personal, bucuria că era în siguranță și bine – și din nou acasă. Bucătăreasa și cele două cameriste stăteau mai în spate, gata să adauge propriile lor cuvinte de bun venit, iar un cățeluș pitic, Jack Russell, câinele personal al lui Jon, se învârtea printre picioarele lor.

— Iat-o, strigă Warren, iar Jon se repezi la ușă ca o săgeată eliberată dintr-un arc, aruncându-se în brațele mamei lui, înainte, ca altcineva să aibă timp să rostească o vorbă.

Jessie-Ann îl ridică pe fiul ei, râzând și strângându-l în brațe, în timp ce Warren îi spunea cât de bucuros se simțea că ea venise din nou acasă, iar bucătăreasa și cameristele veniseră repede în față, împiedicându-se de cățelul care lătra, exclamând cât de bine arăta și cât de bucuroase erau să o vadă din nou acolo.

Cu mânuțele lui Jon strânse bine în jurul gâtului, Jessie-Ann îi privi pe toți, apoi se uită din nou la Harrison.

— Știi ceva? Spuse ea zâmbind. Asta înseamnă cu adevărat să vii acasă.

E adevărat, se gândi Harrison, cu brațul în jurul umerilor ei, în timp ce treceau prin camerele frumoase. Ceea ce făcea dintr-o casă un adevărat cămin, se întâmplase în cele din urmă. În săptămânile petrecute de Jessie-Ann în spital, se părea că relația lor se vindecase, odată cu rănilor ei.

— Cât sunt de frumoși, se minună Jessie-Ann, atingând trandafirii. Și un minunat buchet și de la Rachel... Ea citi micuța carte de vizită cu un zâmbet, „Dragei mele nurori, dorindu-i o fericită revenire acasă, cu dragoste, Rachel”.

— Face eforturi, comentă Harrison, cu un zâmbet.

— Tata are un cadou pentru tine, strigă Jon, trăgând-o de părul lung, ca să-i atragă atenția.

— Ah, tu răutate, Jon Royle, exclamă ea. Un cadou pentru mine? Ce emoționant.

— Două cadouri, țipă Jon, scăpându-i din brațele ei. Vino să vezi.

Stând în ușa camerei lor, ea râse văzând atât de multe flori.

— E o seră! Exclamă ea, ochii ei albaștri strălucind de fericire.

— Aici, mami, uite... Jon arată spre cămașa de noapte de pe pat. Și asta...

— Jon, dă-i doar câte un lucru odată... Protestă Harrison, când băiatul îi puse în mână pachetul.

— Să-l deschid acum? Întrebă ea zâmbind.

— Da, da, țipă el, acum, mami!

Trăgând funda aurie, Jessie-Ann desfăcu atentă pachetul plat.

— E o carte, încercă ea să ghicească, scoțând conținutul înfășurat în hârtie de mătase.

— Nu, nu... Urlă Jon, frământându-se de emoție. E ceva special, mami...

Jessie-Ann se uită surprinsă la documente, arătau atât de legale, scrise cu roșu și cu ștampile... Acte de proprietate pentru terenul numit Ferma și Crescătoria Framingham... Ochii ei albaștri se rotunjiră de uimire, când se uită mai întâi la acte, apoi la Harrison.

— E ferma aceea, șopti ea, din țara cu iarbă albastră...

— Cea pe care ți-ai dorit-o totdeauna, replică el. O cumpărasem acum doi ani pentru ziua ta, dar atunci voiai altceva.

— Avem cai, mami, o mulțime de cai, exclamă Jon, emoționat, și un ponei special pentru mine...

— Desigur, dragul meu, răspuse ea, atât de plină de fericire, încât îi venea să plângă. Și o să mergem să o vedem foarte curând.

— Când? Strigă el, țopăind de pe un picior pe altul, când guvernanta apăru în ușa în căutarea lui.

— Îndată ce mama o să fie destul de sănătoasă, îl asigură Harrison râzând.

— Între timp mama trebuie să se odihnească, spuse guvernanta, luându-l în brațe și scoțându-l de acolo. Și ce-ai zice să mergem la cină, tinere domn?

Jon se uită îndărăt spre ei, bucuros.

— Curând, strigă el, ați promis!

— Da, promitem, spuseră ei zâmbind.

Când ușa se închise în urma lor, Jessie-Ann și Harrison se uitară solemn unul la celălalt, apoi el își puse brațul în jurul ei și ea își lăsă obrazul pe obrazul lui.

— Te iubesc, șopti ea.

Harrison trecu tandru cu degetul pe cicatricea roșie care pornea de la osul feței spre gură.

— Și eu te iubesc, murmură el. Aș fi vrut să te fi putut salva de asta.

El se gândi la cicatricile care brăzdau trupul ei frumos - moștenirea nebuniei Laurindei.

— N-a fost vina ta, răspuse ea blând, n-a fost vina Laurindei. Nu pot decât să o compătimească pe biata fată... Acum măcar o să fie îngrijită.

Se părea că odată ce o rănise, Laurinda se eliberase, în cele din urmă, de toată ura adunată împotriva lui Jessie-Ann și, pur și simplu, aștepta ascultătoare, în celula ei din închisoare, ce avea să se întâmple cu ea. În cele din urmă, Jessie-Ann refuzase să facă plângere împotriva ei și psihiatrii le-au spus că Laurinda se întorsese complet la copilărie - probabil la o perioadă dinainte ca tatăl ei să fi început să profite de ea. Laurinda trăia acum ca un copil fericit, într-o casă veche, frumoasă, așezată în grădini minunate, unde era îngrijită de specialiști, pe cheltuiala lui Harrison și unde fuseseră asigurați că va fi fericită.

— Cicatricile mele se vor vindeca, îi spuse Jessie-Ann lui Harrison. Eu sunt cea norocoasă. Și știa că asta era adevărul.

Capitolul 41

Gala stătea culcată pe un șezlong cu perne, pe terasa casei din ferma Framingham, cu picioarele ei lungi întinse în față și cu ochii închiși. Nu dormea -era mult prea fericită ca să piardă o după-amiază minunată ca aceasta, dormind. Auzea vocea vioaie a lui Jon, din padoc, și pe Harrison și Marcus dându-i lecții de călărie pe noul lui ponei, Jolly. Din bucătărie, venea un miros de ceva delicios, la cuptor.

Se afla acolo de două luni la recuperare după accident, cu piciorul scos, în sfârșit, din ghips, și începea deja să se simtă din nou ca înainte. Nu chiar ca înainte, se corectă ea. Se simțea ca o nouă Gala, devenise o altă persoană.

Cu ochii închiși, își aminti de orașelul Garthwaite, cu terasele murdare, cenușii, înguste, și cu eternul fundal de dealuri urâte făcute de mâna omului din rocă argiloasă și zgură, care erau caracteristica unui oraș minier. Se gândi cu tristețe la mama ei care, își dădea seama acum, fusese legată prea de tânără de copilul straniu, introvertit care fusese ea... Și își aminti din nou scena de pe acoperișul școlii, cu Wayne. O înlăturase deja din conștiință, încetase să se mai simtă vinovată. Îi dispăruse sentimentul de vinovăție că nu era așa cum își dorise mama ei, de a nu fi prins mâna lui Wayne în timp ce el cădea, de a-și fi căutat nebunește o identitate, pentru că în anii ei de formare, cei din jur nu reușiseră să-i arate propriile ei calități. Scăpase de trecut. Acum era ceea ce era, fie că se numea Hilda, sau Gala, sau viitoarea doamnă Marcus Royle.

Deschizând ochii, se uită peste grădina plină de flori la minunata fântână veche italiană pe care Harrison și Jessie-Ann o cumpăraseră în Italia, în ceea ce numiseră râzând, a doua lor lună de miere. Era o sculptură senzuală cu îndrăgostiți îmbrățișați, cu sirene și scoici care aruncau pânze fine de apă cu un zgomot proaspăt de ploaie răcoroasă într-o după-amiază fierbinte. În padoc, mai departe, îl putea vedea pe Marcus, călare pe o elegantă iapă arabă, exemplar de preț din crescătoria proprie a lui Jessie-Ann, și pe Jon așezat într-un scăunel special cu un coș, cocoțat pe poneiul lui, cu o cască de protecție pusă mândru pe cap și cu picioarele goale băgate în noile lui cizme de piele, adevărate cizme de cowboy, de care nu se mai despărțea.

Slavă Domnului, că Jon nu pășise nimic rău în acea groaznică întâmplare cu Laurinda; dar ea nu se va obișnui niciodată cu cicatricea lungă care brăzda fața frumoasă a lui Jessie-Ann, deși nici ea și nici Harrison nu păreau să o mai observe. Gala știa că, în cele din urmă, se va șterge, devenind o linie pală, subțire și, oricum, fericirea lui Jessie-Ann nu provenea din recunoașterea propriei sale frumuseți ci din dragostea pentru Harrison și pentru fiul ei – și pentru noul copil care era pe drum.

Aceasta era noua ei familie, se gândi Gala mulțumită; aceștia erau oamenii care o iubeau și pe care îi iubea; ei o acceptau așa cum era ea.

Jessie-Ann, modelul ei de manechin din copilărie, a fost aceea care i-a insuflat primele ambiții; iar Caroline a fost cea care a ajutat-o să capete sensul propriei ei valori; iar Danae, draga, minunata Danae, a fost cea care a creat-o cu adevărat pe Gala-Rose, manechinul, ale cărei fotografii vor împodobi copertile a nu mai puțin de șase mari reviste anul acesta... Deși, niciuna din ele nu va fi făcută de Danae. Ea era în jumătatea cealaltă a lumii, fiind cu un pas înaintea știrilor, cu aparatul de fotografiat și cu Vic Lombardi. Surprizele lui Danae, fotografiile Galei luate în turul acela furtunos în locuri străni, fuseseră un succes răsunător, fiind laudate deopotrivă de colegii fotografi, de critici de artă și de public. În cele din urmă, se făcu o expoziție care trecu prin orașe importante, atrăgând un număr de vizitatori fără precedent. Dar Danae nu rămăsese să vadă toate astea. Venise cu Vic să o viziteze pe Gala la spital, plângând împreună, una pe umărul celeilalte, fiecare spunându-i celeilalte că fusese greșeala ei și că ea e vinovată de

accident, până când se păru că asta nu mai avea importanță. Apoi, ea dispăruse ca să-și găsească fericirea în altă parte.

— Bună, cap ațipit, strigă Marcus, trăgând-o ușor de părul blond. Mm, miroase a ceva bun!

— Și eu simt, exclamă Harrison, urmându-l.

— Și eu, strigă micul Jon, alergând pe lângă ei pe terasă.

— Oare e imaginația mea, sau arde ceva? Întrebă Harrison când ușa se deschise și Jessie-Ann se uită la ei rușinată. Un șorț aruncat peste pantaloni, sublinia curba noii ei sarcini, iar obrajii ei erau roșii și părul vâlvoi.

— E vorba de plăcinta aia cu mere, le spuse ea, în timp ce mirosul de ars deveni tot mai puternic. Am uitat să vă spun că nu mai copsesem niciodată una...

Râsetele familiei ei, se gândi Gala, erau sunetul cel mai frumos pe care și-l putea dori să-l audă.

Capitolul 42

— Știi ceva? Îi spuse Vic lui Danae, la un gin cu lămâie, în barul hotelului Raffles din Singapore. Viața nu e ca-n filme!

Ea se uită în jur în hotelul elegant, o versiune anonimă, modernă, a aceluia care îi evoca amintiri ale unor minunate filme vechi cu intrigă internațională, loc de întâlnire a unor maeștri ai spionajului, agenți dubli și femei fascinante, periculoase, cu mici pistoale cu prăsele de perlă și care încheiau tranzacții cu dragostea... Un loc unde te puteai aștepta să te întâlnești cu Humphrey Bogart și cu Sidney Greenstreet sau cu Lauren Bacal și Ingrid Bergman.

— Oare nu te duc eu în cele mai bune locuri? Întrebă Vic, zâmbind.

— Păi, recunosc Danae, e cu siguranță ceva mai bun decât ultimul -ăla era un bordel, pe câte îmi amintesc.

— O mică eroare, ridică el nonșalant din umeri, deși poate decorul roșu și auriu și doamnele dezbrăcate din salon ar fi putut să ne sugereze o asemenea idee. Dar, trebuie să recunoști că paturile acelea erau mult mai confortabile decât hamacul, doi copaci și o plasă de țânțari, cu care erai obișnuită în ultima vreme.

— Eu sunt în favoarea confortului, replică ea sentimental, vreau aer condiționat, un pat adevărat, o baie fierbinte...

— O cină la lumina lumânărilor, o sticlă de vin bun, sau chiar două...

— Cu mătase pe piele, parfum, pantofi cu tocuri înalte... Continuă ea visul lor, zâmbind.

— Tu încă arăți bine, pentru mine, spuse el. Și îmi place tunsoarea asta nouă. Eu te plac oricum ai fi, Danae Lawrence, cu păr lung sau scurt, cu rochii de satin sau ca ultima modă, în îmbrăcăminte de safari... Te iubesc oricum.

Danae îi zâmbi, zburându-și părul tuns de curând, conștientă de sine.

— Când mă gândesc cu câtă ușurință le spuneam manechinelor să-și tundă părul - iar mie mi-a trebuit o lună înainte de a reuși să mă conving s-o fac! Chiar și atunci, singurul lucru care m-a obligat a fost că nu mai suportam căldura.

— Bucură-te cât mai mult de ce avem, Danae, îi spuse Vic, brusc serios. La fel ca și în Insula Harbor, eu nu sunt niciodată sigur cât va dura.

— Ca și părul meu, replică ea luându-i mâna, scurt sau lung, am să iau lucrurile așa cum se prezintă. Și în plus, de data asta vin cu tine.

Vic se uită la ea serios.

— Ascultă, Danae, ești sigură că vrei să vii cu mine? Ești sigură că ți-ai scos din minte unele lucruri? Fotografiile tale sunt magnifice, dar este riscant - iar tu ai o întreagă viață plină de succes la New York.

Privind în ochii lui cafenii, îngrijorați, Danae oftă.

— Mai întâi mă convingi să ies din acea viață de succes din New York, spuse ea, iar acum încerci să mă faci să mă întorc la ea.

— Doar pentru că nu-mi place ideea ca tu să fii în pericol. Sunt egoist, Danae.

— Atunci, așa te plac, Vic Lombardi, replică ea. Hai să fim așa ca în filmele vechi, spuse ea atingând paharele pentru un toast. Hai să trăim fiecare moment și să lăsăm viitorul să se descurce singur. Am cheltuit ani de zile ca să fac planuri cum să-mi făuresc viitorul... Acum vreau să-l iau așa cum se prezintă. Atât timp cât faci și tu parte din el.

— E-n regulă, promise Vic, când privirile ei se întâlniră cu ale lui peste marginea paharului.

Capitolul 43

Ultimele serii de fotografii ale lui Danae din locurile fierbinți și zonele de război din Orientul Mijlociu, Africa și India erau întinse pe biroul lui Caroline, în timp ce ea le lua din nou la rând, uimită de ceea ce dezvăluia aparatul scrutător al lui Danae - povești triste ale unor pământuri în paragină; orașe sfărâmate unde trăiseră cândva laolaltă oameni civilizați într-o societate veche, cultivată; izbucniri de umor în mijlocul luptei; și portrete de oameni loviți de război, cu durerea pierderilor exprimată pe fețele lor răbdătoare, fără vârstă, demne. Bărbați, femei, copii - aparatul lui Danae îi prinsese cu dragoste admirându-le curajul și stoicismul. Fotografiile erau strălucite, se gândi Caroline, și erau frumoase și mișcătoare. Danae, ocolind gloanțele, căuta răscumpărarea greșelilor ei - și o găsea. Aceste fotografii vor apărea în ziare și reviste din lumea întreagă, erau cerute tot mai mult, de când apăruseră primele în urmă cu o lună.

Caroline adună încet fotografiile, punându-le înapoi în plicul lor. Nu era greu să deduci unde fusese Danae în fiecare moment; nu trebuia decât să urmărească știrile de la televizor transmise de Vic Lombardi. Unde era el, acolo era și Danae. Iar acum, se părea că înțelege de ce era acolo. Danae găsisse, în cele din urmă, ceea ce dorise, se gândi Caroline, deși fusese o cale stranie și întortocheată.

Ușa biroului ei era deschisă, iar ea se lăsă pe spate în fotoliul de piele gri-porumbel, cu ochii închiși, în siguranță, în lumea ei de teatru de la Imagini. Putea auzi țăcănitul mașinilor de scris din camera din spate și țârâitul neconținut al telefonului și vocea recepționerei de jos care răspundea.

Ușa unui studio se trânti și ea auzi o explozie de râsete pe muzica Simfoniei Corale de Beethoven. Mark Ellis era în studioul 3 și el lucra totdeauna cu muzică de Beethoven, neținând seama de faptul că manechinele lui voiau Bruce Springsteen! Sunetul vocilor ridicate venea din studioul 1, unde Frostie White încerca să stabilească ce va purta fiecare în reclama pentru Avlon – și, după zgomot, se pare că pierdea; iar din studioul 2 se auzeau stativile de metal pentru rochii, care erau aduse în vederea executării fotografiilor pentru revista Vogue, cu noua colecție de iarnă a lui Brodie Flyte. Doar studioul 4 era tăcut și asta nu pentru mult timp... Era așteptat Mort Freeman la ora șase, ca să preia Catalogul Royle de acolo de unde îl lăsase Danae. Mort avea douăzeci și patru de ani, era din New York, după părerea lui Danae, era cel mai talentat din oraș – în afară de ea – în ultimii douăzeci de ani! Iar înainte de a pleca să fotografieze în Orient, ea îi promisese lui Harrison că Mort va face pentru Royle un catalog nou strălucit.

Biroul lui Caroline nu era prea departe ca să poată simți aromele ce veneau de la bucătărie, unde bucătarul pregătea masa de seară, un bufet pentru patruzeci de persoane care aveau să lucreze la Imagini până noaptea târziu, dar știa că va fi superb.

Deschizând ochii, se uită în jur prin biroul ei, bucurându-se de sentimentul eficienței; era curat și practic, cu totul la locul potrivit. Lumina se strecura prin perdelele frivole liliachii, la care nu putuse rezista, iar într-un vas de cristal, pe biroul ei, erau minunații bujori cu petale duble, roz și crem, pe care îi trimisese Calvin și care se deschisese din plin. Parfumul lor slab, insidios, era o amintire permanentă a prezenței lui în viața ei și zâmbi.

Ea se lăsă pe spătarul fotoliului, cu picioarele întinse, cu brațele sub cap, contemplând cât de frumoasă era viața. Chiar în dimineața aceea, văzuse ultimele documente de la bancă referitor la Imagini – și nu era nici o cifră în roșu în ele! Studiourile erau închiriate cu multe luni înainte, iar manechinele lor, stilisti, coaforii și artiștii machiori erau ceruți constant. Conceptul ei, elaborat la cocktail-uri cu șampanie în La Piazza, cu Jessie-Ann, era un succes dovedit în așa măsură, încât era deja copiat și de alții. N-avea importanță, Imagini este unic pentru că e real. Oamenii au fost aleși ca să se potrivească stilului și temperamentului lor... Și, desigur, Imagini le avusese de oferit pe Jessie-Ann și pe Danae – și pe ea însăși. Desigur, și pe Gala-Rose și pe Calvin, modelele de frunte ale New York-ului.

Calvin... Se gândi ea visătoare, iubitul ei și dragostea vieții ei. Calvin va fi totdeauna acolo, așteptând-o, era sigură de asta, acum. Când nu era plecat la lucru, bineînțeles... Desigur, el o iubea, dar Calvin semăna mult cu pisoiul Cosmo Oțel, care alerga bucuros să o salute când venea acasă, frecându-se de mâna ei și torcând în extazul dragostei și fericirii, dar în același timp mușcând-o dureros, drăgăstos, de degete. Vechile clișee despre dragoste erau în fond adevărate, se gândi Caroline, trebuie să iei atât ce e plăcut cât și ceea ce e neplăcut, cu epoci bune și rele, cu sărutări și îmbrățișări – iar uneori, chiar cu mici mușcături.

Petalele frumosului bujor crem, puțin trecut, căzură cu un foșnet moale pe biroul ei, iar ea le atinse, zâmbind. Soarta fusese bună cu ea – avea atâtea

pentru care să-i fie recunoscătoare acum... Imagini și pe Calvin. Și, oricum, nu se așteptase niciodată să capete totul pe o tavă de aur, nu-i așa?

SFÂRȘIT